ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΣΧΟΛΙΑ.

HEPHÆSTIONIS ALEXANDRINI

ENCHIRIDION

DE METRIS ET POEMATE.

CUM SCHOLIIS ANTIQUIS

ET

ANIMADVERSIONIBUS

JOANNIS CORNELII DE PAUW.

TRAJECTI AD RHENUM,

Apud MELCHIOR. LEONARDUM CHARLOIS.

M D C C XXVI.

LECTURO

JOANNES CORNELIUS DE PAUW.

De Metris & Poëmate ita dilucide ac diſtincte ſcripſit Hephæſtion, ut omnes, qui Artem præſtantiſſimam colunt, eum maximi facere debeant. Quare cum hoc Enchiridion ejus factum eſſet perrarum, & quidam id manu ſua jam deſcriberent, quia typis excuſum haberi non poterat, Libellum longe utiliſſimum denuo in lucem emittere decrevi. Ut Viri Eruditi ſciunt, proavorum memoria Editiones prodierunt duæ. Harum priorem ab Aldo adornatam videre hactenus non licuit mihi: Solam igitur poſteriorem, quæ nitidiſſima eſt & Hadriano Turnebo debetur, ſecutus ſum, & quidem κατὰ πόδα, *retentis ipſis paginarum numeris & mutatis tantum iis, quæ Typothetarum ſphalmata erant aperta. Cum autem in Contextu præterea & Scholiis non pauca eſſent ab Amanuenſibus partim corrupta, partim loco ſuo mota, Animadverſiones ſcripſi, quibus ſingulis ita proſpectum, ut facile nunc ab omnibus intelligi poſſint. Latina etiam addidiſſem Græcis, ſed obſtitit Libelli indoles, quæ inſpicienti ſtatim ſe ipſa prodit. Vale Lector & his fruere. Dabam Trajecti Batavorum Ipſis Kal. Octobr. Anni* MDCCXXV.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝ Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς ἔγραψεν ἐγχειρίδια περὶ μέτρων, καὶ μετρικὰ διάφορα, περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν, κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις, τραγικῶν λύσεις, καὶ τῶν μέτρων τοὺς ποδισμοὺς, καὶ ἄλλα πλεῖστα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΕΝ τῷ ἐγχειριδίῳ.

ΗΦ-

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ ΣΧΟΛΙΑ.

ΠΕΡΙ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Βραχεῖά ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν, ἢ βραχυνόμενον, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, οὕτως ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τούτου τοῦ φωνήεντος, καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ, σύμφωνα πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἀλλ' ἤτοι ἓν, ἢ μηδὲ ἕν.

Τὸ βραχυνόμενον εἴρηκεν, ὡς μὴ εἶναι μεταξὺ τῶν φωνηέντων, ἢ σύμφωνα, ἢ διπλοῦν· τὸ δὲ, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, εἴρηται, ἵνα ἀντιδιαστείλῃ αὐτὴν πρὸς τὴν λεγομένην κοινήν.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΑΣ.

Μακρά ἐστι συλλαβὴ ἡ ἔχουσα μακρὸν φωνῆεν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ μίαν τῶν καλουμένων διφθόγγων, οὕτως, ὡς ἑξῆς εἶναι σύμφωνον, ἤτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς συλλαβῆς, ἢ τῆς ἑξῆς ἀρκτικόν. οἷον, θὴς, θῶς, παῖς, καὶ ναῦς· εἰ δὲ μὴ, οὐκ εἰσὶν ἀντικρυς μακραὶ, ἀλλὰ κοιναὶ, ὡς ἑξῆς ῥηθήσεται.

Θέσει δὲ μακραὶ γίνονται, ὅταν βραχέος ὄντος, ἢ βραχυνομένου φωνήεντος, σύμφωνα πίπτῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ φωνήεντος, πλείονα ἑνὸς ἁπλοῦ, ἢ ἓν διπλοῦν. γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πέντε τρόπους. ἤτοι γὰρ λήγει εἰς δύο σύμφωνα, οἷον,

„ Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε. καὶ,

„ Κἀκεῖνος ἐν σάλεσιν ἤμβυος μάκαρς ἀνήρ.
καὶ Τιμοκρέοντος ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων,

„ Ω ξυμβουλεύειν χέρος ἄπο, νοῦς δὲ πάρα. καὶ Εμπεδοκλῆς,

„ Αλς ἐπάγη ῥιπῆσιν ἐωσμένος ἠελίοιο.
Η ἐν τῇ ἑξῆς ἐστὶ συλλαβῇ· οἷον,

„ Εκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν. ἔνθα καὶ δεῖ παρατηρεῖν, μὴ τὸ μὲν πρότερον ἄφωνον ᾖ, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν. αἱ γὰρ τοιαῦται κοιναὶ, ὡς ἑξῆς εἰρήσεται.

Η λήγει μὲν εἰς ἓν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου· οἷον, ἄλλος. Η εἰς διπλοῦν λήγει· οἷον, ἕξ.

Η τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ διπλοῦ ἀρχομένην· οἷον, ἔξω.

Μακρὰ μὲν, σημείωσίς ἐστιν ἐκτεινομένου φωνήεντος· βραχεῖα δὲ, σημείωσις συνεσταλμένου φωνήεντος· καὶ ἤθιται, ἡ μὲν μακρὰ εἰς δίχρονον ἐκτεταμένον. οἷον,

λιτότατος, ἰσχυρότατος, δυσπραγότατος·
ἡ δὲ βραχεῖα, εἰς δίχρονον συνεσταλμένον· οἷον,

ἁγιώτατος, ἰσχυρώτατός, ἀγλαώτατος.

Τὰ δὲ σεσημειωμένα ἐν τοῖς βραχέσι μακρὰ τῶν φωνηέντων, ἃ καὶ χωρὶς δύο συμφώνων καὶ διπλῶν ἐκτείνονται, ταῦτά εἰσι κατὰ στοιχεῖον,

Ακραῖος, ἀνιαρὸς, ἀνίατος, ἄπιστος, ἀπρόσιτος. Βούλιμος, βόθυνος, βρυχὴ, βριμὼν, βρίθω. Γλίφω, γλίχων, γρυπὸς, γρῖφος. Δύσπραγος, δυσπίρατος. Επάρατος, ἰθύνω. Θία, θυμός. Ισος, ἰσχυρὸς, ἴφθιμος. Κενὸς, κηλὶς, κνιπὸς, κριτὸς, κριθὴ, κίνδυνος, κῦμα, κῦρος. Λῖπος, λιρὸς, λιμὸς, λῖτος, λύμη. Μανὸς, μῦθος. Νίκη. Ξυαγὸς, ξίνος. Οἰζυρὸς, ὅμιλος. Πρᾶος, πῖον, πίρασιν,

ῥάσω, πρᾶγος, πυγὴ, πυρὰ, πορός. Ῥάθυμος, ῥάων, ῥινὸς, ῥιγῶ, ῥυσός. Σιμὸς, σιλὼν, σίελφος. Τιμὴ, τραυὸς, τῦφος. Ὕλη. Φαιὸς, φθίνω, φιμῶ, φλυαρῶ. Χαλινὸς, χρυσὸς, χυμὸς, χύλος. Ψαρὸς, ψιλὸς, ψυχή.

ταῦτα μὲν ἡ τῶν κοινῶν χρῆσις μακρὰ δέχεται· ὅσα δὲ ἀπ' αὐτῶν, γράφεται διὰ τοῦ ἑτέρου καὶ ὅταλος.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

Κοινὴ γίνεται συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν μακρῷ φωνήεντι, ἢ διχρόνῳ μηκυνομένῳ, ἢ διφθόγγῳ ἐπιφέρηται φωνῆεν· οἷον,

» Ανδρα μοι | ἔννεπε | μοῦσα πο | λύτροπον, | ὃς μάλα | πολλὰ

» Πλάγχθη· ἐ | πεὶ Τροί | ης ἱε | ρὸν πτολί | εθρον ἔ | περσε.

» Τοῦ κέρα | ἐκ κεφα | λῆς ἐκ | καίδεκα | δῶρα πε | φύκει.

ῥᾷον μὲν οὖν γίνεται ἡ τοιαύτη κοινὴ, εἴγε ἡ συλλαβὴ εἰς μέρος λόγου εἴη πεπερατωμένη, ὡς ἐν τοῖς προκειμένοις παραδείγμασι· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μέσης λέξεως. οὐ μὴν ἀλλ' ὅμως εὑρίσκεται, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις· ἐν μὲν ἰαμβικῷ, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ·

» Οἶστρος | τοιαύ | της παρ | θένου | λοχέυ | εται.

ἐν δὲ ἰωνικῷ ἀπὸ μείζονος, Σωτάδου ἐξ Αδώνιδος τόδε,

» Τίνα τῶν παλαι | ῶν ἴσοι | ῶν θέλετ' ἐσα | κοῦσαι.

ἐν δὲ ἀντισπαστικῷ, Ανακρέοντος,

» Ικου νῦν ἐ | πὶ Ληθαίου.

ἐν

ἐν ᾗ τοῖς ἔπεσι σπανιώτερον οὕτως, ὡς τὸ τοῦ Ἀρχελάου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν τῇ ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο εἰσχωρεῖν, „ —Οὔτ' εἰς ἔπος, οὔτ' ἐλεγείαν. φησὶ γοῦν ὁ Σοφοκλῆς, „ Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν. καὶ Παρθένιος ἐν ἐπικηδείῳ εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων ἐλεγειακὸν, τὸ τελευταῖον μόνον στίχον ἀντὶ ἐλεγείου ἰαμβικὸν ἐποίησεν, ἐν ᾧ τοὔνομα ἐρεῖν ἔμελλεν.

„ Ἀμυ | χρὸν οὔ | νομ' ἔσ | σεῖ' Ἀρ | χελα | ΐδος.

διὰ τοῦτο καὶ παρ' Ὁμήρῳ συνέλκομεν τὴν

„ Πηνελό | οιο ἄ | νακτος.

Ῥίνθων μὲν γὰρ καὶ ἐν ἰάμβῳ ἐπισημασίας ἠξίωσε τὸ τοιοῦτον. ἐν γὰρ Ὀρέστῃ δράματί φησιν,

„ Ὁ Δι | όνυσ | σος αὐ | τὸς ἐ | ξώλη | θείη.

εἴθ' Ἱππώνακτος τὸ μέτρον, οὔ μοι μέλει. ὅμως μέντοι καὶ ἐν ἔπεσιν εὑρίσκεται, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ,

„ Τῦψη | λᾶς εἰς | πόντον ὁ | ρῶν ἄ | ειδε τοι | αὖτα.

καὶ παρ' Ὁμήρῳ,

„ Οἶδ' ἄρε | τὴν οἷός | ἐσσι, τί | σε χρὴ | ταῦτα λε | γεσθαι.

καὶ παρ' Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις,

„ Οὐδέτι | τοι πρὸς | θυμὸν, ὅ | μως γε μὲν | ὡς ἀδοι | άστως.

ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τοιούτων,

„ Σοὶ ναὶ | οὐσ' ὑπο | φῆται ἀ | νιπτόπο | δες χαμαι | εὖναι.

καὶ πάλιν,

„ Ἑδμέναι | οἷα σύ | ες χαμαι | εὐνάδες | αἰὲν ἔ | δουσιν.

ἴσως διὰ τὸ φαντασίαν τινὰ παρέχειν τοῦ ἀπηρτίσθαι τὴν λέξιν ἐν τῷ χαμαὶ, ὡς μία ἡ χαμαὶ, ἀκούεται. τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν παρακολουθήσῃ

τὸ τοιοῦτον, τελείως τραχὺς ὁ στίχος γίνεται· οἷον

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -
„ Ἕκτορ υἱ | ὲ Πριά | μοιο δα | ΐφρονος | οἷον ἔ | ειπας.

Κοινὴ) Κοινὴν τὴν συλλαβὴν ἀμφίδοξον καλοῦσι, διὰ τὸ ἀμφίβολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν· ποτὲ μὲν γὰρ ἀντὶ μακρᾶς, ποτὲ δὲ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται· διὸ ὅρον αὐτῆς οὐκ ἐνθετέον· οὐ γάρ ἐστιν, ἀλλὰ γίνεται. ὅταν γὰρ ἡ χρεία καλέσῃ, ἢ μακρά, ἢ βραχεῖά ἐστιν. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κειμένη, κοινὴ προσαγορεύεται. Ρᾷον μὲν) Ἡ γὰρ ἀνάπαυσις τοῦ λόγου τὰς συλλαβὰς ἀπ' ἀλλήλων χωρίζουσα, τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι. φησὶ δὲ ὁ μετρικὸς, ὅτι ἡ κοινὴ συλλαβὴ, ὅταν καταλήξῃ εἰς μέρος λόγου, κάλλιστη ἐστίν. εὑρίσκεται δὲ μὴ εἰς μέρος λόγου πεπερατωμένη· Οἶστρος τοιαύ) Κοινή ἐστιν ἐν μέσῳ τὸ τοι. ὁ γὰρ ἴαμβος ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις ἀπὸ βραχείας ἄρχεται. τὸ δὲ, Τίνα τῶν παλαιῶν, Σωτάδου ἐστὶν, ὃν ἀνεῖλε Φιλάδελφος ὁ Πτολεμαῖος ἐλεγχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι τῇ ἀδελφῇ συγγίνοιτο. Ἐν δὲ) ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος σύγκειται ἀπὸ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν. ὁ γοῦν Σωτάδης ἀντὶ τῆς ἐν ἀρχῇ μακρᾶς, δύο βραχείας, τὴν τίνα, παρέλαβε, καὶ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ δύο συλλαβὰς βραχείας ἀντὶ μακρᾶς.

Ἀμυχρὸν) Ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. τὸ γὰρ Ἀρχιλαΐδος, καὶ τὸ Πηνελάοιο, τὸ λα ἐκτεταμένον ἐστί· γίνεται οὖν κοινή. Ὁ Διόνυσ.) Ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος. ὁ δὲ Ὑψηλᾶς, καὶ Οἶδ' ἀρετήν, καὶ Σοὶ ναίουσ', δακτυλικοὶ ἤτοι ἡρωϊκοὶ ἑξάμετροι.

Δεύτερος ἐστὶ τρόπος, ὅταν βραχεῖ, ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἑξῆς συλλαβῇ σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· οἷον, ὅπλον, ἄκρον.

„ Πάτροκλέ μοι δειλῇ κεχαρισμένε---. ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. παραλαμβάνεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ, τὸ μὲν μ, τοῦ ν· οἷον, ἀμνός. τὸ δὲ σ, τοῦ μ· οἷον, ἐσμός· καὶ τὸ σ, τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς ἐν τῷ Ἀμάσλης· καὶ σπανίως τοῦ ν, ὡς ἐν τῷ Πάσνης καὶ Ἄσνης. ἃ δὴ ὀνόματα παρὰ Ξάνθῳ ἐστὶν ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. ἤδη μέντοι ἡ διὰ τοῦ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πανόπταις,

- υ υ | - - | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ
„ Ἀλλόλει | ογνώ | μοις ἐπι | λήσμοσι | μνημονι | κοῖσι.

καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Μεγαρίδι,

- υ | - - | - υ | - υ | - υ | - - | υ υ υ | - -
„ Ξύν | μνος καὶ | μουσι | κὰν ἔ | χοισα | πᾶσαν | φιλόλυ | ρος Ἠχή.

ἢ παρὰ Καλλιμάχῳ,

„ Τως μὲν ὁ | Μνησάρ | χειος ἕ | φη ξένος.

κἂν μέντοι ἐν τῇ προτέρᾳ συλλαβῇ τελικὸν ᾖ τὸ ἄφωνον, τῆς δὲ δευτέρας ἀρχικὸν τὸ ὑγρὸν, οὐκέτι γίνεται κοινὴ συλλαβὴ, ἀλλ' ἄντικρυς μακρὰ, ὡς παρὰ Ἀλκαίῳ,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Ἐκ μ' ἐλά | σας ἀλ | γεων. Ἐκ ῥ' ἄσα | μίνθου | βάντες.

Φησὶ δὲ ὁ Ἡλιόδωρος, τὸ μ ἐπιφερόμενον ἀφώνῳ ἧττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι συλλαβάς. διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε·

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Σκῆψιν | μεν χεί | ρωνες ἐ | λήλυμεν | ὡς ὑπο | θήκας.

ἀντὶ ἐληλύθαμεν· ὅπερ ἠλέγξαμεν, ψεῦδος ὄν. πρὸς γὰρ τῷ μυρίαν εἶναι τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ἐδείξαμεν ἔτι καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Κρατίνῳ πολλάκις οὖσαν· ὡς ἐν Κλεοβουλίναις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Ἐστιν ἄ | χμων καὶ | σφῦρα νε | ανία | εὔτεχνι | πώλῳ.

ἢ πάλιν ἐν Πανόπταις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Κεφάλια | διοτὰ φο | ρεῖν, ὁ | φθαλμοὶ | δ' οὐκ ἀρι | θμαστοί.

ἢ πάλιν ἐν Ὥραις,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

„ Οὐδὲ πρὸς | εἶδος ἄρ' | ἦν οὐ | δὲν προσι | δόντι τε | χμαρτόν.

ἀλ-

ἄλλως τε καὶ τὸ ἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις μέτροις συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιῷ ἐν Κύκνῳ,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

- -	υ -	υ -	υ -	υ -	υ -
„ Κύκνου	ἢ πρῶ	τα πρὸς	δόμους	ἐλή	λυμεν.

παρ' ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστιν ἀκολούθως πρόσωπον,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

- -	υ -	- -	υ -	υ -	υ υ
„ Τοιοῦ	δὲ φω	τὸς πρὸς	δόμους	ἐλή	λυτε

Δεύτερός ἐστι) Δεύτερον τρόπον φησὶ τῆς κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ σύλληψιν ὑπάρχωσιν. εἰκότως. τὸ γὰρ ἄφωνον πάντως ἐστὶν ἀσθενὲς, ὡς κακόφωνον· τὸ δὲ δεύτερον, εὐόλισθον καὶ τρέχον. διὰ γοῦν τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἀφώνου, καὶ τὸ εὐκίνητον τοῦ ὑγροῦ οὐκ αἰσθάνεται ἡ ἀκοὴ τὴν μακρὰν, καὶ γίνεται κοινὴ συλλαβή· ποιοῦσι δὲ κοινὴν συλλαβὴν δύο σύμφωνα, ἐπεὶ ἑκάστη συλλαβὴ ἔχει τινὰ σιωπήν· ὡς οὖν ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποίουν ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἠλέγχετο ἡ κοινὴ συλλαβή. Ημίφωνον) οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. Εὔυμνος) Τροχαϊκὸν γὰρ μέτρον· καὶ ἴδει τὸν πρῶτον ἁπλοῦν πόδα εἶναι τροχαῖον. ἐν γὰρ ταῖς περιτταῖς τὸ τροχαϊκὸν οὐ δέχεται σπονδεῖον, ἀλλὰ ἐν ταῖς ἀρτίαις· ἦν οὖν εὔυμνος τὸ υ μακρόν· ἐπιφερομένου μέντοι τοῦ μν, γέγονε κοινή. Τὸ ἄφωνον) Ωστε εἶναι αὐτὸ κατὰ διάστασιν δηλονότι, οὕτω γὰρ ὁ ἐξηγητὴς φησι.

Εκ μ' ἐλάσας) Μακρὸν γὰρ ἔμεινεν ἡ ε, καίτοι ἐξῆς ὄντος ἀφώνου καὶ ὑγροῦ, ἀλλὰ κατὰ διάστασιν. Φησὶ δὲ ὁ Ηλιόδωρος) Επιλαμβάνεται Ηλιοδώρου μὴ οἰομένου ποιεῖν κοινὴν, ὅταν μετὰ τὸ ἄφωνον, τὸ μ ἐστιν, οἷον ὄγμος, καὶ ἐπιφέρει τὰ παραδείγματα. Σκῆψιν μὲν) Συνηγορῶν Ηλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν. ἠδύνατο γὰρ ἐλήλυθμεν εἶναι, εἰ μηδὲν ἐκώλυε. κατὰ σύλληψιν γὰρ ἐπιφέρει τὸ ἄφωνον καὶ ὑγρόν· ψευδὲς δὲ τοῦτο· ἀττικὸν γὰρ ἐστι τὸ ἐλήλυμεν· οὐ γὰρ διὰ τὸ μέτρον ἀφῃρέθη τὸ θ, ἀλλὰ σύνηθες αὐτοῖς οὕτω λέγειν. Εστιν ἄκμων) Εν ταύτῃ γὰρ ὀφειλούσῃ βραχεῖα εἶναι ἐπιφέρεται τὸ μ. ἰδοὺ οὖν, ἀφώνου ὄντος καὶ πρὸ τοῦ μ, γίνεται κοινή. οὐκοῦν οὐδὲν ἔβλαπτε καὶ εἰς τὸ ἐλήλυθμεν ἡ ἐπιφορὰ τοῦ ἀφώνου, καὶ τοῦ μ.

Τρίτος δὲ τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ τελικὴ λέξεως ᾖ, μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς θέσεως μακρᾶς ποιητικῶν συμφώνων, ἀλλὰ ἤτοι ἑνὸς ἢ μηδενός· ὡς ἐν τῷ,

ἡρωϊκοὶ ἑξάμετροι.

- υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ υ	- -
„ Οἴδε μέ	γα ἰα	χοντες ἐ	πέδραμον	ὗες Α	χαιῶν.

- υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ υ	- υ
„ Αὐτὰρ ἐ	πεὶ Δανα	ῶν γένε	το ἰα	χή τε θρό	ος τέ.

Νέστορ

„ Νέστορα | δ' οὐκ ἔλα | θεν ἰα | χὴ πί | νοντά περ | ἔμπης.

„ Ἀλλὰ τά | γ' ἄσπαρ | τα καὶ ἀ | νήροτα | πάντα φύ | ονται.

„ Καὶ μὴν | οἱ Λύκι | οι τέμε | νος τάμον | ἔξοχα | πάντων.

ἐνταῦθα καὶ εἰς μέρος λόγου ἡ κοινὴ ἔληξε, καὶ εἰς τὴν τοῦ ποδὸς τελευτὴν ἔληξεν· αἱ γὰρ ἄλλαι, ὡς εἶπον, ἀρχικαὶ ποδὸς ἦσαν· αὕτη δὲ, καὶ τοῦ ποδὸς, καὶ τῆς λέξεως ληκτική.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΚΦΩΝΗΣΕΩΣ.

Συνεκφώνησίς ἐστιν, ὁπόταν δύο συλλαβαὶ σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ ἀλλήλων, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶσι. τρόποι δέ εἰσι τῆς συνεκφωνήσεως οἵδε. Η γὰρ δύο μακραὶ εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ,

„ Η οὐχ ἅλις | ὅττι γυ | ναῖκας ἀ | νάλκιδας | ἠπερο | πεύεις.

καὶ πάλιν,

„ Βουκόλ' ἐ | πεὶ οὔτε κα | κῷ οὔ | τ' ἄφρονι | φωτὶ ἔ | οικας.

Η βραχεῖα καὶ μακρὰ, εἰς μίαν μακρὰν.

„ Ἐπειδὴ | δ' εἰς νῆ | ἀς τε καὶ | ἑλλή | σποντον ἵ | κοντο.

καὶ πάλιν,

„ Πλέων ἐπὶ | οἴνοπα | πόντον.

Η δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν μακρὰν.

„ Νέα μὲν | μοι κατέ | αξε Πο | σειδά | ων ἐνὶ | πόντῳ.

Η δύο βραχεῖαι, εἰς μίαν βραχεῖαν. ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις διελέγχεται μέτροις, ὡς παρὰ Σωτάδῃ ἐν τῇ Ιλιάδι,

„ Σείων μελί | ην Πηλιάδα | δεξιὸν κα | τ' ὦμον.

ἐν δὲ τοῖς ἔπεσι σπανίως· ὥσπερ Κριτίας ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ

οὕτω

οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν τοῦ Ἀλκιβιάδου τὸ ὄνομα. Φησὶ γὰρ,

- - | - υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - -
„ Καὶ νῦν | Κλεινίου | ὑόν Ἀ | θηναί | ου στεφα | νώσω,

- υ υ | υ - | υ - | υ - | - - | υ -
„ Ἀλκιβι | άδην | νέοι | σιν ὑ | μνήσας | τρόποις.

„ Οὐ γὰρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ,

„ Νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

ἔστι μέντοι καὶ ἐν ἔπει· ὡς παρὰ Κορίννῃ ἐν τῷ πέμπτῳ,

ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος.

- υ υ υ | - - | - - | - υ υ | - υ υ | - -
„ Ἡ διανε | κῶς εὔ | δεις, οὐ | μὰν πάρος | ἦσθα Κο | ρίννα.

καὶ παρὰ Πραξίλλῃ ἐν διθυράμβοις ἐν ᾠδῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀχιλλεύς,

- υ υυ | - υ υ | - υ υ | - - | - υ υ | - -
„ Ἀλλὰ τεὸν | οὔποτε | θυμὸν ἐ | νὶ στή | θεσσιν ἔ | πειθον.

τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα,

- υ υ | - - | - υ υ | - - | - υ υ | - υ
„ Ὦχ' ἑκα | τόγχει | ρον καλέ | σας εἰς | μάκρον ὄ | λυμπον. καί,

- υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ
„ Θῖν' ἐφ' ἁ | λὸς πολι | ῆς ὁρό | ων ἐπὶ | οἴνοπα | πόντον.

οὐ μᾶλλον συνεκφώνησιν ἔχει ἢ συναλοιφήν. ἔστι δ' ὅπου καὶ βραχεῖα καὶ κοινὴ ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται, ὡς ἐν τῷ,

- υυ υ | - υ υ | - υ υ | - υυ | - υ υ | - υ
„ Δενδρέῳ ἐ | φεζόμε | νοι ὄπα | λειριό | εσσαν ἱ | εῖσι. καί,

- υυ υ | - - | - υ υ | - υυ | - υ υ | - -
„ Χρυσέῳ ἀ | νὰ σκή | πτρῳ, καὶ ἐ | λίσσετο | πάντας Ἀ | χαιούς.

Συνεκφώνησις) Ἡ συνεκφώνησις ἀναγκαῖόν ἐστι μάθημα, καὶ πάνυ μετρικοῖς ἁρμοδιώτατον. πολλοὶ γὰρ λελυμάνθαι δοκοῦντες στίχοι, καὶ ἄμετροι ἔχοντες τὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς συνεκφωνήσεως τὸν τῆς μετροποιίας κόσμον ἀπολαμβάνουσι, τὸ γὰρ

Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

εἰ κοινότερως λάβοι, μέγιστον ποιήσεται ἐναντίωμα τοῖς προειρημένοις· φασὶ μὲν γὰρ κοσμον εἶναι κοινῆς, εἰ εἰς φωνῆεν λήγει, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην. ἐνταῦθα δὲ κατὰ τὸν δεύτερον πόδα τῇ οι συλλαβῇ τὸ δοι ἐπιφερόμενον, σκάζειν ποιεῖ τὸν στίχον, εἰ μὴ τῷ τῆς συνεκφωνήσεως θεραπευθείη λόγῳ. συνεκφωνεῖ γὰρ τὸ ι, καὶ γίνεται σπονδεῖος, μὲν θεοί. αὕτη ἡ συνεκφώνησις λέγεται καὶ συνίζησις. πάντως δὲ τετύχηκε τῶν ὀνομάτων, ὅτε ἡ φωνὴ

ὑποβλι-

ὑπεκλίπουσα καὶ ὑποκλέπτουσά τι τῶν φωνηέντων, τὰς κακομετρίας ἀφαιρεῖ τῶν στίχων· ὅταν γὰρ φωνηέντων γίνηται ἀλληλοπαλληλος φορά, συνεκφώνησις γινομένη, καὶ ὑφιζάνειν ἀλλήλοις ποιοῦσα τὰ φωνήεντα, τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναιρεῖ· οἷον ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδείγματος, τὸ θεοί, δισύλλαβον, ὑποκλέψασα διὰ τὴν χρείαν ἡ συνεκφώνησις, τὸ μὲν ε συνεξέθλιψε, τὸ δὲ οι προσεισκοῦσα, μονοσύλλαβον ἀντὶ δισυλλάβου πεποίηκε τοὔνομα, καὶ γέγονε θοι τρόπον τινά. Διαφέρει δὲ συνεκφώνησις συναλοιφῆς. κλοπὴ γὰρ ἐστι χρόνων αὕτη, γραμμάτων οὔσης τῆς συναλοιφῆς· ὅτι ἡ μὲν συναλοιφή, ὡς γράφεται, καὶ βαίνεται, οἷον, ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα· οὐ γὰρ ὁλοκλήρως βαινόμενον, οἷον, ὡς ἔφατο, ἀλλ' ὡς γράφεται, ἔφατ'. ἡ δὲ συνεκφώνησις ὁλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἐλλιπῶς, οἷον,

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

κοινὸν δὲ ἑκατέρας τὸ παρατηρεῖν, μὴ σύμφωνον εἶναι μεταξύ. Ἡφαιστίων δὲ παραλαμβάνει καὶ τὸν λόγον τὸν περὶ συνεκφωνήσεως, ὡς συμβαλλόμενον αὐτῷ εἰς τὸν περὶ τῶν ποδῶν λόγον. Ἐν τῇ Ἰλιάδι) Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης μεταθεὶς τὰ τοῦ ποιητοῦ εἰς ἴδιον μέτρον. ἔστιν οὖν τὸ παράδειγμα ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος. καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία, καὶ Πηλιάδα, τῶν δύο βραχειῶν ἀντὶ μιᾶς λαμβανομένων. Ἡ διαιρετικῶς) Ὁ πρῶτος πούς ἐστι τρισύλλαβος, τῆς διὰ ἀντὶ μιᾶς βραχείας παραλαμβανομένης. παραλέλοιπε δὲ ἡ διαίρεσις δύο μακρὰς ἀντὶ βραχείας, ὅπερ οὐκ εὑρίσκεται. βραχεῖαν δὲ καὶ κοινὴν ἀντὶ μακρᾶς εὑρίσκομεν ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τοῦ ποιητοῦ.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

Ἐκ τῶν συλλαβῶν εἰσὶν οἱ πόδες· ὧν δισύλλαβοι μὲν δ. δίχρονος μὲν εἷς, ἐκ δύο βραχειῶν, ὁ πυρρίχιος υυ. τρίχρονοι δὲ δύο, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ τροχαῖος -υ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ ἴαμβος υ-. τετράχρονος δὲ εἷς, ἐκ δύο μακρῶν, ὁ σπονδεῖος --. Τρισύλλαβοι δὲ οἱ τούτων διπλασίονες, η'. τρίχρονος εἷς, ἐκ τριῶν βραχειῶν, τρίβραχυς, ὁ καὶ χορεῖος, υυυ. τετράχρονοι δὲ τρεῖς, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ δάκτυλος -υυ· ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ἀμφίβραχυς υ-υ. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἀνάπαιστος υυ-. πεντάχρονοι δὲ οἱ ἴσοι τούτοις τρεῖς. ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, βακχεῖος υ--. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἀμφίμακρος -υ-, ἢ κρητικός. ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, παλιμβάκχειος --υ. ἑξάχρονος δὲ εἷς, ἐκ τριῶν μακρῶν, μολοττός ---.

Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων τετραπλασίονες, ἑκκαίδεκα· ὧν τετράχρονος εἷς, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, ὁ προκελευσματικὸς υυυυ. πεντάχρονοι δὲ τέσσαρες, ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, παίων πρῶτος -υυυ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, παίων δεύτερος υ-υυ. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, παίων τρίτος υυ-υ. ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, παίων τέταρτος υυυ-. ἑξάχρονοι δὲ ἕξ, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος, υυ--. ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας ἀντίσπαστος υ--υ. ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος --υυ. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, τροχαϊκὴ ταυτοποδία, ἢ διτρόχαιος -υ-υ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἰαμβικὴ ταυτοποδία, ἢ διίαμβος υ-υ-. ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, χορίαμβος -υυ-. ἑπτάχρονοι δὲ τέσσαρες, ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ἐπίτριτος πρῶτος υ---. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ἐπίτριτος δεύτερος, ἢ καὶ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ καρικός, -υ--. ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἐπίτριτος τρίτος, ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ ῥόδιος, --υ-. ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ἐπίτριτος τέταρτος, ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ μονογενής, ---υ. ὀκτάχρονος δὲ, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σπονδειακὴ ταυτοποδία, ἢ δισπόνδειος----.

Οἱ πόδες) Πούς ἐστι ποιῶν ἢ ποσῶν σύνθεσις συλλαβῶν πρὸς εὐπρέπειαν. εἰλήφασι δὲ τὴν ὀνομασίαν οἱ πόδες ἀπὸ ῥυθμοῦ ἢ συνθέσεων ἢ πόλεων χρηματισμῶν. τὰ δὲ μέτρα ἀπὸ ποδῶν τινῶν εἰσὶ, τῶν ἐχόντων ἢ ἴσον λόγον, ἢ διπλασίονα, ἢ ἡμιόλιον. καὶ τοῦ μὲν ἴσου εἴη ἂν δάκτυλος -υυ. μία γὰρ μακρὰ καὶ δύο βραχεῖαι τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον. τοῦ δὲ διπλασίονος τροχαῖος -υ. μακρὰ γὰρ τῆς βραχείας διπλασίων. τοῦ δὲ ἡμιολίου βακχεῖος υ--. βραχεῖα γὰρ καὶ μακρὰ πρὸς τὴν μακρὰν λόγον ἔχει τὸν ἡμιόλιον. τρεῖς δὲ παραυξήσεις ἔχουσιν οἱ δισύλλαβοι ἀπὸ διχρονίας μέχρι τετραχρονίας. Πυῤῥίχιος) Πυῤῥίχιος καὶ παρίαμβος καλεῖται, διὰ τὸ ἐν τέλει ἰάμβου ἀεὶ εὑρίσκεσθαι. Δάκτυλος) Ἐν ἴσῳ λόγῳ τὸ δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικὸν μέτρον καλεῖται. ἐπιπλοκὴ τετράσημος· ἀπὸ ῥυθμοῦ δὲ ὁ δάκτυλος· Προκελευσματικὸς) Τὰ προκελευσματικὰ μέτρα εἰ εὑρεθείη, δηλονότι καὶ ἀναπαιστικά ἐστι. Παίων) Ὁ πρῶτος παίων καὶ ὁ τέταρτος ποιοῦσι τὸ παιωνικὸν μέτρον· οὐκ ἔτι δὲ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος· ἐμπίπτει δὲ εἰς

ἰωνικά.

ἰωνικά. τὸ δὲ παιωνικὸν ἐπιπλοκὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ προειρημένα. οἱ εἰς Ἀπόλλωνα δὲ γράφοντες, τῷ ποδὶ τούτῳ τῷ παίωνι χρῶνται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος βραχεῖα γένηται, εὑρίσκεται παίων τρίτος. ἐὰν δὲ ὁ ἀπὸ μείζονος τὴν πρώτην βραχεῖαν ἔχῃ, ὁ δεύτερος παίων εὑρίσκεται. Ἑξάχρονοι) Ἀπὸ τῶν ἓξ ποδῶν τῶν ἑξαχρόνων τέσσαρα μέτρα γίνεται, τά τε ἰωνικὰ, καὶ τὸ χοριαμβικὸν, καὶ τὸ ἀντισπαστικὸν, ὅπερ καλεῖται ἐπιπλοκὴ τετραδικὴ ἑξάσημος. ἐν γὰρ μέτρον τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τῆς κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς λαμβανομένης, γίνεται τὸ λοιπὸν χοριαμβικόν· καὶ τῆς δευτέρας λαμβανομένης, γίνεται τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν· καὶ τῆς τρίτης λαμβανομένης, τὸ ἀντισπαστικὸν γίνεται· καὶ οὗτοι μὲν οὕτως. ὁ δὲ ἴαμβος γινόμενος μετὰ τῶν χοριαμβικῶν καὶ ἀντισπαστικῶν, τὸ ἐπίμικτον ποιεῖ· ὁ δὲ τροχαῖος μετὰ τῶν ἰωνικῶν ποιεῖ τὸ ἐπίμικτον μέτρον. Ἐπίτριτος) Ἐπίτριτος ἀριθμὸς λέγεται, ὁ ἀριθμὸν ὅλον ἔχων ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὸ τρίτον τούτου οἷον ὁ τέσσαρα πρὸς τὸν τρία· ὅθεν καὶ ἐπίτριτοι πόδες.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ ΜΕΤΡΩΝ.

Ἀκατάληκτα καλεῖται μέτρα, ὅσα τὸν τελευταῖον πόδα ὁλόκληρον ἔχει· οἷον ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ,

Δακτυλικὸς, εἴτ' οὖν ἡρωϊκὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος.

– ∪ ∪ | – ∪ ∪ | – ∪ ∪ | – ∪ ∪

„ Μῶσ' ἄγε | Καλλιό | πα θύγα | τερ Διός.

καταληκτικὰ δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ.

ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

– – | ∪ – | – – | ∪ – | ∪ – | –

„ Χαίροι | σα νύμ | φα, χαι | ρέτω | δ' ὁ γαμ | βρός.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ βρος τελευταία συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς ἰαμβικοῦ κεῖται.

Ἐὰν δὲ τρισύλλαβος ἢ ὁ πούς, ὁ τὸ μέτρον συνιστᾶς, δύναται καὶ παρὰ δύο συλλαβὰς εἶναι τὸ καταληκτικόν· οἷον ἐπὶ δακτυλικοῦ.

δακτυλικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

– ∪ ∪ | – ∪ ∪ | –

„ Ἐν δὲ Βα | τουσια | δης.

ἐνταῦθα γὰρ ἡ δης συλλαβὴ ἀντὶ τρισυλλάβου κεῖται δακτύλου· ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων, τὸ μὲν παρὰ συλλαβὴν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· τὸ δὲ

παρὰ

παρὰ δύο συλλαβὰς καλεῖται καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν.

Βραχυκατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ διποδίας ἐπὶ τέλους ὅλῳ ποδὶ μεμείωται· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ.

ἰαμβικὸς τρίμετρος βραχυκατάληκτος.

υ – | υ – | – – | υ – | – –
„ Ἀγ' αὖ | τ' ἐς οἶ | κὸν τὸν | Κλεη | σίππω.

ἐνταῦθα γὰρ σίππω ἀντὶ ὅλης ἰαμβικῆς κεῖται διποδίας.

Ὑπερκατάληκτα δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ προσέλαβε μέρος ποδός· οἷον ἐπὶ ἰαμβικοῦ·

ἰαμβικὸς δίμετρος ὑπερκατάληκτος.

– – | υ υ – | υ – | υ – | υ
„ Εἶμ' ὦ | ς' ἀπὸ πυσ | σάλω | λυεῖ | σα.

τοῦτο μὲν οὖν συλλαβῇ πλείονι περιττεύει· δύναται μὲν οὖν καὶ δισυλλάβῳ περιττεύειν, ὁπόταν ἑκάτερος τῶν ἐν τῇ συζυγίᾳ ποδῶν τρισύλλαβος ᾖ· οἷον ἐπ' ἀναπαιστικοῦ.

ἀναπαιστικὸς μονόμετρος ὑπερκατάληκτος.

– – | υ υ – | υ υ
„ Ἀδ' Ἀρ | τεμις ὦ | κόραι.

τοῦτο γὰρ πρὸς τῇ ὁλοκλήρῳ συζυγίᾳ, δισύλλαβον ἔχει τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἀναπαίστε μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ. καλοῦνται δὲ ταῦτα πάντα ἀποθέσεις.

Ιστέον οὖν, ὅτι ἐὰν τὰ δακτυλικὰ ἢ ἀναπαιστικὰ βαίνηται κατὰ συζυγίαν, ἔχουσιν ἀποθέσεις ς. Καλάληκτον, ἕως μὴ ἔχον τὸ τυχὸν ἐλλειμμα, ὡς τὸ,

– υυ – υυ – υυ – υυ
Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγατερ Διός.

Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἕως ἐνδέον τοῦ τελείου μιᾷ συλλαβῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραδείγματος,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγατερ Δι.

Καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, ἕως ἐνδέον δύο συλλαβαῖς,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγατερ.

Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβήν, ἕως ὃ πρὸς τῷ τελείῳ καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον,

Μῶσ' ἄγι Καλλιόπα θύγα.

Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ

Μῶσ'

Μᾶσ' ἄγε Καλλιέπα θύγα.

ταῦτα μὲν οὕτως ἐν τῷ δακτυλικῷ καὶ ἀναπαιστικῷ μέτρῳ εὑρίσκεται. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις μέτροις αὐτάρκεις αἱ τέσσαρες, πλὴν τῆς καταληκτικῆς εἰς δισύλλαβον, καὶ ὑπερκαταλήκτου εἰς δισύλλαβον. δισυλλάβων γὰρ ὄντων τῶν ποδῶν, τὸ μὲν καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτόν ἐστι· τὸ δὲ ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, βραχυκατάληκτον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ αὐτό ἐστιν ἀπόθεσις καὶ κατάληξις· καὶ γενικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις, καὶ εἰδικὸν ἀντὶ τοῦ ἐλάττωσις. ἀπὸ τούτου οὖν εἰδικοῦ ὠνόμασται τὸ ἀκατάληκτον καὶ καταληκτικόν. τὸ γὰρ ὑπερκατάληκτον δύναται ἀπὸ τοῦ γενικοῦ. Ἰστέον δ', ὅτι ἐὰν ᾖ δισύλλαβος ὁ πούς, ὅπερ καὶ ἄνωθεν ἔφημεν, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν· εἰ δὲ τρισύλλαβος ᾖ ὁ πούς, καὶ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ, λέγεται εἶναι καταληκτικὸν εἰς δύο συλλαβάς.

Παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ὥστε δύνασθαι εἶναι αὐτὴν καὶ βραχεῖαν, καὶ μακράν. οἷον,

„ Ἄλλοι | μέν ῥα θε | οί τε καὶ | ἀνέρες | ἱπποκο | ρύσαι.

„ Εὗδον | παννύχιοι· | Δία | δ' οὐκ ἔχε | νήδυμος | ὕπνος.

ἐν μὲν γὰρ τῷ προτέρῳ, μακρά ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, βραχεῖα.

Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, ὅθεν ἐπίληπτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, Σιμωνίδου ἐκ τῶν ἐπιγραμμάτων.

„ Η μέγ' Α | θηναί | οισι φό | ως γενε | ἡνίκ' Α | ριστο-

„ Γείτων | Ιππαρ | χον κτεῖ | νε καὶ | Αρμόδ | διος.

καὶ πάλιν Νικομάχου τοῦ περὶ ζωγράφων τὴν ἐλεγείαν πεποιηκότος.

„ Οὗτος | δή σοι ὁ | κλεινὸς ἀν' | Ελλάδα | πᾶσαν Α | πολλό-

„ Δωρος· | γινώ | σκεις τοῦ | νομα τοῦ | το κλύων.

ταῦτα μὲν οὖν ἐγένετο διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην. οὐ γὰρ ἐνεχώρει. ἔνια δὲ καὶ παίζουσιν οἱ κωμικοί, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις,

„ Ἀλλ'

- -	υ υ υ	υ -	υ -	υ -	υ υ
„ Ἀλλ᾽ οὐ	χὶ δυνα	τόν ἐ	στιν. οὐ	γὰρ ἀλ	λο περι-

- -	υ -	- -	υ -	υ υ -	υ υ
„ βούλου	μα βα	σάζου	σι τῆς	πόλεως	μέγα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΑΜΒΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Περιτταὶ χῶραι.

α { ἴαμβος υ- / τρίβραχυς υυυ / σπονδεῖος -- / δάκτυλος -υυ / ἀνάπαιστος υυ- }

γ { ἴαμβος υ- / τρίβραχυς υυυ / σπονδεῖος -- / δάκτυλος -υυ / ἀνάπαιστος υυ- }

ε { ἴαμβος υ- / τρίβραχυς υυυ / σπονδεῖος -- / δάκτυλος -υυ / ἀνάπαιστος υυ- }

Ἄρτιοι.

β { ἴαμβος υ- / τρίβραχυς υυυ / ἀνάπαιστος υυ- }

δ { ἴαμβος υ- / τρίβραχυς υυυ / ἀνάπαιστος υυ- }

ς { ἴαμβος υ- / τρίβραχυς υυυ / ἀνάπαιστος υυ- }

ΤΟ ἰαμβικὸν μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας, τοῦτ᾽ ἔστι πρώτην, τρίτην, καὶ πέμπτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίας, τοῦτ᾽ ἔστι δευτέραν, τετάρτην, ἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, καὶ ἀνάπαιστον. τοῦτον δὲ τὸν ἀνάπαιστον παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς· παρὰ δὲ τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον δέχεται μόνον, ἢ τὸν πυῤῥίχιον, διὰ τὴν ἀδιάφορον· ὅτε δὲ καταληκτικόν, τὸν ἴαμβον παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλεῖδα, ἤτοι ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον. ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα, οἷα τὰ ἀνακρεόντεια ὅλα ᾄσματα γέγραπται· οἷον,

ἰαμβικὸς δίμετρος ἀκατάληκτος.

υ -	υ -	υ -	υ -
„ Ἐρῶ	τε δὴ	τα κ᾽ οὐκ	ἐρῶ.

καὶ

καὶ οὗτος ὅμοιος.

- - | υ - | - - | υ -
„ Καί μαί | νομαι | κοὐ μαί | νομαι.

τρίμετρα δὲ, ὡς,

ἰαμβικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος.

- - | υ - | - υ - | υ - | υ - | υ -
„ Ἐστε | ξένοι | σι μει | λίχοις | ἐοι | κότες.

τετράμετρα δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀλκαίου,

ἰαμβικὸς τετράμετρος ἀκατάληκτος.

- - | υ - | - - | υ - | - - | υ - | υ - | υ -
„ Δέξαι | με κω | μάζον | τα, δέ | ξαι, λίσ | σομαί | σε, λίσ | σομαι.

καταληκτικὸν δὲ δίμετρον τὸ καλούμενον ἀνακρεόντειον,

ἰαμβικὸς δίμετρος καταληκτικός.

υ - | υ - | υ - | -
„ Ο μὲν | θέλων | μαχέ | σθαι.

καὶ οὗτος ὅμοιος.

υ - | υ - | υ - | -
„ Πάρε | στι γὰρ, | μαχέ | σθω.

τρίμετρον δὲ, οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου,

ἰαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικός.

υ - | υ - | υ - | υ - | υ - | -
„ Ο μὲν | κακοῦ | δὲ γή | ρως | κχθαι | ρεῖ.

τετράμετρον δὲ, οἷον τὸ Ἱππώνακτος,

ἰαμβικὸς τετράμετρος καταληκτικός.

- - | υ - | υ - | υ - | υ - | υ - | υ - | υ
„ Εἴ μοι | γένοι | τὸ παρ | θένος | καλή | τε καὶ | τερει | να.

Ἔστιν ἐπίσημον ἐν τοῖς ἀκαταλήκτοις καὶ τὸ χωλὸν καλούμενον· ὅπερ τινὲς μὲν Ἱππώνακτος, τινὲς δὲ Ἀνανίου φασὶν εὕρημα. διαφέρει δὲ τοῦ ὀρθοῦ, τῷ ἐκεῖνο μὲν τὴν τελευταίαν, ἴαμβον ἔχειν, ἢ πυῤῥίχιον, διὰ τὴν ἀδιάφορον· τοῦτο δὲ ἢ σπονδεῖον, ἢ τροχαῖον· καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τῶν παραληγόντων μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο ἰάμβους καὶ σπονδείους δέχεται, καὶ τρισυλλάβους τὸν δάκτυλον, τὸν τρίβραχυν, καὶ τὸν ἀνάπαιστον· τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παρα-

παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ,

ἰαμβικὸν ἐπίσημον τρίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον χωλόν.

υ - | υ - | - - | υ - | υ - | - -

„ Ἀκοῦ | σαθ᾽ Ἱπ | πώνα | κτος. οὐ | γὰρ, ἀλ | λ᾽ ἥκω.

ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ τραχύτερος γίνεται, ὡς τὸ,

υ - | υ - | - - | υ - | - - | - -

„ Εἰς ἄ | κρον ἐλ | κων, ὥσ | περ ἀλ | λάντα | ψύχων.

ἐπειδὴ δὲ πᾶσα μέτρων ἀρχὴ ἀδιάφορος, καὶ ὁ ἴαμβος ἐδέξατο ἐν ἀρχῇ τὸν σπονδεῖον· τούτου δὲ κοινωνήσαντος τῷ μέτρῳ, καὶ οἱ ἀπ᾽ αὐτοῦ λυθέντες ἐκοινώνησαν καὶ οὗτοι τῷ ἰαμβικῷ μέτρῳ, δάκτυλος φημὶ, καὶ ἀνάπαιστος· ὁ γὰρ χορεῖος οὐ ἰάμβου ἐστὶ λύσις. εἰ τοίνυν τὸν σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις οὐ δέχεται, οὐδὲ τὸν ἀπ᾽ αὐτοῦ λυθέντα ἀνάπαιστον ὀφείλει δέχεσθαι. παρὰ μὲν οὖν τοῖς ἰαμβοποιοῖς τοῦτο σώζεται· παρὰ δὲ κωμικοῖς οὐ λίαν ἀντιποιουμένοις συμμετρίας, οὐκ ἔτι. τὸν δὲ τροχαῖον, ὅς ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ, παρῃτήσαντο. εὑρίσκεται δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς ὁ ἀνάπαιστος. τὸν γὰρ βίον οὗτοι μιμούμενοι, θέλουσι δοκεῖν διαλελυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ τρίσημον. ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ τραγῳδοποιοὶ, ὡς μὴ ὄντες τοιοῦτοι, συνεχῶς κέχρηνται.

Ἀπὸ ἰάμβου πρῶτον ὁ Ἡφαιστίων ἤρξατο, οὐχ ὅτι τῶν ἄλλων τιμιώτερος, ἀλλ᾽ ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερος. ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔθος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς περὶ βραχείας, εἶτα περὶ μακρᾶς τὸν λόγον ἐποιήσατο, ἰαμβικὸν ἡμῖν προειπεῖν βουλόμενος. ἴαμβος δὲ οὐ πᾶς ἐστὶ λοίδορος. ἐν κωμῳδίᾳ μὲν γὰρ στωμυλλεύεται καὶ λοιδορεῖ, ἐν τραγῳδίᾳ δὲ πενθεῖ· ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ ὕμνοι γράφονται τούτῳ, ὥστε καὶ εὐσεβής. Ἰστέον δὲ, ὅτι τῶν καταληκτικῶν ἰάμβων, ὅταν ἐνδέῃ μιᾷ συλλαβῇ, ὁ ἴαμβος παραλήγει, καὶ μετ᾽ αὐτόν ἐστιν ἡ μία συλλαβὴ ἡ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος ποὺς ἐνδεῖν μιᾷ συλλαβῇ· ἢ ὁ τρίβραχυς παραλήγει· ἀλλ᾽ εἰ μὲν ὁ ἴαμβος παραλήγει μετὰ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, λέγεται τὸ τέλος τοῦ ἰάμβου, ἀμφίβραχυς, υ - υ, ἐκ τῆς βραχείας τοῦ ἰάμβου καὶ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ, καὶ τῆς βραχείας τῆς τελευταίας συλλαβῆς· εἰ δὲ ὁ τρίβραχυς παραλήγει, προστίθεμεν καὶ τούτῳ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καὶ εἰ μὲν μακρὰ εἴη αὕτη, ποιήσει ἂν τὸν τέταρτον παίωνα υυυ-· εἰ δὲ βραχεῖα, προκε-

λυσματικὸν υυυυ· τὰ δὲ ἄλλα περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, περὶ μόνης τῆς τοῦ ἰάμβου παραλήξεως εἴρηται· εἰ δὲ σπονδεῖος εἴη παραλήγων, εἰ μὲν μακρὰ εἴη ἡ λήγουσα, γίνεται μολοσσὸς - - -, εἰ δὲ βραχεῖα, ἐπίτριτος - - - υ. πάλιν εἰ ἴαμβος παραλήγει, τῆς ἐπιφερομένης μακρᾶς οὔσης, γίνεται βακχεῖος. Ἴδιον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα βραχυκατάληκτα καλεῖται, οἷον τὸ,

υ - υ - υ - υ - υ - υ - - - υ - - - υ -

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐκφράσω τόδε. Τίς σὰς παρήειρε φρένας;

Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τετράσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται, ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών. εἰ δὲ καθαρὰ ᾖ τὰ ἰαμβικά, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, καὶ τὴν κατακλεῖδα ἑπτάσημον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Περιτταὶ χῶραι.

α	γ	ε
τροχαῖος - υ	τροχαῖος - υ	τροχαῖος - υ
τρίβραχυς υ υ υ	τρίβραχυς υ υ υ	τρίβραχυς υ υ υ
δάκτυλος - υ υ	δάκτυλος - υ υ	δάκτυλος - υ υ

Ἄρτιοι.

β	δ	ς
τροχαῖος - υ	τροχαῖος - υ	τροχαῖος - υ
τρίβραχυς υ υ υ	τρίβραχυς υ υ υ	τρίβραχυς υ υ υ
δάκτυλος - υ υ	δάκτυλος - υ υ	δάκτυλος - υ υ
σπονδεῖος - -	σπονδεῖος - -	σπονδεῖος - -
ἀνάπαιστος υ υ -	ἀνάπαιστος υ υ -	ἀνάπαιστος υ υ -

ΤΟ τροχαϊκὸν κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας δέχεται τροχαῖον, τρίβραχυν, ἴαμβον, καὶ δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τούτους τε, καὶ σπονδεῖον, καὶ ἀνάπαιστον. καταληκτικὸν δὲ ὅτε ἐστί, τὸν παραλήγοντα μάλιστα μὲν τροχαῖον δέχεται, ἔστι δ' ὅτε καὶ τρίβραχυν· καὶ ἐὰν ᾖ βραχυκατάληκτον, οὐ βούλεται τὸν παραλήγοντα τετράσημον ἔχειν. ἔστι δὲ ἐπίσημα ἐν αὐτῷ καταληκτικά· δίμετρον μὲν καταληκτικόν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον· οἷον τό,

- υ | - υ | - υ | | - υ | - υ | - υ |

π Νῦν δέ | μοι πρὸ | τειχέ | ων, Θέει | ος μο | λὼν Α | ρης.

τρίμε-

τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον ἐστὶ τὸ Ἀρχιλόχου, ὅ τινες ἀκέφαλον ἰαμβικὸν καλοῦσι.

,, Ζεῦ πά | τερ γά | μον μὲν | οὐκ ἐ | δαισά | μην.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, οἷον,

,, Ἐρξί | η πῆ | δῆτ' ἀ | νολβος | ἀθροϊ | ζεται | στρα | τός.

Τοῦτο δὲ τὸ μέτρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ παρατελεύταίου ποδὸς σπονδείου γενομένου.

,, Μητρο | τίμω | δεῦτέ | με χρὴ | τοῦ σκό | τῳ δι | κάζε | σθαι·

καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν· οἷον ἐστὶ καὶ τὸ Καλλιμάχου,

,,Ἔρχε | ται πο | λὺς μὲν | Αἰγαῖ | ον δι | ανή | ξας ἀ | π' οἴνη | ρῆς Χί | ου

Ἐστι δὲ ἐν αὐτῷ ἐπίσημον καὶ τὸ δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον ἰθυφαλλικὸν, ᾧ πρῶτος Ἀρχίλοχος μὲν ἐχρήσατο, συζεύξας αὐτὸ δακτυλικῷ τετραμέτρῳ, οὕτως,

,, Οὐκέθ' ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα·

,, Κάρφε | ται γὰρ | ἤδη·

οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ ἰαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος,

,, Ἑρμᾶς, | ὅπερ | Φεραῖ | ος αἰ | νέει | θεὸς Ἐμμι | τῶ φυ | γαίχμα.

ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ἐστὶν ἐπίσημον· οἷον,

,, Οὐδ' Ἀ | μειψί | αν ὁ | ρᾶτε | πτωχὸν | ὄντ' ἐ | φ' ἡμῖν.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ τὸ τετράμετρόν ἐστιν ἔνδοξον· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Ἀνακρέοντος.

,, Κλῦθί | μευ γέ | ροντος | εὐέ | θειρα | χρυσό | πεπλε | κούρα.

Τὰ

Τὰ μὲν οὖν ἐπισημότατα ἐν αὐτῷ ταῦτά ἐστι. τῷ δὲ δακτύλῳ τῷ κατὰ τὰς περιττὰς ἐμπίπτοντι χώρας, ἥκιστα οἱ ἰαμβοποιοὶ ἐχρήσαντο ποιηταί· σπανίως δὲ καὶ οἱ τραγικοί· οἱ δὲ κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ κἀν τῷ ἰαμβικῷ. τῷ ἐπὶ τῆς ἀρτίας ἀναπαίστῳ· ἑκάτερον γὰρ ἄλογον. οὔτε γὰρ ἐν τῷ ἰαμβικῷ ἐχρῆν ἀνάπαιστον ἐπὶ τῆς ἀρτίας χώρας, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, οὗ λύσις ἐστὶν ὁ ἀνάπαιστος· οὔτε ἐν τῷ τροχαϊκῷ, ἐπὶ τῆς περιττῆς τὸν δάκτυλον, ἐφ' ἧς οὐδὲ σπονδεῖος ἐγχωρεῖ, οὗ ὁμοίως λύσις ὁ δάκτυλος. ἔτι μέντοι καὶ ἐν τοῖς καταληκτικοῖς καὶ ὁ τρίβραχυς ἐγχωρεῖ, καθάπερ προειρήκαμεν, οὐ μόνον ὁ τροχαῖος, ὥς τινες οἴονται. παράδειγμα τόδε·

τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικόν.

– ∪	– –	– ∪	– –	– ∪	– –	∪ ∪ ∪	
,, Τῶν πο	λιτῶν	ἄνδρας	ὑμῖν	δημι	ουργοὺς	ἀποφα	νῶ.

τοῦ γὰρ κατακλείδος οὔσης ἀποφανῶ, δῆλον ὡς ὁ παρακείμενος πούς ἀποφα, ἐστὶ τρίβραχυς, ὡς προείρηται.

Ἀκολούθως ὁ λόγος μετὰ τὸ ἰαμβικὸν ἥκει ἐπὶ τὸ τροχαϊκόν. ἄμφω γὰρ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἰσί, τῆς καλουμένης τετρασήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς· ἄλλως τε καὶ ἀντιπαθής ἐστιν αὐτῶν, καὶ εὐπρεπὴς ἑκατέρα τομή. γένεσίς τε ἐστιν ἑκατέρων ἡ αὐτή. καὶ γὰρ τοῦ ἰαμβικοῦ εἰ προσθείης κατ' ἀρχὴν μακρὰν συλλαβήν, τροχαϊκὸν ποιήσεις· εἰ δὲ τοῦ τροχαϊκοῦ βραχεῖαν, ἰαμβικόν. ἔπειθ' ὁ ἴαμβος κατὰ τὰς περιττὰς τοὺς πέντε δέχεται, κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς τρεῖς· τὸ δὲ τροχαϊκὸν τοὐναντίον· Τετρά(σημον) Σημασία οἱ χρόνοι παρὰ τοῖς μετρικοῖς καλοῦνται. Νῦν δέ μοι.) Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον εὐριπίδειον, ἢ ληκύθιον, ἁπλῶν ποδῶν τριῶν καὶ μιᾶς συλλαβῆς. Ληκύθιον δέ φασιν αὐτό, ἢ διὰ Ἀριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον τὸ ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τό,

Θοαῖσιν ἵπποισι. Αἰ. Ληκύθιον ἀπώλεσεν.

ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν. βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον, ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος κινουμένου, ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρός, ἢ ὑπ' ἄλλου· διὸ καὶ Καλλίμαχος, μοῦσαν ληκυθίαν τὴν τραγῳδίαν λέγει· Ζεῦ πάτερ) Τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ἢ ἀκέφαλον ἰαμβικόν, πέντε πόδας ἔχον καὶ συλλαβήν. ἀκέφαλον δέ φασιν αὐτὸ εἶναι ὡς πρὸς ἴαμβον· ἐὰν γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβήν, ἴαμβος γίνεται. ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἱονδήποτε τοὺς λβ. χρόνους, διὸ βραχεῖαν ἔφαμεν δέχεσθαι.

Χωλὸν) Εἰ παραλήγει ὁ σπονδεῖος τοῖς καταληκτικοῖς, χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον. ἡ γὰρ πρὸ τῆς καταληγούσης συλλαβῆς χώρα περιττή ἐστιν· ἑβδόμη γάρ. Ἔρχεται) Τροχαϊκὸν πεντάμετρον καταληκτικόν, τὸ καλούμενον κλεομάχειον, ποδῶν ἁπλῶν θ, καὶ μιᾶς

συλλα-

συλλαβῆς. καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας. εὑρίσκονται καὶ πλεόχρονοι, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ χρόνους. Κάρφεται)) Τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν, τρεῖς ἔχον τροχαίους, διὸ καὶ βραχυκατάληκτον αὐτὸ λέγει· λέγεται δὲ ἰθυφαλλικόν, ἐπειδὴ τούτῳ ἐνεχόρευον ἐν τῇ τοῦ ἰθυφάλλου πομπῇ. Οἱ δὲ κωμικοὶ) Ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἰάμβου κατὰ τὰς ἀρτίας τὸν ἀνάπαιστον ἐλάμβανον οἱ κωμικοί, οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ ἰαμβοποιοὶ σπανίως· οὕτω καὶ ἐνταῦθα δακτύλῳ κατὰ τὰς περιττὰς φησὶ χρῆσθαι τοὺς κωμικοὺς διὰ τὸ ὁμιλητικόν, καὶ τὸ βούλεσθαι δοκεῖν τὸ μέτρον εἶναι διαλελυμένον· τῆς γὰρ πρώτης τοῦ σπονδείου μακρᾶς εἰς δύο βραχείας διαλυομένας, ἀνάπαιστος γίνεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς δευτέρας διαλυομένης, ὁ δάκτυλος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

χῶραι

α	δάκτυλος - υ υ σπονδεῖος - -	γ	δάκτυλος - υ υ σπονδεῖος - -	ε	δάκτυλος - υ υ σπονδεῖος - -
β	δάκτυλος - υ υ σπονδεῖος - -	δ	δάκτυλος - υ υ σπονδεῖος - -	ϛ	σπονδεῖος - - τροχαῖος - υ

ΤΟ δακτυλικὸν δέχεται δακτύλους καὶ σπονδείους κατὰ πᾶσαν χώραν, πλὴν τῆς τελευταίας· ἐπὶ ταύτης δέ, εἰ μὲν ἀκατάληκτον εἴη, δάκτυλον ἕξει, ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον, κρητικόν· εἰ δὲ καταληκτικόν, τὰ ἀπ' αὐτοῦ μεμειωμένα, ἤτοι συλλαβῇ, ἢ δύο συλλαβαῖς· καὶ τὸ μὲν καλεῖται καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν, τὸ δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. ἐπισημότατον δ' ἐστὶν ἐν αὐτῷ τό, τε ἑξάμετρον, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον ἔπος· οἷον,

,, Μῆνιν ἄ | ει δε θε | ὰ Πη | ληϊά | δεω Ἀχι | λῆος.

(metrical marks: - υ υ | - υ υ | - - | - υυ | υυ υυ | - υ)

ἐπὶ γὰρ τῆς ἐσχάτης λέξεως τῆς λῆος, λείπει ὁ δάκτυλος μιᾷ συλλαβῇ. καὶ τὸ πεντάμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον σιμμίειον· οἷον,

,, Χαῖρε ἄ | ναξ ἑτα | ρε, ζαθέ | ας μάκαρ | ἥβας.

(metrical marks: - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - -)

καὶ τὸ τετράμετρον, εἰς δισύλλαβον καταληκτικόν, ᾧ πρῶτος ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδοῖς.

„ Φαινόμε | νον κακὸν | οἴκαδ᾽ ἀ | γεσθαι.

ὕστερον δὲ Ανακρέων τούτῳ τῷ μέτρῳ καὶ ὅλα ᾄσματα συνέθηκεν.

„ Αδυμε | λὲς χαρί | εσσα χε | λιδοῖ.

„ Μνᾶσθ | δοῦτε φα | λακρὸς Α | λέξις.

Ταῦτα μὲν οὖν τῶν εἰς δισύλλαβον καταληκτικῶν παραδείγματα· τῶν δὲ εἰς συλλαβὴν, τῷ μὲν πενθημιμερεῖ πρὸς δύο ποσὶν ἴσων τῶν συλλαβῶν Αρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπῳδῇ.

„ Εν δὲ Βα | τουσιά | δης. τῷ δ᾽ ἑφθημιμερεῖ Αλκμαν.

„ Ταῦτα μὲν | ὡς ἂν ὁ | δῆμος ἅ | πας.

καὶ τῶν ἀκαταλήκτων δὲ, τὸ τετράμετρον Αρχίλοχος ἔνδοξον ἐποίησε, διὰ τὸ προτάξαι αὐτὸ τοῦ τροχαϊκοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ, οὕτως·

„ Οὐκ ἔθ᾽ ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα.

„ Κάρφε | ται γὰρ | ἤδη. Αλκμαν δὲ καὶ ὅλας στροφὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ κατεμέτρησε.

„ Μῶσ᾽ ἄγε | Καλλιό | πα θύγα | τερ Διὸς,

„ Αρχ᾽ ἐρα | τῶν ἐπέ | ων. ἐπὶ | δ᾽ ἵμερον

„ Υμνῳ | καὶ χαρί | εντα τί | θει χορόν.

ταῦτα μὲν οὖν κοινὰ δακτυλικά.

Τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου εἰσὶν ὀνομασίαι πέντε, Δακτυλικὸν, ἀπὸ τοῦ ποδὸς τοῦ ἁρμόζοντος αὐτῷ. Ηρῷον, ὑπὸ τοῦ τὰς πράξεις τῶν ἡρώων τούτῳ γεγράφθαι τῷ μέτρῳ· ἢ ὅτι εὔρωστον τοῦτο τὸ μέτρον ὡς καὶ οἱ ἥρωες. Πυθικὸν, ἀπὸ τοῦ τὸν Πύθιον τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ μέτρῳ. Επος, κατ᾽ ἐξοχὴν, ἀπὸ τοῦ ἴσας τὰς βάσεις ἀλλήλαις, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον εἶναι. Εξάμετρον, ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βάσεων.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

Χῶραι

α. σπονδεῖος - -, ἴαμβος υ -, τροχαῖος - υ, πυῤῥίχιος υ υ
β. δάκτυλος - υ υ
γ. δάκτυλος - υ υ
δ. δάκτυλος - υ υ
ε. δάκτυλος - υ υ
ς. δάκτυλος - υ υ, ἀμφίμακρος - υ -

ΤΑ δὲ αἰολικὰ καλούμενα, τὸ μὲν πρῶτον ἔχει πόδα πάντως ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον, ἤτοι σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον, ἢ τροχαῖον, ἢ πυῤῥίχιον· τοὺς δὲ ἐν μέσῳ, δακτύλους πάντας. τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν ἀπόθεσιν δάκτυλον μὲν, ἢ κρητικὸν, διὰ τὸ τῆς τελευταίας ἀδιάφορον, ἐὰν ἀκατάληκτον ᾖ· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, καὶ τὰ ἀπὸ τούτου μεμειωμένα, εἰς δισύλλαβον καὶ συλλαβήν. τὸ μὲν οὖν αἰολικὸν ἔπος τὸ καταληκτικὸν τοιοῦτόν ἐστι.

υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | υ -
„ Κέλο | μαί τινα | τὸν χαρί | εντα Μέ | νωνα κα | λέσαι,

- - | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ υ | - υ
„ Εἰ χρὴ | συμποσί | ας ἐπ' ὄ | νασιν ἐ | μοί γεγε | νῆσθαι.

Πεντάμετρα δὲ καταληκτικὰ εἰς δισύλλαβον.

υ - | - υ υ | - υ υ | - υυ |
„ Τίω | σ' ὦ φίλε | γαμβρὲ, κα | λῶς εἰ | κάσδω·

- - | - υ υ | - υ υ | - υυ |
„ Ορπα | κι βραδι | νῷ σε μά | λισ' εἰ | κάσδω.

τὸ δὲ τετράμετρον.

υ - | - υ υ | - υ υ |
„ Θύρω | ρῷ πόδες | ἑπταθορ | γυιοι.

υ υ | - υ υ | - υ υ |
„ Τὰ δὲ | σύμβολα | πενταβό | εια

υ - | - υ υ | - υ υ |
„ Πίσυγ | γοι δὲ δέ | κ' ἐξεπό | νησαν.

Τῶν δὲ ἀκαταλήκτων, τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ᾧ τὸ δεύτερον Σαπφοῦς ὅλον γέγραπται·

„ Ηρά-

„ Ηρά | μαν μὲν ἐ | γώ σέθεν | ἄτε πά | λαι πόκα.

τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτόν ἐστι τοιοῦτον·

„ Ερως | δ᾽ αὖτε μ᾽ ὁ | λυσιμε | λὴς δονεῖ,

„ Γλυκύ | πικρον ἀ | μάχανον | ὄρπετον.

„ Ατθὶς, | σοὶ δ᾽ ἐμέ | θεν μὲν ἀ | πήχθετο.

„ Φροντὶς | δ᾽ ἦν, ἐπὶ | δ᾽ Ανδρομέ | δαν ποτέ.

Εστι δέ τινα καὶ λογαοιδικὰ καλούμενα δακτυλικὰ, ἅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις δακτύλους ἔχει· τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· ἔστι δὲ αὐτῶν ἐπισημότατα, τό, τε πρὸς δύο δακτύλοις ἔχον τροχαϊκὴν συζυγίαν, καλούμενον δὲ ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον·

„ Καί τις ἐ | π᾽ ἐσχατί | αῖσιν | οἰκεῖς.

καὶ τὸ πρὸς τρισὶ, καλούμενον πραξίλλειον,

„ Ω διὰ | τῶν θυρί | δων καλὸν | ἐμβλέ | ποισα,

„ Παρθένε | τὰν κεφα | λὰν, τὰ δ᾽ ἔ | νερθε | νύμφα.

Τίω σ᾽ ὦ) Αἰολικὸν πεντάμετρον τοῦ ἑξαμέτρου δακτύλου μεμειωμένον. τὸ δὲ βραδινῷ, ἀντὶ τοῦ, ῥαδινῷ ἐστὶ, πλεονασμῷ τοῦ β αἰολικῶς. Θυρωρῷ) Αἰολικὸν τετράμετρον, τοῦ ἑξαμέτρου δυσὶ δακτύλοις μεμειωμένον· τὸ δὲ ἑπταθόργυιοι, ἀντὶ τοῦ ἑπταόργυιοι. Ηράμαν) Ο πρῶτος δισύλλαβος, οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες τετρασύλλαβοι, ποδῶν ιβ. καὶ οὕτω γίνεται τὸ ὅλον δεκατεσσάρων συλλαβῶν. πανταχοῦ γὰρ ἐν τῷ αἰολικῷ ὁ πρῶτος δισύλλαβος ἀδιάφορος. Λογαοιδικά.) Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν δάκτυλος ἀοιδοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος· ὁ δὲ τροχαῖος λογογράφοις· Λογαοιδικὸν οὖν καλεῖται τὸ μέτρον, ὡς ἐκ δακτύλου καὶ τροχαίου συγκείμενον, ἀοιδικὸν μὲν διὰ τὸν δάκτυλον ἐπειδὴ εὔρυθμος· λογικὸν δὲ διὰ τὸν τροχαῖον. διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηνται αὐτῷ, ἐπὶ θέλουσι τρέχειν λόγον· τοιαύτη δὲ ἡ ῥητορικὴ καταλογάδην οὖσα.

ΠΕΡΙ·

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ ἀναπαιστικὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται σπονδεῖον, ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς, καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. εἰσὶ δὲ αὐτοῦ ἀποθέσεις ἓξ κατὰ συζυγίαν διῃρημέναι, ὑπερκατάληκτος εἰς δισύλλαβον, ὑπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, ἀκατάληκτος, καταληκτικὴ εἰς δισύλλαβον, καταληκτικὴ εἰς συλλαβὴν, βραχυκατάληκτος.

Ἐπισημότατον δὲ ἐν αὐτῷ ἐστὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον.

,, Ὅτ' ἐγὼ | τὰ δίκαι | α λέγων | ἤνθουν | καὶ σω | φροσύνη | νε- νόμι | στο

κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος πρῶτον, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστί.

,, Χαίρετε | δαίμονες | οἳ Λεβά | δειαν | Βοιώ | τιον οὖ | θαρ ἀρού | ρης

ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην αὐτῷ κεχρῆσθαι πολλῷ. καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τούς τε Χορεύοντας, καὶ τὸν Ἐπινίκιον. Ἀριστόξενος δὲ ὁ Σελινούντιος Ἐπιχάρμου πρεσβύτερος ἐγένετο ποιητὴς, οὗ καὶ αὐτὸς Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν λόγῳ, καὶ Λογγίνος, Οἱ τοὺς ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον, Ὃν πρῶτος εἰσηγήσαθ' ὁ Ἀριστόξενος. καὶ τούτου τοίνυν τοῦ Ἀριστοξένου μνημονεύεταί τινα τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγραμμένα.

,, Τίς ἀλαζο | νείαν | πλείσταν | παρέχει | τῶν ἀν | θρώπων· | τοὶ μάν | τεις.

τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἳ λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παραδείγματα.

„ Ἄγετ᾽ ὦ | Σπάρτας | ἔνοπλοι | κοῦροι | ποτὶ τὰν | Ἄρεως | κίνα | σιν.

ᾧ μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀριστοφανείῳ καλουμένῳ ἀδιαφόρως εὑρίσκεται ὁ παραλήγων ἀνάπαιστος, ἢ σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος. εἰς γὰρ τοὺς Ὀδυσσέας εἰσβάλλων, τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο·

„ Τίνες αὖ | πόντον | κατέχου | σ᾽ αὖραι | νέφος οὐ | ράνιον· | ἰοδ᾽ | ὀρῶ | μαι.

ἐποίησε δέ τινα στίχον καὶ σπονδείῳ τῷ παραλήγοντι κεχρημένον.

„ Ὡς ἂν | μᾶλλον | τοῖς πη | δαλίοις | ἡ ναῦς | ἡμῶν | πειθαρ | χῇ.

τῷ δὲ τετραμέτρῳ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ὅλον ποιημάτιον ἔγραψεν.

„ Ἴσια | ἁγνὰ ἁ | π᾽ εὐξεί | νων μέσα | τοίχων.

Τὸ δὲ δίμετρον καταληκτικὸν, καλεῖται μὲν παροιμιακὸν, διὰ τὸ παροιμίας τινὰς ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ εἶναι.

„ Πότε δ᾽ Ἄρ | τεμις οὐκ | ἐχόρευ | σε.

„ Καὶ κόρ | κορος ἐν | λαχάνοι | σιν.

ἀλλὰ παροιμίαι εἰσὶ καὶ ἐπικαὶ, καὶ ἰαμβικαὶ, καὶ οὐ τούτου τοῦ μέτρου μόνον· ὥστε οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν τοῦτο μόνον καλοῦσι. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσι συνεχεῖ αὐτῷ ἐχρήσατο.

„ Σιγᾶν | νῦν ἅπας | ἔχε σι | γάν·

„ Καὶ πάν | τα λόγον | τάχα πεύ | σῃ·

„ Ἡμῖν | δ᾽ Ἰθάκη | πατρίς ἐ | στι.

„ Πλέομεν | δ᾽ ἅμ᾽ Ὀδυσ | σεῖ θεί | ῳ.

πρῶτος δὲ Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ μεγέθει τούτῳ, ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ. τὸ γὰρ

υ υ | υ υ - | υ υ υ |

„ Ἐρασ | μονίδη | Χαρίλα | ε,

ἑφθημιμερὲς ἀναπαισικόν. ἐχρήσατο δὲ τῷ πρώτῳ ποδὶ καὶ ἰάμβῳ, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ παραδείγματος ἐσι δῆλον· καὶ σπονδείῳ,

- - | υ υ - | υ υ - |

„ Δήμη | τρί τε χεῖ | ρας ἀνέ | ξων.

ἀναπαίσῳ δὲ τῷ πρώτῳ ἐπὶ δύο μόνων σίχων κεχρῆσθαι δοκεῖ.

υ υ- | υ υ - | υ υ - |

„ Ἐρέω | πολὺ φίλ | ταθ' ἑταί | ρων.

καὶ πάλιν,

υ υ - | - - | υ υ - |

„ Φιλέειν | συγνόν | περ ἐόν | τα

ταῦτα δὲ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν ἴαμβον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα· τῷ δὲ ἀναπαισικῷ ὑποστέλλοιτο ἂν καὶ τὸ προκελευσματικὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον· οἷον τὸ τετράμετρον τοῦτο τὸ ἀρισοφάνειον,

υ υ υ υ | υ υ υ υ | υ υ υ υ | υ υ -

„ Τίς ὄρεα | βαθύκομα | τάδ' ἐπέσυ | το βροτῶν.

γίνεται γὰρ ἑκάσου τῶν πρώτων τριῶν ποδῶν ἀναπαίσων λελυμένου εἰς τὸ προκελευσματικὸν, τετράμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαισικόν. τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ πόδα διαιροῦντες πυρριχαϊκὸν καλοῦσι· τοῖς δὲ χαριεστέροις δοκεῖ ἀναπαισικὸν εἶναι, ἀντὶ ἑκάσου ἀναπαίσου προκελευσματικοῦ παραλαμβανομένου ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν, ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας φυλαττομένου αὐτοῦ καθαροῦ καὶ μὴ λελυμένου. Ὥσπερ δὲ ἐν τῷ δακτυλικῷ ἦν τι λογαοιδικὸν οὕτω, κἀν τοῖς ἀναπαισικοῖς, τὸ εἰς βακχεῖον περαιούμενον· ὅ ἐσιν ἐπισημότατον, τὸ μετὰ τέτταρας πόδας αὐτὸν ἔχον τὸν βακχεῖον, ὧν ὁ πρῶτος γίνεται καὶ σπονδεῖος καὶ ἴαμβος. καλεῖται μὲν οὖν ἀρχεβούλειον, ἀπὸ Ἀρχεβούλου τοῦ Θηβαίου ποιητοῦ, χρησαμένου αὐτῷ κατακόρως· γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ.

υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ- -

„ Ἀγέτω | θεὸς· οὐ | γὰρ ἔχω | δίχα τῶν | δ' ἀείδειν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

- - | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ - -

„ Νύμφα | σὺ μὲν Α | στερίαν | ὑφ' ἅμα | ξαν ἤδη.

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

υ - | υ υ - | υ υ - | υ υ - | υ - -

„ Φιλω | τέρα γὰρ | τι γάρ οἱ, | Σικελὰ | μὲν Εννα.

τοὺς δὲ μετὰ τὸν πρῶτον πόδα τρεῖς, οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ γράψαντες τὸ μέτρον, πάντως ἀναπαίστους ἐφύλαξαν· Αλκμὰν δὲ που καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

Ωσπερ τροχαϊκὸν ποιεῖ τμηθεὶς ὁ ἴαμβος, οὕτω καὶ ἀναπαιστικοῦ γένος μὲν δάκτυλος, γένεσις δὲ δακτυλικόν. ἐὰν γὰρ μίαν ἀφέλῃς τοῦ δακτυλικοῦ συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον εἴη πάντως ἀναπαιστικόν. οἷον τὸ

- υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς.

ἀφελομένης τῆς τὸν συλλαβῆς, ἀναπαιστικὸν γίνεται,

υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -

Απαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς.

Υπερκατάλ.) Υπερκατάληκτος εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ συζυγίαν εἰς μίαν συλλαβὴν καταλήξῃ· ἀκατάληκτος δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν· καταληκτικὴ δὲ εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα, εἰς δύο συλλαβὰς λήξῃ. βραχυκατάληκτος δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρον λήξῃ. Οὐ ἐγὼ) Αναπαιστικὸν τὸ καλούμενον ἀριστοφάνειον, λεῖπον δύο συλλαβαῖς, ποδῶν ὂν ἑπτὰ, καὶ συλλαβῆς μιᾶς. δύο συλλαβαῖς λείπει τὸ στο, πρὸς τὸ γενέσθαι ἀνάπαιστον· καὶ διὰ τοῦτο λέγεται τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. Χαίρετε δαίμονες) Τετράσημόν ἐστιν, ἐκ δακτύλου καὶ ἀναπαίστου· εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν τοὺς δακτύλους τοῖς ἀναπαίστοις, οὐ γίνεται ἀναπαιστικὸν τετράμετρον. Καὶ Λογγῖνος) Τοῦτο τινὲς μὲν, ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ, οἱ τοὺς ἰάμβους· τινὲς δὲ λέγουσι τίθεσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τοῦ Αριστοξένου λόγου. Οὐκ εἰκότως παροιμιακὸν) Οὐ καλῶς λέγει τοῦτο ὁ Ηφαιστίων. οὐδὲν γὰρ πρᾶγμα, παροιμιακὸν αὐτὸ καλεῖσθαι, εἴ τινες γράψαντες παροιμίας, κατεχρήσαντο τῷ μέτρῳ, καὶ ἰαμβικῶν, καὶ ἐπικῶν οὐσῶν παροιμιῶν. ὡς γὰρ τὸ ἀριστοφάνειον μέτρον, καίπερ Αριστοφάνους μὴ εὑρηκότος, ὅμως τῷ καταχρήσασθαι τοῦτον αὐτῷ, ὀνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέσχετο· ὡσαύτως κἀνταῦθα· ὥστε μάτην ὁ Ηφαιστίων ἐμέμψατο. Καὶ ἰάμβου) Καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος ἐποίησε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν δέχεται τὸ μέτρον τοῦτο ἴαμβον· καὶ φησὶν, ὅτι ἐν τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ μετὰ τὸν πρῶτον τροχαῖον, ἴαμβος εὑρίσκεται, καὶ οἱ ἄλλοι· οἷον,

- υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - υ υ - -

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς.

Ιρα-

τροχαῖος, καὶ λοιπὸς ἴαμβος, καὶ ἀνάπαιστος. Ιαμβον ἔχει) Τοῦτό φησιν, ὅτι τὸ ἐρᾷν καὶ τὸ φιλεῖν, ἴαμβοι γίνονται κατὰ συνίζησιν τῶν δύο ἐν γινομένων, ἐρῶ, φιλεῖν. καὶ ἔστιν, ὡς ἔοικε, ἰωνικὴ διαίρεσις· ἐπεὶ διὰ τινὰ αἰτίαν ἐπὶ μόνων τούτων καθαρῶς ἐχρήσατο τῷ παραδείγματι τοῦ ἀναπαίστου ἐν ἀρχῇ; Υποστέλλετο ἄν) Ἀντὶ τοῦ ὑποπέπτοι, καθότι τοῦ ἀναπαίστου διαλυθείσης μακρᾶς, ὁ προκελευσματικὸς γίνεται. Εἰς τὸν προκελευσματικὸν) Ἐκ γὰρ τῶν πρώτων δύο προκελευσματικῶν γίνεται μία συζυγία ἀναπαιστική, καὶ ἐκ τοῦ ἑξῆς προκελευσματικοῦ, καὶ τοῦ τελείου ποδὸς, ὄντος ἀναπαίστου, ἡ δευτέρα συζυγία· ὥστε γίνεσθαι αὐτὸ δίμετρον ἀκατάληκτον κατὰ διποδίαν μετρούμενον, τοῦτ' ἔστιν, ἔχον τελείους τέσσαρας ἀναπαίστους. εἰκότως δὲ ἐν τοῖς προκελευσματικοῖς λέγοιντο ἔπεσιν ἀνάπαιστον, ὅτι δάκτυλος ἂν ἴσως ἦν ὁ διαλυθεὶς, ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, οὐχὶ ὁ ἀνάπαιστος. Ἔχον τὸν βακχεῖον) Εὑρίσκεται οὖν πρὸς τῷ τέλει ἴαμβος καὶ μία συλλαβή, ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον· ἐπεὶ καὶ χαίρει τῷ ἰάμβῳ ὁ ἀνάπαιστος, ὡς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένῳ, ὥσπερ ὁ δάκτυλος τῷ τροχαίῳ διὰ τὴν μακράν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΡΙΑΜΒΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ χοριαμβικὸν συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς ἰαμβικάς· ὡς ἐπίπαν δὲ ὅτε καταληκτικόν ἐστιν, εἰς τὴν ἰαμβικὴν καταληκτικὴν περαιοῦται, τοῦτ' ἔστιν εἰς ἀμφίβραχυν, ἢ βακχεῖον διὰ τὴν ἀδιάφορον. περαιοῦται μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν, τὸν δάκτυλον, ἢ κρητικόν. οἷον, δίμετρον μὲν τὸ,

- υ υ - | - υ υ
„ Ισοπόνοι | μείρακες. τρίμετρον δὲ, οἷον,

- υ υ - | - υ υ - | υ υ υ
„ Οὐδὲ λεόν | των σθένος οὐ | δὲ τροφαί. τετράμετρον δὲ,

- υ υ - | - υ υ - | - υ υ - | - υ -
„ Αἱ Κυθερεί | ας ἐπιπνεῖ | τ' ὄργια λαῶ | κωλένυ.

ἀλλὰ τῶν ταῦτα συνεχέστερα εἶναι, ἀπρεπέστερά ἐστι τὰ δὲ εἰς τὸν ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον, δίμετρα μὲν τὰ ἐξ Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους,

- υ υ - | υ - υ
„ Οὐκ ἔτος ὦ | γυναῖκες

- υ υ υ | υ - -
„ Πᾶσι κακοῖ | σιν ἡμᾶς

- ∪ ∪ - | ∪ - ∪
„ Φλῶσιν ἐκά | σοι ἄνδρες.

- ∪ ∪ - | ∪ - -
„ Δεινὰ γὰρ ἔρ | γα δρῶσαι,

- ∪ ∪ - | ∪ - -
„ Λαμβανόμε | σθ' ὑπ' αὐτῶν.

τρίμετρα δὲ, οἷον τὸ Ἀνακρέοντος,

- ∪∪- | - ∪∪ - | ∪ - -
„ Δακρυόεσ | σάν τ' ἐφίλη | σεν αἰχμάν.

τετράμετρα δὲ, ἃ καὶ συνεχέστερά ἐστιν, οἷα ταυτὶ τὰ Σαπφοῦς,

- ∪ ∪ - | - ∪ ∪ - | - ∪∪ - | ∪ - -
„ Δεῦτέ νυν ἁ | βραὶ Χάριτες | καλλίκομοί | τε Μοῖσαι.

Ἀνακρέων δὲ ἐπετήδευσε τὴν πρώτην συζυγίαν δι' ὅλου ἄσματος, ἐκ τετραβράχεος καὶ ἰάμβου ποιῆσαι, ὡς εἶναι κοινὴν λύσιν, τῆς τε χοριαμβικῆς καὶ τῆς ἰαμβικῆς.

∪ ∪ ∪ ∪ - | - ∪ ∪ - | - ∪ ∪ - | ∪ - -
„ Ἀναπέτομαι | δὴ πρὸς ὄλυμ | πον πτερύγεσ | σι κούφαις.

πολὺ δέ ἐστι καὶ τὸ πρὸς τῇ κατακλεῖδι τὴν δευτέραν συζυγίαν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷόν ἐστι παρὰ μὲν Ἀνακρέοντι,

- ∪ ∪ - | ∪ - ∪ -
„ Ἐκ ποταμοῦ | 'πανέρχομαι

- ∪ ∪ - | ∪ - ∪
„ Πάντα φέρου | σα λαμπρά.

παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ,

- ∪ ∪ - | ∪ - ∪ -
„ Οἴδαμεν, ὦ | χαῖρόν τ' ἰδών,

- ∪ ∪ - | ∪ - ∪
„ Κοὐχὶ λέλη | θ' ἐμαυτόν. καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ

Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸ Βάκχον συνέθηκε,

- ∪ ∪ - | - ∪ ∪ - | - ∪ ∪ - | - ∪ ∪ - | ∪ - ∪
„ Δαίμονες εὖ | υμνότατοι | Φοῖβέ τε καὶ | Ζεῦ Διδύμων | Γενάρχαι.

Φίλικος δὲ ὁ Κερκυραῖος εἷς ὢν τῆς πλειάδος, ἑξαμέτρῳ συνέθηκεν ὅλον ποίημα.

„ Τῇ

„ Τῇ χθονίῃ | μυσικὰ Δή | μητρί τε καὶ | Φερσεφόνῃ | καὶ Κλυμέ-

νῳ | τὰ δῶρα. τοῦτο δὲ καὶ ἀλαζο-

νεύεται εὑρηκέναι Φίλικος λέγων,

„ Καινογραφῆς | συνθέσεως | τῆς Φιλίκου | γραμματικοὶ | δῶρα φέ-

ρω | πρὸς ὑμᾶς. ψεύδεται δ'· πρὸ

γὰρ αὐτοῦ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος ἐχρήσατο ἐν τῷ Πελέκει.

„ Ἀνδροθέα | δῶρον ὁ Φω | κεὺς κρατερᾶς | μηδοσύνας | ἦρα τί-

νων | Ἀθάνα. κἀν τῇ Πτέρυγι,

„ Ἀδέρκετε τὸν | γᾶς τε βαθυ | στέρνου ἄνα | κτ' Ἀκμονίδαν | τ' ἄλ-

λυδις ἑ | δράσασα. πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φί-

λικος, οὐχ ὡς πρῶτος εὑρηκὼς τὸ μέτρον λέγει, ἀλλ' ὡς πρῶτος τούτῳ τῷ μέτρῳ τὰ ὅλα ποιήματα γράψας.

Τὸ χοριαμβικόν) Δέχεται τὸν χορίαμβον καὶ τὰς ἰαμβικὰς συζυγίας· ὅτι δὲ καταληκτικόν ἐστι, τότε τὸν τελευταῖον, βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν, ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν τὸν καὶ ἀμφίμακρον, ζητητέον· γίνεται δὲ καὶ διαλυομένης τῆς πρώτης μακρᾶς, εἰς δύο βραχείας, πεντασύλλαβος, ἐκ χορείου καὶ ἰάμβου· ὅθεν ἴσως καὶ χοριαμβικὸν ἐκλήθη. μὴ διαλελυμένης γὰρ τῆς πρώτης μακρᾶς, ἔδει μᾶλλον τροχαϊκὸν καλεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ διαλύεται ἡ πρώτη μακρὰ, χοριαμβικὸν κέκληται. ὁ γὰρ χορίαμβος, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου σύγκειται, ἤγουν μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς. Ἐπίμικτον) Ἐπίμικτα καλεῖ, τὰ ἔχοντα ἐπιμίκτους συζυγίας· ἐπίμικτα δὲ, καθὸ καθ' ἑαυτόν μικτὸς ὁ χορίαμβος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τετρασύλλαβοι, ἐκ δύο ποδῶν ἁπλῶν ὄντες· εἰ οὖν καθ' αὑτὸν μικτὸς, ἄλλο προσλαβὼν, ἐπίμικτος ἐστι. Ἰσοπόνοι) Τὸ Ἰσοπόνοι μείρακες, χοριαμβικὸν δίμετρόν ἐστι· μετρεῖται δὲ κατὰ διποδίαν καὶ τοῦτο, δηλαδὴ τὸ χοριαμβικόν· μόνον γὰρ τὸ δακτυλικὸν βαίνει κατὰ μονοποδίαν. ἐπεὶ οὖν οἱ τετρασύλλαβοι πόδες οὐκ εἰσὶν ἁπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ, ὥσπερ καὶ ὁ χορίαμβος (διπλοῦς γὰρ ἐστιν ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου) οὐ δύναται κατὰ μονοποδίαν μετρεῖσθαι ὡς τὸ δακτυλικόν· καὶ τούτου ἕνεκεν, φαίημεν ἂν εἶναι τὸ παρὸν χοριαμβικὸν, τὸ Ἰσοπόνοι μείρακες, δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου, καὶ

αὖθις

αὖθις τροχαίου καὶ βραχείας συλλαβῆς περιττῆς. οὕτω μὲν οὖν, ὅταν ὡς ἁπλῶς αὐτοὺς θεωρῶμεν. ἐπεὶ ἐν γε τῇ συνθέσει, ἄλλως ἔχει τὰ κατ' αὐτούς. αὐτίκα γὰρ τὸ, Ισοπόνοι μείρακες, ἐστὶ χοριαμβικὸς ὁ πρῶτος πούς· ὁ δὲ τελευταῖος περαιοῦται εἰς δάκτυλον. ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα τῷ ἰάμβῳ βακχεῖον ποιεῖ, ὅτε μακρά ἐστιν, ἢ ἀμφίβραχυν, ὅτε βραχεῖά ἐστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν κατακλεῖδα. ὁ γὰρ δάκτυλος παρὰ τὴν τελευταίαν μακρὰν, χορίαμβος ἐστίν· οἷόν ἐστι κἀνταῦθα τὸ μείρακες. Οὐδὲ λεόντων) Τὸ οὐδὲ λεόντων ῥῖνες, οὐδὲ τροφαὶ, ἀμφιμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι. Λευκωλένῳ) Ομοίως καὶ τὸ λευκωλένου, ἀμφίμακρος ἀντὶ δακτύλου. εἰς γὰρ δάκτυλον γίνεται ἡ κατακλεὶς, τῶν πρώτων, χοριάμβων ὄντων. Γυναῖκες) Πρῶτος, χορίαμβος· καὶ ὁ τελευταῖος, ἴαμβος, ἐνδέων μιᾷ συλλαβῇ, τῇ μακρᾷ δηλονότι, τουτέστιν, οὕτως ὡς ἔχει, ἀμφίβραχυς. Τρίμετρα δὲ) Τὰ τρίμετρα, δύο ἔχουσι χοριάμβους, καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τὰ δὲ τετράμετρα, τρεῖς χοριάμβους καὶ ἕνα ἴαμβον, καὶ συλλαβήν· τρίμετρον χοριαμβικὸν, Δακρυόεσσάν τ' ἐφίλησεν αἰχμάν· τετράμετρον, Δεῦτέ νυν ἁβραὶ Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι. Αναπέτομαι) Η γὰρ ἐκ τοῦ τριβράχεος καὶ τοῦ ἰάμβου συζυγία, υ υ υ υ -, λύσις ἐστὶν ἰαμβικῆς τε συζυγίας, καὶ χοριαμβικῆς· ἰαμβικῆς μὲν, τοῦ πρώτου ποδὸς, κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν, διαλυομένην εἰς δύο βραχείας· χοριαμβικῆς δὲ, τῆς πρώτης μακρᾶς διαλυομένης εἰς δύο βραχείας, καὶ τῆς ἑξῆς οὔσης βραχείας. γίνεται οὖν τῆς ἀναπέτομαι λέξεως τὸ πέτομαι, τρίβραχυς, τῆς μαι συλλαβῆς τοῦ ἰαμβικοῦ, διαλυομένης εἰς δύο βραχείας· καὶ πάλιν ἐκ τοῦ δὴ πρὸς ὄλυμπον τοῦ χοριάμβου, διαλύεται ἡ δὴ μακρὰ, καὶ γίνεται ἕτερος τρίβραχυς, καὶ μένει τὸ ὄλυμπον, ἰαμβικόν.

> υ υ υ υ - - υ υ - - υ υ - υ - -
> Αναπέτομαι, δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.
>
> υ υ υ υ υυ υυ υ υ -
> Αναπέτομαι δὴ πρὸς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Επτὰ γὰρ λέγονται εἶναι τραγῳδοί· διὸ καὶ πλειὰς ὠνομάσθησαν· ὧν εἷς ἐστιν οὗτος ὁ Φιλικὸς. ἐπὶ Πτολεμαίου δὲ γεγόνασιν οὗτοι, ἄριστοι τραγικοί· εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ομηρος νεώτερος, Σωσίθεος, Λυκόφρων, Αλέξανδρος, Φίλικος, Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης. Εν τῷ Πελέκει) Σύγγραμμα ὁ Πέλεκυς, ἐπεὶ κατὰ μίμησιν πελέκεος συντέθειται. μακρὰν γὰρ ἑκατέρωθεν τίθεικεν· ἔστι δὲ, καὶ Σφαῖρα, καὶ Θρόνος, συγγράμματα καλούμενα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΠΑΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ ἀντισπαστικὸν, τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην, κατὰ τὸ πρότερον πόδα, εἰς τέσσαρα τὰ δισύλλαβα σχήματα· τὰς δ' ἐν μέσῳ, καθαρὰς ἀντισπαστικάς· τὴν δὲ τελευταίαν ὁπότε ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν·

βικήν· ἐὰν δέ πυ ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς, οὐ μόνον τὴν πρώτην συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην. ἔστιν δὲ ὅτε καὶ λύεται ὁ πρότερος ποὺς εἰς τρίβραχυν. καὶ ἔστιν ἐπίσημα ἐν αὐτῷ τάδε· πενθημιμερὲς μὲν, τὸ καλούμενον δοχμαϊκόν·

υ - - υ |
„ Κλύειν μαίε | τε, ——— υ - - υ | „ Τὸ ἐγχώει | ον.

ἑφθημιμερὲς δὲ, τὸ καλούμενον φερεκράτειον·

- - - υ | υ - |
„ Ανδρες πρόσχε | τε τ͂ | νῦν

- - - υ | υ - |
„ Εξευρήμα | τι καὶ | νῷ,

- - - υ | υ - |
„ Συμπλύκτοις ἀ | ναπαί | στοις.

δίμετρον δὲ ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον γλυκώνειον, αὐτοῦ Γλύκωνος εὑρόντος αὐτό.

υ υ - υ | υ - υ -
„ Κάπρος ἠνί | χ᾽ ὁ μαινόλης,

υ - - υ | υ - υ -
„ Οδόντι σκυ | λακοκτόνῳ.

υ υ - υ | υ - - υ
„ Κύπριδος θά | λος ὤλεσε.

δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον σαπφικὸν, ἐννεασύλλαβον, ἢ ἱππωνάκτειον· οἷον,

- - - υ | υ - - υ |
„ Καὶ κνίσση τι | νὰ θυμιή | σας.

Τῶν δὲ τριμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ μόνην τὴν πρώτην ἀντισπαστικὴν ἔχον, τὰς δὲ ἑξῆς ἄλλας ἰαμβικὰς, καλεῖται φαλαίκειον· οἷον,

- - - υ | υ - υ - | υ - |
„ Χαῖρ᾽ ὦ χρυσό | κερως βαβαί | κτα γάλ | λων·

- υ - υ | υ - υ - | υ - |
„ Πᾶν Πελασγι | κὸν Ἄργος ἐμ | βατεύ | ων.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον, τὸ μόνην τὴν τελευταίαν ἔχον ἰαμβικὴν, καλεῖται ἀσκληπιάδειον, οἷον τὸ Ἀλκαίου,

„ Ηλθες ἐκ περ | άτων γᾶς, ἐ | λεφαντίναν

„ Λαβὰν τῶ ξί | φεος χρυσο | δέταν ἔχων.

τὸ δὲ μέσην μὲν ἔχον τὴν ἀντισπαστικὴν, τρεπομένην κατὰ τὸ ἕτερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τῶν δισυλλάβων σχήματα, ἑκατέρωθεν δὲ τὰς ἰαμβικὰς, ὧν ἡ πρώτη καὶ ἀπὸ σπονδείου ἄρχεται, ἀλκμαϊκὸν καλεῖται δωδεκασύλλαβον· οἷον,

„ Κόλπῳ σ' ἐδέ | ξανθ' αἰναὶ Χά | ριτες Κρόνω.

τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν, ἐστὶ τὸ τοιοῦτον.

„ Καταθνάσκει | Κυθέρη' ἁβρὸς | Ἄδωνις. τί | κε θεῖ | μεν.

„ Καττύπτεσθε | κόραι καὶ κα | τερύκεσθε | χιτῶ | νας.

τὸ δὲ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, καλεῖται πραξίλλειον· οἷον,

„ Ηρίστησα | μὲν ἰτρίου | λεπτοῦ μικρὸν | ἀπὸ | κλάς.

„ Οἴνου δ' ἐξέ | πιον κάδδον· | νῦν δ' ἁβρῶς, ἐ | ρόεσ | σαν

„ Ψάλλω πηκτί | δα τῇ φίλῃ, | κωμάζων παι | δὶ ἁ | βρῇ.

πολυσχημάτιστον μὲν οὖν αὐτὸ ποιοῦσιν· ἀλλὰ τόγε καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον. ἔστι δὲ πυκνὸν, καὶ τὸ τὴν δευτέραν μόνην ἀντισπαστικὴν ἔχον· ᾧ μέτρῳ ἔγραψεν ᾄσματα καὶ Σαπφὼ, ἐπὶ τοῦ τῆς ἑβδόμου.

„ Γλυκεῖα μᾶ | τερ οὔτοι δύ | ναμαι κρέκειν | τὸ ἱ | στὸν

„ Πόθῳ δαμεῖ | σα παιδὸς, βρα | δινὰν δι' Ἀ | φροδί | ταν.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον, καλεῖται σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον· ᾧ τὸ τρίτον ὅλον

λον Σαπφοῦς γέγραπται· πολλὰ δὲ καὶ Ἀλκαίου ᾄσματα.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - | υ -
„ Νύμφαις ταῖς Δι | ὸς ἐξ αἰγι | όχω φασὶ | τετυ | γμέναις.

Σιμμίας δὲ καὶ τῷ ὑπερκαταλήκτῳ κέχρηται.

- - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - υ - |
„ Τὸν συγγνὸν Με | λανίππου φό | νον, αἱ πατρο | φόνων ἔρι | θοι.

ὅπερ καλεῖται σιμμιακόν. ὁ δὲ Ἀλκαῖος καὶ πενταμέτρῳ ἀκαταλήκτῳ ἐχρήσατο.

υ υ - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - - υ | υ - υ -
„ Κρονίδα βα | σιλῆος γέ | νος Αἴαν, τὸν | ἄριστον πό | δ' Ἀχιλλέα.

Τὸ ἀντισπαστικὸν) Τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον, υ - - υ, ἢ ἐπίτριτον δ, - - - υ, ἢ παίωνα β, ἢ διτρόχαιον· τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς ἰαμβικάς, τὴν δὲ τελευταίαν, ὅτι ἐστὶν ἀκατάληκτον, ἰαμβικήν· ὅτε δὲ καταληκτικόν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἑπομένην συζυγίαν, τρεπομένην κατὰ τὸν πρῶτον πόδα, εἰς τέσσαρα τοῦ δισυλλάβου σχήματα. Ἐὰν δὲ πού) Τοῦτό φησιν, ὅτι ἐὰν ἀναμίσγηται ταῖς ἰαμβικαῖς ὁ ἀντίσπαστος, οὐ μόνον ἔχει τὴν πρώτην συζυγίαν τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τοὺς τέσσαρας πόδας τοὺς δισυλλάβους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰαμβικὴν συζυγίαν τίθεται ὁ ἀντίσπαστος, καὶ πάλιν ὁ πρῶτος αὐτοῦ ποὺς τρέπεται εἰς τοὺς τέσσαρας τοὺς δισυλλάβους. ἔστι γὰρ ἡ πρώτη διποδία ἀντίσπαστος, ἡ δευτέρα ἰαμβική, καὶ ἡ τρίτη πάλιν ἀντίσπαστος, καὶ τρέπεται κατὰ τὸν πρότερον πόδα. υ - - υ, υ - υ -, υ - - υ. τοῦτο κατὰ πόδα συμβαίνει. δύο γάρ εἰσι κῶλα δέ, ποδῶν ἁπλῶν δύο, καὶ συλλαβῆς. Ἄνδρες) Ἐκ Κοριάννης, ὡς κατὰ ἁπλοῦν δὲ πόδα βαῖνον, ἐφθημιμερὲς εἴρηται. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν τριῶν, καὶ συλλαβῆς· ἔστι δὲ ὁ πρῶτος πούς, τέταρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος· εἶτα ἴαμβος καὶ συλλαβή. Καὶ κτίστη.) Μετὰ διποδίαν, συλλαβὴ ἐπὶ τοῦ ὑπερκαταλήκτου εὑρίσκεται. εἰσὶν οὖν δύο ἀντίσπαστοι, καὶ συλλαβή. Χαῖρ' ὦ) Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται φαλαίκειον· δέχεται δὲ ἕνα ἀντίσπαστον, ἤτοι τέταρτον ἐπίτριτον, καὶ τρεῖς ἰάμβους, καὶ συλλαβήν.

- - - υ υ -
Χαῖρ' ὦ χρυσόκερως· καὶ τὰ ἑξῆς. Ἦλθες) Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἀσκληπιάδειον· ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τὴν τελευταίαν μόνην ἔχον ἰαμβικήν, τὴν ἴσαν. πρὸς τὸ ἄνω δὲ τό, τὸ μὲν καταληκτικόν· τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ ἀσκληπιάδειον, ἐκ δύο τροχαίων, καὶ ἀντισπάστου, καὶ δύο ἰάμβων τελείων· ἀκατάληκτον γάρ ἐστι. καὶ τὸ ἑξῆς πάλιν, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο ἀντισπάστων καὶ ἐκ δύο ἰάμβων. Κόλπῳ σ') Ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν, ὃ καλεῖται ἀλκμαϊκόν, δωδεκασύλλαβον, ποδῶν ἁπλῶν ἕξ, τῆς μέσης ἀντισπαστικῆς οὔσης, ἑκατέρωθεν δὲ ἰαμβικῆς· τὸ σπονδεῖον ἤρξατο τοῦ Κόλπῳ. ἡ μέση δὲ ἀντισπαστική, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορον ἔχουσα τὸν πρῶτον πόδα. σπονδεῖον γάρ. Καταθνάσκει) Τὸ τετράμετρον καταληκτικόν ἐστιν, ἐκ τριῶν ἀντισπάστων, καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς. ἔστι δὲ ποδῶν

ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς, τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, εἶτα ἀντίσπαστος, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή· εἶτα πάλιν ἐστὶ τοῦ Οἴνου, τέταρτος ἐπίτριτος, εἷς ἀντίσπαστος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος καὶ συλλαβή. Γλυκεῖα) Δύο ἴαμβοι, ἀντίσπαστος, τρεῖς ἴαμβοι, συλλαβή, καὶ τὸ ἑξῆς τοιοῦτον.

Νύμφαις) Ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς οὔσης. Τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι· ἀκατάληκτον γάρ. Τὸν συγγὸν) Τοῦτο ἀντισπαστικόν ἐστι, τετράμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται σιμμίειον, ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, καὶ συλλαβῆς μιᾶς. ἐπεὶ γὰρ τῶν ὑπερκαταληκτων, τίθεται συλλαβὴ μία· εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, καὶ μία συλλαβή. Ἀχιλλέα) Ἐξ ὁλοκλήρου, τὸ Ἀχιλλέα, ἵνα γένηται ἀκατάληκτον ἐν τισὶ δὲ, τὸ τέλος κατὰ συνίζησιν τὸ Ἀχιλλῆα, ἵνα γένηται καταληκτικόν· εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ, τέσσαρες ἀντίσπαστοι, καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή, εἰ καταληκτικόν· εἰ δὲ ἀκατάληκτον, δύο ἴαμβοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟ ΜΕΙΖΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ δὲ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν, συντίθεται μὲν καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ πρὸς τὰς τροχαϊκὰς ἐπίμικτον. ὅτε μέντοι ἀκατάληκτόν ἐστι καθόλου, σπανίως εἰς τὴν ἰωνικὴν περαιοῦται, διὰ τὸ ἀπρεπῆ εἶναι τὴν ἰωνικὴν ἐπὶ τέλους οὖσαν· ἔστι τοίνυν ἐπίσημα ἐν τῷ ἰωνικῷ, ἑφθημιμερῆ μὲν, τὰ τοιαῦτα, οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο.

„ Ἁδ᾽ Ἄρτεμις | ὦ κόραι, φεύ | γοισα τὸν Ἀλ | φεόν.

καὶ δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον κλεομάχειον, ἐν ᾧ καὶ οἱ μολοσσοὶ ἐπὶ τῶν ἀρτίων χωρῶν ἐμπίπτουσι, καὶ οἱ χοριάμβοι.

„ Τίς τὴν ὑδρί | λαν ὑμῶν | ἐψόφησ᾽. ἐ | γὼ πίνων.

καὶ τρίμετρα βραχυκατάληκτα, τὰ καλούμενα πραξίλλεια. ἃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰωνικὴν, τὴν δὲ δευτέραν τροχαϊκήν· οἷά ἐστι τὰ τοιαῦτα Σαπφοῦς·

„ Πλήρης μὲν ἐ | φαίνετ᾽ ἀ σε | λάνα·

„ Αἱ δ᾽ ὡς περὶ | βωμὸν ἐστά | θησαν.

τὰ δὲ

τὰ δὲ τρίμετρα ἀκατάληκτα, διχῶς συνέθεσαν οἱ Αἰολεῖς. τὰ μὲν γὰρ, ἐκ δύο ἰωνικῶν καὶ τροχαικῆς ἐποίησαν βάσεως· οἷον,

- - ∪ ∪ | - - ∪ ∪ | - ∪ - ∪

„ Κρῆσσαι νύ πο | θ᾽ ὧδ᾽ ἐμμελέ | ως πόδεσσιν

- - ∪ ∪ | - - ∪ ∪ | - ∪ - ∪

, Ὠρχεῦνθ᾽ ἀπα | λοῖς, ἀμφ᾽ ἐρό | εντα βωμόν.

ἔνια δὲ ἐκ μιᾶς ἰωνικῆς καὶ δύο τροχαικῶν· οἷον,

- - ∪ ∪ | - ∪ - ∪ | - ∪ - ∪

„ Τελεβωλέτερ᾽. | οὐ γὰρ Ἀρκά | δεσσι λώβα.

Τῶν δὲ τετραμέτρων, ἐπισημότατόν ἐστι βραχυκατάληκτον, τὸ καλούμενον σωτάδειον· τοῦτο δὲ κατὰ τὰς τρεῖς χώρας δέχεται ἰωνικὴν συζυγίαν, ἢ τροχαικὴν, ἢ τὴν ἐξ ἀναπαίστου καὶ πυρριχίου, ἢ τὴν ἐκ τετρασήμου καὶ τροχαίου, ἢ τὴν ἐκ μακρᾶς καὶ τεσσάρων βραχειῶν, ἢ τὴν ἐξ ἓξ βραχειῶν.

- - ∪ ∪ | - - ∪∪ | - - ∪ ∪ | - -

„ Ἥρην ποτὲ | φασὶ, Δία | τὸν τερπικέ | ραυνον.

καὶ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα, διαφόρως συνέθεσαν. καὶ γὰρ τρισὶν ἰωνικαῖς μίαν τροχαικὴν τὴν τελευταίαν ἐπήγαγον· καλεῖται δὲ αἰολικὸν, ὅτι Σαπφὼ πολλῷ αὐτῷ ἐχρήσατο· οἷον,

- - ∪ ∪ | - - ∪ ∪ | - - ∪ ∪ | - - - -

„ Εὐμορφοτέ | ρα Μνασιδί | κα τᾶς ἀπα | λᾶς Γυρίννω

- - ∪ ∪ | - - ∪ ∪ | - - ∪ ∪ | - ∪ - ∪

„ Ἀσαροτέ | ρας, οὐδ᾽ ἅμα | πώρανα σέ | θεν, τυχοῖσαν.

παρατηρεῖν δὲ χρὴ, ὅτι τὴν πρώτην συζυγίαν, καὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην ποιοῦσιν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις.

∪ - ∪ ∪ | - - ∪ ∪ | - ∪ - ∪

„ Πόας ἵερον | ἄνθος μαλα | κὸν, μάτεισαι.

ἐνίοτε δὲ ἐναλλὰξ, τὰς ἰωνικὰς τῶν τροχαικαῖς παραλαμβάνουσιν, ἀντὶ μὲν τῶν ἰωνικῶν, ἔσθ᾽ ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν ἑξασήμων τροχαικῶν, ἔσθ᾽ ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαικάς.

„ Δέδυκε μὲν | ἁ σελάνα,

„ Καὶ πλειάδες, | μέσαι δὲ

„ Νύκτες· παρὰ | δ' ἔρχεθ' ὥρα·

„ Εγὼ δὲ μό | να καθεύδω.

Εφθημιμερὴ μὲν) Τὸ ἰωνικὸν ἐφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβήν· καὶ ἐν τούτῳ ἡ πρώτη ἀδιάφορος ἡ δὲ καταπκλείς, τροχαική. Οἱ μολοσσοὶ) Εἰκότως δὲ ἐπὶ τῶν ἀρξίων οἱ μολοσσοί. τοῦ γὰρ μολοσσοῦ λεγομένου κατ' ἀρχὰς, καὶ τοῦ ἰωνικοῦ μετ' αὐτὸν, εὑρίσκοιτο πέντε μακραὶ ἐφεξῆς. καὶ ἀρρυθμία πολλὴ ἐγένετο. τοῦ δὲ μέτρου, ὃ ἐπιφέρει, ὁ πρῶτος, ἰωνικὸς, καὶ μολοσσὸς, εἶτα διτρόχαιος, καὶ πάλιν μολοσσός. τὸ γὰρ, ἐν ἡμῶν, καὶ τὸ, γὼ πίνων, μολοττοὶ ἀντὶ ὁλοκλήρων ἰωνικῶν εἰσίν· ἡ γὰρ τελευταία μακρὰ διῃρημένη εἰς δύο βραχείας, ποιεῖ τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπεὶ καὶ τῶν ἐπὶ τέλους δύο βραχειῶν συναιρεθεισῶν, ὁ μολοττὸς γίνεται· ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ καλούμενον κλεομάχειον. τὸ δὲ ἐψόφησ' ἐ, διτρόχαιος· εἶπε γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς τροχαϊκάς· τὸ αὐτὸ πλῆρες ἐψόφησεν· εἶτα ἀμοιβαῖον, ἐγὼ πίνων· κατὰ πεῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. Πλήρης) Ιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται πραξίλλειον· βραχυκατάληκτον δὲ, διότι δύο συλλαβαῖς ἐνδεῖ πρὸς τὸ τέλειον τρίμετρον ἰωνικόν. Αναπαίστου) Διότι λυομένων τῶν ἄκρων τοῦ ἰωνικοῦ, γίνεται ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, καὶ πυρρίχιος ἐκ δύο βραχειῶν· τοῦ δὲ τροχαϊκοῦ λελυμένου, γίνεται ὁ τετράβραχυς. συγχυθεὶς οὖν ὁ τροχαῖος τῷ ἰωνικῷ. τῶν γὰρ δύο μακρῶν τῶν ἄκρων, λυθεισῶν εἰς τέσσαρας βραχείας, καὶ τῶν δύο βραχειῶν μενουσῶν, ἓξ γίνονται αἱ πᾶσαι· αἱ δὲ ἓξ βραχεῖαι, ἄδηλον, εἴτε τοῦ ἰωνικοῦ λυθέντος, εἴτε τοῦ τροχαϊκοῦ, γεγόνασιν. Ηρίω) Ιωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται σωτάδειον, ἐκ τριῶν ἰωνικῶν, καὶ ἑνὸς τροχαίου· ἐνδεῖ δὲ δύο συλλαβαῖς, εἰς τὸ ἰωνικὸν εἶναι ἀκατάληκτον. Ασσαροτέρας) Τὸ ἀσσαροτέρας, δεύτερος παιών. συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς, τὸ α, ὡς ἐν τῷ Μήμε ἄτας, ἀμηδοκίαστιν. Πόας) Ιωνικοῦ γὰρ ὄντος, ἡ πρώτη, βραχεῖα ἀπελείφθη, ἢ πο. ἔχει δὲ ἰωνικὴν διποδίαν, εἶτα τροχαϊκήν. Παραλαμβάνουσι) Τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχύνοντες, τὴν τῶν τελευταίαν ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ ἐστι σπονδεῖον τὸν δεύτερον ἁπλοῦν πόδα ποιήσαντες, ὡς ἔθος τῷ τροχαίῳ. Παραλαμβάνοντες) Οπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας ἀρχομένου, ὅπερ ἐστὶ, παιωνικοῦ δευτέρου, καὶ τροχαϊκοῦ ἐπλατήμου, ἤτοι ἐπιτρίτου β, ὡς τὸ πρῶτον, Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, ὅπου ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν, καὶ τροχαϊκῶν· τὸ οὖν ἁ σελάνα, ἐπλάσημός ἐστι τροχαϊκή. τροχαῖος γάρ ἐστι καὶ σπονδεῖος· μακρὸν γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ τελευταῖον α. ἔστιν οὖν τὸ, ἁ σελάνα, ἐπίτριτος δεύτερος, τοῦ α τελευταίας ἀντὶ μακρᾶς παραλαμβανομένης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠ' ΕΛΑΣΣΟΝΟΣ ΙΩΝΙΚΟΥ.

ΤΟ δὲ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸν, συντίθεται μὲν καὶ καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ ἐπίμικτον πρὸς τὰς τροχαϊκὰς διποδίας οὕτως, ὥστε τὴν πρὸ τῆς τροχαϊκῆς, ἀεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τοῦτ' ἔστι, τρίτην παιωνικὴν, καὶ τὴν τροχαϊκὴν, ὁπόταν προτάττοιτο τῆς ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἑπτάσημον τροχαϊκὴν, τὸ καλούμενον δεύτερον ἐπίτριτον· ἔσθ' ὅτε δὲ, ἡ μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς παλιμβάκχειον· τῆς δὲ ἐπιφερομένης τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τρίβραχυν. ἐμπίπτουσι δὲ καὶ οἱ μολοττοὶ, ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν, ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῖς· ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος, ἐπὶ τῶν ἀρτίων· καὶ ὅλα μὲν οὖν ἄσματα γέγραπται ἰωνικὰ, ὥσπερ Ἀλκμᾶνι·

υ υ – – | υ υ – –
„ Ἑκατὸν μὲν | Διὸς υἱὸν,

υ υ – – | υ υ – –
„ Τάδε Μῶσαι | κροκόπεπλοι. Σαπφοῖ δὲ,

υ υ – – | υ υ – – | υ υ – –
„ Τί με Πανδι | ονὶς, ὠρά | να χ' λιδὼν,

Ἀλκαίῳ δὲ πολλὰ, ὥσπερ καὶ τόδε,

υ υ – – | υ υ – – | υ υ – – | υ υ – –
„ Ἐμὲ δειλὰν | ἔμε πᾶσαν | κακοτάτων | πέδ' ἔχοισαν.

Τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν, τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικόν· οἷόν ἐστι τὸ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τουτὶ,

υ υ – – | υ υ – – | υ υ – – | υ υ –
„ Τὸ γε μὴν, ξεί | νια δύσαις | λόγος, ὥσπερ | λέγεται,

υ υ – – | υ υ – – | υ υ – – | υ υ –
„ Ὀλέσαι καὶ | ποτέ μιν ὀ | ξεῖ χαλκῷ | κεφαλάν.

καὶ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ·

υ υ – – | υ υ – – | υ υ – – | υ υ –
„ Ἀδ' ἀνάγκας | θ' ἱεροῦσιν, | καθαρεύειν | φερόμεσθα.

Τοῦτο

Τοῦτο μέντοι καὶ γαλλιαμβικὸν, καὶ μητρωακὸν, καὶ ἀνακλώμενον καλεῖται. ὕστερον δὲ ἀνακλώμενον ἐκλήθη διὰ τὸ, πολλὰ τοὺς νεωτέρους εἰς τὴν Μητέρα τῶν θεῶν γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ· ἐν οἷς καὶ τὰ τοὺς τρίτους παίωνας ἔχοντα, καὶ παλιμβάκχειον καὶ τὰς τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνουσι πρὸς τὰ καθαρὰ, ὡς καὶ τὰ πολυθρύλλητα ταῦτα παραδείγματα δῆλα.

- - - | ◡ ◡ - - | ◡ ◡ - - | ◡ ◡ -

„ Γαλλαὶ Μη | τρὸς ὀρείης | φιλόθυρσοι | δρομάδες,

- - ◡◡ | ◡ ◡ - - | - - ◡ ◡ | ◡ ◡ -

„ Αἷς ἔντεα | παταγεῖται | καὶ χάλκεα | κρόταλα.

καὶ τῷ βραχυκαταλήκτῳ δὲ Ἀνακρέων ὅλα ᾄσματα συνέθηκε.

◡ ◡ - - | ◡ ◡ - ◡ | - ◡ - ◡ | - -

„ Μεγάλῳ δ᾽ ἦυ | τέ μ᾽ Ἔρως ἔ | κοψεν ὥστε | χαλκεὺς,

◡ ◡ - - | ◡ ◡- ◡ | - ◡ - ◡ | - -

„ Πελέκει, χει | μερίῃ δ᾽ ἔ | λουσεν ἐν χα | ράδρῃ.

τῶν δὲ τετραμέτρων, τὸ μὲν ἀκατάληκτον,

◡ ◡ - ◡ | - ◡ - | ◡ ◡ - -

„ Προσεδέξα | μην ὄναρ, Κυ | προγενεία,

παρὰ τῇ Σαπφοῖ· παρὰ δὲ τῷ Ἀνακρέοντι, ἑτέρως ἐσχημάτισται.

◡ ◡ - ◡ | - ◡ - - | ◡ ◡ - -

„ Ἀπό μοι θα | νεῖν γένοιτ᾽· οὐ | γὰρ ἂν ἄλλη.

◡ ◡ - ◡ | - ◡ - - | ◡ ◡ - -

„ Λύσις ἐκ πό | νων γένοιτ᾽, οὐ | δ᾽ ἅμα τῶνδε.

τὸ δὲ καταληκτικόν·

◡◡ - - | - - - ◡ | ◡ -

„ Διονύσου | σαῦλαι βασσα | ρίδες.

τὸ δὲ ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλώμενον χαρακτῆρα, πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντί ἐστι,

◡ ◡ - ◡ | ◡ ◡ - ◡ | ◡◡ - ◡ | - ◡ - -

„ Παρὰ δ᾽ ἦυτε | πυθόμαν δὲ | κατέδυν ἔ | ρωτα φεύγων.

τῷ δὲ καθαρῶς ἑφθημιμερεῖ ὅλον ᾆσμα Τιμοκρέων συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ.

◡◡ - - | ◡ -

„ Πολὺ ταν μα | τέρ᾽ ἔφα.

Διόπερ

Δεύτερον) Τουτέστι τρίτον παίωνα· γίνεται δὲ παλιμβάκχειος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων· ὥστε γίνεσθαι ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας· τοῦ δὲ ἰωνικοῦ τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μακρὰν συναγομένων, γίνεται ὁ μολοττός. Τὸ γε μήν) Ἐκ τεσσάρων ἰωνικῶν· ἐνδεῖ δὲ συλλαβῇ, διὰ τὸ καταληκτικόν. τοιοῦτον καὶ τὸ μεθ' αὐτό, καὶ τὸ ἕτερον· τὸ δέ, ἃ δ' ἀνάσσ', οὐδέτερόν ἐστιν ἄρθρον, ἐν συστολῇ τὸ α ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἅ τινα. Ἀνακλώμενον) Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσίν· οὔτε γὰρ ἡ ἐσχάτη τοῦ ἰωνικοῦ μακρὰ οὖσα γέγονε βραχεῖα, οὔτε δὲ τροχαϊκὴν ἔχουσιν, ἀλλὰ καθαρά εἰσιν. ἴσως δὲ περὶ τῶν ἑξῆς ὁ λόγος· γαλλιαμβικὸν δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ γάλλοι διαβάλλονται, ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματα, φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τοῦτο· οἱ τοιοῦτοι δέ, ἱερεῖς εἰσι Δήμητρος. Γαλλαί) Ὁ πρῶτος, μολοττός ἐστιν· εἶπε γάρ, ὅτι δέχεται μολοττὸν ἐν ταῖς περιτταῖς. αἱ δὲ ἑξῆς ἰωνικαί· δηλονότι ἐπιμιγνύουσι τὰ προειρημένα τοῖς καθαροῖς· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἄλλων καθαρῶν ὄντων, τὸ μὲν πρῶτον ἔχει τὸν πρῶτον, μολοττόν· περιττὴ γὰρ ἡ χώρα· τὰς δὲ ἑξῆς, ἰωνικὰς καθαράς· τὸ δὲ δεύτερον, ὁμοίως τῷ πρώτῳ, μολοττόν, κατὰ συνίζησιν τῶν δύο βραχειῶν, τῶν μετὰ τὰς δύο μακράς, εἰς μίαν λαμβανομένων· αἷς ἔνθεα αἷς ἔντη· ὁμοίως καὶ ἐν τῷ, χάλκεα χαλκῆ. ἀνακλώμενον δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, διὰ τὴν ποιὰν τοῦ μέτρου συμπάθειαν· ἡ γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν, ἀνακλᾶται τῇ ἀρχῇ τῶν δευτέρων, διὰ τὸ ἐν ὀρχήσει ἀνακλασμὸν μελῶν γίνεσθαι. Μεγάλῳ) Ταῦτα μὲν ἐξ ἐπιμιξίας εἰσὶν ἀνακλώμενα βραχυκατάληκτα. ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν, ἀντὶ μακρᾶς. εἴρηται δὲ καθ' ἀρχήν, ὅτι ὅταν ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ, πάντως ἡ πρὸ αὐτῆς, ἔσται πεπλάσημος, ὅ ἐστι, παιωνική, ὡς ἡ, κόψειν ὥστε, τροχαϊκὴ συζυγία οὖσα, ἔχει τὴν πρὸ αὐτῆς τήν, τί μ' ἔρως οὖ, παιωνικήν· τὸ δὲ ἑξῆς τό, προσιλεξάμαν, δύναται καὶ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται καὶ ἐπίμικτον, πρὸς τὰς τροχαϊκάς, τῆς παιωνικῆς προκειμένης, ὁμοίως τοῖς προλεχθεῖσιν. ἔστι γὰρ ἡ μὲν πρώτη συζυγία, προσιλεξα, παίων τρίτος· ἡ δὲ δευτέρα, μαν ὄνκρ κυ, μακρᾶς γινομένης, διὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τὸ περὶ, ἐστὶ τροχαϊκὴ ἐπλάσημος, τῆς πρώτης μακρᾶς ἀνακλωμένης ἐπὶ τὴν τελευταίαν βραχεῖαν τῆς πρώτης συζυγίας· βραχεῖαν γὰρ αὐτὴν εἶπε, καὶ οὐκ ἐποίει τὸ ἰωνικόν· κοινῆς δὲ συλλαβῆς γινομένης τῆς κυ, διὰ τὸ ἄφωνον εἶναι καὶ ἀμετάβολον, τὰ ἑξῆς ἴσα, ἡ προειρημένη ἐπιμιξία. Διονύσου) Ὁ δεύτερος στίχος μολοττός ἐστιν ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, τῶν πρώτων δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν· ὁ δὲ πρῶτος στίχος ἰωνικός.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΙΩΝΙΚΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟ δὲ παιωνικόν, εἴδη μὲν ἔχει τρία, τό, τε κρητικόν, καὶ τὸ βακχειακόν, καὶ τὸ παλιμβακχειακόν, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειόν ἐστι πρὸς μελοποιίαν. τὸ δὲ κρητικόν, ἐπιτήδειον· δέχεται δὲ καὶ λύσεις τὰς εἰς τοὺς καλουμένους παίωνας· καλεῖται δὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν ποιητῶν, κρητικόν, ὥσπερ ὑπὸ Κρατίνου ἐν Τροφωνίῳ,

„ Ἔγειρε Μοῦσα, κρητικὸν μέλος. εἶτα ἐπιφέρει,

„ Χαῖρε δὴ | Μοῦσα, χρονί | α μὲν ἡ | κεις· ὅμως

„ Δ᾽ ἦλθες, οὐ | πρὶν ἐλθεῖν | ἴσθι σαφές· | ἀλλ᾽ ὅπως.

ἐπιτηδεύουσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλουμένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας χώρας, εἰς ἣν τὸν κρητικὸν παραλαμβάνουσιν. οὕτω γοῦν τὸ πολυθρύλλητον τετράμετρον συντιθέασιν, οὗ παραδείγματα ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Γεωργῶν·

„ Ὦ πόλι φί | λη Κέκροπος, | αὐτοφυὲς | Ἀττική,

„ Χαῖρε λιπα | ρὸν δάπεδον, | οὖθαρ ἀγα | θῆς χθονός.

„ Ὦ μακάρι᾽ | Αὐτόμενες | ὥς σε μακα | ρίζομεν.

τούτῳ μὲν οὖν τῷ ὑστάτῳ κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν· ἀλλὰ καὶ Εὔπολις ἐν Κόλαξι· φησὶ γοῦν οὕτως·

„ Φημὶ δὲ βρο | τοῖσι πολὺ | πλεῖστα παρέ | χειν ἐγώ,

„ Καὶ πολύ με | γίστ᾽ ἀγαθά· | ταῦτα δ᾽ ἀπο | δείξομεν.

ὅμως δ᾽ ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον παρατήρημα.

„ Ἐν ἀγορᾷ | δ᾽ αὖ πλάτανον, | εὖ διαφυ | τεύσομεν.

ἐν δὲ ταῖς προτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, καὶ κρητικοὺς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε.

„ Μήτε Μού | σας ἀνακα | λεῖν ἑλικο | βοστρύχους,

„ Μήτε Χάρι | τας βοᾶν | ἐς χορὸν Ὀ | λυμπίας.

„ Ἐν-

„ Ἐνθάδε γὰρ | εἰσιν, ὡς | φησιν ὁ δι | δάσκαλος.

Σιμμίας δὲ ἐπετήδευσεν ἐν τοῖς ποιήμασι τοὺς πλείστους κρητικοὺς παραλαμβάνειν.

„ Μᾶτερ ὦ | πότνια | κλῦθι νυμ | φᾶν ἀβρᾶν

„ Δῶρι κυ | μοκλύπων | Ηρα ἁλί | ων μυχῶν.

καὶ πάλιν,

„ Σοὶ μὲν ὦ | ἵππος, ὦ | πῶλος, εἰ | χέσπαλος

„ Δῶκεν αἰχ | μὰν Ἐνυά | λιος εὔσκο | πόνγ' ἔχειν.

ἐν δὲ ποίημα ἐπετήδευσε συνθεῖναι, ὥστε ἀμφοτέρας τὰς ἑκατέρωθεν τοῦ κρητικοῦ μακρὰς λύσεις τὸ ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν, πλὴν τοῦ τελευταίας, ἐφ' ἧς τὸ τέταρτον παραλαμβάνει παίωνα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παρατελευταίου κέχρηται.

„ Σέ ποτε Διὸς | ἀνὰ πύματα | νεαρὲ κόρε | νεβροχίτων.

συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας· εἶτα τελευταῖον, τὸ κρητικόν.

„ Θυμελικὰν | ἴθι μάκαρ | φιλοφρόνως | εἰς ἔριν.

ᾧ δὴ ἔφαμεν τρόπῳ συνεχῶς κεχρῆσθαι αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ τετραμέτρου· ὥστε τοῖς τρισὶ παίωσι τοῖς πρώτοις ἐπάγειν κρητικόν· τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισὶν, ἀφ' οὗ καὶ Θεοπόμπειον καλεῖται.

„ Πάντ' ἀγαθὰ | δὴ γέγονεν | ἀνδράσιν, ἐ | μῆς ἀπὸ συ | νουσίας.

δύναται δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἑξαμέτρου προκόπτειν τὸ μέτρον. διὰ τὸ τεσσαρακον-

λάσημον μὴ ὑπερβάλλειν· καὶ εἴη ἂν ἑξάμετρον καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον τοῦ Ἀλκμᾶνος, ἐκ μόνων ἀμφιμάκρων.

- υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - υ - | -
„ Ἀφροδί | τα μὲν οὐκ | ἔστι, μάρ | γος δ' Ἔρως | οἷα παῖς | δὴ

- υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - -
„ Ἀκρ' ἐπ' ἄν | θη καβαί | νων· ἃ μή | μοι θίγης | τῶ κυπαι | ρίσκω.

δεδηλώσθω δὲ, ὅτι καὶ ὅλα ᾄσματα κρητικὰ συντίθεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ.

- υ - | - υ - | - υ - | - υ - | - υ -
„ Ὦ περὶ | κλειτὲ δ', ἀλ | λ' ἀγνοή | σειν μὲν οὐ | σ' ἔλπομαι.

τὸ δὲ βακχειακὸν, σπάνιόν ἐστιν· ὥστε εἰ καὶ πού ποτε ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὑρίσκεσθαι.

υ - - | υ - - | υ - - | υ - -
„ Ὁ ταῦρος | δ' ἔοικεν | κυρίξειν | τὴν ἀρχὰν,

υ - - | υ - - | υ - - | υ - -
„ Φθάσαντος | δ' ἐπ' ἔργοις, | προπηδή | σεταί νιν.

τοσαῦτα περὶ τῶν ἐννέα τῶν μονοειδῶν, καὶ ὁμοιοειδῶν μέτρων.

Τὸ, τε κρητικὸν) Ὁ πρῶτος παίων, τὰς ἐν τέλει δύο βραχείας συνελὼν εἰς μίαν μακρὰν, ποιεῖ τὸ κρητικὸν, τοῦτ' ἔστι τὸ ἀμφίμακρον· ὁ δεύτερος πάλιν τὰς τελευταίας συνελὼν, ποιεῖ τὸ βακχεῖον· ὁ δὲ τρίτος πάλιν τὰς πρώτας δύο βραχείας συνελὼν, ποιεῖ τὸ παλιμβάκχειον. Μελοποιΐαν) Εὑρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς, καὶ δύο βραχειῶν πάλιν, ἀρρυθμία πολλὴ γίνεται, καὶ ἐν τετραπλασίονι λόγῳ εὑρίσκεται. ἐπί μέντοι γε τοῦ ἀμφιμάκρου διπλασίων ὁ λόγος γίνεται. Λύσεις) Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πόδες, λύονται εἰς τοὺς παίωνας. ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν πρῶτον παίωνα· ἡ δὲ ἐσχάτη, τὸν τέταρτον. Ὦ πόλι φίλη) Ὅλοι παίωνες πρῶτοι κοινῆς οὔσης τῆς κι ἐν τῷ, λη Κέκροπος, τῆς τελευταίας μόνης τὸ κρητικὸν ἐχούσης. ἔστι δὲ τὸ μέτρον, παιωνικὸν τετράμετρον. Ἐν ἀγορᾷ) Τὸ γὰρ, Ἐν ἀγορᾷ, τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐδέξατο· τοὺς δὲ τέσσαρας ἑξῆς πρώτους παίωνας. Ἐς χορὸν) Πάλιν τὸ, τὰς βοὰν, κρητικὸν παρέλαβεν ἐν μέσῳ, καὶ τὸ, εἰσὶν ὡς, κρητικόν. ὅλως δὲ οἱ τελευταῖοι ὁμοίως κρητικοί. Μᾶτερ) Ὅλοι κρητικοὶ, τοῦ πότνια τὸ α, ἀντὶ μακρᾶς, τῷ λόγῳ τῆς κοινῆς, καθὸ κατέμιξε, λαμβανομένης, ἔτι δὲ, καὶ διὰ τὴν τῶν δύο συμφώνων ἐπιφοράν. Σέ ποτε) Ἰδοὺ αἱ μὲν τρεῖς βάσεις, ἐκ τοῦ πεντασυλλάβου· ἡ δὲ τετάρτη ἐκ τοῦ τετάρτου παίωνος, τὸ νε πάλιν, ἐν τῷ, νεβροχίτων, ἀντὶ βραχείας παραλαμβανομένης. Ὠδὴ) Ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνατρέχει, ὅπου ἔφη ἐπιτηδεύουσι λαμβάνειν τοὺς πρώτους παίωνας, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ φησὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον·

Δύναται

Δύναται) Ὁ γὰρ παίων πεντάχρονός ἐστι, καὶ οἱ εἰς αὐτὸ τὸ μέτρον ἐμπίπτοντες, ὅ, τε κρητικὸς, καὶ ὁ βακχεῖος· ὥστε εἶναι τὸ ἑξάμετρον, τριάκοντα χρόνων· πεντάκις γὰρ ἕξ, τριάκοντα· ἕως τούτου δὲ προβαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς στίχοις χρόνων, κατὰ Ἡφαιστίωνα· ἐπεὶ καθ' ἑτέρους, καὶ ἕως λβ. ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον γένος τῶν ποδῶν, ὡς ἔχοντα ὀκτὼ χρόνους, οὐδέποτε ποιεῖ ἑξάμετρον, ὑπερπίπτοντα τῶν λ. πλὴν σημείωσαι, ὅτι τὸ κρητικὸν, διαφέρει παρὰ τὰ ἄλλα μέτρα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, κατὰ ἀφαίρεσιν, τὰ ἀντιπαθοῦντα αὐτοῖς μέτρα ποιεῖ· ὥσπερ τὸ ἰαμβικὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ βραχείας, ποιεῖ τὸ τροχαϊκόν· τροχαϊκὸν δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς, ποιεῖ τὸ ἰαμβικόν· ταὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ δακτυλικοῦ καὶ ἀναπαιστικοῦ. τὸ μέντοι κρητικὸν, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχούσῃ μακρᾶς, ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ μονοειδὲς αὐτό. αὔξεται δὲ τοῦτο, καὶ μέχρι ἑξαμέτρου. Μονοειδῶν) Μονοειδῶν, ὡς πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀσυναρτήτων. ἐκεῖνα γὰρ, ἐκ δύο εἰδῶν συνέστηκεν. Ὁμοιοειδῶν) Ὁμοιοειδῶν, διότι ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος ἀναφέρεται πλείονα· οἷον, ὑπὸ τὸ ἀντισπαστικὸν, τὸ φερεκράτειον, τὸ γλυκώνειον· ὁμοίως κἀπὶ τῶν ἄλλων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΑΝ ΜΙΞΕΩΣ.

ΤΗΣ δὲ κατὰ ἀντιπάθειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότατα παραθησόμεθα. ἐπιχοριαμβικὸν μὲν οὖν, σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον.

- ∪ - ∪ | - ∪ ∪ - | ∪ - -
„ Ποικιλόθρο | ν' ἀθάνατ' Α | φροδίτα,

τοῦτο, τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, χοριαμβικήν· τὴν δὲ κατακλεῖδα, ἐξ ἰάμβου, καὶ τοῦ ἀδιαφόρου. ὥστε εἶναι τὰ πάντα δύο σχήματα, περὶ τὴν τετάρτην συλλαβήν, πῆ μὲν, βραχεῖαν γινομένην, πῆ δὲ μακράν. θάτερον μὲν οὖν σχῆμα, τό·

„ Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Αφροδίτα,

προκεῖται· θάτερον δὲ,

- ∪ - - | - ∪ ∪ - | ∪ - |
„ Αλλά τοιδ' ἐλ | θ' αἴποτε, κατ' | ἔρω | τα.

ὥστε εἶναι τὸν κανόνα τοιοῦτον,

βαβα. βαβα. αβ. ββαβ. ββαα. βαβα.

ἔστι δὲ καὶ παρ' Αλκαίῳ, καὶ ἄδηλον ὁποτέρου ἐστὶν εὕρημα· καὶ εἰ Σαπ-

 φικὸν

φικὸν καλεῖται·

„ Χαῖρε Κυλλά | νας ὁ μέδων· | σὲ γάρ | μοι.

τούτοις χρῶνται τρισὶν εἰς ἑκάστην στροφὴν, εἶτα ἐπιφέρουσι τὸ τέταρτον πεντασύλλαβον χοριαμβικὸν πενθημιμερὲς, συνεμπίπτον τῷ δακτυλικῷ τῷ εἰς δεύτερον τροχαῖον· οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

„ Πότνια θυ | μόν.

τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ τροχαϊκῆς ἐστιν ἐπιχοριαμβικόν· ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον πινδαρικὸν ἑνδεκασύλλαβον, ὃ τὴν μὲν πρώτην, ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ, ὁμοίως τῷ σαπφικῷ, χοριαμβικὴν, καὶ ἰαμβικὴν καταληκτικὴν· οἷον,

„ Ο Μουσαγέ | τας με καλεῖ | χορεῦ | σαι·

„ Αγοις ὦ κλυ | τὰ θεράπον | τα Λα | τοῖ.

Επιωνικὸν δὲ ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον ἀλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον· ὃ τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν, ἰωνικὴν ἀπὸ μείζονος, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ καταληξιν, ἐκ τροχαίου καὶ τῆς ἀδιαφόρου.

„ Ωναξ Απολ | λον παῖ μεγά | λω Δι | ὸς,

„ Μέλαγχρος αἰ | δῶς ἄξιος | ἐς πό | λιν.

ὥστ' εἶναι σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα· κανόνα δὲ, τοιόνδε.

αβαβ. ββαα. βααβ. ββαβ. ββαα. βαβ.

αβαβ. αβαα. βαα. ββαβ. βααβ.

τρίμετρον δὲ ἀκατάληκτον τὸ τοῦτο πεντασύλλαβον συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλαβον· οἷον,

„ Ιόπλοκ'

„ Ἰόπλοκ' ἀ | γνὰ, μειλιχό | μειδε Σαπφοῖ.

ὁ κανὼν ὗτος,

αϐαϐ. ϐϐαα. ϐαϐα. ϐϐαϐ. αϐαα. ϐαϐαϐ.

τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν ἐπιωνικὸν, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμϐικὴν, ἤτοι ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὴν δὲ δευτέραν ἰωνικὴν, ἢ δευτέραν παιωνικήν· τὴν δὲ τρίτην, τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· εἶτα τὴν ἐκ τροχαίου καὶ τοῦ ἀδιαφόρου καταληκτικὴν· οἷον,

„ Τοιοῦτος εἰς | Θήϐας πάις, | ἁρματέοισι | χήμε | νος.

„ Μόλις μὲν Ευ | νη, λεπτὸν ἐ | χοισ' ἐπ' ἀτρά | κτῳ λί | νον.

Απ' ἐλάσσονος δὲ ἐπιωνικόν τρίμετρόν ἐστι παρ' Αλκμᾶνι· ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει, ἰαμϐικὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπτάσημον· τὰς δὲ ἑξῆς δύο, ἰωνικὰς ἑξασήμους καθαράς· οἷον,

„ Περιοσόν' αἰ | γὰρ Απόλλων | ὁ λύκιος.

„ Ινὼ σάλας | ὁ μέδοισαν | ἀπομάσδων.

κανὼν δὲ αὐτοῦ ὗτος·

αϐαϐ. ααϐϐ. ααϐϐ. ϐϐαϐ. ααϐϐ. ααϐϐ.

καθαροῦ μὲν ὄντος τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτο· ἀνακλωμένου δὲ ὄντος αὐτοῦ, προταχθεῖσα ἰαμϐικὴ, ἤτοι ἑξάσημος, ἢ ἑπτάσημος, ποιεῖ τὸ τοιοῦτον· οἷον παρὰ Σαπφοῖ,

„ Εχει μὲν Αν | δρομέδα κα | λὰν ἀμοιϐάν·

„ Σαπφοῖ τί τὰν | πολύολϐον | Αφροδίταν.

κανὼν δὲ αὐτοῦ ὅδε,

αβαβ. ααβα. βαββα. ββαβ. ααβα. βαββα.

Ανα-

Ἀνακλώμενον) Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἐν ἑνὶ βάσει ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν, ὥσπερ τῆς δευτέρας βάσεως τοῦ δευτέρου παραδείγματος, λειπούσης χρόνῳ (παίωνα γὰρ ἔχει τρίτον πεντάσημον) ὁ λείπων χρόνος ἀνεκλάσθη ἐν τῷ Ἀφροδίτην. ἑπτάσημον γὰρ ἔχει διποδίαν τροχαϊκήν· ἔχει δὲ οὕτως, ὡς ὑποτέτακται ὑπὸ τοῦ τεχνικοῦ· ἡ γὰρ τελευταία τῆς δευτέρας, ὀφείλουσα εἶναι μακρά, βραχεῖά ἐστιν· ἡ δὲ πρώτη τῆς τρίτης ὀφείλουσα βραχεῖα εἶναι, μακρά ἐστιν, ἥτις ἀνακλᾶται ἐπὶ τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν καὶ κατὰ ἀντιστροφὴν νοεῖται.

ΠΕΡΙ ΑΣΥΝΑΡΤΗΤΩΝ.

ΓΙΝΕΤΑΙ δὲ ἀσυνάρτητα, ὁπόταν δύο κῶλα μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἕνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἑνὸς μόνου παραλαμβάνωνται στίχου. πρῶτος δὲ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται. πῆ μὲν γὰρ ἐποίησεν, ἐκ τε ἀναπαιστικοῦ ἑφθημιμεροῦς, καὶ τροχαϊκοῦ ἡμιολίου, τοῦ καλουμένου ἰθυφαλλικοῦ·

- - | υ υ - | υ υ - | | - υ | - υ | - υ
„ Ἐρασ | μονίδη | Χαρίλα | ε, | χρῆμά | τοι γε | λοῖον.

τοῦτο δὲ οἱ μετ' αὐτὸν οὐχ ὁμοίως αὐτῷ ἔγραψαν. οὗτος μὲν γὰρ τῇ τε τομῇ δι' ὅλου κέχρηται ἑφθημιμεροῦς, καὶ σπονδείους παρέλαβεν ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ κώλῳ δύο· οἷον,

- - | - - | υ υ - | | - υ | - υ | - υ
„ Ἀστῶν | δ' οἱ μὲν, | κατ' ὄπι | σθεν | ἦσαν· | οἱ δὲ | πολλοί.

οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, τῇ μὲν τομῇ ἀδιαφόρως ἐχρήσαντο, ὥσπερ Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις.

- - | υ υ - | υ υ - | | - υ | - υ | - υ
„ Χαῖρ' ὦ | μέγα Χρει | ογέλως | ὁ | μιλε | τὴς ἐ | πίβδαις,

- - | υ υ - | υ υ - | | - υ | - υ | - υ
„ Τῆς ἡ | μετέρας | σοφίας | κρι | τὴς, ἄ | ριστε | πάντων·

- - | υ υ - | υ υ - | | - υ | - υ | - υ
„ Εὐδαί | μον' ἔτι | κτέ σε μή | τηρ | ἰκρί | ων ψό | φησις.

ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως τὸ τρίμετρον τέτμηται τοῖς Ἀρχιλοχείοις· τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ δύο, πρὸ συλλαβῆς. καὶ μέντοι καὶ τοὺς σπονδείους παρῃτήσαντο τοὺς ἐν τῷ μέσῳ,

μέσῳ, οἱ μετ' αὐτὸν Ἀρχίλοχον, οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι, ἀλλὰ προσοδιακὸν, τὸ ἐξ ἰωνικῆς, καὶ χοριαμβικῆς, τῆς ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν πρώτην δεχομένης. δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι, εἰ ἀπὸ σπονδείου ἄρχοιτο, οἷον τὸ Σαπφοῦς,

– – | υ υ – | υ υ –
„ Αὐτὰ | δὲ σὺ Καλ | λιόπα.

Τοῦ προσοδιακοῦ, ἓν καὶ τοῦτο εἶδος, τὸ ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ συγκείμενον· τὸ τοίνυν ἀναπαιστικὸν εἴ τις οὕτω διαιροῖτο, εὑρήσει τῷ προσοδιακῷ ἐφαρμόζον. ἐὰν μὲν γὰρ σπονδεῖον ἔχῃ τὸν πρῶτον, τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους. τὰς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου δύο βραχείας προσθεὶς τῷ σπονδείῳ, ποιήσεις ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, οἷον ἑξῆς χοριαμβικόν· δύναται δὲ κἂν ἀπὸ ἀναπαίστου, κἂν ἀπὸ δακτύλου ἄρχηται τὸ ἀναπαιστικὸν, ὡς ἰωνικὸν λελυμένον παραλαμβάνεσθαι, ἑξῆς χοριάμβων γινομένων· διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ, ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ,

υ – | υ υ – | υ υ –
„ Ερασ | μονίδη | Χαρίλα | ε.

ὡς δυναμένου καὶ τοῦ παίωνος δευτέρου, ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος παραλαμβάνεσθαι, ἵνα μὴ ἀπεοικὸς τῷ προσοδιακῷ γένηται τὸ ἀναπαιστικόν. παραιτοῦνται τοίνυν τοὺς ἐν μέσῳ σπονδείους, ἵνα μὴ ἀλλότριον γένηται τὸ ἀναπαιστικὸν τοῦ προσοδιακοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ· δύναται δέ τις βιαζόμενος, καὶ ἑξῆς ὄντων δύο σπονδείων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ·

– – | – – | υ υ –
„ Ἀστῶν | δ' οἱ μὲν, | κατόπι | σθεν.

τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας, καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος, τὸν ἑξῆς χορίαμβον ποιῆσαι· εἰ μὴ ἄρα ἐν τῷ προσοδιακῷ, ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, μὴ ἐμπίπτοι. ὑπονοήσειε δ' ἄν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι.

„ Ερέω | πολὺ φιλ | ταθ᾽ ἑταί | ρων. | τέρψε | αι δ᾽ ἅ | κέων.

„ φιλέειν | συγνὸν | περ ἐὸν | τα, | μηδὲ | διαλέ | γεσθαι.

ᾧ οὐκ ἐχρήσαντο ἐκεῖνοι. φαίνεται δ᾽ οὐδ᾽ αὐτὸς κεχρημένος. δύναται γὰρ ἀμφότερα κατὰ συνεκφώνησιν εἰς ἴαμβον περιίστασθαι· ἡ δὲ φαντασία τοῦ ἀνακλωμένου γέγονε, διὰ τὴν ἰωνικὴν ἐν ἑκατέρῳ διαίρεσιν· ὥστε, τὰς προειρημένας δύο μόνας διαφορὰς εἶναι τοῖς νεωτέροις, πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν Ἀρχίλοχον· Κρατῖνος γὰρ ὅταν λέγῃ ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις,

„ Ερα | σμονίδη | Βάθιπ | πε, | τὸν ἀ | ωρο | λείων.

τοῦτο τὸ μέτρον ἀγνοεῖ, ὅτι οὐκ ἄνλικρυς μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου τὸν Ερασμονίδην. ἓν μὲν δὴ τοῦτο, τῶν παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων· ἄλλο δὲ, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας, καὶ τοῦ αὐτοῦ ἰθυφαλλικοῦ· οἷόν ἐστι τὸ τοιοῦτον,

„ Οὐκ ἔθ᾽ ὁ | μῶς θάλ | λεις ἁπα | λὸν χρόα, | κάρφε | ται γὰρ | ἤδη·

γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος τῆς τετραποδίας, διὰ τὸ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον, καὶ κρητικός· οἷός ἐστιν οὗτος,

„ Καὶ βήσ | σας ὀρέ | ων δυσ | παιπάλους, | οἷος | ἦν ἐφ᾽ | ἥβης.

τοῦτο παρὰ μὲν τοῖς νεωτέροις, πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ.

„ Τόν με πα | λαιστρί | ταν ὁμό | σας θεὸν, | ἐπλά | κις φι | λήσειν.

παρὰ δὲ Κρατίνῳ ἐν τοῖς Σερίφοις, οὐκ ἔτι ἀκατάληκτόν ἐστι τὸ δακτυλικὸν τὸ ἡγούμενον τοῦ ἰθυφαλλικοῦ, ἀλλὰ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.

„ Χαῖρε-

„ Χαίρετε | πάντες | θεοὶ πολὺ | ἐβῶον, | πονῦ | αν Σέ | ελφον.

τρίτον δέ ἐςι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον, ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου.

„ Ἀλλά μ' ὁ | λυσιμε | λὴς | ὦ 'ταῖ | ρε δά | μναται | πάθος.

ἔνδοξόν ἐςιν ἐπισύνθετον, καὶ τὸ διπενθημιμερὲς, τὸ ἐγκωμιολογικὸν καλούμενον, ὅπερ ἐςὶν ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς, καὶ ἰαμβικοῦ τοῦ ἴσου, ᾧ κέχρηται μὲν Ἀλκαῖος, ἐν ᾄσματι, οὗ ἡ ἀρχὴ.

„ Ηρ' ἔτι | Διννομέ | νη | τῶ τυῤ | ῥακνή | ω

„ Τ' ἄρμενα | λαμπρὰ κέ | α | τ' ἐν μυρ | σινή | ω.

κέχρηται δὲ καὶ Ἀνακρέων ἐν πλείοσιν ᾄσμασιν.

„ Ὀρσ' ὀλέ | πος μὲν Α | ρης, | φιλέει | μὲν αἰχ | μάν.

τὸ δὲ ἀντεςραμμένον τούτῳ, ἰαμβέλεγος καλεῖται· τοῦτο δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον· διεσπαρμένως δέ·

„ Πρῶτον | μὲν δ' | εὔ | λον Θέμιν | οὐρανί | αν.

„ Κείνων | λυθέν | των | σαῖς ὑπὸ | χερσὶν ἄ | ναξ.

γίνεται δὲ καὶ τετραπενθημιμερὲς ἐκ τούτων, τὸ καλούμενον πλατωνικὸν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατέρωθεν δύο, δακτυλικά εἰσι πενθημιμερῆ· τὸ δὲ μέσον, ἰαμβικόν· κέχρηται δὲ αὐτῷ Πλάτων ἐν Ξαντρίαις.

„ Χαῖρε πα | λαιογό | νων | ἀνδρῶν | θεα | τε | ξύλλογε | πανσοσό | φων.

ἀντεςραμμένον δέ ἐςι τούτῳ τὸ πινδαρικὸν καλούμενον.

„ Ος καὶ | τυπεὶς | ἀ | γνῶ πελέ | κει τέκε | το | ξανθὰν | Ἀθά | ναν.
„ Σοφοὶ | δὲ καὶ | τὸ | μηδὲν ἄ | γαν ἔπος | αἴ | νησαν | περισ | σῶς.

Μηδὲ ἔνασιν) Ὡς τὰ ἐλεγεῖα. τὸ γὰρ πρῶτον μέρος τοῦ ἐλεγείου, πρὸς τὸ δεύτερον οὐχ ἑνοῦται) ἐν τῷ μέτρῳ, οἷον μὴ κοινωνίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἀσυνάρτητα ὄντα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀσυνάρτητα γίνεται τὰ πάντα, ξδ. τὰ γὰρ ὀκτὼ μέτρα τοῖς ὀκτὼ μέτροις, τουτέστιν ἑαυτοῖς ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ, ταῦτα γίνεται. ἀπὸ τῶν ἑξασήμων μὲν, λς. ἑξάκις γὰρ τὰ ς, λς. τῶν δὲ τετρασήμων, τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, εἰσὶν κδ, ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Ἐπὶ δὲ θάτερον τρόπον, τούτων μονοειδῆ μέν ἐστιν, ὀκτώ· μονοειδὲς δὲ λέγεται ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ ἐλεγειακόν· ὁμοιοειδῆ δὲ, ὀκτώ, οἷον ὅταν τὰ ἰαμβικὰ μὴ τέλεια ὄντα, χοριαμβικοῖς, ἢ ἀντισπαστικοῖς ἐπιφέρηται), ἢ τροχαϊκὰ ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ· ἐπισύνθετα δὲ, κδ, ἀντιπαθῆ κδ, ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκλειφθείσης, τὸ ὅλον ἓν ποιεῖ, Ἀχρειόγελως· ἐν γὰρ τῷ λως, ἔληξε τὸ μέρος τοῦ λόγου· τὸ δὲ ἑφθημιμερές ἐστιν, ἐν τῷ ὅ, καὶ ἔστιν ὁ τὸ, ὅμιλε. Ἡμιολίου) Ἡμιόλιον εἶπε, τοὺς τρεῖς ἁπλοῦς πόδας, ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ τριμέτρου. Ἑφθημιμεροῦς) Ἑφθημιμερές ἐστι τὸ ἀπαρτίζον τὸ τοῦ λόγου μέρος μετὰ τρεῖς ἁπλοῦς πόδας καὶ συλλαβήν. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν) Ὅ ἐστιν, οὐκ εἰς τὸ ἑφθημιμερὲς τὸ μέρος τοῦ λόγου ἀπαρτίζοντες, ἀλλ' ἢ πρὸ, ἢ μετά· οἷον πρὸ τοῦ λῆξαι εἰς μέρος λόγου, ἐγίνετο ἑφθημιμερές. Εὐδαίμον') Εὐδαίμον' ἴκετε, σπονδεῖος, ἀνάπαιστος· ἡ κε, συλλαβὴ, μὴ λήξασα εἰς μέρος λόγου· ἴαμβος, τροχαῖος, ἴαμβος. Ἐνταῦθα γὰρ) Ἐνταῦθα γὰρ ὁμοίως, ὡς ἐν τῷ ἑφθημιμερεῖ, ἀπήρτισται τὸ τοῦ λόγου μέρος· ἐν δὲ τῇ πρὸ αὐτοῦ, πρὸ συλλαβῆς τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἡ τομὴ τοῦ μέρους τοῦ λόγου γέγονε. Δύναται δὲ) Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον· οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν, τρεῖς ἔχειν ἀναπαίστους· καὶ ὁ α σπονδεῖος, δυνάμει ἀνάπαιστος ἐστὶ, καὶ ὁ ἑξῆς πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ, ὡς συνέμπτωσιν εἶναι τῷ προσοδιακῷ πρὸς ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τὸ Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα· δύναται δὲ τὸ κα, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος εἶναι, ἐὰν ποδισθῇ οὕτως, αὐτὰ δὲ σὺ, καὶ ἑξῆς χορίαμβος· ὅπερ ἐστὶ προσοδιακόν. Αὐτὰ δὲ) Δύο συλλαβαὶ, τὸ αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα, δύναται εἶναι σπονδεῖος, καὶ ὁ δεύτερος, ἀνάπαιστος· δύναται δὲ καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος ὁ πρῶτος, καὶ ὁ δεύτερος χορίαμβος. Τοῦ προσοδιακοῦ) Ἐθ' ὅτε γὰρ καὶ τὰς ἰαμβικὰς ἐπιμιγνύουσι ταῖς κατειλεγμέναις συζυγίαις, τῇ τε ἰωνικῇ, καὶ τῇ χοριαμβικῇ, πάλιν προσοδιακὸν καλοῦντες, ὥσπερ Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν·

Ω δέσποτα. καὶ τάδε νῦν ἄκου σου ἃ λέ γω ζοί.

ἑφθημιμερὲς γὰρ ἰαμβικὸν, τῷ προσοδιακῷ τῷ καθαρῷ ἐπιμέμικται, καὶ προσοδιακὸν ὁμοίως καλεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσοδιακὸν δέχεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττὸν, καὶ χορίαμβον, ὅσπερ ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ποδὸς, ποιεῖ ἀναπαιστικόν. τὸ ἑξῆς, Τοὺς δὲ ἑξῆς ἀναπαίστους, βούλεται δεῖξαι τὴν ἀνάπαιστον ᾠκειωμένον τῷ τοιούτῳ προσοδιακῷ· ἐπεὶ γὰρ τὸ προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χοριαμβικοῦ, φησὶν ὅτι, ἐὰν ᾖ ὁ πρῶτος ποὺς σπονδεῖος, οἱ δὲ ἑξῆς ἀνάπαιστοι,

παισι, προστίθημι τὰς δύο βραχείας τοῦ ἀναπαίστου τῷ σπονδείῳ, καὶ γίνεται ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν, καὶ δύο βραχειῶν· καὶ λοιπὸν ὁ ἑξῆς, εὑρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τε τῆς μακρᾶς τῆς καταλειφθείσης τοῦ πρώτου ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν, καὶ τῆς μακρᾶς τοῦ δευτέρου ἀναπαίστου. Κἂν ἀπὸ δακτύλου) Καὶ πάλιν ἐπειδὴ λύσις τοῦ σπονδείου ἐστὶ δάκτυλος καὶ ἀνάπαιστος, ἐὰν ἐν ἀρχῇ τεθῇ ὁ δάκτυλος, τῶν ἑξῆς ὄντων ἀναπαίστων, τὸ αὐτὸ γίνεται· οἷόν ἐστιν ὁ δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν - υ υ. γίνεται οὖν ὁ πρῶτος ἰωνικὸς, τῆς δευτέρας συλλαβῆς λελυμένης, ἐκ μακρᾶς, καὶ τεσσάρων βραχειῶν - υ υ υ υ - υ υ -. τῶν δύο τοῦ αὐτοῦ, καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου· καὶ γίνεται πρῶτος παίων - υ υ υ. λοιπὸν ὁ ἑξῆς, εὑρίσκεται χορίαμβος, ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς μεινάσης τοῦ ἀναπαίστου, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ἀναπαίστου· πάλιν ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ ᾖ ὁ ἀνάπαιστος, γίνεται ἰωνικὸς, ἔχων τὴν πρώτην λελυμένην μακρὰν, καὶ γίνεται δεύτερος παίων, υ - υ υ, καὶ ὁ ἑξῆς χορίαμβος, ἐκ τῆς μεινάσης μακρᾶς, καὶ τοῦ ἀναπαίστου. διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐστὶν ὅτε· ἐπεὶ συγγενὴς ὁ ἴαμβος τῷ ἀναπαίστῳ. ἐὰν γὰρ λάβωμεν στίχον ἔχοντα τομὴν ἑφθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου λήγουσαν, τὸ μετ' αὐτὸ, ἰαμβικὸν εὑρίσκεται, καὶ λοιπὸν ἀνάπαιστοι ἐξ αὐτοῦ· οἷον,

- - υ υ - υ υ -
Καὶ τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πρὸς
υ - υ υ - υ υ -
Ἔφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- - υ υ - υ υ -
Καὶ τὸν δ' ἀπαμειβόμενος πρὸς.

λοιπὸν τὸ ἔφη, ἴαμβος· τὸ δὲ πόδας ὠ, ἀνάπαιστος. καὶ, κὺς Ἀχιλλεὺς, ἀνάπαιστος καὶ συλλαβή· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα εἰ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμέναι· ἐὰν δὲ ἀπὸ δακτύλου, πάλιν αἱ μετὰ τὴν μακρὰν δύο βραχεῖαι, ὡς τοῦ ἰωνικοῦ διαλελυμένου, καὶ ἡ συζυγία πεντασύλλαβος λαμβάνεται. Δύναται δὲ τις) Δύναται, φησὶ, τις βιάσασθαι, καὶ προσοδιακὸν ποιῆσαι, ὄντων τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων, Ἀσῶν, οἱ μὲν κατόπισθεν, ἄχρι δύο σπονδείων. ἀσῶν δ' οἱ μὲν, κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστον, καὶ τὴν συλλαβὴν τῆς ἑφθημιμεροῦς, ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον, μολοσσὸν, ἐκ τριῶν μακρῶν, καὶ λάβωμεν αὐτὸν ἀντὶ ἰωνικοῦ τοῦ ἀπὸ μείζονος· συναίρεσις γὰρ αὐτοῦ ἐστί· καὶ λοιπὸν γίνεται ὁ ἑξῆς, χορίαμβος. χορίαμβος ἐστὶ, τὸ, μὲν κατόπισθεν, ἀλλ' οὐ τῷ προσοδιακῷ ἐμπίπτει ἡ συναίρεσις τοῦ ἰωνικοῦ, τοῦτ' ἔστιν ὁ μολοσσὸς, διὸ εἶπε, βιαζόμενος. Τρίτην διαφορὰν εἶναι) Οἱ γὰρ ἄλλοι οὐδέποτε τὸν πρῶτον, ἀνάπαιστον παραλαμβάνουσι, βουλόμενοι τὸ προσοδιακὸν εἶναι, καὶ εἰ ἰαμβικὸν λαμβάνουσι, τὸν δεύτερον παίωνα ποιοῦντες, ἢ σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ποιοῦντες. Πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν) Τρίτον γὰρ πεποίηκεν ἴαμβον ὁ Κρατῖνος, καὶ οὐκέτι συμφωνεῖ αὐτῷ τὸ προσοδιακὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἀρχιλοχείῳ· δοκῶν οὖν τοῦτο μιμεῖσθαι, ἔλαθε μιμησάμενος τῶν ἀωρυλλείων· ἀωρύλλειοι, οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λεγόμενοι, οἷον ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι. Τετραποδίας) Τὸ ἐκ δακτυλικῆς, τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων, καὶ τριῶν τροχαίων. Ὁ τελευταῖος) Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος, ὥσπερ ἐν τέλει στίχος· στίχον γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴγε δύο συνειρημέναι εἰσὶ, καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. Ἀσυνάρτητον) Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς, καὶ δύο ἰάμβων. Ἐνδοξον) Ἐνδοξόν ἐστιν ἐπισύνθετον. ἐπισύνθετον δὲ, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον, ἀσυμ-

 φώνων

φώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. Ἀντιστραμμένον) Τὸ δὲ ἀντιστραμμένον, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ποσοῦ ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον τὸ ἰαμβέλεγος, ἐκ τοῦ ποιοῦ τοῦτο δὲ, ἐν συνεχείᾳ. τὸ πρῶτον γάρ ἐστιν ἐκ δύο ἰάμβων, καὶ συλλαβῆς. τὸ δὲ δεύτερον, ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς μιᾶς· τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι, καὶ συλλαβή, ὡς καὶ τύπος ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι, καὶ δύο συλλαβαί, καὶ τέσσαρες δάκτυλοι, καὶ δύο συλλαβαί. τὸ μὲν β, διπλάσιον, εἰ γὰρ ἐκ δισυλλάβου εἴη, οὐ δυνατόν. τὸ γὰρ δεύτερον μέρος πάντως δισυλλάβους αἰτεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ ΜΕΤΡΟΥ.

ΤΟΥ δὲ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δὶς λαμβανομένου γίνεται τὸ ἐλεγεῖον, ἀλλὰ τὸ μὲν δεύτερον αὐτοῦ μέρος, ἑπτασύλλαβον ἀεὶ μένει, ἐκ δύο δακτύλων, καὶ συλλαβῆς· τὸ δὲ πρότερον, κινουμένους ἔχει τοὺς δύο πόδας, ὥστε ἢ δακτύλους γίνεσθαι, ἢ σπονδείους· ἢ τὸ μὲν πρῶτον, δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον, σπονδεῖον· ἢ ἀνάπαλιν, τὸ μὲν πρῶτον, σπονδεῖον· τὸ δὲ δεύτερον, δάκτυλον. παρ' ἣν αἰτίαν, τὸ μὲν δεύτερον ἀεὶ διπλασιαζόμενον, τὸ ἐλεγείαν ποιεῖ· τὸ δὲ πρότερον, οὐκ ἔτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο δακτύλων συνεστήκοι· οἷον,

„ Νήιδες | οἳ μού | σης | οὐκ ἐγέ | νοντο φί | λοι.

τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν, ποιεῖ ἐλεγείαν· τὸ δὲ πρότερον, οὐχ. ὥστε αὐτὸ, ποτὲ μὲν, τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· ποτὲ δὲ, τρεισκαιδεκασύλλαβον εἶναι. καὶ τοῦ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασυλλάβου, ἓν σχῆμα.

„ Παίσατε, | τῶν δ' ἐτέ | ων | ἡ δεκὰς | οὐκ ὀλί | γη.

ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἕν·

„ Τίκτε | θεὸς, βρον | τᾶν | δ' οὐκ ἐμὸν | ἀλλὰ Δι | ός,

τοῦ δὲ τρεισκαιδεκασυλλάβου, δύο σχήματα. ποτὲ μὲν, πρῶτος ὁ δάκτυλος·

„ Νήιδες | οἳ μού | σης | οὐκ ἐγέ | νοντο φί | λοι.

ποτέ

ποτὲ δὲ δεύτερον·

„ Ῥέζειν | καὶ σεφέ | ων | δ᾽ ἄδε | τῷ Παρί | ω.

δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως, καθ᾽ ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μὴ, ἔσαι πεπλημμελημένον· οἷον τὸ Καλλιμάχου,

„ Ἱερά, | νῦν δὲ Δι | ο | σκουρίδε | ω γένε | ή.

ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τροχαϊκοῦ ἐφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου· οἷόν ἐστι τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ἰοβάκχοις.

„ Δήμη | τρος ἁ | γνῆς καὶ | Κόρης | τὴν πα | νήγυ | ριν σέ | βων.

ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· οἷον, παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ.

„ Εὖ | γὰρ ἡ | νίκ᾽ ἵπ | πότας | ἐξέ | λαμψεν | ἀστήρ.

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ·

„ Ἔνε | σ᾽ Ἀπόλ | λων τῷ | χορῷ, | τῆς λύ | ρης ἀ | κούω·

„ Καὶ τῶν | Ἐρώ | των ἠ | σθόμην, | ἔστι | κ᾽ Ἀφρο | δίτα.

ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως, κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν, ἐκ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ ἰαμβικοῦ ἐφθημιμεροῦς, ὅπερ ἐὰν παραλλάξῃ τὴν τομὴν, γίνεται τροχαϊκὸν προκαταληκτικόν.

„ Ἐστὶ | μοι κα | λὰ πά | ϊς χρυ | σέοι | σιν ἀν | θέμοι | σιν.

„ Ἐστὶ | μοι κα | λὰ πά | ϊς | χρυσέ | οισιν | ἀνθέ | μοισιν.

„ Ἐμφε | ρῆ ἐ | χοισα | μορ | φὰν κλε | ῒς ἀ | γαπη | τά.

„ Ἀνλὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ, σὺ | δὲ Λυ | δίαν | ὐδ' ἐ | ρανάν.

τούτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερῆ ἔχον μορφὴν, κλεὶς ἀγαπητά, δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ· τὸ δὲ πρῶτον, διὰ τὸ περὶ συλλαβῆς ἔχειν τὴν τομὴν, ἐγένετο προκαταληκτικὸν, ἐκ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς.

„ Ἐστι | μοι κα | λὰ πά | ϊς,

καὶ διμέτρου ἀκαταλήκτου, τοῦ,

„ Χρυσέ | οισιν | ἀνθέ | μοισι.

τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου,

„ Ἀνλὶ | τὰς δ' ἐ | γὼ οὐ | δὲ Λυ | δίαν,

καὶ βραχυκαταλήκτου,

„ Πᾶσαν | οὐδ' ἐ | ρανάν.

Ἀνακρέων δὲ οὐκ ἰαμβικῷ, ἀλλὰ χοριαμβικῷ ἐπιμίκτῳ πρὸς τὰς ἰαμβικὰς, ἐπήγαγε τὸ ἰθυφαλλικόν.

„ Τὸν λυροποι | ὸν ἠ | ρόμην, | Στράτιν | εἰ κο | μίσει.

τούτου δὲ μεῖζόν ἐστι συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ, τὸ καλούμενον κρατίνειον. ἔστι γὰρ ἐκ χοριαμβικοῦ ἐπιμίκτου, τοῦ τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος, καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς.

„ Εὔιε κισ | σοχαῖ | τ' ἄναξ | χαῖρ' ἔ | φασκε | Φαντί | δης.

„ Πάντα φορη | τὰ, πάν | τα τολ | μητὰ | τῷδε | τῷ χο | ρῷ.

„ Πλὴν ξενίου | νόμοι | σι, καὶ | Σχοινί | ωνος, | ὦ Χά | ρων.

τὸ μὲν

τὸ μὲν οὖν κεφάλαιον, τοιοῦτόν ἐστι. πολυσχημάτιστον δὲ αὐτὸ πεποιήκασιν οἱ κωμικοί. τοὺς γὰρ σπονδείους τοὺς ἐμπίπτοντας ἐν τοῖς ἰαμβικοῖς καὶ τοῖς τροχαϊκοῖς, παρὰ τάξιν παραλαμβάνουσιν ἐν ταῖς μέσαις συζυγίαις, τῇ τροχαϊκῇ καὶ τῇ ἰαμβικῇ. Εὔπολις δὲ, ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις, καὶ ἀτακτότατα συνέθηκε τὸ εἶδος. πῇ μὲν γὰρ τοιαῦτα ποιεῖ,

- υ υ - | - - | - - | - - | - υ | - υ |
,, Ἄνδρες ἑταῖ | ροι δεῦ | ρ᾽ ἤδη | τὴν γνώ | μην προ | ίσχε | τε,

- υ υ - | - - | υ - | - - | - υ | - υ |
,, Εἰ δυνατὸν, | καὶ μὴ | λι μεῖ | ζον περίτ | τευσα | τυγχά | νει.

πῇ δὲ τοιαῦτα,

- υ υ - | υ - | υ - | - υ υ - | υ - |
,, Καὶ ξυνεγγὺ | νόμιον | ἀεὶ | τοῖς ἀγαθοῖς, | φάγροι | σιν.

ὥσθ᾽ ὅλον αὐτὸν χοριαμβικὸν ἐπίμικτον γενέσθαι, ὅμοιον ἀνακρεοντείῳ τῷδε,

- υ υ - | υ - | υ - | - υ υ - | υ - |
,, Σίμαλον εἶ | δον ἐν | χορῷ, | πηκτίδ᾽ ἔχον | τα κα | λήν.

πῇ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ἐχρήσατο λίαν ἀτάκτοις σχήμασι. καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν δὲ καταληκτικῶν διμέτρων, δικατάληκτον, ὁ Φερεκράτης ἑνώσας, σύμπτυκτον ἀνάπαιστον καλεῖ, ἐν τῇ Κοριαννοῖ.

- - - υ | υ - | - | - - - υ | υ - | - |
,, Ἄνδρες πρόσχε | τε τὸν | νοῦν, Ἐξευρήμα | τι και | νῷ,

- - - υ | υ - |
,, Συμπτύκτοις ἀ | ναπαί | στοις.

καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν, δικατάληκτον Καλλίμαχος,

- - | υ - | υ - | - | - - | υ - | υ - | -
,, Δήμη | τρι τῇ | Πυλαί | ῃ | τῇ τοῦ | τον ἐκ | Πελασ | γῶν.

ὅπερ προσέταξεν ἐπισύνθετον, τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ ἰθυφαλλικοῦ τοῦδε,

- υ υ | - - | - υ υ | - υ υ | - υ - | - υ | -
,, Ἀκείσι | ος τὸ | νηὸν ἐ | δήματο, | ταῦθ᾽ ὁ Ναυ | κρατί | της.

καὶ τὰ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο, ἡ Σαπφὼ πεποίηκε.

„ Δεῦρο | δεῦτε | Μοῖσαι | χρυσέ | ον λι | ποῖσαι.

καὶ τὸ ἐκ χοριαμβικῶν ἑφθημιμερῶν τῶν εἰς τὴν ἰαμβικὴν κατακλεῖδα, ᾗ αὐτὴ ποιήτρια,

„ Ὄλβιε γαμ | βρὲ, σοὶ | μὲν | δὴ γάμος, ὡς | ἄραρ | ες,

„ Ἐκτετέλε | σ', ἔχεις | δὲ | παρθένον, ἂν | ἄραρ | ες.

καὶ ὁ πᾶς συνῆψε τὴν λέξιν.

„ Μελίχρος | δ' ἐπ' ἰ | μερ | τῷ κέχυται | προσώ | πῳ.

τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν ἀσυναρτήτων.

Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον) ἀντὶ τοῦ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν· ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἐλεγείου, οἷον τὸ, Οὐχ ἠλθόντο φίλοι, διπλασιάσῃ τις, ποιεῖ ἐλεγεῖον· ἐπειδὴ καὶ τὸ πρῶτον μέρος, καὶ τὸ δεύτερον δέχεται δακτύλους· τὸ δὲ πρῶτον ἐὰν διπλασιάσῃ τις, οὐ πάντως ποιεῖ ἐλεγεῖον. ἐὰν γὰρ ἔχῃ τὸ πρῶτον μέρος σπονδεῖον, οὐ γίνεται· οὐδὲ γὰρ δύναται αὐτὸν τάξαι ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει, μὴ δεχομένου τοῦ δευτέρου μέρους σπονδεῖον. ἐὰν δὲ τὸ πρῶτον μέρος ἐκ δακτύλων ᾖ, δυνατὸν δὲ εἰπεῖν, οὐ πάντως. δεῖ δὲ τοῦτο ἐπισημειώσασθαι, ὅτι ἐὰν ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου μέρους συλλαβὴ, βραχεῖα εἴη, οὐδὲ αὐτὸ ποιεῖ ἐλεγεῖον· εὑρήσεται δὲ ἡ τελευταία συλλαβὴ, ἐν τῷ διπλασιάζεσθαι, τοῦ πρώτου μέρους βραχεῖα· ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον, εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας. Διοσκουρίδειον) Η γὰρ τομὴ τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς, οὐκ ἀπήρτισεν εἰς μέρος λόγου. λήγει γὰρ εἰς τὸ, Διο· τὸ δὲ ὅλον μέρος, εἰς τὸ Διοσκουρίδειον. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν) Πρώτη ἀντιπάθεια, ἡ ἐκ τῶν δισυλλάβων τῶν ἐναντίων σύνθεσις, πρὸς τοὺς δισυλλάβους, ἢ ἐκ τρισυλλάβων, τοῦτ' ἔστι τῶν ἁπλῶν, ὅταν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνωνται. οἷον, εἰ ἀντὶ ἀπὸ βραχείας ἀρχῆς ἰάμβου, ὁ ἀπὸ μακρᾶς τροχαῖος παραληφθείη· καὶ ἀντὶ ἀπὸ μακρᾶς ἀρχῆς δακτύλου, καὶ δύο βραχειῶν, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος βακχεῖος, καὶ ἑξῆς ἔχων δύο μακρὰς παραληφθείη. ἔστι δὲ ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις, οἷόν ἐστι τὸ ἀναπαίστοις· ὡς εἶναι μὲν τελῶν μερῶν τῶν ἐπὶ τέλους τροχαίων, μὴ προσούσης τῆς συλλαβῆς· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἰθυφαλλικὸν, συγκείμενον ἐκ τριῶν τροχαίων. Ἐρῶ, ἠνίχ') Ἐνδεῖ γὰρ ἡ συλλαβὴ τοῦ ἑφθημιμεροῦς· καὶ τὸ ἑξῆς ὅμοιον, καὶ τὸ γ. Ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην) Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει, τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων, τῶν συγκειμένων ἐξ ἐναντίων ποδῶν δισυλλάβων· τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἰάμβων σύγκειται, τὸ δὲ ἐκ τροχαίων, οἵ εἰσιν ἐναντίοι. Γίνεται τροχαϊκὸν προκαταλ.) Ὅλον τροχαϊκὸν λοιπὸν ἔσται, εἰ παραλλάξεις τοῦ δέοντος τόπου τὴν τομὴν, προκαταληκτικὸν, διὰ τὸ, κατὰ τοῦ δέοντος τῆς καταλήξεως τόπον συμβαίνειν τὴν τομὴν, ὡς ἑξῆς ὑπόκειται. Χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν) Ἐὰν εἰς τὸ χρυ, γένηται ἡ τομὴ, εὑρίσκονται τέσσαρες τροχαῖοι, καὶ τρεῖς ἴαμβοι, καὶ συλλαβὴ, καὶ ἡ τομὴ οὐ λήγει εἰς λέξιν·

ἐὰν

ἐὰν δὲ ἡ τομὴ γένηται εἰς τὸ παῖς, καὶ εἰς λέξιν λήγει, καὶ εὑρίσκεται τὸ ὅλον τροχαϊκόν. τὰ δύο τὰ ἐφεξῆς, ἐκ τροχαίων καὶ ἰάμβων. τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ Εὐφειῆ ἔχουσα μορφὴν διὰ τὸ τρισύλλαβον, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δεούσης ἐν τῷ παῖς· ἤδη γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν τελευτᾷ. Ἐξ ὑπερκαταλ.) Ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ μετὰ τελειότητος περιττεῦον συλλαβῇ. εἰ δισύλλαβοι εἶεν οἱ πόδες· εἰ δὲ τρισύλλαβοι, καὶ δύο. Καὶ βραχυκατάληκτον) Παρὰ συλλαβὴν γὰρ εὑρίσκεται τὸ ἑφθημιμερές, ὥστε γίνεσθαι δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ λυροποιόν) Ἐστι γὰρ χοριαμβικὸς, καὶ δύο ἴαμβοι, καὶ τρεῖς τροχαῖοι, τὸ ἰθυφαλλικὸν, ἕως τοῦ κομισ(. Τὰς γὰρ σπονδείους) Οἷον ἐν ταῖς ἀρτίοις δέχεται τὸν σπονδεῖον τὸ τροχαϊκόν· οὗτοι δὲ ἐν ταῖς περιτταῖς τίθενται καὶ τὸ ἰαμβικόν· οὗτοι δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀρτίαις τίθενται. Ἐν ταῖς μέσαις) Μέσαις τοῦ παντὸς μεγέθους ἐν τε τῇ δευτέρᾳ τοῦ ἰαμβικοῦ, καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ τροχαϊκοῦ. Ἄνδρες ἑταῖροι) Ἐν τῷ ἰαμβικῷ, σπονδεῖον εἰς τὴν ἀρτίαν, λέγω δὴ τὴν τετάρτην, ἥ ἐστιν ἤδη. Δεῦρ' ἤδη. καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, ἐς τὴν περιττὴν, λέγω δὲ, τὴν μέσην, ἥ ἐστι τὴν γνώμην. Καὶ ξυνεχομένην) Τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς ἀνακρεόντειον, ἔχουσι, τὸ μὲν α χορίαμβον, εἶτα δύο ἰάμβους· καὶ πάλιν, χορίαμβον, καὶ τροχαῖον, καὶ συλλαβὴν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπάστων· ἀντίσπαστος δέ ἐστιν, ἐκ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν, καὶ βραχείας. εἴρηται δὲ, ὅτι τὴν πρώτην συλλαβὴν τρέπει πρὸς τὰς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη ἀντὶ βραχείας, γίνεται ὁ τέταρτος ἐπίτριτος, ὥσπερ ἐνταῦθα. τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀναπαίστων, παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν. καταληκτικὰ γὰρ εἶπεν εἶναι αὐτά. Δικατάληκτον, ὁ Φερεκράτης) Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν, δικατάληκτον εἶπε. Σύμμικτον ἀνάπαιστον) Οὐχ ὅτι ἐξ ἀναπαίστου σύγκειται, ἀλλ' ἔοικεν ἐν παραβάσει αὐτῷ κεχρῆσθαι ὁ Φερεκράτης, μετὰ τὸ κομμάτιον, ἐν τῷ καλουμένῳ ἀναπαίστῳ, καὶ εἰ μὴ ἀναπαιστικὸν εἴη τὸ μέτρον. Ἄνδρες πρόσχετε τὸν) Ἡ γὰρ τελευταία, τε τὸν νοῦν, κατακλεὶς ἀντισπαστική ἐστιν. ὅ ἐστιν ἀντίσπαστος παρὰ συλλαβὴν τὴν βραχεῖαν, ἥτις λείπει. υ--υ. Δεῦρο δεῦτε) Χορίαμβος καὶ ἴαμβος, καὶ συλλαβή ἐστιν, ὅ ἐστιν ἑφθημιμερές. πέντε δὲ τοιαῦτα παρατίθεται. δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν μὴ εἶναι ἀσυνάρτητον· δύο γὰρ τροχαϊκά εἰσι. φαμὲν οὖν ὅτι. ἐὰν ἅμα συναρτήσωμεν τὰ δύο τροχαϊκά, εὑρίσκεται ἐν τῇ τρίτῃ χώρᾳ τῇ περιττῇ σπονδεῖος, ἐν τροχαϊκῇ, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. Ιαμβ. κατακλεῖδα) Οὐκ εἶπε γὰρ τὸ μέρος τοῦ λόγου, εἰς τὴν κατακλεῖδα τὴν ἰαμβικὴν, ἀλλὰ συνῆψε τῷ ἐφεξῆς ἡμιστιῳ.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΩΝ.

ΠΟΛΥΣΧΗΜΑΤΙΣΤΑ δὲ καλεῖται, ὅσα κατ' ἐπιλογισμὸν οὐδένα, πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων, κατὰ διαίρεσιν δὲ ἄλλως τῶν χρησαμένων ποιητῶν· τούτων δ' ἐπισημότατά ἐστι τάδε· τὸ πριάπειον, οὐ μόνον ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ χρώμενον, ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ· καὶ τὸν ἀντίσπαστον ἔσθ' ὅτε, τὸν πρῶτον τοῦ παντὸς μέτρου, εἰς σπονδεῖον περαιοῦσιν, ἐάντε ἀπὸ ἰάμβου ἄρχηται, ἐάντε ἀπὸ τροχαίου,

καλα τὸ δεδομένον, ἐάντε ἀπὸ σπονδείου· οἷον παρ' Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ.

„ Οὐ βέβηλος | ὦ τελεταὶ | τοῦ νέου Δι | ονύσου,

„ Κἀγὼ δ' ἐξ ἀ | εργεσίης | ὀργιασμέ | νος ἥκω,

„ Οὐδ' ὤν Πη | λουσιακὸν | κνεφαῖος πα | ρὰ τέλμα.

ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων, τὰ τοιαῦτα σχήματα παραλαμβάνεται· οἷον, ἐν τοῖς Κορίννης,

„ Καλὰ γέρεια | εἰσομένα,

„ Ταναγρίδεσσι | λευκοπέπλοις.

„ Μέγα δὲ, μὴ γέ | γαθε πόλις,

„ Λιγουροκωτί | λης ἐνοπῆς. ὧδε καὶ τόδε,

„ Καὶ πεντηκόν | θ' ὁ ὑψιβίας.

ἔτι δὲ καὶ πλείοσιν αὕτη κέχρηται σχήμασι,

„ Δούρατος ὡς | τ' ἐφ' ἵππω | κατὰ μὲν βερ | μόμβοι,

„ Πόλιν δ' ἱερὰ | θομβοῦ,

„ Προφανὴς Γλυ | κοῦ δέ τις ἀ | δων,

„ Πελέκεσι δο | νεῖται.

Τάχα δὲ καὶ τὸ κωμικὸν, τὸ καλούμενον ἐπιωνικὸν, πολυσχηματιστον συνέθεσαν· μάλιστα δ' ἐν αὐτῷ, ἀταξία πολλὴ, ἡ τοὺς σπονδείους ἐπὶ τέλους χώρας ἔχουσα τῶν ἰαμβικῶν συζυγιῶν, οἷον παρ' Εὐπόλιδι, ἐν Χρυσῷ γένει,

„ Ὦ καλλίστη | πόλι πασῶν, | ὅσας Κλέων | ἐφορᾷ.

„ Ὧς

"Ὡς εὐδαίμων | πρότερόν τ' ἦ|σθα, νῦν δὲ μᾶλ|λον ἔσῃ.

καὶ τὸ Εὐπολίδειον τοῦτο, τὸ καλούμενον χοριαμβικὸν, πολυσχημάτιστόν ἐστιν, ἐν ᾧ τροχαϊκαὶ παρὰ τάξιν ποιοῦσι δέχεσθαι τὸν σπονδεῖον· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν· οἷον,

"Εὐφράνας ἡ|μᾶς, ἀποπέμ|π' οἴκαδ' ἄλλον, | ἄλλοσε.

"Ὁ σώφρων τε | χ' ὡ καταπύ|γων, ἄριστ' ἦ | κυσάτην.

καὶ τὸ Κρατίνειον δὲ, τὸ ἀσυνάρτητον ἐκ χοριαμβικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ, πολυσχημάτιστόν ἐστιν. ἀρκέσει τοῦτο δεῖξαι ἡ παράβασις, ἡ ἐν τοῖς Ἀστρατεύτοις Εὐπόλιδος πᾶσα, ἵνα μὴ νῦν μηκύνωμεν, παραδείγματα παρατιθέμενοι. Τοσαῦτα περὶ τῶν μέτρων· περὶ δὲ ποιήματος, ἑξῆς.

Πολυσχημάτιστα δὲ καλεῖται, ὅταν παρὰ τοὺς ἀρεσμένους τόπους τίθενται οἱ πόδες. οἷον αἱ ἄρτιαι τῶν ἰάμβων δέχονται σπονδεῖον, ἢ δάκτυλον· ὅταν οὖν τις τῶν κωμικῶν, θείη δάκτυλον ἢ σπονδεῖον, ἐν ταῖς ἀρτίαις τοῦ ἰαμβικοῦ, εἴτ' οὖν ἐν ταῖς περιτταῖς τοῦ τροχαϊκοῦ, τὸ τοιοῦτον λέγεται πολυσχημάτιστον· ἴδε δὲ πάλιν μετὰ τὰ ἀσυνάρτητα, περὶ συγκεχυμένων εἰπεῖν, καὶ ἑξῆς, περὶ ἀπεμφαινόντων· συγκεχυμένον δέ ἐστιν, ὅταν συζυγία τινὶ ἑτέρα συζυγία ἐναντία ἐπιφέρηται· ἀπεμφαίνοντα δὲ, ὅταν ἐν τινὶ μέτρῳ, κακῶς, τουτέστι παρὰ τόπον, κεῖται πούς, οἷον εἰ ἐν ἰάμβῳ εὑρεθείη ἐν ἀρτίᾳ βάσει σπονδεῖος, ἢ ἐν τροχαίῳ ἐν περιττῇ. τότε γὰρ τοῦ ὅλου μονοειδοῦς ὄντος, μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος. Καθ' ἐπιλογισμὸν) Κατὰ λόγον τινὰ καὶ κοινωνίαν, καὶ τῶν ποδῶν συγχύσιν. Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων) Οἷον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τούτων διαφόρων ποδῶν θέσιν· σχήματα γὰρ ἔλεγον, τὴν ποιὰν τῶν ποδῶν, καὶ τῶν χρόνων σύνθεσιν. Τὸ πριάπειον) Τὸ καθαρὸν πριάπειον, ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον ἀκατάληκτον, τὴν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχον, οἷον,

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάσας.

Ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν) Ὑπερτεθειμένου γὰρ τοῦ τῆς μακρᾶς χρόνου, ἐν τῷ ἰαμβικῷ, γίνεται χοριαμβικὸν σχῆμα. ὁ γὰρ διίαμβος, ὑπερθεὶς τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ μακρὰν ποιεῖ τὸ χοριαμβικόν. Τοῦ παντὸς μέτρου) Περὶ αὐτοῦ τοῦ πριαπείου ὁ λόγος. ὁ γὰρ προηγούμενος τοῦ πριαπείου ἐστὶν ἀντίσπαστος, ὃς τὸν πρῶτον δισύλλαβον πόδα ἀδιάφορον ἔχων, πάντως τὸν δεύτερον, τροχαῖον αἰτεῖ, ἵνα ἡ τελευταία γένηται βραχεῖα. πάλιν οὖν μακρὰ γενομένη ἡ τελευταία, καὶ σπονδείῳ τὸ σχῆμα τελέσασα, τὸ ἀσυνάρτητον ποιεῖ. Οὐ βέβηλος) Εἰς τὸ Οὐ βέβηλος ἐστὶ πρῶτον ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· δεύτερον χορίαμβος.

μίαμβος τρίτον, ἀντίσπαστος ἀπὸ τροχαίου ἀρχόμενος· εἶτα, τέταρτον ἀντίσπαστος καταληκτικὸς παρὰ συλλαβήν, Διονύσου· τὸ δὲ. κἀγὼ, σπονδεῖός ἐστι. Καὶ ἐπὶ τοῦ γλυκωνείου) Τὸ καθαρὸν γλυκώνειον, ἀντισπαστικόν ἐστι, δίμετρον, ἀκατάληκτον, ἔχον ἰαμβικὴν τὴν δευτέραν συζυγίαν· οἷον, Κατὰ παντὸς ἐπῆχ' ὁ μαινόλης. Καλὰ γέρεια εἰσομένοι. Ο πρῶτος λέλυται εἰς τρίβραχυν· καὶ ἔστιν ἡ συζυγία, καλὰ γέρεια· εἶτα, εἰσομένοι, ὑπερθέν τε ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρὰ, εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα· διὸ γέγονε πολυσχημάτιστον καὶ τὰ ἑξῆς δὲ ὡσαύτως. Καλὰ γέρεια εἰσομένα, ἀντίσπαστός ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην· εἶτα ὁ δεύτερος, χορίαμβος ὁμοίως, ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις· καὶ τὸ τρίτον ἐστι, μέγα δὲ, μὴ γέγαθι καὶ τὸ τέταρτον, λιγυροκωτίλης· καὶ τὸ πέμπτον, καὶ πηλίκον θ' ὁ ὑψιβίας. παραδέδεκται δὲ τοῦτο, ἔχον μακρὰν τὴν τελευταίαν, τὸ κόν. τὴν γὰρ πρώτην ἀδιάφορον ἔχει. Λιγυροκωτίλης) Βοιωτικὴ, ἡ τοῦ ὁ προσθήκη, καὶ βραχεῖα μὲν, ἡ γυ. πάλιν δὲ οἱ πρῶτοι πόδες εἰς τρίβραχυν ἀπελύθησαν· διὸ καὶ πεντασύλλαβοι αἱ πρῶται συζυγίαι εἰσιν, ἀσυνήθως τῷ ἀντισπαστικῷ· ἡ δευτέρα χοριαμβικὴ πολυσχημάτιστον ἐποίησε. Πόλιν δ' ἐπράθομεν) Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα. ὁ γὰρ πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω στρέψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, τοῦ πρώτου ὄντος τροχαίου· ἡ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστική· τὸ δὲ, πόλιν δ' ἐπράθομεν, ἀντίσπαστος καθαρὸς, καὶ ἴαμβος, διὰ τὴν ἀδιαφορίαν. τὸ δὲ, προφανὴς, ἀντίσπαστος, καὶ χορίαμβος, καὶ συλλαβή· τὸ δὲ, πελέκισσι δονεῖται, ἀντίσπαστος ἔχων λελυμένην τὴν μίαν μακρὰν, καὶ τροχαῖος. Καὶ τὸ κρατίνειον) Τὸ καθαρὸν κρατίνειον τετράμετρόν ἐστι, καταληκτικὸν, ἔχον τὴν πρώτην, χοριαμβικήν· τὴν δευτέραν, ἰαμβικήν· τὴν τρίτην, τροχαϊκήν· τὴν καταληξίδα, τροχαϊκήν· καὶ ἐν ταῖς ἰαμβικαῖς τοίνυν καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς παρὰ τάξιν τιθέντες τοὺς σπονδείους, πολυσχημάτιστον αὐτὸ ποιοῦσιν, οἷα ἐστὶν ἡ παράβασις ἥδε, Ἄνδρες ἑταῖροι δεῦρ' ἤδη τὴν γνώμην προσέχετε. ἡ πρώτη, χοριαμβικὴ, ἄνδρες ἑταῖ· ἡ δευτέρα ἰαμβικὴ οὖσα, ἐν τῇ ἀρχῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ροι δεῦρ' ἤδη· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα, ἐν τῇ τελευτῇ, ἔχει τὸν σπονδεῖον, τὴν γνώμην προ· καὶ λοιπὸν ἡ καταληκτικὴ τροχαϊκὴ, σέχετε. Εἰ δυνατὸν, καὶ μή τι μεῖζον πράττουσα τυγχάνει. ὁ πρῶτος χορίαμβος, εἰ δυνατόν· ὁ δεύτερος, ἐν ἰαμβικῇ γνησίᾳ, καὶ μή τι μεῖ· ἡ τρίτη, τροχαϊκὴ οὖσα ἐν τῇ τελευτῇ ἔχει τὸν σπονδεῖον, ζον πράττουσα· ἡ καταληκτικὴ πάλιν τροχαϊκὴ, τυγχάνει. ἑξῆς ὁμοίως ταῖς ἰαμβικαῖς, καὶ ταῖς τροχαϊκαῖς, παρὰ τάξιν ὁ σπονδεῖος ἐποίησε τεθεὶς τὸ πολυσχημάτιστον, ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ συναρτήτῳ.

ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΤΩΝ ποιημάτων, τὰ μέν ἐστι κατὰ στίχον, τὰ δὲ συστηματικὰ, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά. Κατὰ στίχον μὲν, ὅσα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μέτρου καταμετρεῖται, ὡς τὰ Ὁμήρου, καὶ τῶν ἐποποιῶν ἔπη· καταχρηστικῶς δὲ κἂν ὑπὸ κώλου, ἢ κόμματος, ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦτο ποιημάτιον. Ἡ παῖς ἡ κατάλλειστος, τὴν οἱ φασὶ τεκόντες· καταμετρεῖται γὰρ ὑπὸ κόμματος ἀντισπαστικοῦ, καλουμένου Φερεκρατείου. Συστηματικὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ πλειόνων μέτρων, εἰς ἓν σῶμα παραληφθέντα, καταμετρεῖται, ἢ συμπληροῦται. Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει ὑπὸ στίχου καταμετρούμενον· μέρος δὲ, συστηματικόν. Κοινὰ δὲ, ὅσα ὑπὸ συστήματος μὲν, καταμετρεῖται· αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα, ἔχει πληρούμενον· οἷά ἐστι τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ Σαπφους, ἐν οἷς καταμετρεῖται μὲν ὑπὸ διστιχίας· αὐτὴ δὲ ἡ διστιχία, ὁμοία ἐστὶ κατὰ σχέσιν. ἃ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ μὲν ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτὰ, τὰ δὲ κοινά. Κατὰ σχέσιν μὲν ἐστιν, ὅσα μετρεῖται ὑπὸ συστήματος· καλεῖται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἔχειν τινὰ πρὸς ἄλληλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ ποιήματι συστήματα, ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι. Ἐξ ὁμοίων δὲ, ὅσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποδός ἐστιν, ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας, ἢ τῆς αὐτῆς περιόδου ἀρχῆς, οὔτε ὑπὸ στίχου, οὔτε ὑπὸ συστήματος καταμε-

με-

μετρούμενα. Μετρικὰ δὲ ἄτακτα, ὅσα ἐκ μέτρων μὲν ὁμολογουμένων συνέστηκε, τάξιν δὲ καὶ ἀνακύκλησιν οὐκ ἔχει, οὔτε κατὰ στίχον, οὔτε κατὰ σύστημα, οἷός ἐστιν ὁ Μαργίτης, ὁ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενος, ἐν ᾧ παρέσπαρται τοῖς ἔπεσιν, ἰαμβικά, καὶ ταῦτα οὐ κατ' ἴσον σύστημα. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ σιμωνίδειον ἐπίγραμμα,

> Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην
> Οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
> Ἀριστοδάμας Θρασὺς, Ἀλεῖος πάλᾳ.

Μικτὰ δὲ, ὅσα μέρος μέν τι ἔχει κατὰ σχέσιν· μέρος δέ τι ἀπολελυμένων, ἢ ἐξ ὁμοίων. Κοινὰ δὲ, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ἰδέαν γέγραπται τοῦ συστήματος· δύναται δὲ, καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν· οἷον, φέρ' εἰπεῖν, ἐξ ὁμοίων ὄντα, κατὰ σχέσιν δοκεῖν γεγράφθαι· τοσαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Πάλιν δὲ ἕκαστα τῶν προειρημένων ὑποδιαιρετέον. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ, τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν. Τὰ μὲν οὖν μονοστροφικά εἰσιν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται. Τὰ δὲ ἐπῳδικὰ καλεῖται. * ἐὰν δ' ἐν τῇ πρώτῃ, προῳδικά· ἐὰν δὲ ἐν μέσῃ, μεσῳδικά. ταῦτα μὲν οὖν, καὶ ἐν τριάσιν ὁρᾶται· ἐὰν δ' ὑπὲρ ἓξ ἐπάγῃ τὴν τριάδα, γίνονται καὶ ἄλλαι ἰδέαι δύο. ἤτοι γὰρ περιῳδικά ἐστιν, ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι ὦσιν, ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις ἀνόμοιαι· ἢ παλινῳδικά, ὅταν αἱ ἑκατέρωθεν ἀλλήλαις μελοποιίαι ὅμοιαι ὦσι, καὶ αἱ ἐν μέσῳ, τῶν περιεχούσαις ἀνόμοιαι. Τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰς περικοπὰς ὁμοίας ἀλλήλαις ἔχει· τοὺς δὲ ἐν τῶν περικοπαῖς περιόδους, ἀνομοίους· καλεῖται δὲ, τὰ μὲν δυαδικὰ, ὅσα δύο τὰς ἐν τῇ περικοπῇ περιόδους ἔχει. τὰ δὲ τριαδικὰ, ὅσα τρεῖς· τὰ δὲ τετραδικὰ, ὅσα τέσσαρας· καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.
Ἀντιθετικὰ δὲ, ὅσα κατὰ θέσιν μὲν γέγραπται, οὐ μέντοι κατὰ τὴν αὐτὴν

τὴν τάξιν παραβάλλεται ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ τέλους, τῷ πρώτῳ παραβάλλεται τῷ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς· καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ τέλους, τῷ δευτέρῳ τῷ ἀπ' ἀρχῆς· τὸ δὲ τρίτον ἀπὸ τέλους, τῷ τρίτῳ· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, οὕτω. ταύτης δὲ τῆς ἰδέας ἐστὶ, τὸ ᾨὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια. Μικτὰ δὲ κατὰ σχέσιν εἰσὶν, ὅσα ἐκ μέτρων ἐστὶν, ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδέαν, ἐκ τε ἐπῳδικῶν, καὶ μονοστροφικῶν, ἢ κατὰ περικοπήν.
Κοινὰ δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, ὅσα καθ' ἑτέραν μὲν ἰδεῶν τῶν κατὰ σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ καθ' ἑτέραν γεγράφθαι δοκεῖν, οἷον εἰ μονοστροφικῶς γραφὲν, δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΣΑΦΕΣΤΕΡΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΣΤΙΧΟΣ ἐστὶ ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν, οὔτε μεῖζον τεσσάρων· τὸ δὲ ἔλαττον ὂν δύο συζυγιῶν, ἐὰν μὲν πλήρεις ἔχῃ τὰς συζυγίας, ἀκατάληκτόν ἐστι, καὶ καλεῖται κῶλον· ἐὰν δὲ ἐλλείπῃ, κόμμα. Σύστημα δέ ἐστι μέτρων συναγωγὴ, ἤτοι δύο ἢ πλειόνων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνομοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἑξαμέτρου γάρ ἐστι πρὸς πεντάμετρον κοινωνία· καὶ οἱ ἐπῳδοί. τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων, ὡς τὸ δεύτερον Σαπφοῦς, ὡς προϊόντες δείξομεν. Ὄντων δὴ τούτων τῶν ἀνωτάτω γενῶν, κατὰ τὴν τούτων μίξιν ὑφίσταται, τά τε μικτὰ, γενικὰ προσαγορευόμενα, καὶ τὰ κοινὰ συστηματικά. Καὶ μικτὰ μὲν γενικὰ, ὡς αἱ τραγῳδίαι, καὶ αἱ παλαιαὶ κωμῳδίαι. μέρος μὲν γὰρ τούτων γέγραπται κατὰ στίχον, μέρος δὲ κατὰ σύστημα. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ στίχον γεγράφθαι φάσκων, ὑγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ σύστημα· ὡς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον Σαπφοῦς. διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένον ἕκαστον ᾆσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ,

ετι τοῦ, κατὰ σύστημα νομίζομεν αὐτὰ γεγράφθαι· πάλιν δὲ, τῷ ὅμοιον ἑκάτερον εἶναι τῶν ἐν τῇ δυάδι στίχων, καὶ τῷ δύνασθαι τὸ ποιήτελαν, κατὰ τύχην τινὰ, ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ πεποιηκέναι, φαίη τις ἂν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι. Δεδειγμένου δὲ ἡμῖν τί τέ ἐστι στίχος, καὶ τί κόμμα, καὶ τί κῶλον, καὶ τί σύστημα, ὅμως παρεντες ἡμεῖς τὴν τοιαύτην ἀκριβολογίαν, καὶ ταῦτα καίπερ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμέν.

,, Η παῖς ἡ κα | τάκλειστος,
,, Τὴν οἱ φασὶ | τεκόντες,
,, Εὐναίους ὀ | αρισμοὺς,
,, Ἔχειν ἶσον | ὀλέθρῳ.

Τῶν δὲ κατὰ στίχον, τὰ μέν ἐστι μικτὰ, τὰ δὲ οὔ. Καὶ μικτὰ μὲν, ὡς αἱ Μενάνδρου κωμῳδίαι. πῆ μὲν γὰρ τετράμετρος ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι· πῆ δέ τρίμετρος εὑρίσκεται· Τὰ δὲ ἄμικτα, ὡς αἱ τοῦ Ομήρου ῥαψῳδίαι. Τῶν δὲ κατὰ σύστημα γεγραμμένων, τὰ μὲν ἐστι κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μικτὰ συστηματικὰ, τὰ δὲ κοινὰ συστηματικά· περὶ ὧν ἐροῦμεν. Κατα σχέσιν μὲν οὖν ἐστὶν, ἃ δυλδίων ἀνταποδόσει καὶ ἀνακυκλήσει ὁ ποιητὴς γράφει· Απολελυμένα δὲ, ἃ εἰκῇ γέγραπται, καὶ ἄνευ μέτρου ὡρισμένου· οἷόν εἰσιν οἱ νόμοι οἱ κιθαρῳδικοὶ Τιμοθέου· Μετρικὰ δὲ ἄτακτά ἐστιν, ἅπερ μέτρῳ μὲν γέγραπταί τινι, οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, οὔτε ἀνακύκλησιν· οἷόν ἐστι τὸ τοῦ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα·

,, Ισθμια | δὶς Νέμε | α, δὶς Ο | λύμπια | ἔστεφα | νώθην,
,, Οὐ πλά | τει νι | κῶν σώματος, | ἀλλὰ τε | χνᾳ,

,, Αρι-

,, Αρισόδη | μέγα θεῶν | σὺς Α | λεῖος | πάλαι.

τοιῦτός ἐςι καὶ ὁ Μαργίτης Ομήρυ. ὁ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ ἐπῶν τὸ ἰαμβικὸν ἐπιφέρεται· Εξ ὁμοίων δέ ἐςιν, ἅπερ ὑπὸ ποδὸς, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδυ καταμετρεῖται ἀνὰ ἀριθμῦ τινὸς ὡρισμένυ· ὡς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ᾖ, οὐκ ἐςιν ἐξ ὁμοίων, ἀλλὰ κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τῷ παρ' Αλκαίῳ ἄσματι, ὃ ἡ ἀρχὴ,

,, Εμὲ δειλᾶν | ἐμὲ πασᾶν | κακοτάτων | πόδ' ἔχοισαν.

ἅπειρος μὲν γὰρ ὢν τις, φήσειεν ἂν αὐτὸ ἐξ ὁμοίων εἶναι, ἐξ ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος συζυγίας καταμετρούμενον· ἡμεῖς δὲ, ἐπεὶ κατὰ δέκα ὁρῶμεν αὐτὸ συζυγίας γεγραμμένον, κατὰ σχέσιν αὐτὸ γεγράφθαι φαμέν. διόπερ καὶ τὰ μονοστροφικὰ ἄσματα, δέκα ὄντα συζυγιῶν, οὕτω πεποιῆσθαι νομίζομεν. ἐςι δέ τινα τὰ ἐξ ὁμοίων οὕτω πεποιημένα, οἷον, τὰ Ερμείυ, παιωνικὰ ὄντα.

,, Επτάμυδις | τετράκοντα | βασιλεὺς | σχεδόν. καὶ τὰ ἑξῆς.

ΠΕΡΙ ΜΙΚΤΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΝ.

ΥΠΟΛΕΙΠΕΤΑΙ δὲ ἡμῖν, περὶ τε τῶν καταμίκτων συςηματικῶν εἰπεῖν, καὶ τῶν κοινῶν συςηματικῶν. Λέγομεν τοίνυν, ὅτι μικτὰ μὲν ἐςι συςηματικὰ, ὥσπερ εἴτις τὴν πρώτην ᾠδὴν ἐν τῷ πρώτῳ Αλκαίυ, καὶ τὴν δευτέραν συνάψειε, συςηματικῆς οὔσης αὐτῶν ἑκατέρας. Κοινὰ δέ ἐςι συςηματικὰ, τὰ δύο εἴδεσιν ὑποπεπτωκότα· οἷον συμβέβηκεν ἐπὶ τοῦ, Εμὲ δειλᾶν ἐμὲ πασᾶν κακοτάτων·

 ἅπειρος

ἄπειρος μὲν γὰρ ὢν τῆς τοῦ ποιητοῦ προθέσεως, ἐξ ὁμοίων φήσειεν ἂν
εἶναι τὸ ᾆσμα· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐπε-
δείξαμεν. Τῶν δὲ κατὰ σχέσιν, τὰ μέν ἐστι μονοστροφικὰ, τὰ
δὲ ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ, τὰ δὲ ἀντιθετικὰ,
τὰ δὲ μικτὰ κατὰ σχέσιν, τὰ δὲ κοινὰ κατὰ σχέσιν. Μονοστρο-
φικὰ μὲν οὖν εἰσὶν, ὁπόσα ὑπὸ μιᾶς στροφῆς καταμετρεῖται, καθάπερ
τὰ Ἀλκαίου, καὶ τὰ Σαπφοῦς, καὶ ἔτι τὰ Ἀνακρέοντος. Ἐπῳ-
δικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. τοῦ δὲ
ἐπῳδικοῦ γένους, τὰ μέν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικά·
ἐπῳδικὰ δέ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται, δη-
λονότι, ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, οὐκ ἂν γένοιτό τι τοι-
οῦτον· ἐπὶ πλεῖον δὲ, οὐδὲν αὐτὸ κωλύει ἐκτείνεσθαι. γίνεται γὰρ, ὥσπερ
τριὰς ἐπῳδικὴ, οὕτω καὶ τετρὰς, καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον, ὡς
τάγε πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται· προῳδικὰ δέ ἐστιν,
ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτέτακται τῶν ὁμοίων. μεσῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς περι-
έχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ ἀνόμοιον τέτακται· παλινῳδικὰ δὲ, ἐν
οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοιά δὲ τοῖς περιε-
χομένοις· τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοιά εἰσιν, ἀνόμοια δὲ
τοῖς περιέχουσι· περιῳδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις
ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα οὔτε ἀλλήλοις, οὔτε τοῖς περιεχο-
μένοις. Κατὰ περικοπὴν δὲ ἐστιν ἀνομοιομερῆ, ὁπόταν ἐκθέ-
μενος ὁ ποιητὴς ὁπόσα δήποτε συστήματα διάφορα, ἐπαγάγῃ ἐκ
τῶν αὐτῶν συστημάτων συνεστῶσαν περικοπήν· ὥστε τὰ μὲν ἐν ἑκατέρᾳ, ἢ
ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα, ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις· τὰς δὲ περικο-
πὰς ἀμφοτέρας ἀλλήλαις ὁμοίας, ἢ πάσας. Ἀντιθετικὰ δέ
ἐστιν, ὁπόταν ὁ ποιητὴς γράφῃ ὁπόσα δή ποτε κῶλα, ὡς ἀνόμοια, καὶ
ὡς βούλεται· εἶτα τούτων ἀνταποδῷ, τῷ μὲν τελευταίῳ τὸ πρῶτον,
τῷ δὲ δευτέρῳ ἀπὸ τέλους τὸ δεύτερον, καὶ οὕτω πάντα κατὰ τὸν αὐ-
τὸν λόγον. τοῦτο δὲ τὸ εἶδος, παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς, σπανιώτα-
τόν ἐστι, παρὰ δὲ Σιμμίᾳ τῷ Ῥοδίῳ ἔστιν οὕτω πεποιημένα, ἐν τῷ ἐπι-
γεγραμ-

γεγραμμένῳ Ὠῷ. Μικτὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν ποίημα, ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ, ἅπερ ἔφαμεν εἶναι τοῦ κατὰ σχέσιν εἴδους, οἷον, λόγου χάριν, τό, τε ἐπῳδικὸν, καὶ τὸ μεσῳδικόν. Κοινὸν δέ ἐστι κατὰ σχέσιν, τὸ δύο συστήμασιν ὑποπεπτωκὸς, καθάπερ τὸ α, Ἀνακρέοντος ᾆσμα,

„ Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε,
„ Ξανθὴ παῖ Διὸς, ἀγρίων
„ Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, καὶ τὰ ἑξῆς.

κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν, ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ στροφὴ, καὶ τὸ ᾆσμά ἐστι μονοστροφικόν· δύναται δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἰς τε τριάδα, καὶ πεντάδα, ἡ στροφὴ ὥστε φερεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων, ἢ τῶν πέντε. Δεδειγμένου δὲ ἡμῖν, τίνα ἐστὶ τὰ ἀπολελυμένα, φαμὲν εἶναι εἴδη τούτων, τά τε ἄστροφα καὶ τὰ ἀνομοιόστροφα, καὶ ἄτμητα. Ἄστροφα μὲν οὖν ἐστὶ τὰ τηλικούτου μεγέθους ὄντα ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι αὐτὰ ὑπονοητικά. Ἀνομοιόστροφα δέ ἐστιν, ὅσα πάντως διαιρεῖται, ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ χοροῦ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, ἢ κατὰ ἄλλό τι ἐπιφώνημα. διαιρεῖται δὲ, ἤτοι εἰς δύο, ἢ εἰς πλείω. ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείονα, ἀλλοιόστροφον. Ἄτμητα δέ ἐστι, τὰ τηλικαῦτα, ὥστε δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι, μὴ μέντοι τι τεκμήριον ὑπάρχειν τοῦ τὸν ποιητὴν αὐτὰ τετμηκέναι, μήτε βραχυκαταληξίαν, μήτε τι ἕτερον τῶν διοριζόντων τὰ ποιήματα, οἷον ἐφύμνιον, ἢ ἀναφώνημα. Τῶν δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ μέν ἐστιν ἀπερίοριστα, τὰ δὲ κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους. Ἀπερίοριστα μὲν, ὁπόσα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς, ἢ τῆς αὐτῆς συζυγίας καταμετρούμενα, ἢ περίοδον, ἢ παραγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει μεταξὺ, ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας ὁμοιά ἐστι. Κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους ἐστὶν, ὁπόσα ἐξ ὁμοίων συνεστῶτα ἔχει κατάληξιν, ἢ βραχυ-

καταληξίαν μεταξὺ, οὐ μέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεί· οἷον μάλιστα φιλεῖ γίνεσθαι ἐν τῶν παρῳδοις τῶν χορῶν. ἐκεῖ γὰρ μετὰ δέκα ἀναπαιστικὰ λόγου χάριν, καὶ κατάληξιν, ἐπάγουσιν εὐθὺς ὅμοια μὲν, καὶ ἀναπαιστικὰ, οὐ μέντοι τῶν ἴσων συζυγιῶν. Ἔστι δέ τινα ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ τὰ καλούμενα ἐφύμνια, ἅπερ ταύτης τῆς προσηγορίας τετύχηκεν, ἐπειδὴ καὶ ἐφύμνιόν τι εἰώθασιν ἐπάγειν οἱ ποιηταὶ τῶν στροφαῖς· οἷά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, Ἰήιε παιάν, καὶ, Ω διθύραμβε. ὅταν δὲ τὸ ἐφύμνιον μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ μετὰ στίχον κέηται, παραλαμβανόμενον ἄλλῳ στίχῳ, μεσύμνιον καλεῖται τὸ ποίημα· οἷόν ἐστι τὸ παρὰ Σαπφοῖ,

„ Ὑψοῦ δὴ τὸ μέλαθρον, Ὑμήναον,
„ Αείρετε τέκτονες ἄνδρες, Ὑμήναον,
„ Γαμβρὸς ἔρχεται ἴσος Ἀρεϊ.

Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὕτω καλούμενοι ἐπῳδοὶ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται, οἷον,

„ Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
„ Τίς σὰς παρήειρε φρένας;

καὶ ἔτι,

„ Εὖτοι πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροίζετο.
„ Εν δὲ Βατουσιάδης·

ὅταν δὲ ἔμπαλιν ἡ τάξις ᾖ, προῳδὸς καλεῖται, ὡς Ανακρέοντι,

„ Αρθεὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρης,
„ Ες πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

ὥσπερ δὲ ταῦτα διώρισται, οὕτω γίνοιντο ἄν τινες καὶ μεσῳδοὶ, ὅταν περιέχῃ μέν τι μεῖζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ᾖ τεταγμένον. Ἔστι δέ τινα, καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικὰ, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ· τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ, καὶ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται· οἷον

οἷον καὶ τὸ Βακχυλίδου,

„ Ἦ καλὸς Θεόκριτος, οὐ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷς.

καὶ πάλιν παρὰ τῷ αὐτῷ Βακχυλίδῃ,

„ Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μόνῳ, παρὰ τὴν φίλην γυναῖκα φεύγεις.

ὅταν μὲν οὖν βραχέα ᾖ τὰ ἐπιφθεγματικὰ, τοῦτο προσέσεσιν αὐτοῖς μόνον· ἐὰν δὲ καὶ τηλικαῦτα, ὥστε στροφὴν ἐκπληροῦν, καὶ προτετάχθαι μὲν τὴν τοῦ ποιητοῦ στροφὴν, ἐπεζεῦχθαι δὲ, τὴν τῶν ἐπιφθεγμάτων· εἶτα πάλιν, ταῦτα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἔσται τὸ τοιοῦτον σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές.

Ἔστι δέ τις ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ ἡ καλουμένη παράβασις, ἥτις, ἐὰν τελεία γράφηται, ἐστὶν αὐτῆς εἴδη ἑπτά. καλεῖται δὲ παράβασις, ἐπειδὰν εἰσελθόντες εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀντιπρόσωποι ἀλλήλοις στάντες οἱ χορευταὶ παρέβαινον· καὶ εἰς τὸ θέατρον ἀποβλέποντες, ἔλεγόν τινα. τὰ δὲ εἴδη τῆς παραβάσεώς εἰσι ταῦτα, κομμάτιον, ὃ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς ὠνομάσθη. φησὶ γὰρ ὁ Εὔπολις, Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο. δεύτερον δὲ εἶδός ἐστιν, ἡ ὁμωνύμως τῷ γένει καλουμένη παράβασις· καὶ τρίτον, τὸ μακρὸν προσαγορευόμενον, ὃ καὶ φαμὲν εἶναι ἐπιμηκέστερον· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἀπνευστὶ λέγεσθαι, ἐδόκει εἶναι μακρότερον. ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶν ἀπολελυμένα· ἕτερα δέ ἐστι τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα τό, τε μέλος, καὶ τὸ ἐπίρρημα, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ις' ἐστὶ στίχων, καὶ τῷ μέλει ἀντίστροφον· καὶ τὸ καλούμενον ἀντεπίρρημα, ὅπερ ἐστὶ τῶν ἴσων κώλων τῷ ἐπιρρήματι.

Στίχος ἐστὶ) Ἰστέον ὅτι τὸ μέν ἐστι μετροῦν, ὡς ἡ συλλαβή· τὸ δὲ μετροῦν καὶ μετρούμενον, ὡς οἱ πόδες. μετροῦνται μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς συλλαβῆς πᾶς πούς· μετρεῖ δ' αὐτὸς τὰ μέτρα. τὸ δὲ μετρούμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιήματα. διαλαβὼν οὖν ὁ τεχνικὸς περὶ μόνου μετροῦντος, καὶ μετροῦντος καὶ μετρουμένου, νῦν περὶ μόνου μετρουμένου διδάσκει, ὅ ἐστι περὶ ποιήματος. Ἐξαμέτρου πρὸς πεντ.) Τὸ ἑξάμετρον καὶ τὸ ἐλεγεῖον, ἐκ ποσοῦ ἔχουσι τὴν διαφοράν. Τὸ δὲ ἐξ ὁμοίων) Ἀνόμοιοι δέ εἰσιν, ὅταν οἱ μὲν σύγκεινται ἐξ ἀντισπαστικῶν, οἱ δὲ, εἰ τύχοι, ἐκ χοριαμβικῶν· ὡς αἱ τραγῳδίαι, ἃ μὲν αὐτῶν τοὺς ἰαμβικοὺς ἔχει στίχους· ἃ δὲ χορικὰ, τὰ ἐκ κώλων συγκείμενα. Κοινὰ δὲ συστηματικὰ) Συστηματικὰ γὰρ ἄν εἴη, κοινωνοῦντα τοῖς κατὰ στίχον. διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις, κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένα, ὥσπερ ἐν περιορισμῷ, συστήματι· προσείη καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ ἐν ταύτῃ, ὥσπερ εἰ πλήρη, καὶ ἀντιστρέφοντα ἀλλήλοις εὑρήσεται.

Καὶ

Καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν) Οὔτε γὰρ ποιότητι, οὔτε ποσότητι διαφέρει· κατὰ δυάδα δὲ διῄρηται τοῖς παλαιοῖς. Καὶ τῷ δύνασθαι τὴν ποιητικὴν) Τοῦτο πρὸς τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, φασὶ δυνατὸν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον. Κατὰ στίχον γεγράφθαι) Ἐπείπερ στίχου μόνου δὲ, κόμματα λέγει ἑξῆς· καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, καταχρώμενοι φασὶ κατὰ στίχον γεγράφθαι. Ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος) Δίμετρα γάρ εἰσι καταληκτικὰ ταῦτα τὰ κομμάτια. Τῶν δὲ κατὰ συστήματα) Τὸ σύστημα ἐκ στίχων καὶ κομμάτων καὶ κώλων γίνεται. Τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ) Τοῦτο ἓν εἶδός ἐστι, τοῖς κατὰ σχέσιν ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τῷ προειρημένῳ· ὥστε κατὰ μῖξιν, τήν τε κατὰ στίχον, καὶ συστηματικὴν, ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικόν. Α εἰκῆ γέγραπται) Ὡς ἔτυχε, καὶ ἄνευ τῆς ποσότητος τῶν στίχων, τοῦ ἐν αὐτοῖς μέτρου ὅρον οὐκ ἔχοντος, ἀλλ' ἀδιαφόρως δυναμένου ἁρμόσαι, δίχα ἐλέγχων· οὔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχηρὰ γενέσθαι· οὔτε ἀνακύκλησιν, ὥστε κατὰ σχέσιν γενέσθαι, ἀλλὰ ἀδιάφορον τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγήν· οὔτε δὲ τὰ ἀπολελυμένα, φησὶν, ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον τὸ Σιμωνίδου ἐπίγραμμα, Ἴσθμια δὶς, Νεμέα δίς. δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεῖα, καὶ ἴαμβος, οὔτε κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις, οὔτε κατὰ σχέσιν ἀνταποδιδόμενα. Οὐ γὰρ τεταγμένου ἀριθμοῦ ἐστιν) ἀλλ' ἀτάκτως ὅποι ποτὲ, τὸ ἄτακτον ἐποίησε μετρικόν. οὐ γὰρ τεταγμένῳ ἀριθμῷ. μετὰ γὰρ δέκα στίχους ἐπιφέρει ἴαμβον· καὶ πάλιν μετὰ πέντε καὶ ὀκτώ. Ἐξ ὁμοίων δέ ἐστι) περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπεσημειώσατο. τῶν γὰρ μέτρων, τὰ μὲν ὑπὸ ποδὸς, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, ὡς τὰ ἰαμβικὰ, καὶ τὰ δὲ ὅμοια· τὰ ὑπὸ περιόδου καταμετρεῖται. περίοδος δέ ἐστιν, ἡ ἐκ διαφόρων ποδῶν ἐν τῷ στίχῳ σύνθεσις· οἷον, δακτύλου, τροχαίου, ἀναπαίστου, ἰάμβου, καὶ εἴ τι τοιοῦτον· ἀκολούθων μέντοι ὄντων καὶ τῶν ἑξῆς· οἷον, καὶ τὸ προσοδιακόν ἐστιν. Ἡ συζυγίας, ἢ περιόδου) Περίοδός ἐστι ποδικὴ ἐν τρισὶ ποσὶ καταρίθμητις. ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν δακτυλικὸν, ὑπὸ ποδὸς μετρεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ συζυγίας, τουτέστι δύο ποδῶν ἁπλῶν, οὕτω καὶ ὑπὸ περιόδου, τουτέστι τριῶν ποδῶν, ὡς ἐν συζυγίαις καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινὸς ὡρισμένου, οὐκ ἐπιφερομένης τινὸς ἀντιστρόφου· ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως, εἰ τύχοι, τριμέτρων δύο καὶ ἑνὸς τετραμέτρου καὶ μονομέτρου, καὶ ἑξῆς ὁμοίως, ἀδιαφόρως οὔσης τῆς αὐτοῦ ποσότητος. περίοδος γὰρ ἡ ἐκ διαφόρων κώλων περιοχὴ, ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι. ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται) συστηματική. Ἑπτάμυδις τριάκοντα) Τοῦτο παιωνικόν ἐστι, τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συζυγίαν ἔχον συνῃρημένην, Ἑπτάμυδις τριάκοντα. ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος ποὺς, τὰς τελευταίας συνελὼν, καὶ κρητικὸν ποιήσας, ἐκ -υ- καὶ ἀντὶ δύο βραχειῶν μακρὰν μίαν· ἡ δὲ τρίτη καὶ τετάρτη, ὁμοίως ἔχουσι τὸν πρῶτον παίωνα, κονται βασιλεὺς χιδόν. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν) Μικτὰ μὲν οὖν ἐστιν. ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ τρία ᾄσματα· τὰ δ' ἐν σχέσει, ὡς εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδήν. ἑκατέρα μὲν γὰρ τῶν ᾠδῶν, κατὰ σύστημα γέγραπται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον, ὡς ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν. ἡ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ παιωνικοῦ σύγκειται, ἡ δὲ δευτέρα ἐκ τοῦ χοριαμβικοῦ· εἴ τις οὖν μίξειεν ἀμφοτέρας τὰς ᾠδὰς, οὔσας συστηματικὰς, εἴποι ἂν τὸ μέτρον ἐκ μικτῶν συστηματικῶν συγκεῖσθαι· καὶ ἔστι τῆς μὲν πρώτης ᾠδῆς ἀρχὴ,

– – υ – – – υ υ – υ

Ὦ ἄναξ Ἄπολλον παῖ μεγάλου Διὸς, ἐπιωνική· τῆς δὲ δευτέρας,

– υ υ – – υ υ – υ –

Χαῖρε Κυλλάνας ὁ μέδων. σὲ γάρ μοι, ἐπιχοριαμβική·

Κοινὰ δὲ συστηματικὰ) Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη· τὰ δὲ δύο εἴδη εἰσὶν ὑποπεπτωκότα,

περιοκότα, τοῦ τε ἐξ ὁμοίων, καὶ τοῦ κατὰ σχέσιν ἐξ ὁμοίων. ἄπειρος μὲν οὖν φήσειεν εἶναι ἄσμα, διὰ τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν τῶν ἰωνικῶν καταμετρεῖσθαι· τῇ δὲ ποιότητι ἐναλλάττειν· ὁ δὲ ἔμπειρος, κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν· εἰκότως δὲ οὐκ ἔστιν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν. τὸ γὰρ ὅμοιον, τῶν πρός τι· τινὶ γὰρ ὅμοιον. προστίθεμεν γὰρ καὶ τὸ ἀνόμοιον· καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος, ἕκτος, ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει, συστηματικά· τὰ δὲ περιεχόμενα ταῦτα, ἢ ἐν τριάδι, ἢ ἐν πεντάδι. οὐ γὰρ δυνατὸν ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσῳδικά. Περιῳδικὰ δὲ) Ὥστε τρόπον τινὰ καὶ περιῳδικὰ εἶναι, καὶ ἐπῳδικά, ἑκάτερον ἕν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περιῳδικὰ καλεῖται. Κατὰ περικοπὴν δὲ) Ὥστε, εἰ τύχοι, γίνεσθαι περικοπὴν κώλων καὶ στίχων λς, διαφόρων, ἢ ὅσων βούλεταί τις· καὶ ἐπάγεσθαι ὅμοια μὲν λς, τῶν μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων, οἷον ἐν συστήμασι τρισίν, ἢ ὅσοις βούλεται ὁ ποιῶν, κωλικοῖς, ἢ στιχηροῖς· οἷον, δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, καὶ ἑξῆς ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις. πάλιν, ἀλλήλοις μὲν ἀνόμοιά ἐστιν· ἀνταποδιδόμενα δὲ τοῖς προκειμένοις συστήμασιν, οἷον εἰ τύχοι, δύο περικοπαί, ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ, ταῦτα ἀλλήλοις ἀνόμοια· ἐπιφερομένων δὲ αὐτοῖς ὁμοίων, γίνεται τὸ κατὰ περικοπήν, ἀνομοιομερές. τοιαῦτα δέ ἐστιν ἐν δυάδι, τὰ ἐν ταῖς κωμικαῖς παραβάσεσιν· οἷον τὸ μέλος καὶ τὸ ἐπίρρημα ἑξῆς κείμενα, ἀλλήλοις ἐστὶν ἀνόμοια· ἀλλ' ἐπαγομένου αὖθις τούτῳ ἀντιστρέφοντος τῷ μέλει, καὶ τοῦ ἀντεπιρρήματος γινομένου, τὸ κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, τῶν μὲν περικοπῶν ἀντιστρεφουσῶν ἀλλήλαις, τῶν δὲ μερῶν αὐτῶν ἀνομοίων ὄντων ἀμφοτέρων ἀλλήλοις· ὥστε τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν κωμῳδιῶν, κατὰ διστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον, δακτυλικόν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπανιώτατά ἐστιν. Ἐν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ) Οἷον, μέρη τοῦ ποιήματος, εἴδη ὄντα τῶν κατὰ σχέσιν. τῶν γὰρ κατὰ σχέσιν εἰδῶν τὸ περιῳδικόν, καὶ ἐπῳδικόν, καὶ τἄλλα. εἰ οὖν τὰ μέρη τῶν κατὰ σχέσιν ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο κατὰ ταυτόν, τὸ κατὰ σχέσιν ῥηθήσεται μικτὸν κατὰ σχέσιν.

α Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε,	β Ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
γ Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,	δ Ικυ νῦν ἐπὶ Ληθαίῳ
ε Δίνῃσι θρασυκαρδίων	ϛ Ἀνδρῶν ἐγκαθορᾷς πόλιν
ζ Χαίρουσ', οὐ γὰρ ἀνημέρους	η Ποιμαίνεις πολιήτας.

Τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος) Ὅ ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές, οἷον τὸ τρίτον, Δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν, τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις πολιήτας, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐστὶν ὄγδοον. Ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι) ὡς εἰ τύχοι, τριῶν κώλων· ὥστε μὴ δύνασθαι εἰς στροφὰς διαιρεῖσθαι, καίτοι εἰκῇ γεγραμμένα, * ἀλλ' οὐδ' ἐν τῷ δυνατὸν τοῦ διαιρεῖσθαι ἔχοντος ἀμοιβαῖον, ὥσπερ Ἠλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἢ κατὰ ἐφύμνιον, τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ· ἢ κατὰ ἐπῳδόν, τὸ ἐπαδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. εἰς δύο διαιρέσεις, ὡς τὸ Φεῦ φεῦ, Ἰοὺ ἰού· ἔτι τοιοῦτον, ἑτερόστροφον προειρημένου τοῦ τῆς διαιρέσεως τρόπου. ἔστι γὰρ δύο ἑτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ἕτερος· ἐπὶ δὲ πολλῶν, ἄλλος· ὥστε δύνασθαι διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων, τὸ ἐναντίον τῇ ἀντιστρόφῳ τὰ τηλικαῦτα με-

γέθους ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑπονοητικὰ, βραχυκατάληκτα, βραχυτέρῳ κώλῳ ἐπιφορᾷ. τοῦτο γὰρ ὡσπερεὶ τεκμήριόν ἐστι μακροῖς ἐπενεχθέν. κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους, οἷα ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου· οἷον, βραχεῖ κώλῳ ἐπιφορᾷ· οἷον, οὐ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ τὰ μὲν δίμετρα, τὰ δὲ μονόμετρα καταληκτικά· εἰ γὰρ ἴσα εἴη τὰ διαιρούμενα, καὶ δι' ἴσων ἔχοιτο κώλων, γίνεται συστηματικὰ κατὰ σχέσιν. Εν ταῖς παρόδοις) Οὕτως καλεῖται ἡ πρώτη τῶν χορῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν εἴσοδος. Τῶν ἴσων συζυγιῶν) Οἷον τῶν ἰσοκώλων, ἐπεὶ γίνεται κατὰ σχέσιν· μέχρι δὲ τῆς ἐνταῦθα διαίρεσις. Τὰ καλούμενα ἐφύμνια ταῦτα, καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασι. μὴ κατὰ στροφήν· οἷον, μεταξὺ δύο στίχων, ὡς τὰ μεσῳδικὰ, ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ, μεγάλῳ στίχῳ, ἀντισπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ. Πάτερ Λυκάμβα) προτέτακται γὰρ ὁ ἐπῳδός. ἀντισπαστικὰ γάρ εἰσιν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ἀκατάληκτον· Οταν δὲ ἔμπαλ) οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προπίπτῃ. Οταν περιέχῃ μέντοι) Ως τὰ μεσῳδικὰ, καὶ τὰ ἐφύμνια. Διαφόρως ταῦτα τὰ ἐφύμνια συνέχειαν φυλάττουσι, πρὸς τὰς στροφὰς, τὰ δὲ ἐπιφθέγματα, οὔ.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΩΝ.

ΤΑ σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἄλλως παρ' ἄλλοις κεῖται. λέγω δὲ ὁποῖα ἐστὶν, ἥτε παράγραφος ——, καὶ ἡ κορωνὶς ⸎, καὶ ἡ ἔξω νενευκυῖα διπλῆ <, καὶ ἡ ἔσω >, καὶ ὁ ἀστερίσκος ※, καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτον· παρὰ μὲν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόστροφον τὸ ᾆσμα ᾖ, καθ' ἑκάστην τίθεται στροφὴν ἡ παράγραφος· εἶτα ἐπὶ τέλους τοῦ ᾄσματος, ἡ κορωνίς. ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ ᾄσματα ᾖ γεγραμμένα, ὥστε εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, ἡ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῇ, ἡ κορωνὶς, καὶ οὕτως ἡ παράγραφος, ἣ διορίζει τά τε ὅμοια, καὶ τὰ ἀνόμοια. ἐπὶ μέντοι τῷ τέλει, ὁ ἀστερίσκος τίθεται γνώρισμα τοῦ τετελειῶσθαι τὸ ᾆσμα· ἐπεὶ ἡ κορωνὶς ἐπὶ πασῶν τίθεται τῶν ἐπῳδῶν. καὶ μάλιστα εἴωθεν ὁ ἀστερίσκος τίθεσθαι, ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς· ὃ καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονοστροφικῶν γίνεται, Σαπφοῦς τε καὶ Ανακρέοντος, καὶ Αλκαίου· ἐπὶ δὲ τοῦ Αλκαίου, ἰδίως κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης· κατὰ δὲ τὴν Ἀρισταρχεῖον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῇ. ἡ δὲ διπλῆ ἔξω βλέπουσα, παρὰ μὲν τοῖς κωμι-

κοῖς

κοῖς καὶ τραγικοῖς, πολλή· παρὰ δὲ τοῖς λυρικοῖς, σπανία. καὶ παρὰ Ἀλκ-
μᾶνι γοῦν εὑρίσκεται· ἔγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσματα,
ὧν τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησαν ἑπτάστροφον, τὸ δὲ ἥμισυ, ἑτέ-
ρου· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ στροφαῖς ταῖς ἑτέραις, τίθεται ἡ διπλῆ, σημαί-
νουσα τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾆσμα γεγράφθαι. τούτοις τοῖς προειρημένοις,
πλὴν τοῦ ἀστερίσκου, καὶ ἑτέροις τισί, περὶ ὧν λέξομεν, ἐν τοῖς δράμα-
σι χρώμεθα. τῇ μὲν οὖν κορωνίδι, κατὰ τρόπους τρεῖς· ἤτοι ὅταν τῶν ὑποκρι-
τῶν εἰπόντων τινά, καὶ ἀπαλλαγέντων, καταλείπεται ὁ χορός· ἢ ἔμπα-
λιν· ἢ ὅταν μετάβασις ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς σκηνῆς· τῇ δὲ πα-
ραγράφῳ, ἤτοι κατὰ πρόσωπα ἀμοιβαῖα, ἐν δὲ τοῖς ἰαμβικοῖς, καὶ τοῖς χορι-
κοῖς, μεταξὺ τῆς τε στροφῆς, καὶ ἀντιστρόφου· ἐὰν μέντοι ἡ στροφὴ ἐξ ἀμοιβαίων
τυγχάνῃ συγκειμένη, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι ὅτι πεπλήρωται ἡ στροφή, ἡ
παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλλης στροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἑκάστου κώλου οὐδὲν
ἧττον τίθεται· ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ· τοῦτο δέ, ἐὰν ἀντί-
στροφος ἐπιφέρηται· ὡς ἐάν γε μεταβολὴ μόνον ᾖ στροφῆς, ἡ ἔξω βλέ-
πουσα τίθεται. εἰπόντων δὲ ὑμῶν ὅτι ἔστι τινὰ κατὰ περιορισμοὺς ἀ-
νίσους ἀναπαιστικὰ γεγραμμένα, ἃ δὴ καὶ ἐν παρόδῳ ὁ χορὸς λέγει,
ἐφ' ἑκάστου περιορισμοῦ τίθεται ἡ παράγραφος· τῆς δὲ παραβάσεως
μερῶν ὄντων ἑπτά, ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ πα-
ράγραφος, τοῦ κομματίου, καὶ τῆς παραβάσεως, καὶ τοῦ μακροῦ· οὐδὲν ἧττον
δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέλους, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος, ἂν μηδὲν αὐτῷ ἀποδιδῶται·
ἐὰν δὲ ἐνῇ τὰ ἀνακλώμενα, τό, τε ἀντίστροφον τοῦ μέλους, καὶ τὸ ἀντεπίρρημα,
ἐπὶ τοῦ ἐπιρρήματος τίθεται, ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῆ, ὑπὲρ τοῦ δηλῶσαι, ὅτι ἐστὶ
τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀντεπιρρήματος, ἡ ἔξω νενευκυῖα. εἰώθασι τοί-
νυν αὐτοὶ οἱ δραματοποιοὶ μεταξὺ ἰαμβείων τινῶν γράφειν ἑτέρῳ μέτρῳ ὁπόσας
οὖν στροφάς, εἶτα πάλιν περάναντες δι' ἰαμβείων τὸ προκείμενον, κατὰ συνέ-
χειαν ἀνταποδιδόναι τὰς στροφάς. ἐν δὲ ταῖς προτέραις στροφαῖς ἐπὶ τοῦ τελευ-
ταίου κώλου, δύο τίθενται διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχάς, ἔξω βλέπουσα· ἡ δὲ μετὰ τὸ
τέλος, ἔσω νενευκυῖα, δηλούντων ἡμῶν διὰ τῆς ἔσω βλεπούσης, ὅτι ἀνταποδίδο-
ται αὐτοῖς· ἐν δὲ τοῖς ἀνταποδιδομένοις, πάλιν μὲν ἐφ' ἑκάστης στροφῆς,

παράγραφος· ἐπὶ δὲ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχὰς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι, διὰ τούτων δηλούντων ἡμῶν ὅτι ἀνταποδίδοται.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ, ΣΧΟΛΙΑ.

ΜΕΤΡΟΝ ἐστὶ ποδῶν ἢ βάσεων σύνταξις αἰσθήσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανομένη· εἰ δὲ τὸ κριτήριον ἐστιν ἀκοὴ, τὸ κινούμενον ἐστὶ φωνή· ὡς γὰρ τὸ ἔχον τῆς εὐρυθμίας ἐκτείνουσά τι καὶ συστέλλουσα ἡ φωνὴ σχηματίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κρίνει ἡ ἀκοή. Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσσῃ πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτειαν ἦλθε Φίλιππος, μέχρι τῆς Ἐλάτειαν, ἐστὶ στίχος ἡρωϊκός· ἀλλὰ μὴν καὶ ἰωνικὸν ὅταν λέγῃ. Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβων γινομένων παρ' ἡμῖν. τοῦτο γὰρ ἄντικρυς ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ μείζονος, ὁμοίως τῷ, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἁπαλᾶς Γυρίννως. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμοῦ. ὕλη μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἡ συλλαβὴ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβῇ· γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς. καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων πορείας ῥυθμοὺς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις δακτύλων, καὶ μελῶν σχήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ ὀρνίθων πτερίσματα. μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς· ἔτι διαφέρει, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότας ἔχει τοὺς χρόνους, μακρὸν, καὶ βραχὺν, καὶ κοινόν· ὁ δὲ ῥυθμὸς, ὡς βούλεται, ἕλκει τοὺς χρόνους. πολλάκις δὲ καὶ τὸν βραχὺν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς. καὶ γὰρ τὴν συμμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν, Μέτρον ἄριστον λέγεται μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον· ὡς ὅταν λέγωμεν πῆχυν, καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, ἐν ᾧ μετροῦμεν ποσότητά τινα, καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ μετρούμενον ξύλον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυν, πῆχυν λέγομεν. μέτρον δὲ καὶ πᾶν τὸ μὴ πεζὸν, ὡς ὅταν εἴπω, τὰ μὲν Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὁμήρου μέτρα. μέτρον καὶ τὸ εἶδος ἑκάστου, ὡς ὅταν εἴπω, μέτρον ἰαμβικὸν, καὶ μέτρον ἰωνικόν. μέτρον καὶ στίχος ἕκαστος, ὡς ὅταν εἴπω, ἡ πρώτη Ὁμήρου ῥαψῳδία μέτρα ἔχει χ, ἤγουν στίχους· μέτρον καλοῦμεν καὶ τὴν διποδίαν, ἥτις καὶ συζυγία, ὡς ὅταν τὸ ἰαμβικὸν, τὸ ἀπὸ ἓξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλοῦμεν μέτρον· καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημεῖον προσαγορεύουσι. καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον, τουτέστι τὸ ποίημα, μέτρον προσαγορεύεται, καὶ ἕκαστον τῶν μετρούντων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας. χρόνος γὰρ συλλαβὴν ποιεῖ· συλλαβὴ δὲ, πόδα· ποὺς δὲ συζυγίαν· συζυγία δὲ, στίχον· στίχος δὲ, ποίημα. πάντα οὖν εἰκότως μέτρον προσαγορεύεται. Ὡς παρὰ τὸ σείω σεῖστρον, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον.

Παρ' Ὁμήρῳ ἡ πρὸς συλλαβὴ, ὅταν λέγῃ, Πρὸς οἶκον Πηλῆος, ἐν τόπῳ κεῖται μακρᾶς.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ ΣΥΛΛΑΒΗΣ.

Ο ΜΕΝ τεχνικὸς τρεῖς μόνους εἶπε τρόπους κοινῆς συλλαβῆς, ὡς πρὸς εἰσαγομένους τὸν λόγον ποιούμενος. οἱ δέ εἰσι δυοκαίδεκα· δύο μὲν, οἱ τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφέροντες· δέκα δὲ, οἱ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφέροντες· καὶ πρῶτός ἐστι τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων, οὗτος:

Οὔ μοι - υυ αἰτίη - υυ ἐστὶ, θε - υυ οἱ νύ μοι - υυ αἴτιοι - υυ εἰσί - -.

Τρεῖς δὲ λέγει παραφυλακὰς ἔχειν· τὸ εἰς μέρος λόγου καταλήγειν, τὸ εἰς φωνῆεν, καὶ τὸ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεσθαι. Θάτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν καταφερόντων ἐστὶν, ὅταν δύο σύμφωνα ἐπιφέρηται ἐν συλλήψει· τὸ μὲν δεύτερον, ἀμετάβολον· τὸ δὲ ἡγούμενον, ἓν τῶν ἀφώνων· οἷον,

Πάτροκλί - υυ μοι δει - - λῇ πλεῖ - - στον κεχα - υυ ρισμένε - υυ θυμῷ - -.

Τρίτος τρόπος κοινῆς συλλαβῆς, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· οἷον,

Νίστορ - υυ δ' οὐκ ἔλα - υυ θεν ἰα - υυ χὴ πί - - νοντά περ - υυ ἔμπης - -, καὶ πάλιν,

Οἱ δὲ μέ - υυ γα ἰά - υυ χοντες ἐ - υυ πέδραμον - υυ υἷες Ἀ - υυ χαιῶν - -.

Τούτων οὖν τῶν τριῶν τρόπων, ὁ μὲν φύσει, φαίνεται ἐν τῷ, Οὔ μοι αἰτίη ἐστί· ὁ δὲ, θέσει, ἐν τῷ, Πάτροκλί μοι δειλῇ· ὁ δὲ βραχὺς, ἐν τῷ, Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον. σημείωσαι δὲ, ὅτι κἂν τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, λήγῃ δὲ ἡ πρώτη εἰς φωνῆεν, κοινὴν ποιεῖ συλλαβήν· οἷον,

Ἀλλὰ τά - υυ γ' ἀσπαρ - - τα καὶ ἀ - υυ νήροτα - υυ πάντα φύ - υυ ονται - -.

Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, πρῶτος οὗτος τρόπος, ὅταν βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι, ὡς ἐν τῷ,

Οἱ δὲ μέ - υυ γα ἰά - υυ χοντες ἐ - υυ πέδραμον - υυ υἷες Ἀ - υυ χαιῶν - -. καὶ,

Νίστορ - υυ δ' οὐκ ἔλα - υυ θεν ἰα - υυ χὴ πι - - νοντά περ - υυ ἔμπης - -.

Δεύτερος δὲ τρόπος τῶν τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, ὁ διὰ τῆς ὀξείας. αὕτη οὖν ἡ ὀξεῖα ἐπικειμένη τινὶ τῶν βραχειῶν ἢ βραχυνομένων διχρόνων, μηκύνει· ὡς ἐπὶ τοῦ,

Τρῶες - - δ' ἐῤῥί - - γησαν ἐ - υυ πεὶ ἴδον - υυ αἰόλον - υυ ὄφιν υυ.

ἰδοὺ ὁ τελευταῖος ποὺς, πυῤῥίχιος μὲν ὑπάρχει· ἐπειδὴ δὲ τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπικειμένην ἐπὶ τὸ ο, ἀντὶ τροχαίου παρείληπται, τῆς ὀξείας μηκυνούσης τὸ ο, καὶ οὐκ ἀκαίρως· δοκεῖ γὰρ ἡ ὀξεῖα ἀνατεινομένη τῇ τε φωνῇ, καὶ αὐτῇ τῇ θέσει καὶ διαστάσει τοῦ χαρακτῆρος ἑαυτῆς τὴν βραχεῖαν ἀνακαλεῖσθαι εἰς ἑτέραν τάξιν. ἡ οὖν ὀξεῖα τοιαύτην ἔχει φύσιν καὶ δύναμιν, ὡς μὴ μόνον ἐπικειμένη ἐπάνω βραχείας, μηκύνειν αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ προκειμένη, καὶ μετακειμένη, δύνασθαι τῇ βραχείᾳ χρόνον χαρίζεσθαι· ὡς ἐπὶ τοῦ,

Ἡ ναύ - - τῃσι τί - υυ ρας -.

Ἡ ρας συλλαβὴ, βραχεῖα οὖσα, διὰ τῆς προκειμένης ὀξείας ἐμηκύνθη. Μετακειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους,

Αἴσιμα - υυ παρει - - πὼν ἀπὸ - υυ ἔθεν - - ὤσατο - υυ χειρί - υ.

τὴν ἀπὸ βραχείας οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ἔθεν ἐμήκυνεν· ὅθεν ὁ στίχος δοκῶν πάθος ἔχειν, τὸ λεγόμενον λαγαρὸν, ἀπαθὴς, ὡς οἷόν τε, γέγονε, διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τῆς ὀξείας· ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ποδὸς, μὴ ἐσχηκὼς μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν πάθος, τὸ λαγαρόν.

γαρόν. τοῦ γὰρ παρειπὼν τὸ α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας. Τῶν ἀναφερομένων τὴν βραχεῖαν εἰς μακράν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἴθι, ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας ἐμηκύνθη· καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις κεχρῆσθαι· ἡμῖν δὲ τῶν δέκα τρόπων ἑνὶ μόνῳ ἔξεστι κεχρῆσθαι, ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν.

Τρίτος τρόπος, ὁ διὰ τῆς περισπωμένης· αὕτη τοίνυν προκειμένη καὶ μετακειμένη· οὐ γὰρ ἔστιν ἐπάνω βραχείας· τῆς γὰρ περισπωμένης, ἐκ δύο τότε συγκειμένης, καὶ ἐπιζητούσης τὴν συλλαβὴν δύο χρόνους ἔχουσαν φύσει, οὐ θέσει. εἰ γὰρ τόνοι, ὡς φύσει ὄντες, καὶ τὰς φύσει μακρὰς ἴσασι, καὶ οὐχὶ τὰς διὰ συμφώνων θέσει μακρὰς γιγνομένας, τῆς βραχείας χρόνον ἐχούσης, καὶ μὴ δυναμένης ὑποδέξασθαι τῶν δύο χρόνων τὴν τονικὴν δύναμιν. αὕτη τοίνυν περισπωμένη, τῇ πρὸ αὐτῆς, ἢ τῇ μετ' αὐτήν, δύναμιν χαρίζεταί τινα, καὶ ἀπὸ βραχείας εἰς μακρὰν ἀναφέρει· καὶ τὴν μὲν πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Πάντη ἐ - υ υ ποιχόμε - υ υ νοι, πρὶν -- αὐτ' ἐν -- χερσὶ γυ - υ υ ναικῶν --.

τοῦ γὰρ πρὶν τὸ ι συστελλόμενον ἐμηκύνθη διὰ τῆς ἐπιφερομένης· τὴν δὲ μετ' αὐτήν, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Οἰκῆ -- ας ἄλο - υ υ χόντι φί - υ υ λῳ -.

πάλιν γὰρ τὸ ας συστελλόμενον, διὰ προκειμένης περισπωμένης μηκύνεται.

Τέταρτος τρόπος ὁ διὰ τῆς δασείας. αὕτη τοίνυν ἡ δασεῖα, ἐπικειμένη, καὶ μετακειμένη, καὶ προκειμένη, τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀνάγει· ἐπικειμένη μέν, ὡς ἐπὶ τοῦ,

Ἕως ὁ -- ταῦθ' ὥρ -- μαινε κα - υ υ τὰ φρένα - υ υ καὶ κατὰ - υ υ θυμόν - υ.

προκεφάλαιος γὰρ ὢν ὁ τοῦ στίχου, τὸ μὲν ε ἐν ἀρχῇ, οὐ μετρεῖται· τὸ δὲ ως ὁ, ἀντὶ σπονδείου παραλαμβάνεται, τῆς δευτέρας συλλαβῆς τὸ ο, μόνον ἐχούσης, καὶ μὴ ἐπιφερομένων δύο συμφώνων· ἀλλ' ἡ δασεῖα ἐπικειμένη, ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ διαστάσει τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διαπτυομένων ἐν τῇ προφορᾷ τοῦ πλείονος πνεύματος. προκειμένη δέ, ὡς ἐπὶ τοῦ παρόντος τουτὶ στίχου,

Ἐλπόμ' ἐ - υ υ λέσθαι ἵ - υ υ να μὴ -- ῥέξομεν - υ υ ὧδε - υ.

τοῦ γὰρ ἵνα τὴν να συλλαβὴν βραχεῖαν οὖσαν, ἡ ἐπὶ τοῦ ι, δασεῖα προκειμένη ἐμήκυνεν· ἀλλ' εἴποι τις ὅτι τὸ μὴ ἐπιφερόμενον ἐμήκυνε τὴν να συλλαβήν.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοί, ἤγουν οἱ γραμματικοί, καὶ ἄλλως οἱ ῥυθμικοί· οἱ γραμματικοὶ ἐκεῖνον μακρὸν χρόνον ἐπίστανται, τὸν ἔχοντα δύο χρόνους, καὶ οὐ καταγίνονται εἰς μεῖζόν τι· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ λέγουσι τόνδε εἶναι μακρότερον τοῦδε, φάσκοντες τὴν μὲν τῶν συλλαβῶν εἶναι δύο ἡμίσεως χρόνων, τὴν δὲ τριῶν, τὴν δὲ πλειόνων. οἷον τὴν ως, οἱ γραμματικοὶ λέγουσιν εἶναι δύο χρόνων· οἱ δὲ ῥυθμικοὶ δύο ἡμίσεως· δύο μὲν τοῦ ω μακροῦ, ἡμίσεως δὲ χρόνου τοῦ σ. πᾶν γὰρ σύμφωνον λέγεται ἔχειν ἥμισυ χρόνου. Ἰστέον ὅτι παρὰ τοῖς μετρικοῖς ἡ ὀξυτονουμένη συλλαβὴ μείζων ἐστὶ τῆς βαρυνομένης, οἷον ἡ λος συλλαβὴ ἡ ἐν τῷ καλός, μείζων ἐστὶ τῆς ἐν τῷ φίλος. γίνεται γὰρ βραδύτης τις τοῦ χρόνου, ὡς καὶ ἐν τῇ δασείᾳ λέγεται, διὰ τῆς ὀξείας· ἡ δὲ περισπωμένη ἐστὶ τῶν δύο, τῆς μὲν μακρᾶς βραχυτέρα, τῆς δὲ βραχείας μακροτέρα. πάλιν ὀξυτονουμένη συλλαβὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ καὶ προσαναπέμποντος ἐν αὐτῇ τῆς συλλαβῆς τὸν τόνον, μείζων ἐστὶ τῆς ἁπλῶς ὀξυτονουμένης, καὶ μὴ ἐπιφερομένου ἐγκλιτικοῦ, οἷον Ζεύς τε, καί τι χαλιφρονέοντα.

Ὑγρὰ στοιχεῖα λέγεται τὰ ἀμετάβολα.

Ἰστέον

Ἰστέον δὲ ὅταν αἱ δίφθογγοι καθαρεύωσι, καὶ τὰ μακρὰ τῶν φωνηέντων πρὸς τὴν ἑξῆς συλλαβήν· ἤτοι ὅταν φωνῆεν ἐπιφέρηται τῷ διφθόγγῳ, ἢ τῷ μακρῷ φωνήεντι, ἢ τῷ ρ· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ὡς φωνῆεν τοῖς παλαιοῖς λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦτο καὶ δασύνεται· ὅταν ταῦτα ἔμπροσθεν εὕρηται διφθόγγου ἢ μακροῦ φωνήεντος, αὕτη κοινῆς συλλαβῆς ἡ δίφθογγος καὶ τὸ μακρὸν εὕρηται φωνῆεν.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΙΖΗΣΕΩΣ.

Συνίζησίς ἐστι σύλληψις δύο συλλαβῶν εἰς μίαν ἐν τῷ κλίνειν, ἢ δύο μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ δύο βραχειῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ βραχείας καὶ μακρᾶς εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακρὰν, ἢ μακρᾶς καὶ βραχείας εἰς μίαν βραχεῖαν, ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν μακράν· δύο μὲν μακρῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ,

Ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. ἐνταῦθα γὰρ καὶ τὸ η, καὶ τὸ ου, ἀμφότερα μακρὰ ὄντα, εἰς μίαν συλλαβὴν μακρὰν καταλογίζονται. Δύο δὲ βραχειῶν εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ,

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. τῶν ει, καὶ α, συλλαβῶν, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν οὐσῶν, εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθεισῶν. τοῦτο δὲ τινὲς οὔ φασιν εἶναι συνίζησιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τελευταίας τοῦ σπονδείου μακρᾶς. Ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ,

Ἀλλὰ πολὺ ὕποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν. ἐνταῦθα γὰρ ἡ τι, καὶ ον συλλαβὴ, εἰς μίαν βραχεῖαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μᾶλλον τὴν ον, καὶ ου, εἰς μίαν μακρὰν συλλαμβάνουσι. Βραχείας δὲ καὶ μακρᾶς εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἔχει τὸ ἢ ἄνω χρῆσις. καὶ ἐν τῷ, Υμίων οἵπερ ἴασι, τῆς μί, καὶ ων, εἰς μίαν μακρὰν συναιρεθείσης. Καὶ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, τῆς ε, καὶ ῳ, εἰς μίαν βραχεῖαν. Μακρᾶς δὲ καὶ βραχείας εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ, Δαέρων γαλόων, τῆς δα, καὶ έ, εἰς μίαν μακρὰν. ὅτι δὲ τὸ δα μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ,

Δαὴρ αὖτ' ἐμός. Αὐτοκασιγνήτου καὶ δαέρα. Ἢ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν, ὡς ἐν τῷ, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. δύναται γὰρ καὶ οὕτω γίνεσθαι συνίζησις τοῦ ῳ, καὶ ε, εἰς μίαν βραχεῖαν. ἐν τούτῳ δέ τινες τὸ ῳ, κοινὴν συλλαβὴν ποιοῦσι πρότερον, ἵνα δύο βραχείας εἰς μίαν μακρὰν συναιρήσωσι. Διαφέρει δὲ συναλοιφὴ συνεκφωνήσεως, ἤγουν συνιζήσεως. ἡ μὲν γὰρ ὡς γράφεται, οὕτω καὶ ἐκφωνεῖται· ἡ δὲ συνίζησις οὐχ ὡς γράφεται, ἐκφωνεῖται· ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν, τὰς δύο συλλαβὰς ὁμοῦ ὑπὲρ τῆς τοῦ μέτρου θεραπείας συνεκφωνεῖται· διὸ δὲ συνίζησις λέγεται· συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ ἔκ τινος μείζονος εἰς ἔλαττον συμπίπτειν. εἴρηται δ' ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς καθεζομένους συμβαίνοντος· ἐπειδὴ οὗτοι καθεσθέντες συστέλλουσι τὸ μέγεθος.

ΠΕΡΙ ΠΟΔΩΝ.

Πούς ἐστι ποιῶν καὶ ποσῶν συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα· ποιῶν μὲν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βραχείας· ποσῶν δὲ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους· εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα, ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰς συλλαβὰς, ἢ καθ' ἑαυτὰς συντίθεσθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λυομένης εἰς δύο βραχείας. τινὲς δὲ οὕτως ὡρίσαντο, πούς ἐστι τάξις συλλαβῶν ἄρσιν ἢ θέσιν περιέχουσα· οἱ δὲ οὕτως, πούς ἐστι μετρικὴ συλλαβῶν σχέσις ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων, ἢ πέντε, ἐν αἷς γνωρίζομεν τὸ τοῦ μέτρου εἶδός τε καὶ μέγεθος. ὕλη δὲ

ποδῶν

ποδῶν συλλαβαὶ ἐν ποσότητι τε καὶ ποιότητι εὐπρεπῶς κινούμεναι. αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ, βραχεῖά τε καὶ μακρὰ, ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι, τοὺς τετρασυλλάβους ἀποτελοῦσι. πᾶν γὰρ διφυὲς ἑτέρῳ διφυεῖ συμπλεκόμενον τέσσαρα σχήματα ἀποτελεῖ, ὡς ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων εἴπομεν· καὶ ἡ ἀριθμητικὴ δὲ δυὰς ἐπὶ τὴν δυάδα πολλαπλασιαζομένη τὸν δ, ποιεῖ. Εἰσὶν οὖν οἱ δισύλλαβοι ἁπλοῖ πόδες τέσσαρες, ἐκ τῶν τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, συμπλοκῆς ἀποτελούμενοι. μετ' αὐτοὺς δέ εἰσιν οἱ τρισύλλαβοι, ἁπλοῖ καὶ αὐτοὶ ὄντες, εἰς ὀκτὼ δὲ τοὺς πάντας ἀπαρτιζόμενοι. καὶ ἁπλοῖ μέν εἰσι, ὅτι οὐκ ἐκ συνθέσεως τῶν δισυλλάβων γίνονται, ἀλλὰ συλλαβῶν προστιθεμένων αὐτοῖς. ἐπεὶ οὖν δύο εἰσὶν αἱ συλλαβαὶ, μακρὰ καὶ βραχεῖα, προστιθέμεναι τοῖς δ, δισυλλάβοις, τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ποιοῦσι. δὶς γὰρ τὰ δ, ὀκτώ. ἐκκειμένων γὰρ τῶν δισυλλάβων, τοῦ τε πυῤῥιχίου, τοῦ ἰάμβου, τοῦ τροχαίου, καὶ τοῦ σπονδείου, ἑκατέρα τῶν δύο συλλαβῶν, τῆς μακρᾶς τε καὶ βραχείας, ἑκάστῳ προσιοῦσα δύο πόδας ποιεῖ. καὶ γοῦν ἡ μὲν βραχεῖα τῷ πυῤῥιχίῳ προσιοῦσα τὸν τρίβραχυν, ἤγουν τὸν χορεῖον ποιεῖ· ἡ δὲ μακρὰ, τὸν δάκτυλον· τῷ δὲ ἰάμβῳ ἡ μὲν βραχεῖα τὸν ἀνάπαιστον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν ἀμφίμακρον· τῷ δὲ τροχαίῳ, ἡ μὲν βραχεῖα τὸν βακχεῖον, ἡ δὲ μακρὰ τὸν μολοσσόν. οἱ δὲ τετρασύλλαβοι ἐκ συνθέσεως τελείων τῶν τεσσάρων δισυλλάβων γίνονται· διὸ καὶ ις, εἰσί. τετράκις γὰρ τὰ δ, δεκαὲξ. καὶ γὰρ ὁ πυῤῥίχιος, ἐφ' ἑαυτὸν συντιθέμενος, τὸν προκελευσματικὸν ποιεῖ· ἐπὶ τὸν ἴαμβον δὲ, τὸν τέταρτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τρίτον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· ὁ δὲ ἴαμβος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν δεύτερον παίωνα· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν ἀντίσπαστον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διίαμβον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν πρῶτον ἐπίτριτον. ὁ δὲ τροχαῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν πρῶτον παίωνα ποιεῖ· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν χορίαμβον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν διτρόχαιον· ἐπὶ δὲ τὸν σπονδεῖον, τὸν δεύτερον ἐπίτριτον. ὁ δὲ σπονδεῖος ἐπὶ μὲν τὸν πυῤῥίχιον, τὸν ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ἐπὶ δὲ τὸν ἴαμβον, τὸν τρίτον ἐπίτριτον· ἐπὶ δὲ τὸν τροχαῖον, τὸν τέταρτον ἐπίτριτον· ἐφ' ἑαυτὸν δὲ, τὸν δισπόνδειον· ὅτι δὲ ἕκαστος τούτων σύνθετός ἐστιν ἐκ δύο ποδῶν δισυλλάβων, δῆλον ἐκ τοῦ λέγεσθαι ἕκαστον αὐτῶν καὶ διποδίαν, ἢ καὶ συζυγίαν. ποσοῦνται τοίνυν οὕτως, εἴτε δισύλλαβοι τέσσαρες, οἱ τρισύλλαβοι ὀκτὼ, καὶ οἱ τετρασύλλαβοι ις, εἰς κη. καὶ μέχρι μὲν οὖν τούτων οἱ ἀκριβέστεροι τῶν μετρικῶν ἱστῶσι τοὺς πόδας· καὶ εἴπου δὲ εὑρεθῇ πεντασύλλαβος πούς, λυομένης, φασὶ, τῆς ἐν τινὶ τετρασυλλάβῳ ποδὶ μιᾶς μακρᾶς εἰς δύο βραχείας, γίνεται τοῦτον· ἄλλοι δέ φασι τοὺς τετρασυλλάβους προσλαμβανόντας ἑκατέραν τῶν συλλαβῶν, πεντασυλλάβους ἀπογεννᾶν λβ, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων. ὥσπερ γὰρ, φασὶν, οἱ δισύλλαβοι τέσσαρες ὄντες τὰς δύο συλλαβὰς προσλαμβάνοντες τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους ἐποίησαν, οὕτω καὶ οἱ ις, τετρασύλλαβοι τὰς τοιαύτας ἑκατέρας προσλαμβάνοντες, τοὺς λβ. πεντασυλλάβους ποιοῦσιν. οἷς ὀνόματα μὲν οὐκ ἔθεντο ἰδίως ἑκάστοις, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τῶν προειρημένων μετὰ συλλαβῆς συνθέσεως ἕκαστον δηλοῦσι, καὶ τὰς διαιρέσεις αὐτῶν διπλᾶς ποιοῦνται, δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων. αὐτίκα γὰρ, Ηλιε θοαῖς ἵπποισι, δύνανται διαιρεῖν καὶ ἰαμβικῶς, καὶ τροχαϊκῶς. ἰαμβικῶς μὲν, τὸν μὲν α, πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, ἤτοι δάκτυλον, τὸν δὲ δεύτερον ἴαμβον· τροχαϊκῶς δὲ, τὸν μὲν πρῶτον πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, τροχαῖον, τὸν δὲ β, ἀνάπαιστον ἰσοδυναμοῦντα τῷ σπονδείῳ, πάλιν δὲ τούτοις τοῖς λβ, πεντασυλλάβοις ἑκατέραν τῶν δύο συλλαβῶν, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι.

ποιοῦσι ξδ΄ καὶ εἰσὶν ὁμοῦ οἱ πάντες δ, η, ις, λβ, ξδ, συγκροτούμενοι εἰς ρκδ. ἄλλοι δὲ τοὺς ιβ, ἁπλοῦς πόδας, ἤγουν τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, καὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, ἐφ' ἑαυτοὺς πολλαπλασιάζοντες, ἤγουν δωδεκάκις δώδεκα ποιοῦντες, ρμδ, ποιοῦσι· καὶ πῶς ἂν λυθείη ἡ δοκοῦσα ἐν τούτοις διαφωνία; ὅτι κατὰ μὲν τὴν πρώτην μέθοδον, καθ' ἣν οἱ τετρασύλλαβοι ἐκ προσλήψεως ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν πεντασυλλάβους ποιοῦσι, λβ, εἰσὶν οἱ πεντασύλλαβοι· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν ἐκ δισυλλάβων καὶ τρισυλλάβων συντεθεῖσαν αὐτοὺς, ἢ ἐκ τρισυλλάβων καὶ δισυλλάβων, ξδ, γίνονται. πολλαπλασιαζόμενοι γὰρ οἱ δισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς ὀκτὼ τρισυλλάβους, λβ· καὶ πάλιν οἱ ὀκτὼ τρισύλλαβοι ἐπὶ τοὺς τέσσαρας δισυλλάβους, ἄλλους λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ. ις, οὖν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν. δῆλον τοῦτ' ἐστι τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, καὶ τῶν ὀκτὼ τρισυλλάβων μὴ συναριθμουμένων αὐτοῖς. εἰ γὰρ συναριθμηθεῖεν καὶ οὗτοι αὐτοῖς, ρνς, ἔσονται οἱ πάντες. Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν συλλαβῶν ὀνόματα πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἴληπται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζώοις ποδῶν, δι' ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν. ὥσπερ γὰρ οἱ τῶν ζώων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι, τὴν πορείαν ἐργάζονται, οὕτω καὶ οἱ μετρικοὶ πόδες ἀλλήλοις ἀντιπεπλεγμένοι τὴν ὁδὸν τοῦ λόγου σχηματίζουσι, καὶ τὴν αὐτοῦ κίνησιν εὔρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον. λέγεται δὲ τὸ τοῦ ποδὸς ὄνομα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. λέγομεν γὰρ τραπέζης πόδας. καὶ ἐπὶ πηδαλίου νηός. καὶ τοῦ ἀρμένου δὲ ἐξώτερον μέρος, τὸ πρὸς τῇ νηΐ, πὺς κέκληται. ἕκαστος μέντοι τῶν τοιούτων ποδῶν ἰδίου τετύχηκεν ὀνόματος, ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ ἐθῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων, ἢ ἀριθμῶν, περὶ ὧν ἐφ' ἑκάστου δηλώσομεν.

Ἔστιν οὖν πρῶτος ὁ πυῤῥίχιος ἐκ δύο βραχειῶν συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι βραχυβατός ἐστι, καὶ ὀξεῖαν ποιεῖται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὥσπερ καὶ ἡ καλουμένη πυῤῥίχη, ἐνόπλιος ὄρχησις οὖσα. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ Πύῤῥου παρωνομάσθαι φασί. πρώτῳ γὰρ τούτῳ ἐκ τοῦ Δωρίου ἵππου πηδήσαντι ἐπινίκιον ὕμνον συνέθεντο τοῦτον ἔχοντα μέτρον. καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ παρίαμβος, ἐπεὶ περὶ τὰ τέλη τῶν ἰαμβείων μέτρων εὑρίσκεται. ἢ ὅτι πυῤῥίχιος καὶ ἴαμβος παρά τι ὅμοιοί εἰσι, περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντὸς μέτρου. ἄλλοι δὲ καὶ ἡγεμόνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτοῦ οἱ ἄλλοι πόδες· οὗτος δὲ κατὰ πόδα μὲν οὐ βαίνεται, διὰ τὸ καταπυκνὸν γίνεσθαι τὴν βάσιν, καὶ συγχεῖσθαι τὴν αἴσθησιν· κατὰ διποδίαν δὲ συντιθέμενος καὶ τὸν προκελευσματικὸν ποιῶν, τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ, ἢ πυῤῥιχιακὰ μέτρα ποιεῖ, ὧν παραδείγματα,

Ἴθι μόλε ταχύποδος ἐπίδισμα ἐλάφου πτεροφόρον χερσὶν καθημένα. ὁ προκελευσματικός.

Δεύτερος ἴαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τῆς Κελεοῦ θεραπαίνης, ὅτε ἡ Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ τῆς ἑαυτῆς θυγατρὸς, καὶ πλανωμένη παρεξενήθη τινὶ ὀνόματι Κελεῷ, καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νηέρᾳ· καὶ τούτου ἡ θεράπαινα, ἡ καὶ Ἰάμβη καλουμένη, ὡς ἔφασαν, παραμυθήσατο τὴν Δήμητρα ὀρχησαμένη, καὶ ᾄσμασι ἐν τοιούτῳ ῥυθμῷ προσενεγκοῦσα· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης τινὸς κόρης αἰσχρῶς ὑβρισθείσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀγχόνῃ χρησαμένης· ἢ ἀπὸ γραός τινος Ἰάμβης καλουμένης, ᾗ πλωϊζούσῃ συντυχὼν ὁ Ἱππῶναξ, καὶ ἀψάμενος τῆς σκάφης, ἐφ' ἧς ἔπλωεν ἡ γραῦς τὰ ἱερὰ, ἤκουσε λεγούσης,

Ἄνθρωπ' ἄπελθε τὴν σκάφην ἀνατρέπεις. Ἢ ὅτι τὸ λοιδορεῖν ἰαμβίζειν ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ ἰὸν ἄζειν, τουτέστι, λόγους μεστοὺς πικρίας λέγειν, ἔστι δὲ τὸ μέτρον λοιδορικόν.

Τρίτος ὁ τροχαῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω λεγόμενος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, οἵ τινες ἐν τῷ περιϊέναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.

Τέταρτος ὁ σπονδεῖος, ἐκ δύο μακρῶν συγκείμενος. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεούς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.

Τῶν δὲ τρισυλλάβων, πρῶτος μὲν ὁ χορεῖος, ὁ καὶ τρίβραχυς, ἐκ τριῶν βραχειῶν. ἐκλήθη δὲ χορεῖος, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν χορευόντων ᾀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τοιούτων συνίσταντο μέτρων· ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος. Δεύτερος ὁ μολοττὸς, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ τριῶν μακρῶν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ υἱοῦ Πύῤῥου καὶ Ἀνδρομάχης ᾠδὰς ἐν τοιούτῳ μέτρῳ εἰπόντος ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης· τρίμακρος δέ· ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων, μολοσσὸς κέκληται. τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσοὺς ἐκάλουν. Τρίτος ὁ δάκτυλος, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οὕτω κεκλημένος ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἁρμογῆς τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων. ἀπὸ γὰρ μείζονος ἁρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους πρόϊασιν· ἢ ἀπὸ τῶν Δακτύλων, οὓς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα, οὓς καὶ Κουρῆτας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ περὶ τὸν Δία κοῦρον ὄντα εἰλεῖσθαι οἱ δέκα ὄντες, καὶ τούτῳ τῷ μέλει ᾄδοντες καὶ ὀρχούμενοι, τὸν Κρόνον ἠπάτων. καλοῦσι δὲ τοῦτον καὶ ἡρῷον, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ γενεὰς ἡρώων καὶ πράξεις καταλέγειν. Τέταρτος ἀνάπαιστος, ὁ τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέκληται, οἱονεὶ ἀναπεποδισμένος, τουτέστιν ἀντίστροφος δακτύλῳ, ὁ καὶ ἀντιδάκτυλος. Πέμπτος ὁ ἀμφίβραχυς, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς μακρᾶς ἔχειν τὰς βραχείας· ὁ καὶ ὑπερθετικὸς, ὅτι ὑπερτεθειμένην ἔχει τὴν βραχεῖαν. Ἕκτος ὁ ἀμφίμακρος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν τῆς βραχείας ἔχειν μακράς, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ ἰωνικός· τὸ μὲν, ὅτι ὑπὸ Κρητῶν εὑρεθῆναι δοκεῖ· τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ ἰωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσται. Ἕβδομος ὁ βακχεῖος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ οἱ τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου τοῦ μέτρου ἦσαν· ὁ καὶ ὑποβάκχειος. Ὄγδοος ὁ παλιμβάκχειος, τούτῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οὕτω κεκλημένος διὰ τὸ ἀντίστροφος εἶναι τῷ βακχείῳ· ὁ καὶ διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ Διονυσιακὰ μέλη πεποίηται· ὁ καὶ προσοδιακὸς, καὶ πομπευτικός. διὰ τὸ ἐν προσοδίοις, ὕμνοις οὕτω καλουμένοις, καὶ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι. Τῶν δὲ τετρασυλλάβων μνείαν οἱ σχολιογράφοι οὐκ ἐποιήσαντο· διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡμεῖς πολλὰ περὶ αὐτῶν φιλοκρινοῦμεν. τίνες εἰσὶν οὗτοι. πρῶτος ὁ προκελευσματικὸς, οὕτω καλούμενος, ἐπειδὴ πρῶτός ἐστι τῶν διπλῶν, ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο πυῤῥιχίων. Δεύτερος ὁ ἀντικείμενος αὐτῷ, δισπόνδειος, ἐκ τεσσάρων μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ δύο σπονδείων. Τρίτος ὁ διΐαμβος, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, σύνθετος ὢν ἐκ δύο ἰάμβων, ὁ καὶ παράλληλος ἴαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία. Τέταρτος ὁ ἀντικείμενος τούτῳ, διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχόρειος, ἢ τροχαϊκὴ ταυτοποδία. Πέμπτος ὁ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικὸς, ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὢν ἐκ πυῤῥιχίου καὶ σπονδείου, ὁ καὶ ὑποκύκλιος. Ἕκτος ὁ ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸς, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ περσικός· ἰωνικὸς μὲν, ὅτι οἱ Ἴωνες αὐτῷ ἐκέχρηντο· περσικὸς δὲ, διὰ τὸ τὰς ἱστορίας τὰς Περσικὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ γεγράφθαι.

Ἑβδο-

Ἕβδομος ὁ ἀντίσπαστος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος, ὁ καὶ σπονδειακὸς, καὶ βακχεῖος κατ' ἴαμβον. Ογδοος ὁ χορίαμβος, ἀντικείμενος τούτῳ, ἐκ μακρᾶς δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος, ὁ καὶ κύκλιος, ἢ ὑποβάκχειος, ἢ καὶ βάκχειος κατὰ τροχαῖον. ἐφεξῆς δὲ τούτων οἱ τέσσαρές εἰσι παίωνες, κοινῷ μὲν ὀνόματι οὕτω καλούμενοι, μίαν δὲ μόνην συλλαβὴν ἔχοντες, ἕκαστος μακρὰν, τὰς δὲ λοιπὰς τρεῖς βραχείας. περιερχομένης δὲ τῆς μακρᾶς τὰς τέσσαρας τούτων χώρας, διαστέλλεται ἕκαστος τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. ἔστι τοίνυν πρῶτος παίων, ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν συγκείμενος, ὁ καὶ παιωνικὸς, διὰ τὸ ἐν τοῖς παιᾶσιν ὕμνοις παραλαμβάνεσθαι· δεύτερος ὁ ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ὁ καὶ συμβλητὸς, καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. τρίτος ὁ ἐκ δύο βραχειῶν μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ διδυμαῖος, ἢ κυρητικὸς, ἢ δελφικὸς, ἢ δρόμιος. τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ ὑπορχηματικὸς, καὶ κρητικός. Ομοίως τούτοις ἔχουσι καὶ οἱ καλούμενοι ἐπίτριτοι, τέσσαρες ὄντες καὶ οὗτοι, καὶ ἕκαστος τρεῖς μακρὰς καὶ μίαν βραχεῖαν ἔχοντες· περιερχομένης δὲ καὶ ἐν αὐτοῖς τῆς βραχείας συλλαβῆς, κατὰ τὴν θέσιν αὐτῆς διαστέλλονται ἀλλήλων τῷ πρῶτος λέγεσθαι, καὶ δεύτερος, καὶ τρίτος, καὶ τέταρτος. ἔστιν οὖν πρῶτος ἐπίτριτος, ὁ ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς, ἢ δόχμιος. δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν. τρίτος, ὁ ἐκ δύο μακρῶν βραχείας καὶ μακρᾶς, ὁ καὶ περιοδικός. τέταρτος ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, ὁ καὶ μονογενής. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τούτων ἐννέα μόνον πόδες συνιστῶσι τὰ μέτρα. ὁ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ ἰαμβικόν· ὁ τροχαῖος, ἀφ' οὗ τὸ τροχαϊκόν· ὁ δάκτυλος, ἀφ' οὗ τὸ δακτυλικὸν, ἤγουν τὸ ἡρωϊκόν· ὁ ἀνάπαιστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀναπαιστικόν. ὁ χορίαμβος, ἀφ' οὗ τὸ χοριαμβικόν· ὁ ἀντίσπαστος, ἀφ' οὗ τὸ ἀντισπαστικόν· ὁ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος· ὁ ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, ἀφ' οὗ τὸ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος· καὶ ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικόν. οἱ δὲ λοιποὶ πόδες συνέρχονται μετὰ τούτων εἰς συμπλήρωσιν τῶν μέτρων, καθ' ἑαυτοὺς δὲ μέτρα οὐ συνιστῶσι.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΘΕΣΕΩΣ.

Κατάληξις καὶ ἀπόθεσις ταυτόν ἐστι. Καταληκτικὸν φησὶ τὸ περὶ τῆς καταληκτικῆς συλλαβῆς πόδα μετὰ καὶ αὐτῆς τῆς συλλαβῆς. Δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον πενθημιμερὲς, ποδῶν δύο καὶ συλλαβῆς ἐστι μιᾶς· πενθημιμερὲς δὲ καλεῖται, ὅτι τὰ δύο ἥμισυ ἀναλυόμενα πέντε μέρη ποιοῦσιν. ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ποδῶν ὑπάρχον τριῶν ἥμισυ, φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἔχει. Ὑπερκατάληκτον, εἰς δισύλλαβον μὲν, ὅταν μετὰ συζυγίαν δύο συλλαβαὶ καταλήξωσιν· εἰς συλλαβὴν δὲ, ὅταν μετὰ τὴν συζυγίαν συλλαβὴ μία καταλήξῃ. Ακατάληκτον δὲ, ὅταν ἡ συζυγία ἀπαρτισθῇ εἰς τὴν κατάληξιν. Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα συλλαβαὶ δύο καταλήξωσιν, ὥστε περὶ συλλαβὴν πεπληρῶσθαι τὴν συζυγίαν. καταληκτικὸν δὲ εἰς συλλαβὴν, ὅταν μετὰ ἕνα πόδα εἰς συλλαβὴν λήξῃ, λειπουσῶν δηλαδὴ δύο συλλαβῶν. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὅταν εἰς ἕνα πόδα ὁλόκληρος κατάληξις γένηται.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΠΛΟΚΗΣ.

Ἐπιπλοκή ἐστι τοῦ μέτρου τὸ ἀνάπαλιν γένος, ἐξ ἧς τὰ μέτρα γίνεται· εἰσὶ μὲν οὖν ἐπιπλο-

καὶ κατὰ μὲν τινας καὶ ἄλλαι πλείω· αἱ νῦν ἀναγκαιότεραι τρεῖς· καὶ ἡ μὲν καλεῖται τρίσημος δυαδική· ἡ δὲ, τετράσημος δυαδική· ἡ δὲ, ἑξάσημος τετραδική. καὶ δυαδικῆς μὲν τρισήμου εἴδη δύο, τό, τε ἰαμβικὸν καὶ τὸ τροχαϊκόν· τῆς δὲ τετρασήμου δυαδικῆς, δύο, τό, τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν· τῆς δὲ ἑξασήμου τετραδικῆς, τέσσαρα, τό, τε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τὸ χοριαμβικὸν, τὸ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικόν, καὶ τὸ ἀντισπαστικόν. ὠνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαί, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἴδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη μεταπίπτει. ἐροῦμεν δὲ καὶ ἑκάστης τὸ ἴδιον. ἡ μὲν γὰρ πρώτη, τρίσημος καλεῖται δυαδική· τρίσημος μὲν, ὡς τῶν ποδῶν τριχρόνων ὄντων· δυαδικὴ δὲ, ὅτι εἴδη δύο ἐξ αὐτῆς γίνεται, τὸ ἰαμβικὸν, καὶ τὸ τροχαϊκόν· καὶ ἡ τετράσημος δὲ δυαδικὴ ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες τετράχρονοί εἰσι· δύο δὲ εἴδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται, τό, τε δακτυλικὸν, καὶ τὸ ἀναπαιστικόν. καὶ ἡ ἑξάσημος δὲ τετραδικὴ ἀσφαλῶς εἴρηται. ἐὰν μὲν γὰρ κατὰ πόδα βαίνωμεν ἁπλῶν, τρίσημος ὠνομάσθη δυαδική. ἐὰν δὲ κατὰ συζυγίαν, ἑξάσημος τετραδική· μεταπίπτει δ' ἀπ' αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη τόνδε τὸν τρόπον· ἐκτίθημι καθαρὸν ἴαμβον τόνδε,

Ἰὼ Καΐκε Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί. τούτου εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται τροχαϊκὸν, ἀπὸ τοῦ τριμέτρου δίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικόν. καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. οὐ μόνον δ' ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσι τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπιπλοκῆς διασώζεται. φέρε γὰρ, τῷ προειρημένῳ στίχῳ εἰ προσθείην κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, πάλιν γίνεται τροχαϊκόν.

Νῦν ἰὼ Καΐκε Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί. συμβαίνει οὖν κατὰ τὰς προσθέσεις, ἢ ἀφαιρέσεις τάδε ἀλλήλοις ἐπιπλέκεσθαι. ταῦτα περὶ τρισήμου δυαδικῆς. Ἡ δὲ τετράσημος δυαδικὴ δύο μὲν εἴδη γεννᾷ, δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν· καὶ διὰ τοῦτο καλεῖται δυαδικὴ τετράσημος, ὅτι ὁ δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος τετράσημοί εἰσιν, ἤγουν τετράχρονοι. κληθείη δ' ἂν καὶ ὀκτάσημος, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. ἐπιπλέκεται δὲ ἀλλήλοις ἀεὶ τὸν τρόπον τοῦτον· ἔστω στίχος ὅλος δακτυλικὸς,

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. Τούτου τὴν πρώτην ἀφελὼν συλλαβὴν, τὸ λειπόμενον γίνεται ἀναπαιστικόν· καὶ αὖ πάλιν, ἐὰν τὰς ἑξῆς ἀφέλοις βραχείας δύο συλλαβὰς, γίνεται δακτυλικόν.

Θέν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε. ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐὰν προσθῶ δύο βραχείας, ἀναπαιστικὸν τὸ εἶδος γίνεται, Ὅτι Ἰλιόθεν. τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ ἀναπαιστικὸν, πλὴν ὅτι τὰς δύο βραχείας κατὰ τὴν ἀρχὴν ὑφαιρεῖται, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν. δεῖ οὖν σε, ὅταν λαμβάνῃς δυαδικὴν τετράσημον, ἐὰν μὲν μακρὰν εὑρίσκῃς, μίαν ἀφαιρεῖν· ἐὰν δὲ βραχείας δύο, μίαν προστιθέναι μακράν· καὶ οὕτω σοι τὸ μὲν δακτυλικὸν γίνεται ἀναπαιστικὸν, τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν δακτυλικόν. ἐὰν μέντοι ὁ ἡρωϊκὸς στίχος καὶ σπονδεῖον ἔχῃ συχνάκις μεμιγμένον, πάλιν τὸ ὅμοιον συμβαίνει. ἐν γὰρ ταῖς ἁρμοζούσαις προσθέσεσί τε καὶ ἀφαιρέσεσι, τὸ εἶδος εἰς ἀναπαιστικὸν εἶδος ὑγιὲς ἀλλάσσεται, ὡς ἐπὶ τοῦδε,

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ. ὑγιὲς ἐποίησα ἀναπαιστικὸν, προσθεὶς βραχείας δύο, Ὁ δὲ ὡς εἰπὼν πυλέων. διὰ τί δὲ ἐν ταῖς πρώταις ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαιροῦμεν ἢ προστίθεμεν, ἐν δὲ ταύταις ἔσθ' ὅτε καὶ δύο; μάλιστα μὲν, ἐπεὶ ἐκεῖνα ἐξ ἁπλῶν δύο σύγκειται συλλαβῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὥσπερ ἐν τῷ περὶ καταλήξεως διεσήμαινε, τὸ καταληκτικὸν καὶ ὑπερκαταληκτικόν· καταληκτικὸν μὲν, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλ-

δισυλλαβίαν ὑπερκατάληκτόν ἐστι, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν· οὕτω κἀνταῦθα οὐ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ κατὰ δύο. ἔτι δὲ κἀκεῖνο ῥητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα δὲ ἐν διπλασίῳ. πρὸς οὖν τὴν μίαν μακρὰν, τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν, ἢ προστιθέναι βραχείας, ἵνα ἐν ἴσῳ λόγος διατηρηθῇ. Ἡ δὲ τρίτη ἐπιπλοκὴ, καλεῖται μὲν τετραδικὴ, ἐπειδὴ τέσσαρα εἴδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέκεται, ἀντισπαστικὸν, χοριαμβικὸν, καὶ ἰωνικὰ δύο. ἑξάσημος δὲ, ὅτι ἕκαστος τούτων ἑξάχρονός ἐστιν. ἐπιπλέκεται δὲ ἐξ ἀλλήλων τοῦτον τὸν τρόπον. τίθημι μέτρον ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος,

Βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα φύοντα· τοῦτο ἀπὸ μείζονος ἰωνικὸν τετράμετρον βραχυκατάληκτον· ἀφαιρῶ αὐτοῦ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται χοριαμβικὸν, στεῖ δ' ἐπὶ γῆς. ἀφαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, ἐπὶ γῆς δέν. ἀφαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπόμενόν ἐστιν ἀντισπαστικὸν, πὶ γῆς δένδρε. εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ μείζονος, γῆς δένδρεα. οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προσθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σώζονται ἐπιπλοκαί. τὸ χάριεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοιοῦτον· ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν, εἶτα ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος, εἶτα τὸ χοριαμβικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπὸ μείζονος.

Τοῦ μὲν ἡρωϊκοῦ μέτρου σχήματά εἰσι τριάκοντα δύο. ὅλων γὰρ ὄντων δακτύλων, ἓν σχῆμα γίνεται, καὶ ὅλων σπονδείων, ἕν· δάκτυλος δὲ μετὰ σπονδείων, ε. σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ δακτύλων, ε. δύο δὲ σπονδεῖοι μετὰ τριῶν δακτύλων, ι. καὶ δύο δάκτυλοι μετὰ τριῶν σπονδείων, ι. καὶ ἔστιν ἡ μέθοδος οὕτως· ἑκάστη τῶν ε, χωρῶν, δύο δέχεται πόδας, δάκτυλόν τε καὶ σπονδεῖον· καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα β. β. β. β. β. καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρα· εἶτα τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης καὶ β, γεγονότα, ἤγουν τὰ τέσσαρα, ἐπὶ τὴν τρίτην, τοῦτ' ἔστι τὰ δύο, δὶς τέσσαρα λέγων, καὶ ποιῶ, η. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ, ἤγουν τὰ δύο, καὶ γίνονται ιϛ. δὶς γὰρ τὰ ὀκτὼ, ιϛ. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε, καὶ γίνονται λβ. δὶς γὰρ ιϛ, τριάκοντα δύο. ἔλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸ ἰαμβικόν· ἡ πρώτη χώρα δέχεται πόδας ε, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, δάκτυλον, σπονδεῖον· ἡ δευτέρα τρεῖς, ἴαμβον, χορεῖον, ἀνάπαιστον· ἡ τρίτη, πέντε ὁμοίως τῇ πρώτῃ· ἡ τετάρτη τρεῖς, ὁμοίως τῇ δευτέρᾳ· ἡ πέμπτη, πέντε. καὶ ἐκτίθημι οὕτως ε, γ, ε, γ, ε. τῇ ὁμοίᾳ οὖν χρώμεθα μεθόδῳ. πολλαπλασιάζω τὴν α, ἐπὶ τὴν β. πεντάκις τὰ γ, ιε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ. πεντάκις ιε, γίνονται οε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ. τρεῖς οε, σκε. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε. πεντάκις τὰ σκε, αρκε. ὥστε εἶναι τὰ τριμέτρου ἰαμβικοῦ σχήματα, αρκε. διὰ τί οὖν τὴν ἕκτην χώραν οὐ μετροῦμεν; ὅτι πάντως ἐστὶν ἴαμβος. κἂν γὰρ πυρρίχιος ᾖ, τῷ ἀδιάφορον εἶναι τὴν ἐσχάτην, ἴαμβός ἐστιν. ὁ αὐτὸς οὖν ἀεὶ σχῆμα ἕτερον οὐ ποιεῖ. καὶ ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ δὲ ὁμοίως.

ΠΕΡΙ ΙΑΜΒΙΚΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, κατὰ μὲν τὸ τελειφανέστατον αὐτοῦ μέχρι τοῦ τριμέτρου πρόεισι· κατὰ δὲ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕροις κόμμα, καὶ μέχρι τοῦ πενταμέτρου παραύξεται. δέχεται δὲ κατὰ μὲν περιττὰς χώρας τοὺς πέντε τούτους πόδας, ἴαμβον, χορεῖον, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· εἰς δὲ τὰς ἀρτίους τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, ἴαμβόν φημι, καὶ χορεῖον, καὶ ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὴν ἕκτην χώραν, ἴαμβον μόνον, ἢ πυρρίχιον. Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν, τὸ ἐξ

ἔχον πόδας, ἢ χώρας ἰαμβικὸν, καθὸ κατὰ διποδίαν βαίνοιτο τὸ τοιοῦτον μέτρον. ὑφίσταται δὲ ἀπὸ τούτου τοῦ μέτρου κατὰ ἀφαίρεσίν τε καὶ πρόσθεσιν μονόμετρά τε καὶ δίμετρα, καὶ τετράμετρα, καὶ πεντάμετρα. ἀποθέσεις δὲ αὐτῶν αἵπερ καὶ πάντων. καὶ γὰρ ἃ μὲν αὐτῶν ἐστὶν ἀκατάληκτα, ἃ δὲ ὑπερκατάληκτα, ἃ δὲ καταληκτικὰ, ἃ δὲ βραχυκατάληκτα.

Μονόμετρον μὲν οὖν ἰαμβικὸν βραχυκατάληκτον τοῦτο,

Φεῦ φεῦ. λείπει γὰρ ὅλος ποὺς πρὸς τὸ μονόμετρον ἀπαρτίσαι. Ἀκατάληκτον δὲ τοῦτο,

φεῦ φεῦ ἰώ. Καταληκτικὸν δὲ τοῦτο,

Ἄραρεν. εἰς συλλαβὴν γὰρ ἡ τελευταία χώρα λήγει. Ὑπερκατάληκτον δὲ τοῦτο,

Πάτερ Λυκάμβα. ἡ γὰρ διποδία νῦν μιᾷ πλεονάζει συλλαβῇ·

Δίμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τοῦτο,

Ἥλιε θοαῖς ἵπποις. λείπει γὰρ ὅλος ποὺς εἰς ἀπάρτισιν τῆς διποδίας. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τοῦτο,

Ἐρῶ τε δηῦτε κοὐκ ἐρῶ. Καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τοῦτο,

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι. μιᾶς γὰρ συλλαβῆς λείπει πρὸς τὸ διποδίαν ἀπαρτίσαι. Ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Ἔσπειρεν αὐτὸς καὶ πέτρας δή. μιᾷ γὰρ πλεονάζει τῆς διποδίας.

Τρίμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω. λείπει γὰρ ὅλῳ ποδί. Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ,

Ἥκω φέρων σοι τῆς ἐρήμου καρδίας. Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τὸ,

Ὄγμος κακοῦ δὲ γήραος καθαιρεῖ. Ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς.

Τετράμετρον δὲ, βραχυκατάληκτον μὲν, ὡς τοῦτο,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σάς. λείπει γὰρ ὅλῳ ποδὶ πρὸς τετράμετρον.

Ἀκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι· λίσσομαί σε, λίσσομαι. πλήρεις γὰρ ἔχει τὰς δ. διποδίας.

Καταληκτικὸν δὲ, ὡς τόδε,

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. λείπει γὰρ μιᾷ συλλαβῇ πρὸς τετράμετρον.

Ὑπερκατάληκτον δὲ, ὡς τόδε,

Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτναν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς παρήειρε. Ἀκατάληκτον δὲ,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς παρήειρε φρένας; Καταληκτικὸν δὲ τόδε,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω λόγον; τίς σὰς φρένας σ' ἀφεῖλεν; Ὑπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὅπου καὶ αὐτὸ τὸ ἀκατάληκτον σπανιώτατόν ἐστι, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὸν ἴαμβον ἐπὶ πλέον τῶν λβ, χρόνων ἀνέρχεσθαι.

Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἰαμβικὸν, καλούμενον χωλιαμβικὸν, ὃ τοῦ ὀρθοῦ τούτῳ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν τὴν τελευταίαν βάσιν ἰάμβῳ ἢ πυῤῥιχίῳ ἀπαρτίζει, καὶ διαφορεῖ κατὰ τὸ παραλήγοντα, πάντας δεχόμενον τοὺς εἰς ἴαμβον συντελοῦντας πόδας, μηδὲν μικρολογούμενον περὶ τὴν τῶν συλλαβῶν ποσότητα· τὸ δὲ χωλὸν τὴν μὲν καταπαλεῖσθαι, ἤτοι τὴν βάσιν σπονδειακὴν ἀπαιτεῖ, ἢ τροχαϊκὴν πάντως, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς·

λαβῆς· τὸν δὲ παραλήγοντα πόδα οὐ μόνον δισύλλαβον, ἀλλὰ καὶ ἴαμβον πάντως, οὐ σπονδεῖον· ἴαμβον μὲν, ὡς τόδε,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω. σπονδεῖον δὲ, ὡς τοῦτο,
Ἐπ' ἄκρον ἕλκων ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων. καὶ περὶ ἰαμβικοῦ τοσαῦτα.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον, ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ καλεῖται τραγικόν τε καὶ κωμικὸν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν οἱ πολλοὶ ἐχρήσαντο. δέχεται δὲ τοῦτο, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας ι, δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον, καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, καὶ τετάρτῃ, τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τοῦτ' ἔστιν, ἀνάπαιστον, χορεῖον, καὶ ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, ἴαμβον ἢ πυρρίχιον. δεῖ γὰρ αὐτὴν εἶναι πάντως δισύλλαβον· καὶ τὴν μὲν πρὸ τέλους εἶναι βραχεῖαν, τὴν δὲ ἐπὶ τέλους ἀδιάφορον. τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέρος καλεῖται καθαρόν τε καὶ τρίμετρον. τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο· δέχεται δὲ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, καὶ τετάρτῃ ἴαμβον μόνον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον. ἐκλήθη δὲ ἴαμβος, ἀφ' οὗ τὸ μέτρον παρονομάζεται ἰαμβικὸν, ἐπείπερ οἱ ὑβρίζειν καὶ λοιδορεῖν τινὰς βουλόμενοι, τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ. ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν, ὅπερ ἐστὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν. ἢ ἀπὸ Ἰάμβης, οὕτω καλουμένης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε τὸν βίον, ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι· καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἐκ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας εἰς μέγα λήγειν κακόν. μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ὅμηρος ὁ σοφώτατος,

Ἥτ' ὀλίγη μὲν, λέγων, πρῶτα κορύσσεται· αὐτὰρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. Πόδες οὖν τοῦ ἰαμβικοῦ ἕξ, ἴαμβος, χορεῖος, σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυρρίχιος. μετρεῖται δὲ τὸ ἰαμβικὸν κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρον λέγεται. εἰ γὰρ καὶ ἑξάμετρον ἔφημεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀλλ' ἁπλῶς εἴπομεν, ἀντὶ τοῦ ἑξάποδον. Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρές εἰσι δ, τραγικὸς, κωμικὸς, σατυρικὸς, καὶ οὕτω πως ἰδίως λεγόμενος, ἰαμβικός. καὶ ἐστὶ τραγικοῦ μὲν ἴδιον, τὸ ἐπὶ πλεῖστον μὲν ἐκ σπονδείων καὶ ἰάμβων συγκεῖσθαι, σπανίως δὲ καὶ ἕνα τρισύλλαβον ἐπιδέχεσθαι, οἷον,

Ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα Διόνυσος, ὃν τίκτε πότ' ἡ Κάδμου κόρη.

κωμικοῦ δὲ ἴδιον, τὸ καὶ ἐκ τρισυλλάβων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκεῖσθαι, οἷον,

Καὶ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν. ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, τὸ μέσον εἶναι τραγικοῦ καὶ κωμικοῦ, ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρισυλλάβους μὴ κατακόρως, οἷον,

Ἡ δ' ἄγκος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρομον. ἴδιον δὲ ἰαμβικοῦ, τὸ δισυλλάβους μόνους ἐπιδέχεσθαι πόδας, καὶ μάλιστα ἴαμβον, οἷον,

Πάτερ Λυκάμβα ποῖον ἐφράσω τόδε;

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΟΥ.

Τὸ μὲν ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ δίμετρον ἰαμβικόν φασι, τὸ καὶ ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ τὸ ὀκτασύλλαβόν ἐστιν, ἐπιδεχόμενον, κατὰ μὲν τὴν πρώτην καὶ τρίτην χώραν, ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ὡς ἔθος· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, ἴαμβον μόνον· κατὰ δὲ τὴν τετάρτην, ἴαμβον ἢ πυρρίχιον, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἰς

τὰ κῶλα ἕξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλα, φασὶν οἴκους· τὰ δὲ δύο, κυκλίους. καὶ ἐπιδέχονται, οἱ μὲν οἶκοι ἀνάπαιστον, καὶ δύο ἰάμβους, καὶ περιττὴν συλλαβήν· οἷον,

Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον. καὶ,

Ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου. τὸ δὲ τούτων κυκλίου σύγκειται ἐκ τε τοῦ ἐλάσσονος τῶν δισυλλάβων ποδῶν, τουτέστι τοῦ πυρριχίου, καὶ ἐκ τοῦ μείζονος, ἤτοι τοῦ σπονδείου· καὶ ἔχει ἐν μὲν ταῖς περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα· ἐν δὲ ταῖς ἀρτίαις, τὸν μείζονα· οἷον,

Ἀρετῆς εὐστεφάνου ἄνθεα δρέψαι, Ἁγίων περσιδάμου κόσμου αἰῶν. καὶ,

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε. τινὲς δὲ συμπλάττουσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἐξ ἑνὸς τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν τὴν συστροφὴν ἔχοντα, ἤγουν ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον ἀκατάληκτον, ὃν καὶ ἀνακλώμενόν φασι, ἐπιδεχόμενον δὲ τομὴν ἑφθημιμερῆ, τουτέστι κατὰ τὰς τρεῖς τοῦ δευτέρου ποδὸς περαινομένην τὴν τομὴν εἰς μέρος λόγου· οἷον,

Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἤδη. ἔτι δ' ὅτι καὶ ἀπὸ χοριάμβου ἄρχεται ὁ τοιοῦτος στίχος, εἶτα ἔχει τὸν ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας, καθὰ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ· οἷον,

Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τριῶν τετρασυλλάβων· εἰ δὲ βούλει, ἐκ δισυλλάβων ἕξ· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τροχαίου· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἰάμβου· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πυρριχίου· ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, σπονδείου· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πάλιν πυρριχίου· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, τροχαίου, ἢ σπονδείου, διὰ τὴν ἀδιάφορον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΧΑΙΚΟΥ.

Ἔτι δὲ τὸ τροχαϊκὸν ὡσαύτως κατά τε τὰς τῶν ποδῶν παραυξήσεις, καὶ τὰς τομάς, καὶ ἔτι τὰς ἀποθέσεις· βαίνεται δὲ παραπλησίως ἐκείνοις κατὰ διποδίαν. ἐπισημότατον δ' αὐτοῦ τό, τε δίμετρον καταληκτικόν, καὶ ἔτι τὸ τρίμετρον καταληκτικόν, ὅ τινες καὶ ἀκέφαλον ἴαμβον καλοῦσιν, ὅτι μιᾷ συλλαβῇ λείπει κατ' ἀρχὰς ἰαμβικὸν τρίμετρον εἶναι· καὶ ἔτι τὸ τετράμετρον.

Μονόμετρον μὲν οὖν τροχαϊκὸν βραχυκατάληκτον, ὡς τοῦτο,

Ζεῦς με. ἀκατάληκτον, Κάρφεται γάρ. καταληκτικόν, Ζεῦ πάτερ. ὑπερκατάληκτον, Ἔρχεται πολύς.

Δίμετρον δέ, βραχυκατάληκτον μέν, Κάρφεται γὰρ ἤδη. ὃ καὶ ἰθυφαλλικόν. ἀκατάληκτον δέ, Οὐδ' Ἀμεινίαν ὁρᾶτε. καταληκτικὸν δέ, Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων, ὃ καὶ εὐριπίδειον. Ὑπερκατάληκτον δέ,

Οὐδ' Ἀμεινίαν ὁρᾶτε νῦν.

Τρίμετρον δέ, βραχυκατάληκτον μέν, ὡς τοῦτο,

Οὐδ' Ἀμεινίαν ὁρᾶτε πτωχόν. Ἀκατάληκτον δέ,

Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων θούριος Ἄρης. Καταληκτικὸν δέ, ὃ καὶ ἴαμβον ἀκέφαλον ἔφαμεν καλεῖσθαι.

Ζεῦ πάτερ γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην. Ὑπερκατάληκτον δέ,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανύσας.

Τετράμετρον δέ, βραχυκατάληκτον μέν,

Οὐδ' Ἀμεινίαν ὁρᾶτε πτωχὸν οὐδ' ἕν' ἡμῶν. Ἀκατάληκτον δέ,

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε κούρα. Καταληκτικὸν δέ,

Ἔρξιν,

Ερξίη, πῆ δηὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. Υπερκατάληκτον δὲ,

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέθειρα χρυσόπεπλε νῦν κόρα.

Πεντάμετρον δὲ βραχυκατάληκτον μὲν τόδε,

Ερχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας, ἀπ' οἰνηρᾶς δό. Ακατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένου τοῦ τέλει τοῦ Χίῳ. Καταληκτικὸν δὲ, τὸ αὐτὸ, πάλιν λείποντος τοῦ δὲ τοῦ σπονδείου μου,

Ερχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίῳ. Υπερκατάληκτον δὲ οὐκ ἔστιν, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ ἰαμβικῷ.

Εστι δὲ καὶ χωλὸν τροχαϊκὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, ὃ τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὡς τόδε,

Μὴ προτίμα δηὖτ' ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. Χωλὸν δὲ λέγει, ὅτι τὸν παραλήγοντα πόδα σπονδεῖον ἔχει, ὃν ἀποστρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκά. ταῦτα γὰρ φιλεῖ τὴν κατακλεῖδα, ἢ χορεῖον, ἢ τροχαῖον φέρειν· τροχαῖον,

Ερξίη, πῆ δηὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. χορεῖον,

Τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ.

Τὸ δακτυλικὸν, βαίνεται μὲν κατὰ μονοποδίαν, αὔξεται δὲ μέχρι ποδῶν ἕξ. ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ αἰολικὸν, τὸ δὲ λογαοιδικόν. Τὸ μὲν οὖν κοινὸν κατὰ πᾶσαν χώραν δέχεται ἀδιαφόρως δάκτυλον καὶ σπονδεῖον. ὑφίσησι δὲ κατὰ ἀφαίρεσιν δίμετρά τε καὶ τρίμετρα· μονόμετρα δὲ οὐκ ἔχει, τῷ μὴ βαίνεσθαι κατὰ διποδίαν· συνεμπλασιν γὰρ ἂν ἐποίει τὸν τοιούτων μέτρων πρός τε τὰ τροχαϊκὰ καὶ ἰαμβικά. ἔχει δὲ ἀποθέσεις τρεῖς, καταληκτικὸν εἰς τε συλλαβὴν, καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτον. καὶ δίμετρον μὲν ἀκατάληκτον, τὸ,

Υμῖν μὲν θεοί. Τρίμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ πενθημιμερὲς καλεῖται, καὶ ἀρχιλόχειον, τὸ,

Εν δὲ Βατουσιάδης. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, ὡς τὸ,

Οὐλομένην ἢ μυρί. Ακατάληκτον δὲ τὸ,

Ατρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι. Τετράμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἑφθημιμερὲς, ᾧ Αλκμὰν κέχρηται,

Ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δῆμος ἅπας. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καὶ ἀρχιλόχειον,

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι. Ακατάληκτον δὲ, τὸ ἀρχιλόχειον, ὃ καὶ δίμοιρον ἔπους λέγεται,

Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα.

Πεντάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν,

Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπιθήσειν ἄναξ ἀνδρῶν. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, τὸ καλούμενον σιμμίειον,

Χαῖρε ἄναξ ἑταίρε, ζαθέας μάκαρ ἥβας. Ακατάληκτον δὲ,

Εὗδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος. Εξάμετρον δὲ, καταληκτικὸν μὲν εἰς συλλαβὴν, ἐκ τῶν ὁμηρικῶν οὐκ ἔχομεν· εἴπου δέ τις ἐντύχοι, ἔστι τὸ μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζον τοῦ πεντάμετρου ἀκαταλήκτου. Καταληκτικὸν δὲ εἰς δισύλλαβον, πάντα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη.

Ἀκατάληκτον δὲ, σπάνιον ἐξ αὐτῶν, ὡς τὸ,

Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

ΠΕΡΙ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ ΑΙΟΛΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ αἰολικὸν, κατὰ μὲν τὰς ἄλλας χώρας πάσας ἐπιδέχεται ὡσαύτως τῷ κοινῷ τούς τε δακτύλους καὶ σπονδείους ὁμοίως καὶ κατὰ τὰς προθέσεις· τὸν δὲ πρῶτον πόδα ἔχει ἕνα τῶν δισυλλάβων ἀδιάφορον. ὅτε μὲν οὖν ἐστὶν ἀκατάληκτον, δάκτυλον ἢ ἀμφίμακρον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· ἐὰν δὲ καταληκτικὸν, εἰς δισύλλαβον μὲν, σπονδεῖον ἢ τροχαῖον ἔχει τὸν τελευταῖον· εἰς συλλαβὴν δὲ, ἀδιάφορον. ὑφίσταται δὲ καὶ ἐν τούτῳ κατὰ ἀφαιρέσεις δίμετρά τε καὶ τρίμετρα, καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα· μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει· καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν καὶ εἰς δισύλλαβον, καὶ ἀκατάληκτα. τῶν μὲν οὖν ἄλλων παραδείγματα οὐκ ἔχομεν· τετραμέτρων δὲ καταληκτικῶν εἰς δισύλλαβον, τὸ,

Θηρασχοῦ πόδες ἐπτόργυιοι,
Τὰ δὲ σάμβαλα πεντεβόεια.
Πίσυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν.

Ἀκαταλήκτων δὲ,

Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ,
Γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον,
Ἄτθις, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο·
Φροντὶς δ' ἦν, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτέ.

Πενταμέτρου δὲ καταληκτικοῦ εἰς δισύλλαβον,

Τίῳ σ' ὦ φίλε γαμβρὲ, καλῶς εἰκάσδω,
Ορπακι βραδινῷ σε μάλιστ' εἰκάσδω.

Ἀκαταλήκτου δὲ, τοῦ καὶ σαπφικοῦ καλουμένου, ὃ καὶ τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβόν ἐστι·

Ηράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν ἄτε πάλαι πόκα.

Ἐξαμέτρου δὲ καταληκτικοῦ εἰς δισύλλαβον, τὸ,

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα καλέσαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΑΟΙΔΙΚΟΥ.

Λογαοιδικὸν δὲ καὶ αὐτὸ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, τελευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν· καὶ τὸ μὲν πρὸς δυσὶ δακτύλοις τροχαϊκὴν ἔχοντος συζυγίαν, καλουμένου δὲ ἀλκαϊκοῦ, παράδειγμα, τὸ,

Καί τις ἐπ' ἐσχαπιοῖσιν οἰκεῖς. τοῦ δὲ πρὸς τρισὶ, καλουμένου πραξιλλείου, τὸ,

Ω διὰ τῶν θυρίδων καλῶς βλέποισα. Παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα. ἡ δὲ τροχαϊκὴ συζυγία ἐνταῦθα, ἢ διτρόχαιός ἐστιν, ἢ ἐπίτριτος β.

ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΚΟΥ Η ΗΡΩΙΚΟΥ.

Τὸ Ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστιν· ἓξ γὰρ χώρας ἐπιδέχεται, καὶ κατὰ μονοποδίαν μετρεῖται· κατὰ μὲν οὖν τὰς πέντε χώρας δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιάφορον, ἐνίοτε καὶ παλιμβάκχειον καὶ ἀμφίμακρον, καθαροὺς μέν τοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένους· καθαροὶ δέ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐπιφερομένην λέξιν ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην· καὶ παλιμβάκχειον μὲν, ὡς ἐν τῷ,

Πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. ἀπήρτισαι γὰρ, εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε. ἀμφίμακρον δὲ, ὡς ἐν τῷ,

Οὔτοί μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι, ἐν

τι τῇ μεσυλλαβῇ, δύο, καὶ ἐν τῇ αἰτίῃ· ἀπηρτισμένοι γάρ εἰσιν εἰς μέρος λόγου, καὶ τὰς ἑξῆς ἔχουσιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας. ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον. ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή. ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπείπερ Ομηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιὼν, τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ· χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ὁ μὲν παλιμβάκχειος εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν θεραπεύεται, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα ἡ αὐτὴ ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ παλιμβακχείου εἰς μέρος λόγου, καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος, οἷον,

Πλάγχθη· ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε. ὁ δὲ ἀμφίμακρος κατὰ τὴν τρίτην, λήγουσαν καὶ ταύτην ὁμοίως εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχουσαν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον,

Οὔτοί μοι αἰτίη ἐσσὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν. ἔπη δὲ λέγονται κυρίως οἱ τοῦ ἡρωϊκοῦ τούτου μέτρου καὶ ἑξαμέτρου στίχοι.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΗΡΩΙΚΟΥ.

Διαφοραὶ δὲ τῶν ἡρωϊκῶν στίχων εἰσὶν ἑπτά· κατενόπλιον, περιοδικὸν, βουκολικὸν, σαπφικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, καὶ πολιτικόν. κατενόπλιον μὲν οὖν ἐστι, τὸ ἔχον δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

Ως φάτο δακρυχέων, τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ.

Περιοδικὸν δέ ἐστι, τὸ ἔχον ἕνα δάκτυλον, καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον,

Οὐλομένην, ἣ μυρί' Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε.

Βουκολικὸν δὲ, τὸ κατὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον,

Εξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.

Σαπφικὸν δέ ἐστι, τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου, καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον,

Αλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

Υπόρρυθμον δέ ἐστι, τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον μέρος λόγου, οἷον,

Υβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τέλειον δέ ἐστι, τὸ ἔχον πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, οἷον,

Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε.

Πολιτικὸν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ πάθους ἢ τρόπου πεποιημένον, οἷον,

Ιππους τε ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ λογοειδεῖ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΑΠΑΙΣΤΙΚΟΥ.

Τὸ δὲ ἀναπαιστικὸν, κατὰ διποδίαν μὲν βαίνεται, κατὰ πᾶσαν δὲ χώραν δέχεται ἀδιαφόρως σπονδεῖον καὶ ἀνάπαιστον, σπανίως δὲ καὶ προκελευσματικόν· παρὰ δὲ τοῖς δραματοποιοῖς καὶ ἴαμβον καὶ δάκτυλον. ἔχει δὲ καὶ ἀποθέσεις ἓξ· βραχυκατάληκτον, καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ἀκατάληκτον, ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον. δίμετρον μὲν καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ὃ καὶ παροιμιακὸν καλεῖται, τὸ,

Πόθ' Αρτεμις οὐκ ἐχόρευσε. Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοισιν. τούτῳ δὲ καὶ Κρατῖνος καὶ Αρχίλοχος ἐχρήσαντο. Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καλούμενον σιμμίειον, τὸ,

Ισία ἁγνὰ ἀπ' εὐξείνων μέσατοίχων. Τετράμετρον δὲ καταληκτικὸν, τὸ καλούμενον ἀριστοφάνειον, ᾧ καὶ Αριστόξενος καὶ Επίχαρμος καὶ Κρατῖνος ἐχρήσαντο, τὸ,

Οτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σωφροσύνη νενόμιστο. ἀναπαιστικὸν δὲ τε-

τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς ἐκλύσεως τῶν ἀναπαίστων γινόμενον, ἐπὶ τὸ Ἀριστοφάνους, τὸ,

Τίς ὄρεια βαθύκομα τάδ' ἐπίσυτο βροτῶν.

Ἔστι δὲ καὶ λογαοιδικὸν ἀναπαιστικὸν, ὅπερ ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις χώραις τοὺς αὐτοὺς ἐπιδέχεται πόδας τῷ ἀναπαιστικῷ καθαρῷ· ἐν δὲ τῷ τέλει ἴαμβον καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον, τουτέστιν, ἢ βακχεῖον, ἢ ἀμφίβραχυν. ἔστι δὲ ἐπισημότατον αὐτοῦ, τὸ καλούμενον ἀρχεβούλειον, ᾧ καὶ Καλλίμαχος ἐχρήσατο, ἔχον τὸν πρῶτον πόδα ἀνάπαιστον, ἢ σπονδεῖον, ἢ ἴαμβον· τοὺς δὲ ἐφεξῆς πάντας, ἀναπαίστους· οἷον.

Ἀγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν. Νύμφα σὺ μὲν Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὰ Ἔννα. ἐν τοῖς διὰ μέσου μέντοι ἀναπαίστοις ὁ Ἀλκμὰν καὶ σπονδείους παραλαμβάνει.

ΠΕΡΙ ΕΠΩΝ ΧΩΛΩΝ.

Γίνονται δὲ ἔπη χωλὰ, ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ κατ' ἔνδειαν. ἑκατέρου δὲ τούτων διαιρουμένου κατά τε τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον, καὶ τὸ τέλος, γίνονται τρόποι ἕξ. ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ δύο, ὁ προκέφαλος καὶ ἀκέφαλος· ἐν τῷ μέσῳ δὲ, ὁ προκοίλιος καὶ ὁ λαγαρός· ἐν δὲ τῷ τέλει, ὁ δολιχόουρος, ὃν καὶ μακροσκελῆ φασὶ, καὶ ὁ μείουρος· ὡς καὶ πάθη τῶν στίχων φασί.

Προκέφαλος οὖν ἐστιν, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ,

Η εἰπέμεναι δμωῇσιν Ὀδυσσῆος θείοιο. καὶ ἐν τῷ,

Η οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. πλεονάζει γὰρ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις τὸ η.

Ἀκέφαλος δὲ, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐλλείπῃ χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. καὶ ἐν τῷ,

Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα. λείπει γὰρ ἐν τούτοις τῷ πρώτῳ ποδὶ χρόνος εἷς πρὸς τὴν τοῦ μέτρου σύστασιν.

Προκοίλιος δὲ, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ ἢ συλλαβῇ ἢ χρόνῳ· συλλαβῇ μὲν, ὡς ἐν τῷ,

Θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν. πλεονάζει γὰρ ἐν δηΐων τὸ ι. χρόνῳ δὲ, ὡς ἐν τῷ,

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. πλεονάζει γὰρ ἐν τῷ καὶ, χρόνος.

Λαγαρὸς δὲ, ὃν τινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐλλιπὴς χρόνῳ ἢ συλλαβῇ, ὡς ἐν τῷ,

Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα. ἐλλείπει γὰρ κατὰ τὸ ο χρόνος ἢ συλλαβή.

Δολιχόουρος δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζων συλλαβῇ· οἷον,

Αἰπλον καὶ χάριεν περὶ ζώνην βάλλετ' ἰξύϊ. πλεονάζει γὰρ τῇ ι συλλαβῇ.

Μείουρος δὲ, ὁ κατὰ τὸ τέλος ἐλλείπων χρόνῳ, ὡς ἐν τῷ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. τούτων μὲν οὖν τῶν ἓξ τρόπων, ὅσοι δύνανται, ἢ διὰ κοινῆς συλλαβῆς, ἢ διὰ συνιζήσεως θεραπεύεσθαι, οὐ κυρίως ἂν κληθεῖεν πάθη. ζητήσειε δ' ἄν τις περὶ τοῦ τῶν.

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον. καὶ τοῦ,

Πλέονές κε μνηστῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισι. καὶ τῶν ὁμοίων, πότερον ἀκεφάλους χρὴ λέγεσθαι, ἢ μή. προκέφαλοι μὲν γὰρ οὐκ εἰσίν. ὅτι γὰρ χρόνῳ πλεονάζουσιν οἱ πρῶτοι πόδες, ἐπειδὴ τετράχρονοί εἰσι, καὶ ἰσοδυναμοῦσι τοῖς δακτύλοις. φαμὲν οὖν κατὰ λόγον αὐτοὺς ἀκεφάλους καλεῖν, εἰ καὶ μὴ ἐλλείπουσι χρόνῳ ἢ συλλαβῇ. κεφαλὴν γὰρ ἔπους καθόλου τὴν ἄρχουσαν μακρὰν χρὴ νομίζειν εἶναι. ἐὰν οὖν αὕτη τῆς οἰκείας χώρας ἐκπέ-

σῃ.

ση, καὶ ἀντ' αὐτοῦ βραχεῖα τεθῇ, ἀκέφαλον ἐξ ἀνάγκης τὸ ἔπος γίνεται. καὶ τούτων τῶν προτεθέντων στίχων, ὁ μὲν,

Πλέονές κε μνηστῆρες, δύναται διὰ συνιζήσεως θεραπευθῆναι τῆς πλε, καὶ ο, συλλαβῆς εἰς μίαν μακράν· ὁ δὲ ἄλλος ἀθεράπευτός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ,

Ζεφυρείη πνείουσα. φασὶ δὲ τινες καὶ περὶ τούτων, ὅτι ὁ ποιητὴς εὐφωνίας μᾶλλον, ἢ μέτρου φροντίζων, ἐστὶν ὅπου τῆς τοῦ μέτρου ἀκριβείας ὑπερορᾷ· καὶ τοῦτο δῆλον ἐκ τοῦ,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν, Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον· ἢ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἥδετο τῇ τοῦ δασέος φ, ἐκφωνήσει, πλέον τι ἰσχύσας διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ Ἡλιοδώρῳ δοκεῖ τῇ δασείᾳ πλέον τι νέμειν. τὸ αὐτὸ φασὶ καὶ περὶ τοῦ Ζεφυρείη. ἀλλὰ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον δόξειεν ἂν καὶ τούτῳ τὴν ζε, συλλαβὴν μακρὰν εἶναι διὰ τὴν τοῦ δασέος φ, ἐπιζυγὴν, ὡς καὶ ἐν τῷ ὄφιν. ἀλλ' ἡ ρει, συλλαβὴ διὰ διφθόγγου γραφομένη οὐκ ἐᾷ τὸν λόγον τοῦτον ἄπταιστον προβῆναι. οὐ γὰρ δύναται διὰ τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν δάκτυλος συνίστασθαι, εἰ μή πως τὴν ρει, συλλαβὴν διὰ τοῦ ι, φήσειε γράφεσθαι. ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ βορέης τὴν βο, καὶ ρε, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν βο, συλλαβὴν τοῦ ρ, ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβήν. Ἀκέφαλος οὖν πάντη ἀθεράπευτός ἐστιν, ὡς ἐν τῷ,

Ἕως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. καὶ ἐν τῷ,

Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα. οὐδεμιᾷ γὰρ μηχανῇ οὔτε διὰ συνιζήσεως, οὔτε διὰ κοινῆς συλλαβῆς δύναται θεραπευθῆναι· καὶ εἰσὶν ὁμολογουμένως πάθη. τούτοις ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ,

Ἐπίπονος βέβληται βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Εἰσὶ δὲ καὶ εἴδη στίχων ἕξ· ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τραχὺς, μαλακοειδὴς, κακόφωνος καὶ λογοειδής. Ἰσόχρονος μὲν οὖν ἐστιν, ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐσχάτου τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος, ὡς τὸ,

Τὼ δ' ἐν μέσσῃ νηῒ ξυμβλήτην ἀλλήλοιν.

Ἀπηρτισμένος, ὁ διανοίας αὐτοτελῆ ἔχων ἐν αὐτῷ· οἷον,

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

Τραχὺς δέ ἐστιν, ὁ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν· οἷον,

Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

Μαλακοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ λείως ἐμπίπτων ταῖς ἀκοαῖς· οἷον,

Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι.

Κακόφωνος δὲ ἐστιν, ᾧ πολλὰ φωνήεντα πρόσεστιν· οἷον,

Φήσει ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

Λογοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ πεζότερος τῇ συνθέσει· οἷον, Ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Ἐπίχαρμος μνημονεύεται) Ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίναν.

Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἑπτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς πλειάδας ἐκάλεσαν, διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὥσπερ ἄστρα τὰ ἐν τῇ πλειάδι. εἰσὶ δὲ οὗτοι· Ὅμηρος· οὐχ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' υἱὸς Ὁμηρεῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος· καὶ Σωσίθεος, καὶ Λυκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος.

Τῶν ἀωρολείων) Ἀωρόλειοι οἱ ἔξω ἤδη ὥρας λελειμμένοι, τουτέστιν, ἐν γήρᾳ καλλωπιζόμενοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΟΥ.

Τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρον, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτό φασιν εἶναι, συντιθέντες, τὰς μὲν δύο χώρας αὐτοῦ, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, ἀπὸ δακτύλου καὶ σπονδείου ἀδιαφόρως, ἢ ἀμφιμάκρου, ἢ παλιμβακχείου, καθαρῶν μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλων κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην, ἐκ σπονδείου· τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀναπαίστου καὶ χορείου, διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς· βέλτιον δὲ οὕτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ εἰς δύο διῄρηται πενθημιμερῆ, εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζόμενα κατὰ τὴν τομήν. πενθημιμερὲς δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς. ἐπιδέχεται δὲ οὖν κατὰ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν χώραν δάκτυλον καὶ σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ καὶ παλιμβάκχειον, ἢ ἀμφίμακρον, θεραπευομένους, ὡς εἴρηται· εἶτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον πενθημιμερὲς ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου. οἷον.

Νηΐδες αἳ μύσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι. τούτου γὰρ ἡ τομή ἐστιν ἐν τῷ μύσης. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον πενθημιμερές ἐστιν ἐκ δακτύλου καὶ σπονδείου, καὶ συλλαβῆς μακρᾶς. ὅπερ ἐστίν, ὅτι καὶ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας ἐπιδέχεται δακτύλους ἢ σπονδείους, ἢ καὶ τὸν πρῶτον σπονδεῖον καὶ τὸν δεύτερον δάκτυλον· τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως ἔχει δύο δακτύλους καὶ συλλαβὴν ἀδιάφορον.

Ἰστέον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐποίουν στίχους δύο μείζους, καὶ ἕνα ἐλάττονα. τῶν δὲ οὖν μειζόνων τὸν πρότερον στροφὴν ἐκάλουν, περὶ τὸν βωμὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾄδοντες αὐτὸν καὶ χορεύοντες· τὸν δὲ δεύτερον ἀντίστροφον, ἐναλλάξαντες τὴν χορείαν· τὸν δὲ ἐλάττονα, ἐπῳδόν, ᾄδοντες αὐτὸν ἑστηκότες. ἐδήλου δὲ, ὥς φασι, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τῆς ἀνωτάτω σφαίρας κίνησιν· ἡ δὲ ἀντίστροφος, τὴν τῶν πλανωμένων· ἡ δὲ ἐπῳδὸς, τὴν τῆς γῆς ἠρεμίαν.

ΔΙΑΓΡΑΜ-

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ.

- Πόδες
  - δισύλλαβοι
    - δίχρονος, πυῤῥίχιος υ υ θεός.
    - τρίχρονοι
      - τροχαῖος - υ Φοῖβος.
      - ἴαμβος υ - γέλως.
    - τετράχρονος, σπονδεῖος - - ἥρως.
  - τρισύλλαβοι
    - τρίχρονος, τρίβραχυς υ υ υ δόλιος.
    - τετράχρονοι
      - δάκτυλος - υ υ ἥλιος.
      - ἀμφίβραχυς υ - υ Ομηρος.
      - ἀνάπαιστος υ υ - πολεμῶν.
    - πεντάχρονοι
      - βακχεῖος υ - - νοήμων.
      - ἀμφίμακρος - υ - ἡγεμών.
      - παλιμβάκχειος - - υ Ηφαιστος.
    - ἑξάχρονος, μολοττὸς - - - Ηρώδης.
  - τετρασύλλαβοι
    - τετράχρονος προκελευσματικὸς υ υ υ υ φιλόσοφος.
    - πεντάχρονοι
      - παίων πρῶτος - υ υ υ Στησίχορος.
      - παίων δεύτερος υ - υ υ Ονήσιμος.
      - παίων τρίτος υ υ - υ Κλεόβουλος.
      - παίων τέταρτος υ υ υ - Δορυμέδων.
    - ἑξάχρονοι
      - ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος υ υ - - Διομήδης.
      - ἀντίσπαστος υ - - υ Αλέξανδρος.
      - ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος - - υ υ Δημήτριος.
      - διτρόχαιος - υ - υ Αρχέδημος.
      - διίαμβος υ - υ - Ανακρέων.
      - χορίαμβος - υ υ - Εὐφορίων.
    - ἑπτάχρονοι
      - ἐπίτριτος πρῶτος υ - - - Αριστείδης.
      - ἐπίτριτος δεύτερος - υ - - Εὐρυμήδης.
      - ἐπίτριτος τρίτος - - υ - Δημοσθένης.
      - ἐπίτριτος τέταρτος - - - υ Καλλίξενος.
    - ὀκτάχρονος, δισπόνδειος - - - - Ηρακλείδης.

Τρίβραχυς ἢ χορεῖος. Αμφίμακρος ἢ κρητικός.
Διτρόχαιος ἢ τροχαϊκὴ ταυτοποδία. Διίαμβος, ἢ ἰαμβικὴ ταυτοποδία.
Επίτριτος δεύτερος, ἢ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ἢ καρικός.
Επίτριτος τρίτος, ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ ῥόδιος.
Επίτριτος τέταρτος, ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ μεσοχορής.
Δισπόνδειος, ἢ σπονδειακὴ ταυτοποδία.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ.

- **Ποιήματα**
  - συστηματικά
    - ἀπολελυμένα.
      - ἄστροφα.
      - ἀνομοιόστροφα
        - ἑτερόστροφα.
        - ἀλλοιόστροφ.
      - ἄτμητα.
    - μικτὰ συστηματικά.
    - κατὰ σχέσιν
      - μονοστροφικά.
      - ἀντιθετικά.
      - ἐπῳδικὰ
        - ἐπῳδικὰ ἰδίως. (ταῦτα ἐν τριάδι.)
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἀντίστροφος, } ἀνόμ. ἐπῳδός.
          - ὅμ. { στροφὴ, ἀντίστροφος, } ἀνόμ. ἐπῳδός.
        - προῳδικά. (ταῦτα ἐν τριάδι.)
          - ἀνόμ. ἐπῳδὸς, ὅμοι. { στροφὴ, ἀντίστροφος. }
          - ἀνόμ. ἐπῳδος, ὅμοι. { στροφὴ, ἀντίστροφος. }
        - μεσῳδικά. (ταῦτα ἐν τριάδι.)
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἐπῳδὸς, ἀνόμ. ἀντίστροφος. }
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἐπῳδὸς, ἀνόμ. ἀντίστροφος. }
        - περιῳδικά. (ταῦτα ἐν τετράδι.)
          - ἀνόμ. { ἐπῳδος, στροφὴ, ἀντίστρ. (ὅμ.) ἐπῳδός. }
          - ἀνόμ. { ἐπῳδὸς, στροφὴ, ἀντίστρ. (ὅμ.) ἐπῳδός. }
        - παλινῳδικά. (ταῦτα ἐν τετράδι.)
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἐπῳδὸς, ἐπῳδὸς (ὅμ.) ἀντίστροφος. }
          - ὅμοι. { στροφὴ, ἐπῳδὸς, ἐπῳδὸς (ὅμ.) ἀντίστροφος. }
      - κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆ.
      - μικτὰ κατὰ σχέσιν
      - κοινὰ κατὰ σχέσιν.
    - *
    - κοινὰ συστηματικά.
    - ἐξ ὁμοίων
      - ἀπερίοριστα.
      - κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους.
  - κατὰ στίχον.

* τὰ μετρικὰ ἄτακτα omittuntur.

ὥσπερ δὲ γίνεται τριὰς ἐπῳδικὴ, καὶ τετρὰς, οὕτω καὶ πεντὰς, καὶ ἐπὶ πλεῖον.

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΡΑΦΑΙ ΚΑΙ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Σελ. σίχ.
2, 2 κείμενος μάκ.
3, 12 γράφε, ἐκκαιδεκάδωρα
6, 17 γρ. νεανίας
8, 15 γρ. Ἐπειδὴ νῆας.
ἐκ τῆς Ἰλιάδ. ψ.
9, 8 οἶσθα
12 γρ. Ὢχ', καὶ, καλέσασ' ἐς
10, 31 γρ. ἢ κρητικός.
11, 18 γρ. ὀκτάχρονος
12, 22 Χαίροις ὦ νύμ.
ἴσως, ὦ νύμ.
13, 10 ἴσως, πασσάλω
15 Α ἢ Αρ
16, 8 γρ. Δέξαι *
17, 7 ἄκρον ἥκων
γρ. ἀλλᾶντα
18, 6 γρ. ἐφεζόσω
19, 8 ἴσως, Μὴ προτίμα,
καὶ, δῆτ' ἐμὲ
18 ἴσ. Ἑρμᾶ, καὶ, ὦ
20 γρ. Ἀμειψίαν †
ἀλλ. πτωχὸν ὄντ'
ἔν' ἡμῶν
23, 21 ἴσως, ἐπτόργυιοι
22 ἴσ. σάμβαλα
23 ἐξεπόνασαν
25, 5 διαιρεμένε
26, 5 γρ. αὖραι, νέφος
ὀράνιον τόδ'
30, 2 γρ. δρῶσαι Λαμ.
5 ἐφίλασεν
17 ἴσ. Οἶδα μὲν,
καὶ, τί δρῶν.
19 βράγχον
32, 26 Φιλίσκος, Σωσιφάνης
33, 5 τῆς ἴυγχ.
14 γρ. ὤλεσε
17 ἴσως, θυμήσας
34, 6 τετρασυλλάβε
9 γρ. χρόνω
35, 7 γρ. χρυσόποδ'
37, 16 ἴσως, οὐδ' ἄμ'
ὀπώρας σέθεν
19 μάτοισαι
38, 2 γρ. μέσσαι δὲ
Νύκτες ǂ
39, 13 ἴσως, Εκατον, ἵν'
ἢ κύριον ὄνομα.
15 ἴσως, ὡραῖα, ἢ
ὡραῖα ἐπιῤῥηματικῶς.
40, 14 ἂν ἄλλη, ἢ, ἐν ἄλλη
20 πυθόμανδρον
41 γρ. ὡς σίχον τὸ,
Σικελὸς, κομψὸς ἀνὴρ
43, 5 γρ. ἢ ῥᾶ
44, 3 ἴσως, παίσδε, ἀντὶ
τοῦ παίζε

N

* Ita edidimus. † ita in ipso contextu nunc. ǂ ita hæc nostra Editio.

7 γρ. τ' ἀλ.
10 κυρίζειν
45, 26 ἴσως αἰπόλα, ἤ, αἰπόλε κατ'
29 γρ. Ἀλκαίῳ, ἢ
47, 8 ἁρμάτεσσι
χ' ἡμέρ⊕.
48, 10 γρ. παραλαμβάνε
21 ἴσως, ὅμιλε τοῖς
49, 3 εἰς τρίτον
9 προσεθεὶς
21 ὃ πρῶτον σπονδεῖον ἢ τὴν ἐξ δευτέρῳ συλλαβὴν μολοσσὸν ποιεῖ
50, 8 ἀωρυλλείων
55, 14 Ενεσι πολλῶν
56, 3 ὅτι οὕτως σύγκ.
57, 4 Ευςρατεύτεις
59, 13 γρ. ξυνεζευγμένην
20 γρ. Σύμπτυκτον
34 χρησιμωτάτων
60, 3 τελεσαὶ
61, 2 ἐπιχορίαμβικὸν
62, 19 γρ. πελέκεσι
63, 16 τὸ ἢ συστηματικὸν ἐςὶ πλήρι
64, 6 γρ. Ἴσθμια δὶς, νεμέᾳ δὶς,
8 γρ. Ἀριςόδημ⊕.
21 παρεπῳδικά ἐςιν
66, 10 Ενναίυς
19 ἃ ὡς ἔτυχε γέγρ.
24 Ἴσθμια δὶς, νεμέᾳ δὶς,
68, 24 ὅμοια εἶναι
25 πάσας ἀλλήλαις εἶναι ὁμοίας
73, 28 γρ. Θρασυκαρδίου
80, 40 γρ. δεύτερον *

* id in contextum recepimus.

ANI-

ANIMADVERSIONES IN HEPHÆSTIONIS ENCHIRIDION ET SCHOLIA.

PAG. 2. in Contextu: Τίρωος) Urbs ſatis celebris. Ibid. κἀκεῖνος ἐν σάλεσι ἥμενος μάκαρς ἀνήρ) Quale hoc metrum? dicam: ſi litera geminata ſcribas ἐν σάλεσσι, Verſum habebis ſtatim ἀσυνάρτητοι ex Jambico Ephthemimeri & Ephthemimeri Trochaïco: ſimiles vide apud Hephæſtionem, qui præcipuos enumeravit, non omnes. ſed de voce σάλεσσι etiam rogabis. Et hanc explicabo tibi: σάλος σάλου locus eſt in litore, ubi naves in anchoris ſtare poſſunt: Vide, ut brevis ſim, Suidam in V. Σάλος. pro eo σάλος σάλιος dixit Anonymus mutato genere & Poëtarum more pluralem pro ſingulo adhibens: quid quæris? talia habemus ſexcenta. ἥμενος ἐν σάλεσσι ſimiliter dictum hic, ut ἐν τῷ σάλῳ σωίζωνον apud Suidam *loc.* mox *citat.* In aliis membranis ſcriptum erat κείμενος pro ἥμενος: quam inepte, nunc vident omnes; κεῖαξ ἐν σάλεσσιν nemo dixit unquam aut dicere potuit eo ſenſu. ἐν σάκεσι κείμενος aliquid eſſe poſſet: ſed quid nobis cum ineptis, ubi apta ſunt ad manum? ſervemus ea, & quidem ſedulo. Ibid. Ω ξυμβουλεύειν &c.) In his ſenſus non eſt bonus: dicam paucis, quod ſuſpicor: ἄπο per ſe ſubſiſtit, ut πάρα: hoc *adeſt* notat, illud *abeſt*: utrumque adverbium eſt, quod pro verbo adhibetur: nihil notius græce doctis. jam autem poſita σημασία iſta, ordo verborum eſt, Ω ἄπο ξυμβουλεύειν χέρσι, νοῦς δὲ πάρα: in quo ſententia mehercule non eſt apta. Nam ξυμβουλεύειν χέρσι ineptias alit, ſi nihil accedat, quod ei opituletur: ſcriptum opinor olim Ω ξυμβουλεύειν χέρ'

ἄπο, καὶ δὲ πάρος. Sic nihil convenientius. ξυμβυλεύειν χέρσι dici poteſt figurate, quia ξυμβυλεύειν τῷ dicitur proprie, & hoc proinde illud in ſtructura verborum antithetica ſuſtentat: ſentiſne? Ibid. Ἅλς ἐπάγη) *ſal concretus eſt.* Ibid. Ἕκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν) Si hoc Homericum ſit, libri noſtri diſcrepant a libris antiquis: ſimile quid exſtat *Il.* Ω. *V.* 553. Ibid. ἔνθα ἐ δεῖ παραμένειν &c.) Hæc nihil ad præcedens exemplum. Nam quando vox una in conſonantem deſinit, & altera a conſonante incipit, ſemper longa eſt ſyllaba: Vide ipſum Hephæſtionem *pag.* 6. An ſibi adverſus eſt Auctor & ἐπιτηδευσίδιον hoc ſcripſit incautus? Credat Judæus apella, non ego: Amanuenſes dicunt, quod ipſe Hephæſtion non dixerat. Locus ſcilicet turbatus eſt, & in locum unius exempli irrepſit alterum: ſi mutato ordine legas, Η ἐν τῇ ἑξῆς ἐςὶ συλλαβῇ· οἷον, ἄλλος. Η λήγει μὲν εἰς ἕν, ἔχει δὲ καὶ τὴν ἑξῆς ἀρχομένην ἀπὸ ἑτέρου· οἷον, Ἕκτορ δ' ἐν κλισίῃσιν. videbis ſtatim, poſt ἄλλος & exemplum iſtud perbene ſequi ἔνθα καὶ δεῖ &c. Et ſic igitur reſtitue, quæ cæcutientes ſcribæ turbaverant. Ibid. Οἷον, ἴξω) An Veteres igitur ἴ-ξω dicebant pro ἴκ-σω? vix puto. Fallor, aut legendum οἷον, ἴζω. Id ita pronunciatum. Ibid. In Scholiis: βελμὼν) Vox mihi ignota: an legendum βελμῶν, pro βελμάων, quod a βελμᾶν deductum, pro quo paulo uſitatius erat βελμᾶσθαι? dubito: nam cur participium ſumſit Grammaticus? cur formam agendi ab ultima antiquitate repetiit? nonne βρίμη aderat & quærenti ſe offerebat ſtatim? ſane id mallem conſpicere hic: ſed aliud tamen adſcriptum forte: ſcis, quid impenſius arrideret mihi? vehemens illud Hecatæ Epithetum Βριμὼ, de quo inter alios Apollonii Interpretes antiqui ad *lib.* 3. *v.* 861. *Argon.* Eruditi ſciunt. Ibid. Γλίφω) Quid hoc? in libro meo correctum γλύφω, *ſculpo*: quod verum fortaſſe. mihi tamen, ſi bene memini, prima in γλύφω nondum reperta eſt longa. Ibid. Γλίχων) An a γλίχω, pro quo uſus induxit γλίχομαι? nihil aliud reſtat: & quid iterum participium tamen & quidem participium antiquatum? fors aliud etiam latet: an Γλίχων ſcribendum cum majuſcula, ut nomen proprium ſit hominis, de quo Suidas in V. Γληχώ? hoc verum eſſe poſſet: quanquam nullus ego dubito, quin ab ipſo γλίχω & γλίχων id deductum ſit: in nominibus propriis ſuperſunt

ſunt ſermonis antiquiſſimi veſtigia: videbimus alias. Ibid. Κι-νός) An prima in κίνος producitur aut produci poteſt? abſit, abſit: corrupta vox eſt. Legendum forte καλός: ejus prima anceps eſt. Alias κίκυς ſcribendum eſſet, cujus prima longa eſt; ſed id paullo remotius a κινὸς. Alii videant: κινῶ etiam bonum eſſe poſſet.
Ibid. κριτὸς) prima in κριτὸς corripitur vulgo: fors aliud dedit Grammaticus: κλιτὺς ejus ſcopo inſerviiſſet plane. Ibid. Λῖπος) Labbæi gloſſæ: *Λῖπος. Ingluvies. Λίπος, pinguedo*, contra primam corripit. Ibid. λῖτος) Ita ſcripſit Grammaticus pro λιτὸς: nam de caſu patrio hic cogitare nolo. pro λιρὸς, quod præcedit, alii Grammatici λῖρος, eodem jure & eadem auctoritate: nota eſt Heroum in his vacillatio. Ibid. Ξίνος) Hoc vitium iterum contraxit: nam prima in ξίνος nunquam producitur: lege ξυνὸς. Id primam habet longam.

Pag. 3. In Scholiis: πυρά) *πυρὰ rogus* vulgo corripitur, ut & *πυρὰ ignes*: an πῦρ ſcripſit Scholiaſtes? Ibid. Σιλὼν) Nomen proprium eſt Σίλων, ut ex Suida & aliis ſcimus: an illud adſcripſit hic? ſit ita per me licet: alias σιλὼν forte enatum ex σίφων.
Ibid. In Contexu: ἐκ καιδεκαδῶρα) recte corrigunt ἑκκαιδεκάδωρα ex *Il.* Δ. *V.* 109. Ibid. Οἶστρος τοιαύτης παρθένου) hæc arcte cohærent. Nam λοχίου) non conſtruitur cum caſu patrio.

Pag. 4. οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν, — Οὔτ' εἰς &c.) Hæc male diſtincta ſunt: ſcribe Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις, οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν οὔτ' εἰς ἔπος, οὔτ' ἐλεγεῖον· φησὶ γοῦν ὁ Σοφοκλῆς Αρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν. uno ordine iſta ſcripſit Hephæſtion nec verba Poëtæ interpoſuit: caſu enim factum, ut partem Pentametri conſtituant illa, οὔτ' εἰς ἔπος, οὔτ' ἐλεγεῖον: talia, ut noſti, infinita in ſcriptis Proſaïcis.
Ibid. συνείλομεν τὴν Πηνελάοιο ἄνακτος) id eſt, contrahimus vocem Πηνελάοιο & pro ea ſcribimus Πηνελέοιο, ne metro vim inferamus, quod iſtam licentiam vix admittit in illa voce, ut ex præcedentibus apparet: Scholiaſtes mentem Hephæſtionis non cepit. Πηνελέοιο & Πηνέλεως nunc conſtans Lectio apud Poëtarum principem, quæ profecta eſt vel ab ipſo Poëta, vel ab Eruditis Grammaticis: ſane quod hic dicitur, ſcripturam iſtam excluſit. quare Πηνελάοιο hoc loco ita accipiendum eſt, ut pro communi habeatur, quod apud Homerum in gratiam Verſus redigendum erat ad iſtum Idiotiſmum. Ibid.

τίθεν μὲν γὰρ καὶ ἐν &c.) repetit, quod de Jambo dixerat: quare hæc cum ſuperioribus illis cohærent, non cum immediate præcedentibus: Id Scholiaſtes non animadvertit. Ibid. Ο Διόνυσος &c.) Verſus Senarius laborat in principio: nam Δι brevis eſt. an ſyllabam omiſit Hephæſtion, aut ſcribendum Ο δὲ Διόνυσος αὐτὸς ἐξώλησθείη? ita videtur certe. Ibid. Ἱππώνακτος τὸ μέτρον) Choliambicum ſcilicet; Vid. *p.* 16. Et hoc addit propter illud ἐξώλησθείη aliaque gemella, quæ ſi metrum Hipponacteum ſequaris, ad hanc doctrinam non pertinent: ita accipiendum ὥ μοι μέλει Ἱππώνακτος hic. Ibid. ὅμως μέντοι καὶ &c.) hic ad Epica demum accedit, quod probat expoſitionem meam de ſuperiori Πηνελάου: attende modo. Ibid. Ὑψηλᾶς εἰς πόντον) Ex *Theocriti Cyclope V.* 18. Ibid. Οἶδ' ἀρεῖον) *Il.* Ν. *V.* 275. Ibid. Ἀνακρέοντι ἐν ἐλεγείαις) ut ſupra Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις. Ibid. Σοὶ ναίεν') *Il.* Π. *V.* 235. Ibid. Εὐμενέα) *Od.* Κ. *V.* 243. Ibid. Τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν &c.) Hæc mendum ingenue profitentur: adde negationem, quæ excidit, & lege τῇ μέντοι γε διφθόγγῳ ἐὰν μὴ παρακολουθήσῃ τὸ τοιοῦτον, πλείως &c. Sic recte ſequitur Ἔκλεγ γε: per Dipthongos Hephæſtion hic intellexit proprias, non improprias: ſcis, quid Grammatici de ῃ narrant.

PAG. 5. In Contextu: οἷον ἔειπας) Hæc ita non exſtant hodie apud Homerum: ſimilia habes *Il.* Η. *V.* 47. & *Il.* Λ. *V.* 197. & 200. Ibid. In Scholiis: τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι) Si ita ſit, anceps difficilius corripietur in fine, quam in medio vocis: hoc quiſque ſentit ſtatim. Aliud igitur ſcripſit Scholiaſtes, qui ita nugari non potuit: locus eſt mutilus & ſcribendum τρόπον τινὰ αὐτὰς μακρὰς καθίστησι βραχείας. Sic homo dicit, quod dicere voluit & dicere debuit ex hypotheſi ſua. Ibid. δακτυλικοὶ ἤως ἡρωϊκοὶ ἑξάμετροι) illud ἤως non eſt græcum & originem ducit ex male intellecta ſcriptura compendiaria; tu ubique pro eo reponas ἤγουν. Conſulendus eſt Henricus Stephanus in præfatione ad Sophoclis Tragædias. Ibid. in Contextu: Πάτροκλέ μοι &c.) Aliter libri noſtri tralatitii: V. *Il.* Τ. *V.* 287. Ibid. ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ &c.) Sequitur προςβιάσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγρῷ: unde apparet, mendam in his hærere: nam unum evertit alterum & hæc ſimul vera eſſe non poſſunt: di-

dicam, quod ſentio, tribus verbis: aut inter ἄφωνα & ἡμίφωνα non diſtinxit Hephæſtion; aut ὑγρὰ & ἡμίφωνα pro iiſdem habuit: ſi prius ſumas, legendum ὅταν δὲ προηγούμενον ὑγρὸν ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ ἡμίφωνον ὑγροῦ. ſi poſterius, contra ſcribendum ὅταν δὲ προηγούμενον ἡμίφωνον ᾖ, οὐκέτι κοινή ἐστιν ἡ προκειμένη, ἀλλὰ τελέως μακρά. προτάσσεται δὲ ἄφωνον ὑγροῦ. tertium non datur hic. tu elige, quod cupis: potes enim; quia non ſcimus certo, quid de aphonis, hemiphonis & liquidis præciſe ſenſerit Hephæſtion. Ibid. Τὸ μὲν μ, τοῦ ν· οἷον ἀμνός.) Hæc etiam in mendo cubant: nam μ absque ullo dubio inter liquidas retulit noſter; Vide modo *pag. ſeq.* Legendum igitur hoc loco, ne peſſime balbutiat, τὸ μὲν γ, τοῦ ν· οἷον ἀγνός. Ibid. Ὡς ἐν τῷ Ἀμάσλης) quid hoc? noſtine vocem & ejus πάθος? mihi hic caligo mera: cur Scholiaſtes non mutiit? ſed ille fecit, quod tutiſſimum eſt hercule. Viſne ſuſpicionem meam? legendum forte ἐ τὸ σ, τοῦ λ, κατὰ πάθος· ὡς ἐν τῷ μάσλης. μάσθλη & μάσθλης ignorat nemo: quid Poëtæ, aut Poëtarum unus? θ abjecit & in gratiam Verſus μάσλη & μάσλης dixit: hinc dictionis πάθος & liquida poſt mutam: Eruditi judicent. ἐσλὸς pro ἐσθλὸς notum eſt ipſis tyronibus; huic ſimile noſtrum μάσλης. Scribere etiam potuiſſem ἱμάσλης pro ἱμάσθλης: ſed quia cauda vocis ſic reſecanda fuiſſet, haud dubie enim caſus rectos adſcripſit Hephæſtion, alterum malui. Ibid. Ἐπιλήσμοσι μνημονικοῖσι) Ariſtophanis Interpretes ad Nubes *pag.* 171. ex Cratino ἐπιλήσμοσι adducunt: quod dubito, an ad hunc locum pertinuerit, ubi Suidam jungo in V. Ἐπιλησμότατον: ſed hæc non ſunt hujus loci: videbimus alias.

Ibid. Ἠχῇ) Vox prima alterius Verſus: ſi Trochaïcus extiterit, vocalis debuit ſequi, ut ſecunda corriperetur.

PAG. 6. ἔφη ξένος) Addunt ex Priſciano ᾧδε συναινῶ, & vertunt *ſic & ego ſentio:* male, ſi quid video. Nam ſententia eſt jejuna, & ᾧδε συναινῶ, *hoc modo comprobo*, *ſic adſentior* valet, & aliud nihil: an forte legendum ᾧ γε συναινῶ? Sic ſententia eſſet bona, & commode verti poſſet *cui ego adſentior*. Sed incerta eſt lectio & variat Priſcianus. fors ſcriptum olim Τὰς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος ὤλεσεν αἰνῶς; ſed hæc alias accuratius, nunc Hephæſtioni operam addiximus. Ibid. Ἐν δ' ἀσαμίνθῳ βάντες) hæc accurate diſtinguenda

ſunt

ſunt a verbis Alcæi. Nam Hemiſtichium Homericum continent, quod legitur *Od.* P. *V.* 90. Et quid igitur mentis fuit bonis Grammaticis, qui hæc uno Verſu comprehenderunt eique præfixerunt illud Ἡρωϊκὸς ἑξάμετρος? Id non neceſſe nunc, ut dicam tibi. Fors ipſum illud Alcaïcum ne quidem verſus Hexametri pars eſt: nam Choriambicus Dimeter Catalecticus eſſe poteſt perbene: Ἐκ μ' ἐλάσας | ἀλγέων. hoc quiſque videt: ſi Heroïcus ſit, ἀλγέων in duas ſyllabas contrahendum. Ibid. ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε) Aut ſubaudiendum eſt ἄν, aut legendum πεποιήκῃ vel πεποιήκοι: *ſcripſiſſet, dediſſet*: hoc ſententia aperte deſiderat: vide modo. Ibid. Σκῆψιν μὲν χείρωνες) *prætextu quidem*: κατὰ σκῆψιν. illud Χείρωνες notandum: nam ſic tandem de titulo Dramatis conſtat: nunc χείρονες *pejores*, nunc χείρωνες *Chirones*, dicitur in libris, & dubitant hactenus viri Eruditi, nec quidquam afferunt, quod omnem ſcrupulum eximere poſſit: hic unus locus id facit plane ac plene: nam χείρονες non tuliſſet metrum: nihil certius aut perſpicuum magis. Hoc autem pulcherrime etiam convenit ſententiæ, quam verba promunt, niſi fallor: ὑποθῆκαι ſunt præcepta, quæ junioribus dant ſeniores: ὡς ὑποθήκας eſt *ad præcepta*, ſcilicet danda: nam ὡς more Attico præpoſitio eſt: Et vide igitur, quam pulchre hoc ſibi vindicant Chirones, qui tamen Comici potius, quam graves, fuiſſe videntur mihi: certe verſum hunc pluris ego facio, quam hactenus a quoquam factus eſt. Ibid. ἀντὶ ἐληλύθαμεν) Hoc rectum quidem eſt alibi, ſed non rectum eſt hic: ſcribe ἀντὶ ἐλήλυθμεν: ſic Hephæſtionis propoſito ſit ſatis; nec aliter certe Scholiaſtes: quanquam utrumque forſitan in libris antiquis, ut proinde legendum ſit ἀντὶ ἐλήλυθμεν, ἢ ἐληλύθαμεν, vel ἀντὶ ἐλήλυθμεν, ἐληλύθαμεν omiſſa copula: & hoc mihi perquam probabile: Amanuenſes noſti. Ibid. ὅπερ ἐξηλέγξαμεν) In alio Opuſculo, quod tempus ſibi ſumſit. Ibid. νεανίᾳ) Ad calcem libelli correctum νεανίᾳ. non obloquor: ſtare tamen poteſt νεανία, ſi pro caſu vocandi habeatur. ἄκμων & σφῦρα non conveniunt pullo equino: per πῶλον igitur intelligas puerum, & quidem bene comatum, ut vox adjecta docet: Et ſic νεανίᾳ πώλῳ nimis fere Synonymum videtur mihi. Ibid. Κράνια διοττὰ φορεῖν) Φορεῖν hic eſt *habere*: γομφίον φορεῖν ex Ariſtophane notiſſimum eſt: alia præterea,

PAG. 7.

PAG. 7. In Scholiis: ὡς ἂν ἀσθενέστερα πλείω χρόνον ἐποίει ἐν τῇ κινήσει) Hæc ego non intelligo & plane contrarium videntur evincere: quo enim χρόνος est πλείων, eo longior est syllaba. fallor, aut legendum ὡς ἂν ἀσθενέστερα μείω χρόνον ἐποίει ἐν τῇ κινήσει. hoc probat, quod probare voluit homo: junge præcedentia. Ibid. Ἡμίφωνα) οἷον, ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ.) De semivocalibus alii aliter, ut scimus ex Grammaticorum libris: sed si has literas pro semivocalibus habuerit Scholiastes, ab Hephæstione quam longissime discessit & totam ejus doctrinam plane invertit: hoc quisque animadvertit, cui vel salis mica est reliqua. An igitur aliud scripserat Grammaticus, quem male mulcarunt Amanuenses, & legendum hic, Ἡμίφωνα) οἷον, ζ, ξ, ψ, σ. Υγρὰ) οἷον, λ, μ, ν, ρ? Imo hoc melius, sed nondum ad Hephæstionis scopum collimans ipsamque veritatem. ponamus enim, liquidam sequi post ζ, ξ, ψ, quod apud Græcos tamen, quantum ego scio, nunquam factum, an eo syllaba fieri potest communis? absit, absit: nam ipsarum duplicium id prohibet modulus. quare & hoc ineptum est nec cuiquam placere poterit: scis, quid bonum esset? hoc, & nihil aliud: Ἡμίφωνα) οἷον, θ, χ, φ, σ. Υγρὰ) οἷον, λ, μ, ν, ρ. Fuerunt inter antiquos, qui θ, φ, χ, σ, pro semivocalibus habebant: hos secutus fuit Scholiastes, si ita scripsit, & sequi potuit tuto, quantum ad Hephæstionis doctrinam attinet. nam liquida post θ, φ, χ, syllabam quoque facit communem, ut ex ἀριθμητοί, λύχνος, τυφλὸς & aliis quam plurimis constat certo: de σ, autem ipse Hephæstion diserte: quare ἡμιφώνων exempla exhibere potuit ista. Ibid. Ἐπιλαμβάνεται Ἡλιοδώρου μὴ διορθοῦν ποιεῖν κοινὴν) Addere debuisset Scholiastes ἐν τοῖς ἔπεσι. nam in eo vertitur quæstionis cardo: de aliis Metris dubitatio erat nulla: hoc diligenter notandum. Ibid. Σκῆψιν μὲν) Συνηγορῶν Ἡλιοδώρῳ δῆθεν ταῦτά φησιν) Quid? an *Heliodoro patrocinans hæc scribit* Hephæstion? nugæ, nugæ: dicerem, Scholiastam a male intellecto πεποίηκε misere deceptum, nisi alia adessent, quæ contrarium evincerent: errarunt, errarunt igitur Scribarum fungi, & legendum, ut ipse Scholiastes reliquerat, Κατηγορῶν Ἡλιοδώρου δῆθεν ταῦτά φησιν. nihil certius: nec tamen dubito, quin πεποίηκε bellatulis obfuerit Ibid. ἀλλὰ σύνηθες αὐτῷ οὕτω λέγειν) αὐτῷ, scilicet *Cratino*: alias scribendum esset

αὐτοῖς, id eſt, Ἀτ̓ικοῖς, ut in contextu legitur. ἐλέλυμθα ſcriptum, non quia metrum odit ἐλήλυθμθα, ſed quia Attici amant ἐλήλυθμθα. Sic recte Scholiaſtes, qui, ut antea diximus, ἐλήλυθμθα pro ἐληλύθαμθα habuit ante oculos. Ibid. in Contextu: ἀλλὰ ἴδοι ἐὼς ἢ μηδενός· ὡς ἐν τοῖ) Scribe ὡς ἐν τοῖς. Nam plura exempla adducit junctim. Ibid. Οἶδε μέγα) *Il.* Ξ. *V.* 421. Ibid. Αὐτὰρ ἐπεὶ) Non ita libri vulgati: ſimilia exſtant *Il.* Μ. *V.* 144. & *Il.* Ο. *V.* 396.

Pag. 8. Νέστορα δ' οὐκ) *Il.* Ξ. *V.* 1. Ibid. Ἀλλὰ τάγ' ἀσπαρτα) *Od.* Ι. *V.* 109. ibid. Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι) *Il.* Ζ. *V.* 194. inſolens autem illa productio: Videbimus alias accuratius. Ibid. Η οὐχ ἅλις) *Il.* Ε. *V.* 349. ibid. Βουκόλ' ἐπεὶ) *Od.* Υ. *V.* 227. ibid. Επειδὴ δ' εἰς νῆας) An hic Synecphoneſis eſt in ἐπει, cujus prima brevis, ſecunda eſt longa? ita viſum Editoribus, ſed perquam improvide. Nam ſi inter duas vocales aut Dipthongos intercedat conſonans, Synecphoneſis non poteſt habere locum: hoc certo certius ex ipſo Hephæſtione. dicam tribus verbis, quod verum eſt: verſus ille Homericus ex Iliade Ψ. ſtatim in principio, Επειδὴ νῆάς τε ἐ Ελλήσποντον ἵκοντο, ita ſcriptus fuit in libris quibuſdam, Επεὶ ἐὰς νῆάς τε ἐ Ελλήσποντον ἵκοντο. hos nactus Hephæſtion, exemplum illud ad probandam hanc Synecphoneſin ſibi ſumſit: nam ἐὰς νῆ, revera ſpondæus eſt cum una brevi & una longa in capite, ut mox Πλέων ἐπὶ dactylus eſt ſimilis: *ad ſuas naves:* nihil nunc apertius aut convenientius. ad calcem libelli correctum eſt Επειδὴ νῆάς: quam inſulſe, nunc ipſi cæcutientes vident. ibid. Πλέων ἐπὶ) Hemiſtichium Homeri *Od.* Α. *V.* 183. ibid. Νέα μὲν) *Od.* Ι. *V.* 283. ubi alii ἐνορίχθαι pro ἐνὶ πόντῳ. ibid. Σείων μελίην) Verſus Homeri exſtat *Il.* Χ. *V.* 133. & hunc junge, ut ſic tibi apertius conſtet de Sotadis inſtituto.

Pag. 9. Οὐ γάρ πως ἦν) Verſus Hexameter cum Pentametro: in voce ἰαμβείῳ vel ι ſyllabam conſtituit ab aliis ſeparatam, vel legendum Νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κεῖσεται οὐκ ἀμίτρως. nam alias pars prima Pentametri laboraret. ibid. Η διανεκῶς εὗδεις) quid eſt διανεκῶς? an *continuo*, ut διανεκῶς Dorice ſcriptum fuerit pro διηνεκῶς? ſic Græcum habemus & ſententia ſtare poteſt, ſed Verſus peſſime temera-

tur

tur & Hephæstioni publice illuditur: nam διαγυιακῶς Doricum haud dubie secundam producit; duas autem breves voluit Hephæstion & nos cum Hephæstione requirimus: quare id verum esse non potest. aliud latet, quod uno verbo tibi aperiam: legendum est Η διανέχοισ' εὕδεις, ἡ μὰν πάρος ἦσθα Κορίννα. sic nihil aptius: διανέχω plus est, quam ἀνέχω: intendit enim ἀνά: hoc participium apte jungitur cum εὕδεις, & sensus est, Corinnam nunc magis quiete obdormiscere, quam antea solebat: *quæ placide dormire potes, non certe antea eras Corinna.* patiens erat somni; διανέχουσα ὕπνου: elegans est participiorum usus apud Græcos, ut sciunt periti. Si a διανήχω dixissent illi διανηχῶς, ut a συνέχω dicunt συνεχῶς, id lubens arripuissem, ut sic mutatio fieret minor; sed exemplis plane destituor: quare vicinum sumsi, ne Scholasticos in me concitem ipse. pro ἦσθα in aliis membranis erat οἶσθα: quod corvis cedat, per me licet. Ibid. Ωκεανὸν τόγχειρον) *Il.* Α. *V.* 402. ubi recte καλέουσ' legitur. Ibid. Θῖν' ἐφ' ἁλὸς) *Il.* Α. *V.* 350. Et hæc pro συνεκφωνήσεως exemplis perperam forte adduxerant alii: ideo illorum præcise meminit Hephæstion: attende. ibid. ὡς ἐν τῷ) Recte ἐν τῷ, quia post exemplum primum sequitur καὶ: ἐν τῷ *pag.* 7. isto tibicine caret: sed hæc minima sunt. Ibid. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι) *Il.* Γ. *V.* 152. ibid. Χρυσέῳ ἀνὰ) Versus Homeri notissimus. Ibid. in Scholiis: Υμῖν μὲν θεοὶ) *Il.* Α. *V.* 18.

PAG. 10. In Scholiis: Εν τῇ Ιλιάδι) — καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία &c.) Hæc corrupta sunt: scribe καὶ γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία ἰωνικὴ, ἐν Ιλιάδα, τῶν δύο βραχειῶν &c. Ibid. Η διαγυιακῶς) Ο πρῶτος πούς ἐστι τετράσυλλαβος) Lege Ο πρῶτος πούς ἐστι τρισύλλαβος, deleto τε, quod hic male moratur; nisi forte τρισυλλάβους & τετρασυλλάβους comparuerint in libris antiquioribus, indeque enatum sit τε, quod vocis in recentioribus omissæ est caput: certe ad Commentatoris indolem perbene scribi posset ὁ πρῶτος ποὺς τετρασυλλάβου ἐστὶ τρισύλλαβος, τὸ διὰ &c. Sed hæc non sunt tanti. Illud διαγυιακῶς Scholiolo præfixum, postquam ita exaratum erat in contextu: ipse Scholiastes aliter, si quid video. Ibid. ἐνεχόμενον ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ τῷ πεντεῖ) istius rei exempla ipse Hephæstion adscripserat duo: quare vix dubito, quin Scholiastes dederit εὑρίσκομεν δὲ ἐν τῷ πρώτῳ &c. Ibid. in Contextu:

πεπλέχθαι δὲ εἰ ἴσοι τάξεις τρεῖς) numero syllabarum, non temporum quantitate, præcedentibus similes: hoc dictum sit tyronibus, ne male accipiant. Ibid. ἢ κριλικὸς.) ad calcem libelli recte corrigunt ἢ κρηλικὸς: nihil apertius.

PAG. 11. In Contextu: Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων τρίπλασιοι) illud τρίπλασιοι ortum ex prava correctione, quæ manu facta in libro meo. tu lege, ut Turnebus ediderat perbene, Τετρασύλλαβοι δὲ, οἱ τούτων διπλάσιοι. τούτων hic notat pedes Trisyllabos, quorum διπλάσιοι sunt Tetrasyllabi, ut Disyllaborum διπλάσιοι sunt ipsi Trisyllabi: proportio est certa, quam pessime sustulit nasutus. Ibid. ἢ καὶ τροχαϊκὴ ἐπτάσημος) abundat καὶ: lege ἢ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, ὁ καὶ καρικός. ita alia, quæ sequuntur. ibid. ἐκτόχροιο δὲ) recte emendant ἐκτάχρονος. ibid. in Scholiis: Οἱ πόδες) — πρὸς εὐτρέπειαν) ab εὐτρεπὴς est εὐτρέπεια: εὐπρέπειαν non fuisset deterius. ibid. ἢ πόλεων χρηματισμῶν) ut Caricus, Rhodius: sic tamen πόλεων durius est, ut quisque videt: sed in Scholiis sumus, quorum indolem nosti. ibid. Πυρρίχιος) Πυρρίχιος ὁ παρίαμβος καλεῖται) Vide Hesychium in V. nos plura forte alias ea de re.

PAG. 12. In Scholiis: τὸ δὲ παιωνικὸν ἐπιπλοκὴν οὐκ ἔχει, ὡς τὰ ἀσυμμετρήματα) Dactylicum & Anapæsticum, in quibus est ἐπιπλοκὴ πτεράσημος: Vide *pag. præced.* ibid. in Contextu: οἷον ὡς ἐπὶ δακτυλικοῦ) οἷον ὡς hic ponuntur ἐκ παραλλήλου, aut alterutrum delendum. ibid. Χαίροισα νύμφα) Aliæ Membranæ Χαίρεις ὦ νύμφα: quod mutant in Χαίροις ὦ νύμφα: utrumque longe ineptissimum est: nam sic spondæus intruditur in locum secundum Versus Jambici. apage sordes, quæ odorem excitant tetrum: rectum est, quod hic habemus ex libris Melioribus; quamquam sententia sit imperfecta: nullus enim dubito, quin verbum præcesserit, cum quo χαίροισα arcte cohærebat & cui opportune subjiciebatur χαιρέτω δ' ὁ γαμβρός: ejusdem scilicet Commatis erat verbum omissum, cujus est χαιρέτω, & duo illa faciem sibi obvertebant mutuo: nihil facilius aut decentius. quare manus ab his abstineas, rogo: si χαίροισα syncerum sit, Dorice scripsit Auctor: alias χαίρουσα legendum esset. Et hæc una mutatiuncula licita esse posset.

PAG. 13. In Contextu: τὸν Κλειτίππου) Hoc Doricum quoque est pro

pro Κλεισίππου, ſi verum perhibeant Amanuenſes. Nomen tibi notes: nam forma ejus præpoſtera id ſane meretur: Ἡρακλέης, ut ἀγακλεής, ἰσοκλέης & alia id genus, componitur: hoc Κλεισίππος ordine contrario factum eſt, ut vides: nam Ἱπποκλέης dicendum fuiſſet, ſi forma communis placuiſſet. ibid. Εἶμ' ὥσ' ἀπὸ πυσσάλω λυεῖσα) πυσσάλω etiam genitivus eſt Doricus: quid autem vox illa ſignificat? neſcio & plane ignota eſt mihi, ut fuit fortaſſe ipſis etiam Græcis: ad calcem libelli correctum πασσάλω, quod ego ſequar, donec alterum mihi innotuerit: ἀπὸ πασσάλω pro ἀπὸ πυσσάλω. Sed quid etiam λυεῖσα? an Aoriſtus quaſi ſecundus τοῦ λύω? non placet aut placere poteſt: legendum igitur inſerta litera λυθεῖσα: a *paxillo ſoluta.* ibid. ὅπερ ἀναπαίστῳ μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ) ὅπερ eſt generis neutrius, ut vulgo loquuntur: quare legendum ante hæc δισύλλαβον ἔσχε τὸ τελευταῖον: niſi potius τὸν τελευταῖον πόδα intelligere velis, & ſic pro ὅπερ ſcribere ὅσπερ: fac, quod cupis; mihi prius arridet. ibid. in Scholiis: Κατάληκτον, ἕως μὴ ἔχοι) ſcribe Ἀκατάληκτον: ſic ipſe Hephæſtion in Contextu: res eſt clara. ibid. Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἕως &c.) Hæc turbata ſunt & mutila: nam primo Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα non eſt Hypercatalectus, ſed Brachycatalectus, ut mox eodem exemplo perbene demonſtratur: Dein, hiſce ita conſtitutis, quinque, non ſex, habebimus ἀποθέσεων figuras. Nihil perſpicuum magis aut indubitatum: lege igitur, ſi ipſum Scholiaſtam audire velis loquentem, Ὑπερκατάληκτον εἰς συλλαβὴν, ἤγουν ὃ πρὸς τῷ πλείονι καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς μονοσύλλαβον· Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς ἄρ. Ὑπερκατάληκτον εἰς δισύλλαβον, ἤγουν ὃ πρὸς τῷ πλείονι καὶ μέρος ἔλαβε πρὸς δισύλλαβον· Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγατερ Διὸς ἄρχε. Βραχυκατάληκτον δὲ, ὡς τὸ, Μῶσ' ἄγε Καλλιόπα θύγα. Sic ſingula ſibi conſtant: repetitio earundem vocum Scribis cæcutientibus obfuit: arceſcivimus autem illud ἄρχε ad Hypercatalecta illuſtranda ex ipſius Alcmanis loco, quem noſter adduxit plenius *pag.* 22.

PAG. 14. In Scholiis: καὶ κοινόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις) Hæc paulo obſcurius ſcripta ſunt, quia vox κατάληξις non eſt repetita: ſi eam ſubaudias hic, ſententia erit perſpicua: κοινόν ἐστιν κατάληξις ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσις: moneo in gratiam rudiorum. Ibid. in Contextu: Ἄλλοι μὲν ῥα θεοί) Locus Homeri notiſſimus. Ibid. φόως γῆς ἦεν') Scribe

Scribe Φόως χθόν' ἐνίκ': Operarum videtur error. Ibid. Γεί-τον | Ἵππαρ | χον) ineptissima dimensio, quæ effecit, ut ineptientes ineptissime etiam pro Ἁρμόδιος scripserint Ἁρμόδδιος: tu scribe, ut Pentameter iterum se Pentametrum prodat,

Γεῖτον | Ἵππαρ | χον | κτεῖν' καὶ | Ἁρμόδι | ος.

Ibid. Δῶρον γινώσκεις) in his metiendis eadem fuit suaviculorum dexteritas: lege, nam Pentameter quoque est,

Δῶρον | γινώσ | κεις | τοὔνομα | τοῦτο κλύ | ων.

Pag. 15. Οὐ γὰρ ἄλλο προβέβλευμαι) Beutlejus ad fragm. 92. Callimachi pro οὐ γὰρ ἄλλο scribit οὐ γὰρ ἀλλά: nescio, quo jure. Nam ἄλλο ibi rectum esse potuit, & ab aliis, quæ omissa sunt, pendere.

Pag. 16. Δίξαι) Turnebus Δέξαι: quod ad finem libelli correctum. Ibid. Ἰωνὶς δ' Ἀσιανῶν φασὶν εὕρημα) Elegans fragmen est apud Athenæum *lib.* 3. *cap.* 5. ubi minus scite Magnus Animadversor. Scazontes etiam sunt Jambi, & qui Scazontas scribit, æque illis inclarescere potest, ac aliis rectis: sed hæc non sunt hujus loci.

Ibid. μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο ἰάμβους καὶ σπονδείους &c.) Hæc male habent; scribendum μετὰ τῶν δισυλλάβων δύο, ἰάμβου καὶ σπονδείου, δέχεται καὶ τρισυλλάβους: sic nihil planius aut nitidius.

Pag. 17. ἰαμβικὸν ἐπίσημον τρίμετρον) ineptum est illud ἐπίσημον hic, quod in ipso contextu aptissimum est, & inde repetere non debuissent Grammatici recentiores, a quibus haud dubie sunt hi Versuum Indiculi; sed ita sapiebant illi. Ibid. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω) dele comma post γὰρ & lege οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω conjunctim: οὐ γὰρ ἀλλὰ est *etenim* apud Atticos: Vide Suidam in V. & Bentleium ad Fragmenta Callimachi. Ibid. Εἰς ἄκρον ἕλκων) vertendum forte *in altum trabens, tanquam botulum siccans:* ut facit, qui botulos exponit vento, ut siccentur. Sententia est imperfecta, quia de versu tantum sollicitus erat Hephæstion: ea, de quibus illud εἰς ἄκρον ἕλκων dicebatur, exhibebant verba omissa. Si Comicum quid dictum fuerit, fortasse legendum suspiceris Εἰς ἄκρον ἕλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα, ψυχήν. *in altum trabens, tanquam botulum, animam suam.* Sed hoc incertum. pro ἕλκων in aliis membranis erat ἥκων, quod ego non sumam mihi.

Ibid. ὁ δὲ ἀνάπαιστος διαλλαγὴν ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ τρίσημον) vitium manifestum; scribe διὰ τὸ τετράσημον. ipse Jambus trisemus est: tyrones

tyrones ſciunt. Ibid. συνεχῶς κέχρηνται) Lege οὐ συνεχῶς κέχρηνται. negatio ab Operis noſtris male omiſſa eſt.

Pag. 18. In Scholiis: εἰ δὲ βραχεῖα, ἐπίτριτος τέταρτος - - - υ) mendum etiam apertum: lege εἰ δὲ βραχεῖα, παλιμβάκχειος - - υ. ex ſignis error: ſic recte etiam ſequitur πάλιν εἰ ἴαμβος παραλέγει &c. Vocem τέταρτον in Scholiorum Contextu non expreſſit Typotheta. Ibid. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πεντάμετρα βραχυκατάληκτα &c.) Quid? an Verſus adſcriptus eſt Pentameter Brachycatalectus? id nemo dixerit, ubi pedes adſunt decem: ſcribe ὅτι πεντάμετρα ἀκατάληκτα καλεῖται), οἷον &c. Et ſic etiam alter Scholiaſtes *pag.* 86. Sequentia ita lege, Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται στίχον τριακαιτριακοντάσημον εἶναι, ἀλλ' εἰ εὑρεθείη, περίοδος καλεῖται), ἄχρι τούτου ἐστὶν ὁ κανών· εἰ δὲ καθαρὰ ὦσι τὰ ἰαμβικὰ, ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις. in Verſu adſcripto ſunt tempora triginta duo: eo uſque procedere poterat στίχος, non ulterius, ex ſententia iſtius Grammatici, quem ſequitur alter *pag.* mox *citat.* τριακαιτριακοντάσημος, ut τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβος & alia gemella, factum eſt, eoque uſus fuit homo, quia poſt numeros licitos primus eſt illicitus. in ipſis pedibus duo ſunt ſpondiaci, ut quiſque videt; hinc eſt, quod Scholiaſtes ſcribat, unam ſyllabam longam vel duas breves ad Verſum accedere poſſe, ſi omnes pedes Jambi ſint puri: nam duo ſpondæi ſtatim promunt unam longam vel duas breves: nihil apertius. & ita accipiendum eſt illud ἐδέχετο καὶ τὰς ἄλλας δύο παραυξήσεις. Quod ſequitur, ita ſcribe, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐνδέχεται συζυγία ἑπτάσημος καὶ ὀκτάσημος, ἕως αὐτῶν ἔστησαν, τὴν μέσην τάξιν ὁδεύσαντες, δύο ποιήσαντες ἑξασήμους καὶ τὴν κατακλεῖδα ἑπτάσημον. hæc ita pertinent ad Verſum adſcriptum, ut ſimul ad Jambum Trimetrum, qui omnium celeberrimus eſt, referri poſſint: Syzygia Jambica proprie eſt Syzygia ἑξάσημος: ab hac uſu receſſum eſt & ad Syzygiam ἑπτάσημον deventum: ſume Verſum Trimetrum ex Spondæis & Jambis alternatim poſitis, habebis ſtatim tres pedes ἑξασήμους, quorum unus κατὰ διποδίαν conſtituit τὴν κατακλεῖδα ἑπτάσημον: & ſimiliter in Verſu appoſito duo pedes ſunt ἑπτάσημοι, quorum unus eſt ipſa κατακλείς: ſic ab ἑξασήμῳ ad ἑπτάσημον perventum eſt & progredientes Artifices τάξιν ſervarunt mediam, quæ ſcilicet eſt illa ipſa τῶν ἑπτασήμων: Vides? ſic verba Scholiaſtæ ſunt apertiſſima & omnia pulchre ſibi conſtant.

Illud

Illud diligenter observandum est; verba Scholiastæ, ἐ τὴν καζκλεῦδα ἑπτάσημον, si ad Versum allatum præcise pertineant, cum isto temperamento accipienda esse, ut sub præcedentibus, δύο ποιήσαντες ἑπτασήμους, comprehendantur & eandem rem paulo apertius exprimant. Nam, ut dixi, duo tantum pedes ἑπτάσημοι sunt in Versu isto. Jambus Τρίμετρος tres ἑπτασήμους habet vulgo: hoc notum & modo dictum. Ibid. in Contextu: δέχεται τροχαῖον, τρίβραχυν, ἴαμβον, ἐ δάκτυλον) dele vocem ἴαμβον. Nam in Versu Trochaïco non potest morari Jambus, sicuti Trochæus versa vice non potest morari in Versu Jambico: σχῆμα ποδῶν his præfixum de Jambo etiam nihil, ut vides. Ibid. Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων &c.) Verba extant in Phænissis Tragici *V.* 246. & 247.

PAG. 19. Ερξίη) Quid hoc? an nomen proprium? hoc verum forte: alias appellativum sit: ἐρξίνης, *coërcitor*, ut notum. Ibid. Μητρολίμῳ διῶτί με) Scholiastes *p.* 89. conservavit veram lectionem Μὴ προτίμα δῆτ'· ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι. Sententia est aperta. Ibid. Αἰγαίων διανήξας) Metrum claudicat: nam secunda in διανήξας haud dubie brevis est. Scholiastes *p.* 88. pro eo διανύσας habet, quod etiam peccat. perbene Anthologia Epigrammatum Inedita διατμήξας. Et quid igitur dicendum de Bentleio, qui διανήξας probabat una cum διαλμήξας? erravit & perticam suam non consuluit Syllabarum Mensor eximius. Visne aliud? fors Hephæstion aliam scripturam repperit in libris suis: eleganter legi posset Αἰγαῖον διαΐξας: id proxime accedit ad vulgatum διανήξας, quod Scholiastes etiam habet *p.* 89. pro διανύσας. In Anthologia Inedita Πεντάμετρον hoc Τροχαϊκὸν vocatur Τετράμετρον Βακχικόν: an recte videbimus suo loco. Ibid. Ερμᾶς, ὅπις &c.) Vide Bentleium in Fragmentis, qui deleto commate ista jungit, Ερμᾶς ὅπις Φεραῖος αἰνέει θεὸς: fors bene, fors male. an Mercurius κατ' ἐξοχὴν recte dicatur *Deus Pheræus*, ignoro; alii videant. fortasse distinctio non est de nihilo: jungamus enim Ερμᾶς ἐμμὶ τῷ Φυγαίχμα, sententia erit paulo plenior & absoluta magis: *Hermes sum filius Phygæchmæ.* nomen proprium esse potest Φυγαίχμας, ut Ερμᾶς: videsne? sic ὅπις Φεραῖος αἰνέει θεὸς per se subsistit. ad calcem Libelli pro Ερμᾶς correctum Ερμᾶ, pro τῶ, τοῦ: inepte & nullo judicio; id quisque videt, qui Linguam callet. Visne aliud, quod

quod mihi nunc opportune in mentem venit? ſi quid mutandum, eleganter legi poſſet, Ἑρμᾶς εἰμὶ τοῦ φυγαίχμα. *Hermes ſum ex prælio fugienti.* ſcis enim, quid Mercurius potuerit in via; eodem autem officio fungebatur Anonymus, de quo ibi loquebatur Poëta, non omnibus promiſcue, ſed ſolis imbellibus, qui abjecto ſcuto in fugam ſeſe conjiciebant; idque non ingratiis Dei Pheræi, qui omnibus modis ejus benignitati adſpirabat: ſentiſne? hoc lepidum & venuſtum: nihil tamen affirmo; Eruditi judicent. ibid. Ἀμυψίαν) Turnebus ἀμυψίαν, quod ad calcem Enchiridii mutatum. ibid. πλωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν) Scholiaſtes *p.* 88. πλωχὸν ὄνθ' ἐν' ἡμῶν: quod ego neſcio, an melius ſit: quia potuerunt ſequi, quæ ἐφ' ἡμῖν ſuſtentabant; ſunt hæc plane incerta.

Pag. 20. In Contextu: ὅτι γὰρ ἐν τῷ ἰαμβικῷ ἐγχωρεῖν ἀνάπαιστον &c.) Bis ſubaudiendum eſt ἐγχωρεῖν: ἐγχωρεῖ bis adeſt hic: alias ſententia claudicat. ibid. in Scholiis: τῆς καλυμβώης τρισήμου ἢ ἑξασήμου δυαδικῆς) illud ἢ ἑξασήμου mallem abeſſet: Vide *p.* 84. fors tamen ipſo Scholiaſtes ſcripſerat τῆς καλυμβώης ἑξασήμου ἢ τρισήμου δυαδικῆς. Sic aptum eſt illud. ibid. Τετράσημον) Σημασία οἱ χρόνοι &c.) Lege potius in numero plurium Σημασίαι οἱ χρόνοι. Ibid. ἢ δι' Ἀριστοφάνην σκώπτοντα τὸ μέτρον τὸ ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδου, τὸ,) nonne ſcribendum τοῦ vel καὶ τὸ? celeberrimum illud Ληκύθιον ἀπώλεσεν inventum erat Comici, ut Tragicum luderet, non ipſius Tragici dictum. ibid. Θοαῖσιν ἵπποισι.) ſcribe Θοαῖσιν ἵπποις: alias nec Verſus conſtat nec Ephtemimeres in Verſu conſpicitur. recte Ariſtophanes, unde hoc deſumtum: res eſt nota ſatis. ibid. ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτοῦ &c.) verba ſunt male diſtincta; quod facere poſſet, ut male etiam intelligerentur: diſtingue βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτοῦ ἀέρος, κινουμένου ἢ ὑπὸ πνεύματος ἀνδρὸς, ἢ ὑπ' ἄλλου. aër movetur vel hominis anhelitu vel alio quopiam modo; ita bonus Grammaticus, ut ſonum nobis excitet. in eodem valetudinario cubarunt Pindari Interpretes Græci: nam ſtatim in *princip Olympionic.* ſimilia leguntur hiſce; locum inſpice & inſpiciens ita emenda, ἢ διὰ τὸν τοῦ τραγικοῦ βόμβον, ὃν ἀποτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον διὰ τὸ τῶν θρύων βομβικόν. pro θρυαλλίδων ſcripſit Grammaticus θρύων, quia θρυαλλίδες olim ex θρύῳ: Vide, ut brevis ſim, Suidam in V. Θρυαλλίς. nihil certius hac emenda-

tione nostra. Bentleius in Callimachi Fragmentis scribebat θρήνων; quod ipsis θρήνοις dignum est. de eo dubitari potest, an locus fortasse non sit mutilus & alterum membrum suum amiserit: sane legeretur, si quid video, perbene, ὃν ἐκάλει καὶ τὸ ληκύθιον ἢ διὰ τὸ τῶν θρήνων βομβικὸν, ἢ δι' ἄλλο. Eruditi judicent hisce collatis. ibid. διὸ καὶ Καλλίμαχος, μοῦσαν ληκυθίαν) Bentleius scribendum monet ληκύθειον vel ληκυθείαν: nescio qua de causa: nam vox est eadem, sive in ειαν, sive in ιαν desinat: nihil notius aut frequentius. an autem ληκύθειον aptius jungitur cum μοῦσαν, quam ληκυθείαν? nescio, quid dicam de his: ληκυθείαν Epithetum est, quod μοῦσαι longe studiosius diligit, quam alterum illud ληκύθειον; hoc pueri sciunt & vident: quare ego ex hoc loco apud Pindari Interpretes legere malo ληκυθίαν μοῦσαν, quam ex Pindari Interpretibus scribere hic μοῦσαν ληκύθιον. Vim vocis non satis perspexisse videtur Vir Doctus, de qua nos plura aliquando ad ipsum Comicum; Epithetum est & Epithetice intelligi debet hic. ibid. ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι &c.) Hæc longe ineptissima sunt, ut quisque videt, qui oculos modo conjicit in Trimetrum Catalecticum: dicam, quod suspicor: post illa, ἐὰν γὰρ δέξηται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβὴν, ἴαμβος γίνεται, notaverat Græculus Lectori nimium consulens & verborum minime parcus, διὸ βραχεῖαν ἔφημεν δέχεσθαι: alia interposita alio pertinent: sequitur mox *p.* 21. καλῶς δέ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας. quod ambiguum est & ineptum: nam pedes ὑπερμετρίαν non inducunt, sed tempora: Vide, quam apte igitur legeretur, καλῶς δὲ εἶπε καίπερ ὄντι ὑπερμέτρῳ, ἔχοντι δέκα πόδας, ἐπειδὴ ἀδύνατόν ἐστιν ὑπερβῆναι στίχον οἷον δήποτε τοὺς λ. χρόνους. sic certe nihil appositum magis. de temporum numero opiniones olim diversæ; vide *pag.* 44. & 45. ut & *pag.* 18. in verbis a nobis explicitis: ex Hephæstionis sententia non poterant esse plura, quam triginta; hanc Scholiastes secutus est hic, & quidem accommode: nam in Versu adscripto plura sunt tempora, quam triginta, & pauciora, quam duo & triginta, si secundam in Αἰγαῖον corripias, ut procul dubio fecit ille: quare recte pro λβ. χρόνους scripsimus hoc loco λ. χρόνους; id quisque animadvertit nunc. Sequitur ibi εὑρίσκονται καὶ τετράχρονοι, καὶ ὑπερβαίνουσι τοὺς λβ. χρόνους. quod ab alio Grammatico notatum & præcedentibus adscriptum, ut falsi

con-

convincerentur: τετράχρονοι ſunt Verſus, qui ex pedibus τετραχρόνοις conſtant, quales ſunt verbi gratia Anapæſti & Dactyli; de iſto genere reperiebantur ex ſententia hujus Grammatici, qui non modo tempora habebant plura, quam triginta, ſed etiam plura, quam duo & triginta: & hæc nova iterum eſt opinio, ut vides. Sunt hæc Scholia, ut alia omnia, a pluribus conſcripta & non eodem tempore nata.

PAG. 22. Μνᾶται δεῦτε φαλακρὸς Ἀλέξις) Ante & poſt δεῦτε diſtinguendum eſt: nam vocula per ſe ſubſiſtit. *Alexis calvus uxorem petit, huc agite.* ſententia eſt Comica propter nuptias Alexidis ſeniles: & hic Verſiculus cum præcedenti nihil commune habet. ibid. πρὸς δύο ποσὶν εἶναι τῶν συλλαβῶν.) Rectius ſcripſiſſet Hephæſtion πρὸς δύο ποσὶν οὔσης τῆς συλλαβῆς: & ſic ille forſitan ipſe. ibid. ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν) Locus ſalebroſus: nam quid eſt ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ? an ἐπὶ pro verbo eſſe poteſt, quod frontem opponat ſequenti τίθει? abſit, abſit. an igitur id jungendum cum τίθει, & verba ita conſtituenda, ἐπιτίθει δὲ ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντα χορὸν? nequaquam certe: nam ſic Linguæ Genio injuria fieret longe maxima: id quiſque animadvertit ſtatim. inquies: repetendum forte τίθει, & locus ita enodandus erit, ἐπιτίθει δὲ ἵμερον ὕμνῳ καὶ χορὸν τίθει χαρίεντα. ſed nemo non videt, quam coactum id & durum: quare nihil aliud reſtat mihi, quam mendæ ſuſpicio certa. an Archilochus forte ſcripſerat ἐπὶ δ' ἵμερον ὕμνῳ καὶ χαρίεντι τίθει χορῷ? non deerunt, quibus hæc conjectura mea probabitur; nec ea illepida certe eſt, ſi χορὸς ſumatur pro ipſis tripudiantibus: me tamen alio trahit illud χαρίεντα τίθει, quod adeo aptum & Græcis familiare, ut vix mutari poſſit abſque religione: *fac, ut venuſtus ſit chorus.* Eruditi ſciunt neque dubitant. ſcis, quid optumum videatur mihi? dicam: pro ἵμερον ſcribendum ſuſpicor ἱμερῶ, verbum pro voce; ab ἵμερος fit ἱμερόομαι & ἱμερῶμαι, ut notum eſt ex Hippocrate & Galeno in gloſſis: id verbum minus tritum adfuit hic; ſic omnia ſunt expedita: ἐπὶ δ' ἱμερῶ ὕμνῳ, *ſuavem vero te præbeas hymno*, καὶ χαρίεντα τίθει χορὸν, *& fac, ut chorus ſit venuſtus.* hæc puer decennis jam intelligat.

PAG. 23. Μίνωνα καλέσαι) Vitium manifeſtum: lege καλέσαι: Jambus in loco poſtremo ſubſiſtere non poteſt. nomen *Menonis* ce-

 leber-

leberrimum eſt ex Xenophonte & Suida: alius tamen quivis intelligi poteſt hic. ibid. Τίω σ' ὦ φίλε &c.) Verſus hi videntur fuiſſe juncti: & cui bono igitur repetitum ἐικάσδω? dicam ſuſpicionem meam: aut ita perſonis diſtinguendi ſunt, A. Τίω σ' ὦ φίλε γαμβρὲ. B. καλῶς ἐικάσδω. A. Ορπακι βραδινῷ σε μάλις' ἐικάσδω. aut legendum uno ductu, Τινὶ σ' ὦ φίλε γαμβρὲ καλῶς ἐικάσδω; Ορπακι βραδινῷ σε μάλις' ἐικάσδω. ex τινὶ facile fieri poteſt τίω: Eruditi arbitrentur. ſi perſonarum diſtinctio placeat, καλῶς ἐικάσδω vertendum *id facile conjicio*, ut diverſa ſit ſignificatio ejuſdem verbi, quod *comparo* denotat poſtea. ibid. Επταβόργυιοι.) Vox corrupta: nam Metrum Æolicum Dactylum requirit in locis mediis, ut diſerte teſtatur Hephæſtion in verbis præcedentibus; ἐπταβόργυιοι autem Amphimacer eſt, ut quiſque videt, nec pro Dactylo haberi poteſt ullo modo. Scholiaſtes *pag*. 90. ἐπτόργυιοι habet, quod Spondæum efficit & vitium quoque alit: nam dicam adhuc ſemel, in his omnibus exemplis Dactylos invenit Hephæſtion, alias de ſolis Dactylis non potuiſſet loqui. quid reponendum ſit, una cum ignariſſimis ſcio; dabo tamen ſuſpiciones meas: legi poſſet Θυρωρῷ πόδες ἐπτὰ θιεργοὶ. de θυρωρῷ ædis ſacræ potuit eſſe ſermo, cujus pedes ideo venuſte dicebantur θιεργοὶ: Diis enim miniſtrabant. numerus autem ſeptenarius pedum non inſolens magis, quam pedes duo ulnarum ſeptem: ad ipſam magnitudinem pertinere poſſunt ſequentia & calcei illi πεντεβόειοι; nihil in eo, quod negotium mihi faceſſit: ſunt hæc ludicra, ut quiſque ſentit ſtatim. potes etiam ſcribere Θυρωρῷ πόδες ἐπτὰ θοραιόι. a θορεῖν fit θοραῖος: pedes igitur θοραιὸι ſunt pedes θουρὸι, *impetuoſi*, qui ad ipſum θορεῖν videntur facti; & horum magnitudo etiam exprimitur calceis πεντεβοείοις ſutorumque numero denario: Eruditi videant: nihil, quod probabilius eſt, nunc ſuppetit mihi. ibid. Τὰ ᾗ σύμβολα) Scholiaſtes *pag*. 90. perbene Τὰ ᾗ σάμβαλα: Vide Suidam, Heſychium, alios.

PAG. 24. Ηράμαν &c.) Diſtinguendum eſt poſt σέθεν: nam ἄτε πάλαι πόκα a verbis ſequentibus pendent, quæ non adſcripſit Hephæſtion, unius Verſus rationem habens. Viri Eruditi vulgo vertunt male *amabam quidem ego te quondam:* Vide Sapphus fragmenta. ibid. Ερως) Scholiaſtes *p*. 90. Ερος: utrumque bonum eſt: Et hæc Sapphus

phus esse putant; quo jure, non dicam, ubi Hephæstion silet.
ibid. ὄρπετον) Vox Porto suspecta, cui arrideret magis ὄρπιον: cave, credas; sic mallem ego ἑρπετὸν: sed optimum est ὄρπετον & nihil mutandum: videbimus alias. ibid. Ἀτθὶς σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο) Vertunt *Atthis te autem aliquando mei tædebat.* quod Græca ferre non possunt: ἐγὼ σοὶ ἀπηχθόμην eo sensu amat Lingua præstantissima: Eruditi sciunt. vertendum videtur *Atthis vero mea tibi erat invisa.* Atthis Poëtæ vel Poëtriæ neglecta fuerat nescio cui: sic Sapphica non videtur χρῆσις: nam illa haud dubie locuta fuisset de se ipsa; nisi τὸ Ἀτθὶς hic significationem habeat secretiorem, & pars, qua mulier erat Sapphus, ita χαριέντως dicta sit: Allegoriæ in his sæpe plures; perspicaciores videant. Erunt, qui ἀπήχθετο referent ad Ἔρως, & hæc ita Latio reddent, *Atthis, tibi vero propter me invisus erat* Amor; ut ἐμέθεν absolute scriptum esset pro ἐμέθεν ἕνεκα: sed id arridere non potest mihi, & sequentia etiam respuunt: nam si Atthis Amorem habuisset odio, animum ad Andromedam non applicuisset. Locus est obscurior, ut vulgo fragmenta esse solent. si in Ἀτθὶς Allegoria esset, venuste etiam legi posset Ἀτθὶς: Nam sic Sapphica nequitia in his esset major: sed hoc incertum. ibid. ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν ποτί.) Præcessit δὲ & hic proinde peccat: legendum forte ἐπὶ τ' vel ἐπὶ γ' Ἀνδρομέδαν: sic παραπληρωματικὸν habemus, quod rimam opplet; alias legi etiam potest ἐπὶ σ' Ἀνδρομέδαν; σ' ante Syllabam longam est σοὶ apud Poëtas aliquando: elige aut meliora prome.
ibid. Καὶ ὥς ἐπ' ἐχαλαῖσιν οἰκεῖς) Hæc efferenda videntur ἐρωτηματικῶς. ibid. In Scholiis: οἱ δὲ ἑξῆς τέσσαρες τετρασύλλαβοι) Vitium apertum: scribe τρισύλλαβοι.

PAG. 25. Κατὰ συζυγίαν διαφερόμεναι) Aliæ Membranæ διαφέρουσι: quod non deterius est, sed paulo melius. ibid. οἳ Λεβάδειαν &c.) *qui Lebadiam* &c. sententia pendet. ibid. τάς τε Χορεύοντας καὶ τὸ Ἐπινίκιον) Ita edidimus pro τὰς τε χορεύοντας καὶ τὸ ἐπινίκιον: nam duorum Dramatum nomina sunt duo. in Editione Turnebi majusculæ passim neglectæ sunt, quas in hac nostra expressimus passim.
ibid. Ἐπίχαρμος μνημονεύει ἐν λόγῳ, καὶ Λεσβῖνος, Οἱ &c.) Hæc turpiter corrupta sunt: Longinus nihil ad hunc locum. videamus, quid possimus: Scholiastes *pag.* 93. ad hæc verba, ὁ Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον δρᾶμα

δρᾶμα οὕτως ἐκάλεσε λόγον καὶ λογίαν. unde diſcimus primo, Epicharmum fabulam docuiſſe, quæ Λόγος dicebatur: ſed quid λογίαν? an ipſum illud, quod in novo Fædere ſignificat? abſit, abſit; aliud requiritur haud dubie: ſcribendum ſuſpicor Λόγον καὶ Λογίον. fabula erat binominis & Λόγος vel Λόγιος dicebatur: nihil aptius aut frequentius: λογίοι a λόγῳ ſunt diſerti. hæc quiſque capit & Longinum faceſſere jubent quam longiſſime: utrumque ſcilicet Dramatis nomen hic ſua ætate invenit Scholiaſtes; quare legendum autumo οὗ καὶ αὐτὸς Επίχαρμος μνημονεύει ἐν Λόγῳ καὶ Λογίῳ. hactenus nihil videtur certius: ſed quid præterea faciendum? Ον πρᾶτος εἰσηγήσαθ᾽ ὁ Αριστόξενος Verſus ſenarius eſt integer ex ipſo Dramate Epicharmi; id quiſque videt, qui aliquid in his videt: Et præcedentia igitur ex eodem loco petita ſunt; ſed quid erit Οἱ τοὺς ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον? nec metrum nec ſententia ſibi conſtat. an forte legendum Οἶδα τοὺς ἰάμβους καὶ τὸν ἄριστον τρόπον? ſic certe ſententia eſt perſpicua: & hoc ſufficit forte, nec metrum curavit noſter; alias ſcribendum Οἶδα τοὺς ἰάμβους τὸν ἄριστόν τε τρόπον. ſic una Syllaba in principio deſideratur & Verſus eſt ἀκέφαλος: Eruditi judicent. quod repoſuimus, non longe petitum eſt ſane: nam τε & καὶ centies permutantur, Λογίῳ autem mutato in Λογίῳ, quod reliquum eſt nobis promit quaſi alterum οἶδα: non ſunt hæc nimia. unum illud addendum: ὁ Αριστόξενος turpiter hiat in Verſu integro: ſcribendum igitur ὡ ᾿ριστόξενος. ibid.

Τίς ἀλαζονείαν) quid? an τίς ἀλαζον Proceleuſmaticus eſt? avertant Muſæ: nam ſecunda in voce ſecunda haud dubie producitur. ſcribe igitur, ut ipſe Hephæſtion ſcripſerat, aut voluerat ſaltem ſcriptum,

ᴗ ᴗ –	ᴗ ᴗ –	– –	ᴗ ᴗ –	– –	– –	– –	–
Τίς ἀλα	ζονείαν	πλείσταν	παρέχει	τῶν ἀν	θρώπων;	τοὶ μάν	τεις.

Sic duos Anapæſtos habemus in principio: nam ις corripitur a ſequente vocali: addidimus autem ſignum interrogandi, quia ſententia eo carere nequit.

Pag. 26. Τίνας αὖ πόντον — νέφος οὐράνιον.) Si ita diſtinguas, πόντον ſcriptum pro κατὰ πόντον, vel νέφος οὐράνιον pro κατὰ νέφος οὐράνιον. neutrum placet mihi: quare cum aliis diſtinguo poſt αὔραις, & νέφος οὐράνιον τόδ᾽ ὁρᾶμαι jungo: Vide ad calcem libelli.

ibid.

ibid. Ισια | ἁγνὰ ἀ | π' ἰυξεί | νῶν μέσα | τοίχων.

An hæc Trimetrum Anapæſticum conſtituunt, & quidem καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, ut Scholiaſtes *pag.* 91. apertius ſcribit? profecto ineptierunt ſtrenue, qui ita hæc ediderunt primi. Dicam, quod verum eſt: ſcribendum

Ισία | ἁγνὰ | ἀπ' ἰυ | ξείνων | μεσάτοι | χων.

hæc Trimetrum Anapæſticum exhibent καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. Ισία ἁγνὰ eſt *Veſta pura:* Jonum ἱσίη notiſſimum eſt; hic ἱσία habes alio Idiomate: Εσία non indigemus: illud nomen ſecundam corripit, quando pro ipſa Dea ſumitur; ideo ἰυξείνων mutavimus in ἰϋξείνων: ſi ſecundam produceret, ut ſolet vulgo, quando *ædes* denotat, Verſiculum retento εὐξείνων ita conſtituerem

Ισί | α ἀγ | νὰ ἀπ' εὐ | ξείνων | μεσάτοι | χων.

Videndum, an exempla forte reperiantur. μεσάτοιχα idem, quod μεσότοιχα, ſicuti μεσάδομον idem quod μεσόδομον, & alia gemella, quæ nunc convaſare nolo. ibid. καὶ κόρκορον) Alii κόρχορον, ut Eruditi ſciunt; χ & κ permutantur centies: Suidæ κίρκυρος longe ineptiſſimum eſt: V. eum in V. ibid. Ημῖν δ' Ιθάκη) cui bono ἐστὶ, quod mox ſequitur loco ſuo? fallor, aut inducendum eſt.

Pag. 27. γίνεται γὰρ ἑκάστου — τετράμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν.) Scribe δίμετρον ἀκατάληκτον ἀναπαιστικόν. Metrum Anapæſticum κατὰ διποδίαν progreditur: nihil certius. & ſic etiam Scholiaſtes *p.* 29.
ibid. Ωσπερ ἐστὶ ἐν τῷ δακτυλικῷ &c.) Diſtinctio male habet: ſcribe ὥσπερ ἐστὶ ἐν τῷ δακτυλικῷ καὶ τι λογαοιδικὸν, οὕτω καὶ τοῖς ἀναπαιστικοῖς, τὸ &c. ibid. δίχα τῶνδ' ἀείδειν.) Bentleius in fragmentis δίχα τῶδ' ἀείδειν pro δίχα τῶδ': non poſſum adſentiri, quia θεὸς hic adeſt caſu primo. ſi ſcriptum eſſet ἁγίτω θεὸν, aliud dicerem: attende modo; nihil apertius eſt hercule! θεὸς ἁγίτω igitur adjuncta habuit ea, ſine quibus canere non poterat ille. Verba præcedentia non habemus aut habere poſſumus: tu cave mutes, quæ appoſitiſſima eſſe poſſunt.

Pag. 28.

PAG. 28. In Contextu: Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν) Majuſcula hic male moratur: nam ἀστερίαν haud dubie Epithetum eſt; & ſic recte etiam Bentleius. quod de Poëmatio Callimacheo & Proſerpinæ raptu addit Vir Eruditus, plane incertum eſt. ibid. In Scholiis: Χαίρετε δαίμονες) — εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν &c.) inepta lectio: ſcribe tranſpoſitis vocibus, εἰ γὰρ μὴ συνάψομεν τοὺς ἀναπαίστους τοῖς δακτύλοις, οὐ &c. nihil apertius. ibid. Καὶ Λογγῖνος) Τοῦτο τινὲς μὲν, ὡς στίχον μετροῦσιν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ &c.) Omnia intellige ab Οἱ τοὺς ἰάμβους ad καὶ τούτου uſque: Et hi verum perhibebant, quanquam lectionem ſequebantur corruptam. Alii, qui propter Ariſtoxeni memoriam hæc adſcripta putabant ex Longino, ineptiebant maſcule. Vidimus jam, & alter ille Scholiaſtes haud dubie antiquior; niſi recentior quoque libros nactus fuerit ſynceriores. τοῦτο hic ſcriptum pro ταῦτα & στίχον pro στίχους: id quiſque videt, & verba aperte deſiderant. De eo dubito, an ſatis integrum ſit τινὲς δὲ λέγουσι εἰρῆσθαι αὐτὸ εἰς μνήμην τοῦ Ἀριστοξένου λόγων: nam ſenſus eſt perquam ambiguus, quia illa ſemper Ariſtoxeni memoriam continent, ſive ſoluta, ſive ligata ſint. quod verbis deeſt, interpretando ſupplevimus, fateor; ſed neſcio, an id ſatis tutum ſit: quare ne quid diſſimulem, ſcripſerim lubens vel — εἰς μνήμην τοῦ Ἀριστοξένου λόγων ἐκ Λογγίνου. vel — εἰς μνήμην τῶν Ἀριστοξένου λόγων παρὰ Λογγίνου. ſic nota adeſt, qua opiniones diverſæ diſcriminari poſſunt & diſcriminari etiam debent. ibid. ὀνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέχετο) Imperſonale eſt παρέχεται hoc loco, ut cum Grammaticis ita loquar: quod ego non improbo, ſed durius certe eſt. an ipſe Scholiaſtes forſitan ſcripſerat, ὅμως τὸ καταχρήσασθαι τοῦτον αὐτὸ, ὀνομάσθαι οὕτω τὸ μέτρον παρέχεται &c? ſic τὸ καταχρήσασθαι caſus primus eſt, & recte παρέχετο, ut vides, cum eo connectitur. illud τὸ μέτρον ante παρέχεται rectius etiam abeſſet, quia præceſſit jam τὸ Ἀριστοφάνειον μέτρον: ſed in Scholiis ſumus, in quibus ſingula non ſunt nimis rigide examinanda. ibid. Καὶ ἰάμβῳ) Καλῶς πάνυ ὁ Λογγῖνος &c.) ex corrupta lectione, quam ſupra habuimus in contextu, ad Longini memoriam facilius acceſſit homo. ibid. ἴαμβος εὑρίσκεται καὶ οἱ ἄλλοι) Quid οἱ ἄλλοι? verba in mendo cubant: legendum vel καὶ οἱ ἀνάπαιστοι, vel καὶ οἱ ἄλλοι ἀνάπαιστοι: probant ſequentia.

PAG. 29.

PAG. 29. In Scholiis : ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον) Hæc ego non intelligo, ubi præter Jambum ſyllabam modo commemorat unam: ſcripſit Scholiaſtes, ſi quid video, ἵνα ᾖ καταληκτικὸν εἰς συλλαβήν. quinque pedes cum una ſyllaba numeravit ille, non quinque

υ υ υ

ſolos, ut Hephæſtion. ibid. In Contextu: δὲ τροφάι) ſcribe

– υ –

δὲ τροφαί: de κατακλεῖδι δακτυλικῇ & κρητικῇ hic agitur. ibid. Οὐκ ἔτος) Legendum Οὐκ ἐτὸς, ut Alii jam monuerunt: *non fruſtra.*

PAG. 30. Φλῶσιν) *Comminuunt, attenuant, vorant.* ibid. δρῶσαι, λαμβανόμεσθ') Recte delent Comma poſt δρῶσαι: nam hæc arcte cohærent. ibid. Πάντα φέρουσα λαμπρά) Verſus Catalecticus poſt Acatalectum : & ſic etiam in exemplo ex Ariſtophane adducto. fors illa Metri diverſitas gratias habuit ſuas; Miror tamen, Hephæſtionem de duobus Jambis in loco ſecundo verba facientem, hæc ipſa, non alia adduxiſſe : an forte Verſus ſunt mutili, & in hoc legendum Πάντα φέρουσα λαμπρά σοι. in illo autem Κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτὸν ἄν? Alii videant: ego nihil affirmo: in poſteriori ἂν δυνατὸν elegans foret; id certum ſatis ac perſpicuum. ibid. Οἶδα μὲν, ἀρχαῖον τ' ἰδὼν) Ad calcem libelli emendant Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τι δρῶν: acute quidem, ſed dubito, an vere; de Οἶδα μὲν non loquor, id enim aſpernabitur nemo, ſed de τι δρῶν: nam vulgata, ut mihi videtur, eatenus ſe recte habet, ſive Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τ' ἰδὼν, ſive Οἶδα μὲν, ἀρχαῖον τ' ἰδὼν adhibita diſtinctione legas: hoc quiſque videt, niſi fallor. fors ita corrigentibus diſplicuit particula τε; ſed præter Metrum ipſa ſententia ejus deſiderio teneri potuit : quare ego nihil idcirco mutare auſim. qui ſuſpicionem probant, vertere debebunt *ſcio quidem ineptum & ſtultum quid me feciſſe.* antiqua pro ſtultis habentur ſæpe apud Græcos, ut ſatis notum eſt: Et hoc appoſitum quidem eſt per ſe, ſed cum verbis ſequentibus convenit minus, quam Οἶδα μὲν ἀρχαῖον τ' ἰδὼν: eo enim retento nitidius certe eſt λέληθε; taceo, quod ἰδὼν Jambum exhibeat certum, τι δρῶν vero ambiguum: quare mihi ſane vulgatum illud arridet magis. ibid. τὸν Βάκχον) Aliæ Membranæ Βράγχον: quæ veriſſima lectio eſt. Vide Bentleium ad Callimachi fragmenta.

PAG. 31. In Contextu: φέρω πρὸς ἡμᾶς) Legendum φέρω πρὸς ὑμᾶς: & ſic Salmaſius citat ad Alas Simmiæ. ibid. ἦρα τίνων) Vide Salmaſium: mihi τίνων fere arridet magis propter Euphoniam. ibid. Λεύσσετε) Scribendum Λεῦσσέ με, & mox ἱδράσατο pro ἱδράσασα: nihil notius in hac literarum luce. ibid. In Scholiis: Τὸ χοριαμβικὸν) — ἢ δάκτυλον, ἢ κρητικὸν τὸν καὶ ἀμφίμακρον, συνεχέστερον.) Non recte diſtinguitur: nam, ut nihil aliud dicam, Cretici uſum frequentem improbavit Hephæſtion. diſtingue igitur, ut Scholiaſtes auctori non ſit adverſus, ἢ κρητικὸν, τὸν καὶ ἀμφίμακρον συνεχέστερον. Creticus, qui Amphimacer dicitur *frequentius*. ibid. Επίμικτον) — ἐπίμικτόν ἐστι, καθὸ καθ' ἑαυτὸν &c.) Rectius legeretur ἐπίμικτον ἐστι, καθὸ &c. alterum ἐπίμικτον recte præcedit.

PAG. 32. In Scholiis: αὐτίκα γὰρ τὸ, Ισοπόνοι μείρακες, ἔστι χορίαμβος &c.) Verborum Syntaxis requirit fere αὐτίκα γὰρ τὸ, Ισοπόνοι &c. ibid. ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος &c.) Hæc non cohærent cum præcedentibus: interſeras ex Hephæſtione διὰ τὴν ἀδιάφορον; ad quæ recte notavit ille ἡ γὰρ τελευταία ἀδιάφορος οὖσα, ἅμα — βραχεῖα ἐστιν, εἰς τὴν χοριαμβικὴν καταληκτικὴν. ibid. ὁ γὰρ δάκτυλος περὶ &c.) Hæc ſuperioribus etiam male agglutinata ſunt: repete ex contextu τὸν δάκτυλον: id enim Scholiaſtes eludicavit hiſce, ὁ γὰρ δάκτυλος περὶ τὴν &c. Et hæc obſervatiuncula certe illepida non eſt; nam Dactylus ſi ſyllaba longa accedat, Choriambus eſt purus putus. ſcribendum tamen, ut Scholiaſtes dicat, quod voluit, ὁ γὰρ δάκτυλος παρὰ τὴν τελευταίαν μακρὰν &c. *præter ultimam longam.* ibid. Οὐδὲ λεόντων) τὸ οὐδὲ &c.) Diſtinctius ſcriberetur Οὐδὲ λεόντων) τὸ, ἢ στροφαὶ, ἀμφίμακρός ἐστιν ἀντὶ δακτύλου δηλονότι. & ſic etiam nos. ibid. Λευκωλένου) Ομοίως καὶ τὸ λευκωλένου &c.) Et hic malim Ομοίως καὶ τὸ, ωλένου, ἀμφίμακρος &c. ibid. Γυναῖκες) πρῶτος, χορίαμβος, καὶ ὁ &c.) Hoc falſum: ſed Scholiaſtes ſcripſit πρῶτος, ἴαμβος, καὶ ὁ τελευταῖος, ἴαμβος, ἐνδίων &c. unam vocem γυναῖκες metitur: niſi velis καὶ ὁ τελευταῖος, διίαμβος, ἐνδίων μιᾷ συλλαβῇ &c. ut integer Verſiculus menſuretur: Et hoc non deterius certe. ibid. γίνεται ἐν τῆς ἀναπίτομαι λέξεως τὸ πίτομαι, τρίβραχυς &c.) πίτομαι non eſt Tribrachys, ſed Anapæſtus; ſi μαι autem reſolvatur in duas breves, Proceleuſmaticus exibit pro Anapæſto; hoc certum: quare Scholiaſtes ſcripſit manu ſua γίνεται

ἐν

ἐν τῆς ἀνακιτόμῳ λέξεως τὸ ὅρμῳ, τρίβραχυς, τῆς &c. ibid. ἐκ τ δὴ, πρὸς ὄλυμπον, τ χοριάμβῳ) Hoc etiam minus exafciatum eft: Lege ἐκ τ, δὴ πρὸς ὄλυμπ, τ χοριάμβῳ &c. ftatim poft, ὄλυμπον fimiliter mutandum in ὄλυμπ, ut Jambus adfit palam. Dimenfionum exempla fubjecta a fciolis profecta funt: ut μαι refolvatur in duas breves, non fufficit, quod brevium figna fuperfcribantur, fed neceffe, ut pro una fyllaba longa duæ adfint breves; exempli gratia, ἀνακιτόμιθα longam refolvit in difyllabum breve: & fic fimiliter in δὴ; quod fignis appofitis non poteft refolvi in duas breves, fed commutandum cum duabus aliis brevibus: hoc quifque fentit ftatim, & demonftrat Paradigmatis iftius ineptias. nihil aliud voluit Scholiaftes, quam hoc unum: συζυγίας Jambicæ & Choriambicæ λύσις eft eadem: fi prima producta Dijambi refolvatur in duas breves, ftatim emergit Tribrachys cum Jambo; fi prima producta Choriambi, idem Tribrachys cum Jambo etiam emergit ftatim; hinc λύσεως certa apparet communio: fume Choriambum - ᴗ ᴗ -, eumque ita refolve ᴗ ᴗ ᴗ ᴗ -, vel unum Choriambum habebis refolutum, vel duos Jambos, quorum refolutus eft unus; & fic fyllabarum menfura & Metro Jambico & Metro Choriambico infervire poteft: fentifne? ibid. Φίλικος) Ita legendum: Vide Salmafium ad Simmiæ Παίγνια & Voffium in libro de Poëtis Græcis: in aliis Membranis etiam male hic Φιλίσκος. pro Διονυσιάδης, qui fequitur, eædem illæ Σωσιφάνης; & has fecutus eft alius Scholiaftes *pag*. 93. de Pleiade multi multa; non funt hæc hujus loci.

PAG. 33. Τὸ ἐγχάριον) Verficulus turpiter hiat: in aliis Membranis τ ἐγχώριον: recte, fi λόγον aut fimile quid adfuerit: nam de perfona accipi nequit; quia verbum fic conftrui folet cum cafu patrio: pueri fciunt. & hoc verum forte; alias τὸ δ' ἐγχώριον vel τό γ' ἐγχώριον legendum: nam hiatus fane eft indecorus; hoc certum, alia incerta. ibid. Κύπριδος θάλος ἄλιστι) Ad calcem Libelli corrigunt ἄλιτι: non improbo: nam Glyconius poft Antifpaftum amat Dijambum; nec tamen pedem etiam domefticum odit: quare ego nihil potius muto. Adonis autem intelligitur hic & punctum poft σκυλακοκτόνῳ delendum. ibid. Καὶ κνίσῃ τινὰ θυμηίτας) Quid hoc? ad finem Enchiridii pro conjectura adfertur θυμηίτας: fed quid etiam illud? an ita fcriptum pro θυμίατας vel θυμιήτας? fallor, aut ea fuit

 mens

mens Correctoris, sed quis lubens illud admittat? Nescio, an mihi faventior erit Diva Critica, dicam tamen, quid suspicer: θωμίζω verbum est satis notum; pro eo θωμαΐζω vel θωμηΐζω dixisse videtur Anonymus; qui de κνίσῃ proinde non cogitavit, sed de re plane alia: legendum conjicio Καὶ κνίδῃ τινὰ θωμηΐσας, & *urtica aliquem cædens.* sic nihil aptius aut perspicuum magis. fors etiam κνίζῃ pro κνίδῃ placuit Poëtæ, ut ipse dederit καὶ κνίζῃ: Analogia Linguæ id certe non respuit; sed Eruditi judicent. ibid. βαυβάκζω γάλλων) *Gallorum Chorage:* Vide Hesychium, Suidam, Alios. ibid. Πᾶν Πελασγικὸν) Illud πᾶν non potest pendere ab ἐμβατεύων: nam sic ineptum esset. sequebantur igitur alia, cum quibus apte cohærere poterat: totum Argos Pelasgicum, simulac intraveris, lætitia afficis & exultare facis tibi; hoc aut simile quid dixerint Græca: Et sic punctum post γάλλων etiam appositissimum est.

PAG. 34. εἰς τὰ τέσσαρα τῦ δισυλλάβω χήματα) Varia lectio est τῦ πεντηκοντασυλλάβυ, quæ ad ipsos Garamantas ablegenda. ibid. Χάριτες Κρόνω) an Κρόνω scriptum pro Κρόνυ Dorice? sit ita: sed quid Κρόνυ Χάριτες? nescio, & alios rogo, ut id explanent mihi. ad calcem Libelli correctum χρόνῳ: hoc verum fortasse; *sinu te exceperunt puræ Charites tandem.* Alias Κρόνῳ etiam legi posset in casu tertio: quod fecerant Charites, non invitæ fecerant in gratiam Croni; nosti usum dativi, ut loquuntur. ibid. Κατεβιάσκε) inepta & falsa lectio: nam Antispasticum καθαρὸν hic nobis promittit Hephæstion; scis autem, κατεβιάσκε Antispastum non esse bonum. scribendum opinor καταβιάσκε: augmentum, quod vocant, omittitur; *moriebatur.*

υ υ – – υ   υ υ υ – υ

ibid. Κυθέρει' ἀβρὸς) Scribe Κυθέρει' ἀβρὸς: Et hic exemplum habemus, quo pes primus Antispasti resolvitur in Tribrachyn; Vide *pag. præced.* ubi ea de re Hephæstion. ibid. τί κε θεῦμεθα?) Quid hoc? an θεῦμεθα a θέω deducitur, & pro θεόμεθα scriptum θεῦμεθα? ita videtur: Et tamen suspecta est forma vocis. an igitur Dorice scribendum θεῦμεθα, quod ipsum θεόμεθα exprimat? hoc placet hercule mihi: *quid currimus?* ibid. καλιρύκισθε χιτῶνας) *inhibeatis tunicas*; *detineatis tunicas:* notum est καλιρύκειν & κατιρύκισθαι. sed quid illud *inhibere* vel *detinere tunicas* hoc loco? id sero dicam tibi: fallor, aut aliud adfuit.

fuit, antequam hoc ita finxerant Amanuenſes. ſcis, quid ſuſpicer? legendum puto κατερείκεσθε χιτῶνας, *ſcindite tunicas*, *diſcerpite tunicas:* ἐρείκειν & κατερείκειν nemo, cui Lingua facta eſt paulo familiarior, ignorat eo ſenſu. Et hoc appoſitiſſimum foret hic: *plangite puellæ veſteſque diſcerpite.* ibid. ἐξίπιον κάδδον) Verſus requirit κάδον: nam ſecunda Syzygia in his eſt Jambica. ſi Athenæo credamus, Anacreontis eſt fragmentum, quod Barneſius in ſua Editione contra ipſum Hephæſtionem diſpeſcit in ſex Verſus Glyconios: nonne exemplo peſſimo? ibid. τῇ φίλῃ,) Comma poſt φίλῃ peccat hic: nam τῇ φίλῃ παιδὶ ἀβρῇ haud dubie cohæret. ibid. καθαρῶς ἐσχηματισμένον ἐστὶ τοιοῦτον) Quale poſuerat primo: referendum hoc ad ſuperius illud τὸ μὲν καταληκτικὸν καθαρὸν ἐστὶ τὸ τοιοῦτον. Moneo, ne male accipias. ibid. ἐπὶ τῆς τοῦ ἑβδόμου) Subaudiendum eſt ᾠδῆς, *in Oda libri ſeptimi.* ut vides, numerus Odæ omittitur: & hunc adſcripſit forte Hephæſtion, ſed male neglexerunt Hephæſtionis Scribæ: commode profecto legi poſſet hic, ἐπὶ τῆς ϛ τοῦ ἑβδόμου, in *ſexta Oda libri ſeptimi.* ita peccatum millies: nihil tamen affirmo.

Pag. 35. In Contextu: Τὸν συγγὸν) Sententia in his eſt nulla, quia Noſter Metrum curabat unice. ibid. Κρονίδα βασιλῆος) Jovis, qui Croni filius & βασιλεὺς per excellentiam: Αἶαν eſt caſus vocandi nec ſententia hic etiam conſtat ſibi. ibid. τὸν ἄριστον πόδ' Ἀχιλλέα) hoc non eſt ἄριστον πόδα, ſed ἄριστον πόδε: numerus dualis & Metro & ſententiæ convenientiſſimus eſt; hoc vident omnes. Et quid igitur ſentiendum de ἀριστόποδ' Ἀχιλλέα, quod ad calcem Libelli pro correctione adfertur? ineptum eſt & Verſui colaphum impingit. Aliter Æmylius Portus, ut notum: Ego nihil muto, ubi neceſſitas mutandi eſt nulla. ibid. In Scholiis: ἢ παίωνα β, ἢ διτρόχαιον) Scribe ἢ παίωνα γ, ἢ διτρόχαιον. ſic opportune habes τέσσαρα τῶν δισυλλάβων σχήματα: nam Antiſpaſtus Jambum, Epitritus tertius Spondæum, Pæon tertius Pyrrichium, Ditrochæus autem ipſum Trochæum exhibet: nihil aptius hic. dein Antiſpaſtus etiam odit Pæonem ſecundum cumque faceſſere jubet longe. ibid. τὰς δὲ μέσας, ἀντισπαστικὰς ἰαμβικὰς) Ita Scholiaſtes pro Hephæſtionis ἀντισπαστικὰς καθαρὰς, quæ nimis longe profecto diſtant: quare vix dubito, quin ab Amanuenſibus

bus male habitus ſit: erraſſe enim non potuit in re adeo aperta. ibid. ὅτι δὲ καταληκτικὸν, τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς &c.) Hæc inepta etiam ſunt: de Catalectico nihil Hephæſtion; dein pes poſt Syzygiam Jambicam nihil ad καταλήξειν. ſcis, quid ſuſpicer? Τὴν ταῖς ἰαμβικαῖς ἐπομένην ex contextu petita ſunt, iiſque adſcripſit Grammaticus, συζυγίαν πεπονθυῖαν καὶ τὸν πρότερον πόδα εἰς τέσσαρας τῶν διουλλάβων σχήματα, ne dubium ſupereſſe poſſet ullum; hæc autem cum in ſolidum ab imperitis Compilatoribus tribuerentur Scholiaſtæ, illud ὅτι δὲ καταληκτικὸν, inter ea & verba præcedentia interpoſitum eſt, ut ſic ſcilicet apte cohærerent & ſonum ſaltem redderent congruum; attende: nihil probabilius. ibid. τοῦτο καὶ πόδα συμβαίνει. δύο γὰρ ἐστὶ.) Hæc cum præcedentibus male cohærent: ſi ex contextu repetas καὶ τὸν πρότερον πόδα, perbene illis adſcripſeris τοῦτο καὶ πόδα συμβαίνει. δύο γὰρ εἰσὶ. In pede Tetraſyllabo ſunt duo pedes Diſyllabi: hoc apertius monuit Scholiaſtes, quia de primo pede aliter locutus fuerat paulo ante in principio. Quæ ſequuntur, κῶλα δὲ ποδῶν ἁπλῶν δύο καὶ συλλαβῆς, alio etiam pertinent: præfige illis ex contextu πενθημιμερὲς μὲν, & ſcribe κῶλα ποδῶν ἁπλῶν δύο καὶ συλλαβῆς. ſic nihil convenientius: ut πενθημιμερὲς emergat, pedes Tetraſyllabi ſunt reſolvendi in Diſyllabos; hoc quiſque ſentit. Sed quid tamen? an his omnibus ita ſcriptis, τοῦτο καὶ πόδα συμβαίνει. δύο γὰρ ἐστὶ κῶλα ποδῶν ἁπλῶν δύο καὶ συλλαβῆς. præmittendum forte ipſum illud πενθημιμερὲς? ſane hoc verum eſſe poteſt, & ἐστὶ nobis commonſtrat quaſi. ibid. Ἐκ Κοριάνυς) Scribe potius Ἐκ Κοριάννης: titulus eſt Dramatis Pherecratei ſatis celebris. ibid. τὴν τίναν) Lege τὴν λιφανζίναν: Alias ineptit Grammaticus. ibid. Ἦλθες) — τὸ μὲν καταληκτικὸν· τὸ δὲ ἀκατάληκτον,) Hæc ſunt ipſa verba Hephæſtionis; repone autem, ut apertius ea de re conſtet, πρὸς τὸ ἄνω δὲ τὸ, Τὸ μὲν καταληκτικὸν, τὸ δὲ ἀκατάληκτον, ἐπήγαγε τὸ &c. ibid. Κόλπῳ σ') Αντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν) Imo ἀκατάληκτον: Et ſic ſcribendum. ibid. ἔστι δὲ ποδῶν ἁπλῶν ἑπτὰ καὶ συλλαβῆς, τέτρατος ἐπίτριτος &c.) Illud τέταρτος ἐπίτριτος cum ſuis Comitibus plane alienum eſt ab illis, quæ præcedunt: præfige ex contextu Κατηύχθησθε; nam talis eſt verſus iſte.

Pag. 36. In Scholiis: εἶτα πάλιν ἐστὶ τοῦ Οἴνε, τέταρτος &c.) Hoc falſum & corruptum: lege εἶτα πάλιν ἐστί τοῦ Οἴνε, τέταρτος ἐπίτριτος. εἶς

τις δίιαμβος, πάλιν ἀντίσπαστος, ἴαμβος καὶ συλλαβή. nihil apertius: Epitritus quartus & Antiſpaſtus ſæpe ſunt Synonyma; *pag. præced.* habuimus ἔτι δὲ ὁ πρῶτος πὸς, τίπαρτος ἐπίτριτος, ἐκ τριῶν μακρῶν ϗ βραχείας, ἤτοι ἀντίσπαστος: id imperitus ignorans Scholiolum corrupit & pro δίιαμβος propter adjunctum πάλιν ſcripſit ἀντίσπαστος. ibid. Νύμφαις) ποδῶν ἁπλῶν ὀκτὼ, τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἰαμβικῆς ὄσης) Mallem, ſcripſiſſet homo, ut ſcripſit forſitan, τῆς τελευταίας συζυγίας ἰαμβικῆς ὄσης. nam una ſyllaba poſtrema non eſt Jambica, ſed tota Dipodia: imo hoc verum & neceſſarium. ibid. Τὸν συγγὸν) — εἰσὶ δὲ ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ τρεῖς ἀντίσπαστοι, καὶ μία συλλαβή) Hæc mutila ſunt: ſcribe — τρεῖς ἀντίσπαστοι, δύο ἴαμβοι, καὶ μία συλλαβή. ibid. Αχιλλεία) ἐξ ὁλοκλήρου τὸ Αχιλλεία &c.) Ita Hephæſtion perbene, & cum Hephæſtione Scholiaſtes: Alii vocem contrahentes errabant lepide.

ibid. in Contextu: ἑφθημιμερῆ μετὰ τὰ ἑξάμετρα, οἷς ἡ Τελέσιλλα ἐχρήσατο· Αδ' Αρτεμις &c.) Quid? an hoc ἑφθημιμερὲς eſt? cave, credas: nam in eo ſex pedes ſimplices ſunt cum duabus ſyllabis, non tres pedes ſimplices cum una ſyllaba; Vide *pag.* 33. Apage, apage ineptias: qui hæc ita conſtituerunt primi, invitis Muſis nati fuerunt die Ægyptiaco. dicam tribus verbis, quod omnes probabunt ſtatim: male conjuncta ſunt, quæ accurate debuiſſent ſeparari; tu ſcribe iterum disjunctim

Αδ' Αρτεμις ὦ κόραι,
Φεύγοισα τὸν Αλφειόν.

Sic duos Verſiculos habemus Ephthemimeres: nam pedes duplices ad ſimplices redigendi ſunt. & hos unus Scholiaſtes, niſi fallor, etiam recte diſtinxit: nam ſi pedes ſimplices ſumas, perbene ſcripſit ad hunc ipſum locum, Τὸ ἰωνικὸν ἑφθημιμερὲς τρεῖς ἔχει πόδας καὶ συλλαβήν. nota illud συλλαβήν; nam ſic diviſos Verſiculos tibi notare potes una: non ſyllaba, ſed ſyllabæ, ut jam monuimus, ſunt in conjuncto & gemino; nihil apertius. ne dubites igitur; quanquam nulla ne minima certe ſupereſt dubitandi ratio, ſi cum his jungas *pag.* 13. ubi ipſe Hephæſtion Verſiculum primum adducit pro Anapæſtico Monometro Hypercatalecto, quia Ionicus Ephthemimeres ejus indolis eſt, ut Anapæſtice etiam metiri poſſit: ſciunt periti talia in his eſſe plura, de quibus nos forte alias. ibid. ϗ δίμετρον ἀκατάληκτον — Τίς

σλῶ

τὴν ὑδρίαν &c.) Quid iterum audio? an Versus hic Dimeter Acatalectus? Mirum, si ita sit, quod Praxillea, longe breviora, mox dicantur Trimetra Brachycatalecta; mirum, quod sequentia omnia sic nobis commemorentur, ut Trimetra & Tetrametra. sed quid mirari necesse? cæcutientes Scribæ aut ineptientes Grammatici hic iterum dederunt nobis, quod nunquam pro suo agnovisset Hephæstion: scribe missis nugis, quas sibi habeant earum parentes,

A. Τίς τὴν ὑδρίαν ὑμῶν
Εψόφησ'; B. ἐγὼ πίνων.

nunc Dimetra Acatalecta conspicimus & sequentia recte ad Trimetra & Tetrametra ascendunt: hoc pueri vident, si digitos modo consulant. ἐψόφησ' ἐ Ditrochæus est, quem amat Jonicus & aliquando admittit in locum suum. Scholiastes verborum sententiam distinguendo perbene explicuit, sed Versiculos separandos etiam pessime conjunxit: fallor, aut alius fuit hic a præcedenti, qui Ephthemimera recte distinxerat. ibid. ὡς ἀμφὶ βωμὸν) *ut circa aram.* sententia pendet, ut vides.

PAG. 37. Τρεβωλέτιρ'. ὦ τῶ &c.) Quid est illud τρεβωλέτιρ'? ignoro: dein prima in voce illa corripitur, si a τρίβων & τρίβω veniat: quare Metrum etiam minus aptum est, nec Jonicum habebimus, quem nobis promittit Hephæstion. mihi hic aqua hæret: an forte legendum Τρίψων ἴτιρ'. ὦ τῶ Αρκάδεσσι λάβα? Eruditi videant: hoc verum esse potest. ibid. Ηρω ποτὶ φασὶ, Δία &c.) Versus non est sanus: nam φασὶ Δία est Pæon primus, qui mensuræ Jonicæ hic non satisfacit. scribe Ηρω ποτὶ φασὶν, Δία τὸ τερπικέραυνον. & sic etiam Scholiastes, qui Jonicos tres hic repperit cum Trochæo uno. ibid. τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνω) Est nomen proprium puellæ: & sic sibilus male videtur omissus in fine, legendumque, nisi fallor, Γυρινῶς; nosti indolem nominum fœmineorum: Γυρινὼ, Γυρινῶς, ut Σαπφὼ, Σαπφῶς. Sed aliud adhuc opportune se offert mihi, quod longe melius & longe etiam blandius: Infra *pag.* 76. Versiculus hic ita adducitur, Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπαλᾶς γυρίνω: id absque dubio verissimum, si recte intelligatur; dicam igitur: γυρῖνοι sunt οἱ μικροὶ βάτραχοι, ut omnes sciunt ex celeberrimo Versu Arateo, Αὐτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων: hoc appellativum pro nomine fuit Græcis & puellæ

puellæ datum eſt huic; *Ranula:* quid ais? nonne appoſitiſſimum hoc & blandum? de eo hercule dubitabit nemo: lege igitur cum Scholiaſta τᾶς ἀπαλᾶς Γυρίνω, quod ipſum Γυρίνω valet: id autem Amphibrachys hoc loco eſt; quia Ditrochæus Verſum Jonicum claudit: Editores peſſime. Ibid. Ἀσαροτέρας, οὐδ' &c.) Hæc miſere corrupta ſunt: ad calcem Libri emendatum Ἀσαροτέρας, οὐδ' ἄμ' ὀπάρας σέθεν τυχοῖσαν. in quo ſententia eſt nulla, & Metrum etiam peſſime temeratur: nam, ut omnes & ſinguli vident, ſic Verſus numeros non habet ſuos. Tutius forſitan ſit hæc pede timido tranſilire: Vide tamen, quid mihi pauliſper moranti in mentem venerit: legendum forte Ἄσα ποτ' ἐρατῶ, δάμασσ' ὠραῖα σέθεν τυχοῖσαν, *pulcherrima Mnaſidice, molliculæ Gyrini faſtidium ſubegit tempeſtive aſſecutam te.* ἄση, *faſtidium* eſt: & hoc dupliciter accipi poteſt hic. nam aut faſtidium intelligit, quo Gyrinus laborabat contra Sapphum, aut faſtidium, quo ipſa Sappho laborabat contra Gyrinum. ποτ' ἐρατῶ cum Γυρίνω cohæret: iſta autem ἄσα ſubegerat Lesbiam τυχοῖσαν Μνασιδίκης, id eſt, effecerat, ut ſtatim ſubacta fuerit amore Mnaſidices, in quam forte fortuna inciderat; Mnaſidicam, quamvis pulcherrimam, non ſtatim adamaſſet Sappho, niſi faſtidium illud acceſſiſſet: nam eo ſubacta fuerat ilico & ad amorem Mnaſidicæ pellecta. Non ignota res eſt, & tale faſtidium ſæpe amoris novi maximus eſt aculeus: ſic δάμασε ἄσα elegans eſt & ſenſum habet non protritum. ὠραῖα pro adverbio adhibetur more ſolenni; cum maximum erat illud faſtidium, in Mnaſidicen *opportune* inciderat. Attende: fors veriſſima eſt hæc mea ſuſpicio. Scholiaſtes ad Verſum hunc, Τὸ ἀσαροτέρας, δεύτερος παίων. συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α, ὡς ἐν τῷ Μή με ἄσαις, ἀμηδονίαισιν. Ex quibus apparet liquido, hominem ſua ætate hic inveniſſe ἄσα, aut aliquid ab iſto caſu deductum: nam cæteroquin fruſtra illud Μή με ἄσαις adduxiſſet. Et hoc mihi conjectanti favet certe. ibid. παρατηρεῖν δὲ χρὴ — ὥσπερ ἐν τοῖς τριμέτροις) Ex ὥσπερ καὶ collegit Scholiaſtes primam in Ἄσα corripi, & poſt exemplum illud in Verſu Tetrametro, aliud mox adſcriptum eſſe in Verſu Trimetro: perite ac provide. ibid. μάτεισαι) Quid hoc? in aliis Membranis pro eo exaratum erat μάτοισαι. Neutrum probo & vitium ſubeſt leve: ſcribe meo periculo μαθεύσαι. pro ματεύω etiam in

R uſu

usu erat ματεύω: inde infinitum illud ματεύσαι, quod nunc omnibus se commendat statim. ματίσαι, quod apud Hesychium est, non conveniret, quia a μαΐζω venit & mediam habet brevem.

Pag. 38. In Contextu: Δέδυκε μὲν &c.) Cur ab Jonicis Tetrametris ad Dimetros recurrit Hephæstion? id ego hercle non dicam tibi: nam alia nos exspectare jubent verba superiora; Vide modo illa καὶ τετράμετρα δὲ ἀκατάληκτα διαφόρως συνέθεσαν, quæ aperte ostendunt, sequentia Tetrametris Acatalectis destinata esse. fallor, aut Amanuenses hic iterum egerunt, quod solent: ex quatuor Versiculis Dimetris faciendi sunt duo Versus Tetrametri; sic scopo Hephæstionis fit satis, & singula exhibentur ordine suo: Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα καὶ πλειάδες, μέσαι δὲ Versus est unus; ex sequentibus compositus est alter: pro ἔρχεθ' autem legendum ἔρχεθ', ut in fragmentis Sapphicis jam legitur vulgo: sic Epitritum secundum habemus opportune pro Dispondæo, qui in Versu Jonico male moratur propter nimiam longitudinem suam. καὶ πλειάδες in Versu primo etiam sordet, quia Jambum exhibet Heptasemum. lege igitur καὶ πληϊάδες, μέσαι δὲ: sic commode habebis Jonicum cum Ditrochæo Hexasemo vel Heptasemo, & nihil erit emaculatius: πληϊάδες pro πλειάδες est apud Homerum & Hesychium; hoc sciant tyrones. In Editione Turnebi post μέσαι δὲ male comparet punctum. ibid. In Scholiis: Οἱ μολοσσοὶ) — ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, δίμετρον ἀκατάληκτον &c.) rectius legeretur ἔστιν οὖν τὸ μέτρον, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον &c. nam id exigit, εἴπε γὰρ ἐπιμίγνυσθαι πρὸς τὰς τροχαϊκάς, quod sequitur: attende modo.
ibid. Αναπαίστου) — ἢ πυῤῥίχιος ἐκ δύο βραχειῶν) scribe potius puncto post μακρᾶς collocato, καὶ πυῤῥιχίου) ἐκ δύο βραχειῶν: sic in ipso contextu est. ibid. τοῦ δὲ τροχαϊκοῦ λελυμένου &c.) Repete iterum ex contextu ἢ τὴν ἐκ τριβράχεος ἢ τροχαίου, & illis adscribe ista, τοῦ τροχαϊκοῦ λελυμένου γίνεται) ὁ τρίβραχος· συγγενὴς οὖν ὁ τροχαῖος τοῦ ἰωνικοῦ. a Compilatoribus profectum est δὲ. ibid. τῶν γὰρ δύο μακρῶν &c.) Hæc male etiam cum præcedentibus copulantur: præfigendum ex contextu ἢ τὴν ἐξ ἓξ βραχειῶν. ibid. Αστεροέσσας) Τὸ ἀστεροτέρας δεύτερος παίων) Scholiastes aliter legit: hoc certum & dubii expers. Quid autem est sequens Μή με ἄσαις, ἀμηδοκίασιν? id ego una cum ignarissimis scio: Visne suspicionem? Illud Sapphicum forte adduxit

Gram-

Grammaticus Μή μ' ἄπεισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα, ideoque ſcribendum, ut ille in ſuis reppererat, Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι: plura ſuo loco; ἄσαισι etiam prætulit Voſſius ad Catullum ex Aliis. ibid. Παραλαμβάνουσι) Τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν &c.) Hæc collocata non ſunt ſuis locis: ſcribe, ut recte intelligantur, Εσθ' ὅτε τὰς δευτέρας παιωνικὰς) τουτέστι τὴν πρώτην μακρὰν τοῦ ἰωνικοῦ βραχυνόντες. Εσθ' ὅτε τὰς ἑπτασήμους τροχαϊκὰς) τὴν τοῦ τελευταίου ποδὸς βραχεῖαν μηκύνοντες, ὅ — ὡς ἴδιον τοῦ τροχαίου. Quibus dein ſubjicitur paulo generalius, ὅπου μὲν ἐξ ἰαμβικοῦ ἀπὸ βραχείας — ὡς τὸ πρῶτον, Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, ὅπου ὡς προείρηται, ἐξ ἰωνικῶν καθαρῶν &c. nunc quidem Verſus Jonicus Pæonem ſecundum & Epitritum ſecundum habet, nunc vero Jonicos & Trochaïcos puros; ita variat Metrum: ὅπου μὲν, ὅπου cohærent hic & faciem ſibi obvertunt: ὅπου μὲν, ὅπου δὲ nitidius fuiſſet; ſed in Scholiis nitere non ſolent omnia.

Pag. 39. Εκατὸν) Recte corrigunt Εκατὸν mutato accentu. Nam Apollo intelligitur haud dubie: ita Homerus ſæpe, ut nemo neſcit. poſt ᾖον inducendum eſt comma: *Apollinem quidem Jovis filium hæc Muſæ cum peplis ſuis croceis*, ſententia pendet, ut vides. ibid. ὠράνα χελιδὼν) Stephanus in Lyricorum Editionibus variavit & ſemel ὠράνα, ſemel ὠροίη exhibuit typis: recte ad calcem Libri emendant ὡραία vel ὡραῖα. junge etiam Portum ad Lyricorum fragmenta; mihi potius videtur ὡραῖα, quia Metrum id diligit certo: de Heſychii ὠράνα nos alio loco. ibid. Τὸ γε μὴν, ξείνια &c) Non cohærent verba, quæ tamen hic cohæſiſſe videntur: legendum & diſtinguendum forte Τά γε μὴν ξείνια δώσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται, Ολίσαι &c. ſic τὰ ξείνια conſpirant & verba ſunt ſatis perſpicua: potes etiam Ὁ γε μὴν ξείνια δώσαις λόγος, ὥσπερ λέγεται, Ολίσαι &c. et tunc ὁ λόγος amplectuntur ſeſe: tu elige. ſi ne literam mutare velis, diſtinguas ſaltem, Τὸ γε μὴν, ξείνια δώσαις λόγος ὥσπερ λέγεται, Ολίσαι &c. ſic τὸ γε præmittitur, idque mox declaratur iſtis ὀλίσαι ἐς ποτὲ &c. Et ſic Græci ſæpius certe, ut ſciunt Linguæ periti; illa ξείνια δώσαις λόγος ὥσπερ λέγεται eo admiſſo interjiciuntur uno ſpiritu: hoc ſatis perſpicuum & ipſe ſentis ſtatim. ibid ποτέ μοι ὀξέι) Ineptiunt Editores, qui μοι habent pro ſyllaba longa: nam brevis eſt ſemper. an Pæonem quartum hic habemus? non puto & ejus exemplum in Verſu Jonico

quæro: omnes Jonici ſunt puri, ut vides; & talis etiam fuit, niſi fallor, pes hic ſecundus: quare vel aliam vocem dedit Hephæſtion, vel huic apponendum eſt fulcrum; ποτί μιν γ' ὄξιs: tertium non datur. ibid. Αδ' ἀνάγκας θ' ἱερεῦσιν) Non video, quid hæc ſibi velint: an forte legendum Α' δ' ἀναγκαῖ' ἱερεῦσιν, καθαρεύειν φράσομεν, vel ἱερεῦσιν καθαρεύειν φράσομεν commate collocato poſt ἀναγκαῖ'? ſic certe ſententia ſit perſpicua: *quæ vero neceſſaria ſacerdotibus*, *pura eſſe dicemus.* Eliſiones vel factæ vel faciendæ in Libris errores pepererunt innumeros: Eruditi ſciunt.

Pag. 40. παραδείγματι δῆλα) Malim παραδείγματι δηλοῖ. ibid. Αἶς ὄντα — ὲ χάλκια) Duo Jonici a majore in Verſu Jonico a minore; hoc forte λελυμένον illud Metri Galliambici: Scholiaſtes utrumque redigit ad Moloſſorum leges; quod caſtius certe, ſed dubito, an hic melius. ibid. Μεγάλῳ δ' ἤυτι &c.) Barneſius in fragmentis Anacreonticis contra Hephæſtionem inſurgens & Verſus aliter ordinans, vere ineptit: pro ἤυτι, quod Jonicum eſt, bonus etiam εὖτι: ride, ride hominis acumen. ibid. πι μ' Ερως ἴ) Pæon tertius, ut in Verſu etiam ſequenti; & hinc ἀνάκλασις ſequente longa: obſerves autem, quod pes poſtremus hic vel Spondæus vel Trochæus potius ſit: nam fallor, aut hoc minus etiam frequens in veris Jonicis a minore, quæ κατακλεῖδα Jonicam habere ſolent; Vide *pag. præced.* Et ſic κόψεν ὥστε χαλκεὺς, una cum λοῦσεν ἐν χαράδρῃ, exemplum præbet τῶν τροχαϊκῶν ἀδιαφόρως παραλαμβανομένων πρὸς τὰ καθαρά. ibid. Προσιδεξάμην ὄναρ Κυπρογενείᾳ) Scholiaſtes προσελεξάμαν: quod Viri Eruditi in Sapphicis arripiunt & Verſum hunc ita proinde vertunt, *dormivi in ſomnis una cum Cypride.* Non male aut imperite: ſed ideo προσιδεξάμην ego aſpernari nolim, quod hic diſerte habebant Libri. fallor, aut lectio fuit ambigua, & in his προσιδεξάμην, in illis προσελεξάμαν manu exaratum fuit; utrumque bonum eſſe potuit in integro Poëmate, nec unum alteri nunc præferre audeo: ſi προσιδεξάμην ſumas, Κυπρογενείᾳ a ſequentibus pependit; hoc certum & perſpicuum: quanquam forte ab iſtis Libris, qui προσιδεξάμην legebant, abfuerit litera ſubſcripta, & pro caſu tertio in illis comparuerit caſus quintus; certe Κυπρογενέα cum προσιδεξάμην ita perbelle cohæreret, & ut millies accidit, duæ lectiones diverſæ perperam ab imperitis

ritis fuiſſent confuſæ: Eruditi ſciunt. ſed hæc ambigua ſunt & certo definiri non poſſunt; illud certum, vocem Κυπρογονεία hic male notari, ut Dactylum cum Spondæo: nam ſi prima ſit longa, ſequens exemplum non ἑτέρως ἐσχημάτισαν, ſed ſimiliter plane; hoc pueri vi-

υ υ υ – –

dent: ſcribe igitur, ne Hephæſtion ſit mendax, Κυπρογενεία. ſic Pæonem tertium ſequetur Ditrochæus & Metri diverſitas erit aperta: nam in Verſu ſequenti Pæonem tertium ſequitur Epitritus ſecundus. ibid. οὐ γὰρ ἂν ἄλλη. Λύσις) In Libris hic tres lectiones diverſæ: nam aliæ ἂν ἄλλη, & ἐν ἄλλη habebant ſcriptum. Viri Eruditi haud dubie recte legunt & diſtinguunt, Οὐ γὰρ ἂν ἄλλη Λύσις ἐκ πόνων γένοιτ': res eſt aperta. ſequens οὐδ' ἅμα τῶνδε vitium quoque alit: & hoc præeunte Porto recte etiam mutatum a Viris Eruditis in οὐδαμὰ τῶνδε. quid autem Barneſius? Hephæſtioni iterum nuncium mittit, & hos duos Verſus majores in quatuor diſpeſcit minores: nihil ineptius unquam vidi; ſed ita ſapiebat ille. ibid. τὸ δὲ

υ υ – – – – – υ υ –

καταληκτικόν. Διονύσσου | σαῦλαι βασσα | ρίδες.) Hoc Catalecticum non eſt, ſed Brachycatalectum; vident omnes. Scholiaſtes ita metitur

υ υ – – | – – – | υ υ –
Διονύσσου | σαῦλαι βασ | σαρίδες.

ut pes ſecundus ſit Moloſſus; quo pacto Verſus revera ſit Catalecticus. An hoc igitur probabimus? diſplicet, fateor, quod ſic Moloſſum habeamus in loco pari, quem antea Hephæſtion ab eo excluſit, ſed ubi nihil, quod melius eſt, ſuppetit mihi, id adſpernari non poſſum: Et hoc forte exemplum eſt majoris in Verſu Galliambico licentiæ; ſane aliquid tale ſubeſſe poteſt. Si σαῦλαι dirimeretur in tres ſyllabas & σάϋλαι ſcriberetur, Verſus etiam Catalecticus emergeret, ſed ſic plane niteret Metrum Jonicum; quod neſcio, an hic conveniat, quia in Galliambicis ſumus: σάϋλαι βασ Jonicus eſt purus putus, ut quiſque videt. ibid. τὸ δὲ ἀκατάληκτον κατὰ τὸ ἀνακλώμενον) Hoc mutilum eſt abſque dubio: ſcribe τὸ δὲ τετράμετρον ἀκατάληκτον κατὰ &c. ibid. Παρὰ δ' ἧντε πυθόμαν) Nota tres Pæonas tertios, quos unus tandem excipit Trochaïcus ἑπτάσημος: nam ſic vides, ἀνάκλασιν demum fieri in loco quarto. an ideo forte Hephæſtion

 Verſum

Verſum hunc vocavit τετραμέτρον ἀκατάληκτον κατὰ τὸ ἀνακλώμενον χαρακτῆρα, & eo ipſo indicavit privum illud ac præcipuum? ſit ita, per me licet. pro πυθόμαν δὲ in aliis Membranis erat Πυθόμανδρον; quo admiſſo, pedem amittimus, in quem ἀνάκλασις fieri poteſt: Mihi πυθόμαν δὲ non diſplicet, ſi una litera mutata legamus πυθόμαν σὶ, vel ut Joniſmus ſervetur, πυθόμην σὶ: ἦντι παραπυθόμην σὶ, *cum attentius te audiveram.* παραπυνθάνεσθαι plus eſt, quam ſimplex πυνθάνεσθαι, & παρὰ hic etiam intendit ſignificationem primam. καδέδυν ἔρωτα φεύγων; *amorem fugiens ſubmerſus ſum*, ſcilicet amore: ſententia eſt ſatis apta & ſatis perſpicua. πυθόμην σὶ reſtituerat etiam Barneſius, qui cæteroquin facit, quod ſolet: Bentleius ad Horatium Πυθόμανδρον præfert; quo jure, vides nunc. ibid. συνέθηκε σικελὸς, κομψὸς ἀνήρ.) Haud dubie Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ Verſus Jonicus eſt ἑφθημιμερὴς, qui cum alio ſequenti cohæret: & ſic recte emendatum ad calcem Libelli.

PAG. 41. In Scholiis: Δεύτερον) Τουτέστι τρίτον παίωνα) Nihil falſius aut ineptius: an ſecundus Epitritus eſt Pæon tertius? ſed verba Scholiaſtæ a loco ſuo exulant: ſcribe & emenda, Η μὲν τρίτη παιωνικὴ συναιρεῖται) Τουτέστι τρίτος παίων. γίνεται δὲ παλιμβάκχειος &c. ibid. Ανακλώμενον) Τὰ εἰρημένα ἀνακλώμενα οὐκ εἰσίν· ὅτι &c.) His præfige Γαλλαὶ Μητρὸς. Nam eo reſpiciunt & ad vocem ἀνακλώμενον pertinere non poſſunt. Quæ ſequuntur, ad eoſdem Verſus notata, nunc quiſque ex alterius Grammatici calamo profluxiſſe videt. ibid. διὸ καὶ σώματος φόρον ἐτίλων &c.) Neſcio, an hoc alibi ſcriptum.
ibid. ἱερεῖς εἰσὶ Δήμητρος) Κυβέλης dixiſſet potius: nam illam colebant Galli. ſed Grammaticus fuit recentior. ibid. Μεγάλῳ) — ἔχουσι γὰρ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἰωνικοῦ βραχεῖαν) malim τῆς ἰωνικῆς βραχεῖαν: ſequitur enim, ὅτι ὅλον ἐπιμίσγηται τῇ τροχαϊκῇ, πάντως ἡ πρὸ αὐτῆς ἴσαι πενλάσημος: ſic fæmininum quadrat & συζυγία opportune ſubauditur.
ibid. δύναται δὲ ἀνακλώμενον εἶναι, δύναται δὲ ἐπίμικτον) δύναται hic accipiendum eſt cum effectu: nam non modo *eſſe poteſt*, ſed revera *eſt*. Quando Trochæi aſſumuntur, Metrum Jonicum ex puro Jonico fit mixtum Jonicum; quando Pæones tertii adhibentur, & poſt ultimam brevem ſequitur prima Ditrochæi vel Epitriti ſecundi longa, ad Characterem ἀνακλώμενον redigitur Verſus Jonicus: utrumque habemus

mus in istis Versiculis; quare utrumque etiam admittendum est haud dubie: & sic δύναται accipi debet cum mica salis, ne Interpres fiat ridiculus. antea perquam apposite Metrum hoc vocaverat ἀνακλώμενον ἐξ ἐπιμιξίας: nam id utrumque complectitur: ἀνακλώμενον scilicet est & ἐπίμικτον; ideoque ἀνακλώμενον ἐξ ἐπιμιξίας perbene dicitur. Illud notandum est uno verbo: cum in Versu Anacreontico, Παρὰ δ' αὖτε πυθόμην τί, κατίδων ἔχοντα φεύγειν, tres Pæonas conspiciamus, quorum duo habent a tergo syllabam brevem, id Metro Galliambico non censendum est inimicum; nam ubi plures Pæones sibi succedunt, ad posterioris attendendum est caudam, quæ brevis longam sibi requirit obversam; sicuti τοῦ μω certe obversum est τί: plura aliquando de his. si Πυθόμανδρον cum aliis in Versu isto legas, juxta primum Pæonem nihilominus consistit syllaba brevis: quod moneo, ne imprudens lectionem arripias, quæ Versus Galliambici licentiam revera non mutat. ibid. ἡ δὲ δευτέρα, μιᾶν ὅταν κυ, μακρᾶς γινομένης) Scripserim potius, ἡ δὲ δευτέρα, μιᾶν ὅταν κυ, κυ μακρᾶς γινομένης &c. repetita syllaba. ibid. τὰ ἑξῆς ἴσαι, ἡ προειρημένη ἐπιμιξία) Scilicet Ditrochæus verus, non Epitritus secundus: si κυ producatur, Trochæum cum Spondæo, si corripiatur, duos Trochæos habebimus post tertium Pæonem; talis autem συζυγία apud Scholiastem præcesserat in κόψον ὦπ: quare nunc scripsit hic, τὰ ἑξῆς ἴσαι ἡ προειρημένη ἐπιμιξία. Et hoc monendum, ne quis imperitior perperam intelligat Grammaticum, qui a quantitate syllabæ κυ non putabat pendere τὴν ἐπιμιξίαν, sed τῆς ἐπιμιξίας modum, quem paulo ante explicuerat. ibid. Διονύσου) ὁ δεύτερος στίχος &c.) Stichum hic pro pede nota.

PAG. 42. Ἔγειρε Μοῦσα κρητικὸν μέλος) Pars major Versus Jambici. ibid. οὐ πρὶν ἐλθεῖν &c.) Sententia est impedita & quam ego non adsequor: an forte legendum & distinguendum? χρονία μὲν ἥκεις, ὅμως δ' ἦλθες· οὐ πρὶν ἐλθεῖν ἴσθι σαφῶς, ἀλλ' ὅπως, *scias certo nondum huc venisse quemquam, sed ut &c.* sententia pendet, ut vides: Et hoc verum esse posset. ibid. Ω μακάρι' Αὐτόμενες &c.) Versus est Aristophanis in Vespis: quare locus haud dubie est turbatus; scripserim lubens, — ἀγαθῆς χθονός. Τούτῳ μὲν οὖν τῷ μέτρῳ κέχρηται Ἀριστοφάνης, καὶ ἐν ἄλλοις δράμασι, καὶ ἐν Σφηξίν· Ω μακάρι' Αὐτόμενες ὥς σε

μακα-

μακαρίζομαι. ἀλλὰ ὁ Εὔπολις &c. ſic Verſus retrahitur ad locum ſuum: τῷ ὑςάτῳ referendum eſt ad πιτράμετρον πολυθρύλητον, quod hæc exempla regit. Paulo ante παραδείγματα aptum eſt, quia Verſus adſcribuntur duo, in quibus exempla iſtius menſuræ etiam duo: alias παράδειγμα legendum eſſet, adſcripto uno. ibid. ἐν Κόραξι) Eruditiſſimus Florens Chriſtianus ad illam Veſparum Stropham emendat ἐν Κόλαξι: probabiliter admodum; plura forte loco ſuo. ibid. Μήτι Μέσας &c.) Hæc in Theſmophoriazuſis hodie non reperiuntur, quas tamen primas eſſe putant Viri Eruditi auctoritate Gellii *lib.* 15. *c.* 20. Sed dubito, an Gellio, vel ejus potius Deſcriptoribus, tuto credere poſſumus; libens certe apud eum reſcripſerim ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις: ſic ἐν ταῖς προτέραις, quas correxit Comicus, perbene legitur hic: ſed de his accuratius aliquando.

PAG. 43. Ηρα ἀλίων μυχῶν) Indigitamentum vere elegans: μᾶτερ πότνια νυμφᾶν ἀβρᾶν, Δῶρι, Ηρα ἀλίων μυχῶν κυμοκτύπων. ad calcem Libelli correctum ἢ ῥὰ, quo nihil ineptius. Salmaſius ad Securim Simmiæ habet ἦραν' ἀλίων μυχῶν, inepte etiam: nam ἤρανος de regina fæmina plane rus olet. Latini Plutonem vocant Inferorum Jovem, & ejus conjugem Junonem Stygiam: his ſimile eſt ἀλίων μυχῶν Ηρα; quo dicam adhuc ſemel, nihil venuſtius & ad Poëtarum indolem accommodatius: plura alias. ibid. Εὔιππος, εὔπωλος) Hæc nimis conſona ſunt: nam πῶλος eſt ἵππος: nihil notius. γῆ εὔπωλος occurrit alibi: an vox ſimiliter accipienda hic, ut pro σημασίᾳ paſſiva habeamus activam? Enyalius, qui ſe facile vertit, qui in vertendo agilis eſt: Non placet commentum, & locum habeo de vitio ſuſpectum. An forte Simmias ſcripſerat εὔιππος, εὔκωλος? κῶλα ſunt membra; εὔκωλος igitur, qui membra habet valida & bene compacta. Criſis eſt facilis, quæ vera eſſe poteſt; ſic certe ἐγχέσπαλος & αἰχμὰ εὔσκοπος pulchre conveniunt: nam illa membra requirunt valida: Eruditi judicent. ibid. λύσεις τῶν ἐκ πέντε βραχειῶν παραλαμβάνειν) Rectius ſcripſiſſet τῶν ἐκ τεσσάρων βραχειῶν. Nam de duabus longis Amphimacri hoc dicit, quæ quatuor, non quinque breves recipiunt: Et ſic forte ipſe Grammaticus, ut pro δ. βραχειῶν ſcriptum fuerit ε. βραχειῶν. Error eſt pronus. ibid. ἀνὰ πύματα) Vox ad-

adjectiva eſt πύματι, cujus nomen in verbis omiſſis: hoc dictum ſit tyronibus, ne male cæſpitent.

PAG. 44. In Contextu: Οἷα παῖς δὴ) Ad calcem Libelli ſcribunt οἷα παισδὲ: neſcio, qua de cauſa. Nam ſententia ſic nihil lucratur, Metrum autem, ſive hoc, ſive illud ſumas, eodem etiam modo ſe habet, id eſt, numeris ſuis caret, & brevius eſt juſto: nam quod illi non animadverterunt, cum ſit tamen luce meridiana clarius, Verſus hic non eſt Catalecticus in Diſyllabum, ſed Catalecticus in Syllabam; jam autem Catalecticum in Diſſyllabum voluit Hephæſtion & dedit etiam ipſe, ut ſequens ille probat ſtatim: Quare dicam, quod ſentio de his: ſcribendum & diſtinguendum, Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως, οἷα παῖς δῆτα, Ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς τῶ κυπαιρίσκω. δῆτα idem, quod δή: *ut puer ſcilicet; ut vere puer:* notiſſimus eſt particulæ uſus; & hoc venuſte interponitur: καβαίνων in gratiam Verſus ſcriptum pro καββαίνων, quod καταβαίνων valet: *deſcendens ad florum ſummitates:* ſummitates florum ſunt florum calices, quos ſuſtinet caulis; locutio non inepta eſt: Et tamen non deerunt, opinor, qui pro ἄκρ' ἐπ' ἄνθη maluerint ἁβρ' ἐπ' ἄνθη, *flores molliculos, & delicatos*; nec id certe diſplicet mihi: Eruditi judicent. ἃ μή μοι θίγῃς, *quos ne tangas mihi:* eleganter abundat μοι, ut ſciunt, qui linguam callent; ἃ ſcilicet ἄνθη: τῶ κυπαιρίσκω cum illis, ſi quid video, jungi non poteſt apte: Et hinc eſt, quod cum ſequentibus id cohæſiſſe putem; Intelligas autem juncum, quem κύπειρον vocant Græci, *Cyperum* Latini: a κύπειρον fit κυπειρίσκος; pro eo autem Dores Idiomate ſuo κύπαιρον, unde hoc ipſum κυπαιρίσκος: res eſt nota ex Euſtathio, qui κύπαιρον ex ipſo Alcmane citat, cui nunc jungo illud κυπαιρίσκω. a κυπάρισσος fieri non poteſt κυπαιρίσκος; id omnes & ſinguli vident. ibid. Ω [illegible]κλειτὸ δ', ἄλλ' ἀγνοήσειν) Ad finem Libelli corrigunt τ' ἀλλ' ἀγνοήσειν: quod rotundius certe eſt & melius; τὰ ἄλλα. In hac Noſtra Editione ἀλλ' pro ἄλλ' excuſum eſt male. ibid. κυρίξειν) Recte: aliæ Membranæ κυρίζειν: minus exaſciate. nam nota temporis futuri requiritur. ibid. τιν' ἀρχὰν) *aliquod imperium*; hoc jungendum: alias ἀρχὰν pro κατ' ἀρχὰν accipitur ſæpe & loco adverbii eſt. ibid. προπηδήσεταί νιν) *Proſiliet eum:* ut vides, νιν a verbis ſequentibus pe-

 pen-

pendit, quæ ad plura abierunt: Et hoc moneo, ne quis perperam jungat ſeparanda. Quando autem proſiliret taurus? cum ſcilicet ad opus deſtinatum accederet, & quidem alacrior, ille ipſe, quem νιν reſpicit: ita accipiendum præcedens φθάσαντες δ' ἐπ' ἔργοις. ibid. περὶ τῶν εἰδῶν τῶν μονοειδῶν) Neceſſe igitur, ut vel Dactylicum & Æolicum, vel Jonicum a majore & Jonicum a minore, pro uno habuerit Metro. Nam alias non novem, ſed decem genera τῶν μονοειδῶν & ὁμοιοειδῶν explicuit: numeres modo, videbis. Et certe prius illud verum eſt, nec Æolicum a Dactylico diſtinxit Noſter, ut conſtat, ſi cum his jungas verba Scholiaſtæ, quæ Infra occurrunt *pag*. 83.
ibid. In Scholiis: Μελοποιΐαν) Εὐρισκομένων τῶν δύο μακρῶν &c.) Hæc falſa & inepta ſunt. Nam primo Jonica a majore in Melicis ſunt frequentiſſima: dein duæ longæ cum duabus brevibus non ſunt ἐν λόγῳ τετραπλασίονι, ſed ἐν λόγῳ διπλασίονι. Haud dubie corruptus eſt Scholiaſtes ab imperitis, qui in his aſini erant ad Lyram: ſcribendum opinor εὑρισκομένων τῶν δύο μακρῶν ἐφεξῆς, καὶ μιᾶς βραχείας πάλιν, ἀῤῥυθμία πολλὴ γίνεται, καὶ ἐν τετραπλασίονι λόγῳ εὑρίσκεται. Duæ longæ ad unam brevem ſunt ἐν λόγῳ τετραπλασίονι et ἀῤῥυθμίαν inducunt, quia ſic proportio ſervatur nulla; hinc Antibacchium reſpuit ἡ μελοποιΐα, qui ſcilicet duas longas opponit uni brevi. quatuor ad unum proportione caret; tale autem Antibacchius junctis duabus longis: hoc quiſque ſentit ſtatim. De illa Metri proportione Vide Scholiaſtam *pag*. 11. Nos eam fortaſſe latius explicabimus aliquando. In Bacchio & Amphimacro proportio eſt, quia una brevis cum una longa, & una longa cum una brevi in utroque pede opponitur uni longæ: & hinc ad μελοποιΐαν etiam non ineptus eſt uterque; quanquam in Pæonicis frequentior tamen ſit Amphimacer, quam Bacchius: ita accipienda ſunt, quæ cautius fortaſſe, quam multi opinantur, ſcripſit Hephæſtion in Capitis initio, Τὸ δὲ παιωνικὸν εἶδος μὲν ἔχει τρία, τό, τε κρητικόν, καὶ τὸ βακχειακόν, καὶ τὸ παλιμβακχειακόν, ὃ καὶ ἀνεπιτήδειον ἐστὶ πρὸς μελοποιΐαν· τὸ δὲ κρητικόν, ἐπιτήδειον. Amphimacrum ut ἐπιτήδειον laudat; Antibacchium ut ἀνεπιτήδειον rejicit; de Bacchio ſilet: unde illud? quia ſcilicet de eo in Pæonicis dubitabant multi, & ejus uſus in his rariſſimus eſt: ſentiſne? ibid. Λύσεις) — ἡ τῶν πρώτη συλλαβὴ &c.) Hæc tranſpoſita ſunt & plane inverſa: lege

ἡ τῶν

ἡ γὰρ πρώτη συλλαβὴ τοῦ κρητικοῦ λυομένη ποιεῖ τὸν τέταρτον παίωνα, ἡ δ᾽ ἐσχάτη τὸν πρῶτον. pueri vident, modo animum advertant. ibid. Ἐν ἀγορᾷ) — τοὺς δὲ τέσσαρας ἑξῆς πρώτους παίωνας.) Quid hæc ſibi volunt? neſcio, & mutila fortaſſe ſunt ac male diſpoſita. In quatuor Verſibus ſequentibus non ſunt Pæones quarti, ſed Pæones primi: nam Ηρα ἀλίων etiam talis eſt haud dubie. an eo reſpexit Commentator, & ſcribendum igitur οἱ δὲ τέσσαρες ἑξῆς πρώτους παίωνας? στίχοι ſubaudiri poteſt una cum præcedenti ἰδίξαλο numeris mutatis: hoc optimum eſt, quod mihi de his ſuppetit. ibid. Μᾶλις) Ὅλοι κρητικοί, τοῦ πότνια τὸ α, ἀντὶ μακρᾶς &c.) Lege τοῦ πότνια τῆς α: nam λαμβανομένης ſequitur, & verborum Syntaxis cæteroquin eſt nulla. ibid. ἐπὶ τῶν τετραμέτρων πεποιηκέναι Θεόπομπον) Scribendum ἐπὶ τῶν πενθημιμέτρων: nihil apertius ex ipſo Hephæſtione.

Pag. 45. In Scholiis: ἔνθα τὰ ὑπὸ τὸ τρίτον γένος τῶν ποδῶν &c.) Tetraſyllabos intelligit, qui ſunt ſex temporum: in Triſyllabis unus eſt Moloſſus, qui ſex tempora habet; ſed ex ſolis Moloſſis nunquam Verſus, quantum ego ſcio, contextus eſt: quare regula ad Triſyllabos pertinere non poteſt. ibid. πλὴν σημείωσαι &c.) Hæc vice ἐπιμέτρου adjicit Scholiaſtes, & nihil cum præcedentibus commune habent: moneo in gratiam rudiorum. ibid. ποιεῖ τὸ βακχειακὸν μέτρον, ὃ μονοειδὲς αὐτὸ) Aptius fuiſſet ὃ ὁμοιοειδὲς αὐτῷ: & ſic Scholiaſtes forſitan ipſe. ibid. In Contextu: τοῖδ᾽ ἐλθ᾽) Voſſius τυῖδ᾽ ἐλθ᾽. dubito, an ſatis bene, propter Dialyſin, quæ ex Verſu Endecaſyllabo facit Verſum Dodecaſyllabum: ſed hæc alias loco ſuo. ibid. κατ᾽ ἴρωνα) Apage, apage ineptias: perbene Voſſius κατιρῶντα. ibid. ὥστε εἶναι τὸν κανόνα &c.) Canon eſt confuſus: ſcribe, βαβα. βααβ. αβ. β. βαββ. βααβ. αβ. α. ſunt duo Canones diverſi: quare uno Verſu etiam comprehenduntur male. Syllaba poſtrema eſt indifferens: hinc ſemel brevi, ſemel notatur longa. ibid. καὶ παρ᾽ Ἀλκαίωι) Ad calcem Libelli perbene corrigunt Ἀλκαίῳ: ex Jota adſcripto vitium.

Pag. 46. Μέλαγχρος αἰδὼς ἄξιος ἐς πόλιν) Quid hæc? an μέλαγχρος ſcriptum pro μελάγχρους vel μελάγχροος? ſed quid αἰδὼς μελάγχροος? an dignum hoc Pudoris Epithetum? abſit, abſit. Inquies, ſcribendum forte μέλιχρος αἰδὼς, *Verecundia cum corpore mellito*; *cum cor-*

pore ſuavi: ſed præterquam quod ineptum etiam ſit Epithetum, Verſus ejuſque indoles vocem μίλιχρος minus certe diligit, quia ita comparata eſt ſecunda, ut in his brevis, quam longa, eſſe malit: ſciunt peritiores. adhæc, eo admiſſo, quid erit ἄξιος? an ut κλυτὸς Ἱπποδάμεια habemus apud Homerum, hic Αἰδὼς ἄξιος ſimiliter habebimus? nihil aliud ſuppetit: hæc autem quam rancida? Mihi aqua hæret, nec locum ita ſcriptum intelligo: viſne conjecturam? dabo: ſcribendum forte Μιλάγχρῳ αἰ δῷς ἄξιον ἰς πόλιν. αἰ δῷς, *ſi dederis:* ἄξιον ſcriptum pro ἀξίως, *ſi dederis digne in urbem redire:* hoc aut ſimile quid dicere potuit Poëta. ipſum Μιλάγχρῳ hic nomen proprium eſt hominis; Μιλάμπυς, Μιλαμπύγος, & alia gemella habemus alibi: hæc ſuſpicans ſcribo & vera eſſe poſſunt; attende, attende quæſo. αἰ δῷς certe impenſius placet mihi, nec facile ego abjiciam: Dores pro εἰ, ut notum, αἰ; quod in his apprime convenit ipſo Idiomate ſuo: Μιλάγχρῳ autem elegans quoque & ex facili natum; nam fallor, aut ex Jota adſcripto Μιλάγχρως & Μιλάγχρος etiam orta hoc loco: Nihil pronius, nihil frequentius; ſed judicent Docti. ibid. σχήματα μὲν αὐτοῦ τέσσαρα) Nam pes primus duplici modo fingitur, & vel Jambicus eſt Hexaſemus vel Jambicus Heptaſemus; pes autem ſecundus etiam duobus modis adornatur, & vel Jonicus eſt a majore vel Pæon ſecundus: hæc quatuor ſunt σχήματα, quæ ſequens Canon, ut vides, non recte exprimit: ſcribe igitur ſaltem

αβαβ. ββαα. βα. α vel β.
ββαβ. αβαα. βα. α vel β.

paulo aliter forſitan ipſe Hephæſtion; ſed parum refert, ubi rem ipſam tenemus & pauciora noſtra ſufficiunt: ſi plura deſideres, ſcribere potes

αβαβ. ββαα. βα. α. ββαβ. ββαα. βα. β.
αβαβ. αβαα. βα. α. ββαβ. αβαα. βα. β.

Et hæc forte ipſa Hephæſtionis manus.

PAG. 47. μειλιχόμειδι) Vox elegans; *ſuaviter ac blande ridens:* μειλιχόμειδος: Vulgus dixiſſet μειλιχομειδής. Canon ſequens dividendus eſt in duos Canones, quorum unus, αϐαϐ. ϐϐαα. ϐαϐα. Jambos Hexaſemos cum Jonico, alter, ϐϐαϐ. αϐαα. ϐαϐα. Jambos Heptaſemos cum Pæone exhibet: ϐ in fine Canonis repetita eſt, quia Syllaba

laba poſtrema eſt indifferens. ſic nihil planius: junge præcedentia, quibus hæc ipſa reſpondent. ibid. ἁρματίοισι χήμβρος) Hoc Græcum non eſt: in aliis Membranis ſcriptum erat ἁρματίοισι χ' ἥμβρος, quod ego amplector lubens: ἁρματίοισι χ' ἥμβρος, *in curru ſedens*; præpoſitio abeſt & ſubaudiri debet: χ' eſt καὶ, ut ſciunt ipſi pueri; & hæc copula a verbis ſequentibus pependit, niſi fallor. ibid. Μόλεις μὲν Εννη &c.) Hæc nihil cum præcedentibus habent commune, & plane aliud exhibent exemplum: quare accurate ſeparanda ſunt, ne in errorem inducantur Lectores. Εννη nomen proprium eſt, quod apud Gruterum etiam invenitur in Magno Opere: alia omitto. ibid. Περιοσσον αἰ γὰρ &c.) Hæc ſenſu carent: legendum ſuſpicor Περιοσσὸν· αἰ γὰρ Ἀπόλλων ὁ Λύκειος Ἰνὼ θαλασσομέδοισαν ἀπομάσδων. αἰ hic Dorice iterum ſcriptum pro εἰ, *ſi*: εὐκτικὸν minus placet; alias *utinam* verterem: tu tamen fac, quod velis; γὰρ adjunctum id certe non vetat: αἰ γὰρ centies enim jungitur optandi forma. Λύκιος in Legem Metricam peccat; nam Jonici debent eſſe puri, qui pedem primum excipiunt: hinc Λύκειος ſcripſi, quod propter ſyllabæ poſtremæ naturam ambiguam Jonicum efficit purum putum. Ἰνὼ eſt nomen proprium Deæ Marinæ, quam omnes novimus; Et ſic egregie θαλασσομέδοισαν a nobis reſtitutum eſt: θαλασσοκρατεῖν ipſi proletarii habebant in ore; huic affine θαλασσόμεδων. prima in Ἰνὼ longa eſt; quare Verſum hic habemus cum Jambis Heptaſemis: Et hoc perbelle convenit cum Canone mox adſcripto. Primum illud Περιοσσον verba præcedentia ſibi habebat juncta, & omnes intelligunt ſtatim; Noviſſimum ἀπομάσδων obſcurius eſt, & Lectorem relinquit incertum: ſi una vox ſit, Dorice ἀπομάσδων ſcriptum pro ἀπομάζων, quod *ablactans* denotare poteſt; ſed de una voce dubito, & duas malo: ſcribendum igitur ἀπὸ μασδῶν: Dores μασδὸς etiam pro μαζὸς, ut nemo neſcit. Erunt, qui lecturi ſunt ἀπομάσσων, *abſtergens*; & hos ego genio ſuo indulgere ſinam: ſuſpicio poteſt eſſe vera, poteſt eſſe falſa; ut dixi, vox eſt obſcura, nec habemus ea, quæ ſequebantur & cum hac voce cohærebant arcte. ibid. κανὼν δὲ αὐτοῦ ἐστι) Hic Canon eſt utriuſque Verſus; prior duos Jambos, poſterior Spondæum cum Jambo ponit in principio: Et ſic apparet, quam appoſitum ſit noſtrum Ἰνὼ. tu in duos iterum Canones diſpeſce

 unum

unum prolixiorem. ibid. Ἀφροδίται. καιὰν &c.) Hic etiam Canon utriusque Versiculi uno ductu apponitur minus bene.

Pag. 48. In Scholiis: Ἀνακλώμενον) ἀνακλώμενον &c.) Apud Hephæstionem in ipso contextu est ἀνακλωμένη: quare & hic ita scribe. de Versu ἀνακλωμένῳ habuimus jam supra in Scholiis; unde est, quod ab alio Grammatico hæc profecta credam: nam ita vix unus idemque. ibid. τοῦ δευτέρου παραδείγματος) Cur ita? an Versus separavit & pro duobus exemplis habuit distinctis? ita videtur, si verba consideres: sed fors mentem male expressit; nam & primum exemplum exhibet, quod ille ex secundo attulit, frustraque bonus alterum ab altero verbis distinguit: Quicquid sit, mihi locus videtur unus cum aliis Viris Eruditis, qui Sapphica collegerunt, nec Grammaticum moror. ibid. In Contextu: Χαῖρ' ὦ μέγα Χρειογέλως) ἀχρειόγελως quis dicatur, notissimum est ex Grammaticorum Libris; hic χρειογέλως plane aliter accipitur, & dictio est mere Comica: ipsum risum scilicet Cratinus vocat χρειογέλωτα; risum utilem & maxime necessarium; risum, quo carere possit aut carere velit nemo; γέλωτα, οὐκ ἀχρεῖον, ἀλλὰ ζαχρεῖον: qui in Comædia non sunt hospites, sciunt Comicos ita voces formasse aliquando. Scholiastes legisse videtur ἀχρειόγελως, quod plane alienum est ab hoc loco, ut sequentia probabunt statim. ibid. ὁμιλετὴς ἐπίδαις) Si ὁμιλετὴς dixerit Cratinus pro ὁμιλητὴς, nihil verius hac scriptura; sed ea de re dubito, quia ὁμιλητὴς placuit Græcis post inventas duplices semper & ubique. Ad calcem Libri correctum ὅμιλε τοῖς; quod partim probo, partim improbo: rectum est ὅμιλε, quod pro ὁμιλητὴς positum hic, ut συνόμιλος teste Hesychio pro συνομιλητὴς alibi; τοῖς dignum est Morbonia, quia ἐπίδαις alterius est sexus. Legendum ὅμιλε ταῖς ἐπίδαις: ἐπίδαι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, ut legimus apud Suidam in *Voce*. τῆς ἐπίδης nimis indigum esset, & sequens τῆς ἡμετέρας σοφίας non diligeret, quia nimis gemellum est sibi: ταῖς ἐπίδαις igitur sumsi, quod apprime etiam elegans propter casum tertium pro secundo. ibid. Τῆς ἡμετέρας σοφίας) τῆς κωμικῆς scilicet: nam fallor, aut Cratinus hic loquitur de ipsa Arte sua: sequens ἄριστε πάντων sic optimum quoque est. ibid. ἰκρίων ψόφησις) ἴκρια hic sunt Theatri tabulata; horum & spectantium ψόφησιν vocat risus istius amabilis matrem:

ἴποια

ἦνια est plane Comica; Et sic χρονογίλως nostrum aperte stabilitur, ut vides. ibid. τὰ δὲ περὶ αὐτοῦ δύο) περὶ αὐτοῦ respicit præcedens τρίμετρον: nam trium Versuum postremum cum Archilochicis comparat Hephæstion. duo præcedentes cum suo Ephthemimeri incidunt in vocem dimidiatam; quo pertinet illud πρὸ συλλαβῆς: res est aperta.

PAG. 49. δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον ἀνάπαιστον &c.) Hoc ineptum est, quia Versiculus adscriptus, Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα, nihil minus est, quam Trimeter Anapæsticus; Vide modo, quæ ipse Hephæstion de Anapæsticis scribit. Nihil notius, si hæc a limine modo salutaveris: κατὰ διποδίαν enim progrediuntur Anapæsti. in aliis Membranis scriptum erat εἰς τρίτον ἀνάπαιστον διαιρεῖσθαι: quod ego probo & omne absurdum tollit; alias legendum esset εἰς δίμετρον ἀνάπαιστον: nam talis est Versiculus ille, sed Brachycatalectus. ibid. παραιτοῦνται τοίνυν τὸν ἐν μέσῳ) Unde pendet παραιτοῦνται? id nemo mihi dixerit, quia nihil est, a quo pendere potest. Locus est corruptus: scribe παραιτείσθω τοίνυν &c. *repudient igitur* &c. de Spondæis in medio concedit, quod de Spondæis in principio non concesserat: nunc aperta est sententia. ibid. ὥσπερ ἐστὶν ἐξ ἰαμβικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ) Vitium manifestum. Scribe ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριαμβικοῦ: præcedentia clamant.
ibid. τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ποιήσας) Hæc etiam non sunt sana: nam quid ἀνάπαιστον μολοσσὸν hoc loco? nihil, nihil. Cæcutierunt Amanuenses, cum hæc describerent, & aliud dederunt pro alio: tu lege, τὸν σπονδεῖον μολοσσὸν ποιήσας. Sic nihil planius: Spondæus est in Versu Archilochico, & propter Spondæum sequentem facile mutari potest in Molossum; hoc dicere voluit & dixit Hephæstion.

PAG. 50. Ἐρέω πολὺ &c.) Junge *pag.* 27. ibid. ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις) Nota Dramatis titulum. ibid. τῶν ἀμφιλόγων) Ita legendum: Scholiastes vocem explicat aliter, quam a Suida explicatur in Lexico: videbimus alias. ibid. μιμεῖται δὲ Ἀρχιλόχου τὸ Ἐρασμονίδης) Malim τὸ Ἐρασμονίδη: istius Archilochici vocem modo adscribit unam; integrum erat, ut nosti, Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον: Et ideo pro τὸ malo τὸ. ibid. Οὐκ ἴσθ' ἡμᾶς &c.) Junge *pag.* 22. ibid. δυσπαιπάλους) *Asperas*: V. Suidam. ibid. ἐν τοῖς Σερίφοις) ἐν τοῖς vitium alit: nam Σέριφος mulierculas amat.
Lege

Lege igitur ἐν ταῖς Σερίφοις: Numerus multitudinis positus est pro numero singulo; ἐν ταῖς Σερίφοις pro ἐν τῇ Σερίφῳ: talia habemus infinita apud Auctores utriusque Linguæ. Et potuit certe Comicum quid ac salsum sub ista Enallage latere apud Cratinum: nam Insula fuit parva & numero ampliori minime designanda; quem proinde adhibuit Corculum festivum, ut Insulares luderet & eorum arrogantiam ipso Dramatis titulo perstringeret lepide: Comicorum indolem nosti. ἐν Σερίφοις absque articulo est apud Aristophanis Interpretes ad Vespas: Pollux ἐν Σεριφίοις habet: utrumque bonum est, & ab his Σερίφοι, ab illis Σερίφιοι dictum fuit Drama: qui aliter sentiunt, errant. Vide Pollucis Interpretes: Nos plura de his forte alias.

PAG. 51. πολύζωτον ποτνίαν Σέριφον) Hemsterhusius ad Pollucem scribit πολυζώτου ποτνίας Σερίφου; quod ego probare non possum: nam sine dubio sequebantur, quæ casum quartum regebant arbitrio suo. Debemus in his esse cauti, quia locos integros non dedit Hephæstion, sed locorum modo partes, unius Metri ratione habita. ἔχοντες verbi gratia aptissime sequi poterat: junge Versum Aristophaneum *pag.* 25. ubi similis plane mutilatio: nihil apertius. Si pro ποτνίαν Vir Eruditus dedisset πότνιαν, id longe fuisset speciosius: & sic tamen nihil ego mutassem. τὸν in πολύζωτον hic male notatur longa: nam sic de Catalectico non constat. Lege igitur ζωτον ut Trochæum, & pro longa pinge brevem: in Asynartetis postremæ sunt ambiguæ, ut in ipsis Simplicibus; τον autem brevis est sua natura.

ibid. Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς &c.) ὁ λυσιμελὴς πάθος genere distant, & mendum ingenue profitentur. An legendum Ἀλλά μὲ λυσιμελὴς ὦ 'ταῖρε δάμναι πάθος? ita videtur: sed in Lyricis edunt vulgo Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς ὦ 'ταῖρε δάμναται πόθος: quod aptum quoque est, & mihi nequaquam displicet. Elige Lector, & sume, quod cupis. ibid. Ἦρ' ἔτι Διονύσῳ &c.) Hæc perquam obscura sunt & non leviter forsan corrupta: Visne tamen suspicionem meam? Legendum forte: Ἦρ ἔτι Δινομένῳ τῷ Τυρρακιήῳ. *Ver adhuc est Dinomeni Tyrraciensi.* ἦρ pro ἔαρ notissimum est: Et hoc Metaphorice accipitur hic; quicquid scilicet eximium est ac lætum, ἔαρ dicitur propter ipsius veris indolem eximiam ac lætam: οἱ ἔφηβοι τῆς πόλεως ἔαρ ex Athenæo innotue-

notuerunt omnibus; alia prætereo ſponte. *Ver* hic fortuna proſpera eſt, & rerum ſtatus maxime lætus: id omnes intelligunt ſtatim. Dinomenes ex Hiſtoria celeberrimus eſt, quia filium habuit Gelonem, de quo inter Alios Herodotus Muſa ſeptima: hunc tangere potuit Alcæus, niſi fallor; τῶ Τυῤῥακήω certe Siculum nobis prodit: apud Stephanum Byzantium legimus, Τυῤῥακῖναι· πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δ' ὅμως. quod Cluverio aliiſque diſplicet, quia nuſquam alibi reperitur nomen: corrigunt igitur Τιρακίη, de qua Diodorus, & cujus cives a Plinio dicuntur *Tiracienſes*. Non improvide quidem, ſed ita, ut tamen maluerim ego Τυῤῥακίη vel Τυῤῥακίαι: nam ſimilem ſcripturam, quam ſibi Literarum ordo poſtulat, habemus hoc ipſo loco, nihilque facilius eſt, quam mutatio literæ υ in literam ι: quanquam utroque etiam modo nomen efferri potuit olim. Certe & *Tyracienſes* apud Plinium non diſplicerent mihi. quicquid ſit, de eadem urbe Alcaïcum hoc accipi poteſt: geminavit enim Poëta literam caninam in gratiam Verſus, & ſic nomen ſibi fecit morigerum. Quæ ſequuntur, ne litera fere mutata, ita conſtitui poſſunt, Τἄῤμενα λαμπρὰ κίατ' ἐν μυῤῥίνῃ οἱ, *in Myrto inſtrumenta egregia repoſita ſunt ei.* pro Τὰ ἄῤμενα ſcriptum Τἄῤμενα; omnia intellige, quibus familia eſt inſtructior: κίαι) eſt κεῖ), & de præſenti cogitandum hic: ἐν μυῤῥίνῃ arcas & loculos deſignat ex myrto, in quibus inſtrumenta illa magnifica quieſcebant; Et hoc Sarcaſticum eſt, niſi fallor, & potentiorum Maſtix ſcripſit, ut patrem Tyranni luderet; ſcis, quid de Alcæo circumferatur in Antiquorum ſcriptis. Attende: non diſplicebunt forte hæc Noſtra, quæ tamen nihil aliud ſunt, quam conjecturæ meræ. Illud certum eſt, eleganter Alcæi Poëmation ab his potuiſſe incipere: nam eo ſane tendit eorum indoles. ibid. Ὀρσ' ὀλίπος &c.) Hæc in fragmentis Anacreonticis ita edidit Barneſius, Ὀρσολόπος μὲν Ἄρης φιλέει μὲν αἰχμάν. Partim bene, partim male: ὀρσ' ὀλίπος pravum eſt & recte mutat in ὀρσολόπος: quanquam ὀρσολίπος optimum quoque eſſet, ſi a λίπω & ejus derivatis originem duceret: nam & λίπος & λοπὸς in uſu ſunt promiſcuo. Et ſic quidem ſentiunt Grammatici Noſtri, ut ex Lexicis Vulgatis omnes & ſinguli ſciunt: at mihi plane alia ſententia ſedet. ὀρσολόπος enim pro ὀρσολόφος uſurpatum puto litera duplici

T mutata

mutata in ſimplicem : ὀρσοτρίαινος Neptuni Epithetum eſt celeberrimum; huic affine Martis illud ὀρσολόφος : ut τρίαινα Neptuno, ita λόφος Marti tribuitur jure ſuo; plura alias. Igitur ὀρσολόπος ſcribendum eſt certo. Reliqua ſe pugillariter habent, ſi modo pro disjunctis pingas conjuncta, φιλάϊξ μεναίχμην: nunc male μὲν ab αἰχμὴν ſeparatur, quod Criticum Dupondium præcedens μὲν ſatis audacter in τῶ mutare fecit ſibi: μενεπτόλεμος, μενεχάρμης Epithetum eſt hominis ſtrenui, qui bello delectatur eique incumbit alacer; ſimile hoc μεναίχμης, cujus contrarium φυγαίχμης ſatis tritum eſt uſu. Quid ſentis? nonne hoc placet, ut olim placuit ipſi Lyrico? φιλάϊξ Anapæſtus eſt, ſi Editores ſequamur: non improbo, ſed Jambum tamen malo, ut Jonica ſit διάλυσις: exempla jam habuimus plura in hoc Opuſculo. ibid. Κοίνων λυθέντων &c.) Hoc aliud eſt exemplum a præcedenti, nec cum eo cohæret, ſi quid video.

Pag. 52. In Contextu : Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν &c.) Hæc etiam a Verſu gemello ſeparanda ſunt. Nam aliunde ea arceſſivit Hephæſtion. ibid. In Scholiis: τῶν δὲ τετρασήμων, τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, εἰσὶν &c.) Hæc in mendo cubant : nam 36. & 24. non conficiunt ſexaginta quatuor, ſed ſexaginta tantum: res eſt aperta. Niſi fallor, legendum facta verborum tranſpoſitione, τῶν δὲ τετρασήμων εἰσὶν κδ, καὶ τέσσαρα τὰ λεγόμενα ἐπισύνθετα, ἃ καὶ αὐτά ἐστι τῶν ἀσυναρτήτων. Sic numerus erit plenus & ſexaginta quatuor habebimus. ibid. ὧν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς &c.) *Quorum prima quidem Antipathia, quatenus pro Antipathia ſumitur unius ſyllabæ, conſtituit unum integrum genus* ἀσυναρτήτων. V. Scholiaſt. *pag.* 58. ibid. Ἀχρειόγελως. ἐν τῷ &c.) Hæc accurate a præcedentibus ſeparanda ſunt: nam alio pertinent, ut ſtatim vides. Illud καὶ ἔτεμε τὸ, ὅμιλε, indicare videtur, Scholiaſtam etiam ὅμιλε a τῆς ſeparaſſe olim. ibid. Ἡμιολίου) Ἡμιόλιον εἶπε &c.) Hæc ante Ἀχρειόγελως &c. debuiſſent incedere: nam ad τροχαϊκοῦ ἡμιολίου adſcripta ſunt, quæ Superius in contextu exſtant. ibid. Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν) — οἷον πρὸ τοῦ λῆξαι εἰς μέρος λόγου, ἐγίνετο ἑφθημιμερὴς) His ſubjici debuiſſent illa, Ἀχρειόγελως &c. Nam iſto Verſu, & ſequenti etiam, pro exemplis uti voluit Scholiaſtes: attende modo ad οἷον. ibid. Εὐδαίμον') Εὐδαίμον' ἔταλε, σπονδεῖος &c.) Hæc ego non intelligo : an

an ſcribendum τῆς ἡμιόλίας σοφίας) τῆς ἡμιόλίας, σπονδεῖος, ἀνάπαιςος, ἢ κρι, συλλαβὴ μὴ λήγουσα εἰς μέρος λόγου? ita videtur: quod de ὁ in ὅμιλε notaverat Verſu præcedenti, de κρι in κριτὴς ſimiliter notat hic; Error natus ex verbis Hephæſtionis perperam Scholiolo præfixis. Sed quid erunt tres voces poſtremæ? Jambum, Trochæum, Jambum hic nullibi conſpicio: an forte exemplum τῆς πρώτης ἀντιπαθείας iſtis dederat Grammaticus aliquis, eaque ad ſuperiora illa adſcripſerat, ἐν τὸ μὲν πρώτης ἀντιπαθείας, ὅσον μιᾶς συλλαβῆς ἐκτιθεμένης? certe eo pertinere poteſt Jambus, Trochæus, Jambus: quare nihil quidem probabilius ſuccurrit mihi. In ordinandis Grammaticorum Annotatiunculis magna ubique confuſio, ut Eruditi ſciunt & hæc ipſa commonſtrant liquido. ibid. Ἐνταῦθα γὰρ) — ἐν δὲ τῷ πρὸ αὐτοῦ &c.) Scribe ἐν δὲ τοῖς πρὸ αὐτοῦ: unum Trimetrum adinſtar Archilochei ſcinditur, alia duo ſcinduntur more Recentiorum. In ipſo contextu eſt τὰ δὲ πρὸ αὐτοῦ δύο: peccat igitur ἐν τῷ apud Scholiaſtem. ibid. Δύναται δὲ) Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον· οἷον &c.) Abundat Δύναται δὲ. Nam in ipſo Hephæſtione eſt Δύναται δὲ καὶ εἰς τρίμετρον, cui recte adſcribitur οἷον, ὡς ἀναπαιστικὸν &c. delendum ergo eſt.
ibid. ἐ ὁ ἔξω πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ) Scribe ἐ ὁ ἑξῆς, vel ἐ οἱ ἑξῆς: *pes ſequens*, vel *pedes ſequentes*. ibid. δύναται δὲ τὸ κα, ἰωνικοῦ &c.) Lege, δύναται δὲ ὁ α ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι. ὁ α, *pes primus*: Quin & paulo plenius forſitan legendum, δύναται δὲ ὁ α καὶ ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος εἶναι: ſic vides, unde κ advenerit. ibid. Αὐτὰ δὲ) Δύο συλλαβαί, τὸ αὐτὰ δὲ &c.) Corrige Αὐτὰ) Δύο συλλαβαί. τὸ Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα, δύναται &c. Alterius Grammatici eſt Scholiolon: Αὐτὰ Diſyllabum eſt, id eſt, pro pede Diſyllabo haberi poteſt; eo pertinet δύο συλλαβαί. ibid. Τοῦ ἀστροφικοῦ) Ἐθ᾽ ὅτι γὰρ καὶ τοὺς ἰαμβικοὺς ἐπιμιγνύουσι &c.) Hæc domo abſunt: in contextu eſt paulo Superius, Οὐχ ὡς ἀναπαιστικὸν ἡγούμενοι, ἀλλὰ ἀστροφικόν. eo reducenda ſunt: adſcriptus autem Comici Verſus etiam laborat; nam Jambicum Dimetrum Brachycatalectum, non Ephthimimerem, exhibet nobis. Legere potes perbene, ἄκουσον ἃ λέγομέν σοι. ibid. παίωνα δεύτερον, ἢ μολοττὸν) De Moloſſo ipſe Hephæſtion dubitat: Vide *pag*. 49. in fine.

PAG. 53. Κἂν ἀπὸ δακτύλου) — καὶ τῶν δύο τοῦ ἀναπαίστου) Vitium

T 2 mani-

manifestum: lege τοῖν δύο τῶν δακτύλων: de Dactylo hic sermo; de Anapæsto sequitur. ibid. καὶ γίνεται πρῶτος παίων -υυυυ) Pinguius hoc & rudius: nam Pæon Quinquesyllabus non datur. Mox ad mentem hujus hominis similiter scribendum, καὶ γίνεται δεύτερος παίων υυ-υυ: nunc una brevis deficit. Addere debuisset saltem improprietatis notam: nam hi pedes sunt quasi Pæones, non Pæones veri. ibid. διὸ καὶ ἀπὸ ἰάμβου &c.) Hæc a præcedentibus aliena sunt: præfige illis ex contextu, Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἰάμβου ἄρχονται ἐν τῷ ἀναπαιστικῷ. ibid. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, ἵνα οἱ μὲν ἀνάπαιστοι εἴησαν &c.) Hæc sunt alterius Scholiastæ, & male cum præcedentibus cohærent: ex contextu sume, Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ ἀναπαίστου, tum scribe, ut Grammaticus scripserat, ἵνα, οἱ μὲν ἀνάπαιστοι, εἴησαν· αἱ πρῶται δύο βραχεῖαι, ὥσπερ &c. ibid. Δύναται δὲ τις) Δύναται, φησὶ, τὰς βιάσασθαι &c.) Hæc confusa sunt & indigesta: scribendum forte, — ὄντων τῶν δύο ἑξῆς σπονδείων· αὐτῶν δ' οἱ μὲν καλόπισθεν. ἄχρι δύο σπονδείων, αὐτῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν, καὶ ἀνάπαιστος, καὶ ἡ συλλαβὴ τῆς ἑφθημιμεροῦς· ἵνα ποιήσωμεν τὸν ἀνάπαιστον μολοσσὸν ἐκ τῶν τριῶν μακρῶν &c. ibid. Πρὸς τὸν ἰαμβοποιὸν) Τρίτον γὰρ πεποίηκεν &c.) Præfige illis ex contextu Οὐκ αὐτήκοος μιμεῖται τοῦ Ἀρχιλόχου: nam eo pertinent haud dubie. Post μιμησάμενος distinguendum est τελείως: tum scribendum Τῶν ἀωρολείων) ἀωρόλειοι, οἱ &c. Vocem Cratini explicat Scholiastes, qui tamen ἀωρολείων scripsisse videtur ipse; diximus Supra. ibid. Τετρακοδίας) Τὸ ἐκ δακτυλικῆς &c.) Scribe, Τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας) Τὸ ἐκ τεσσάρων δακτύλων καὶ τριῶν τροχαίων. Verba Hephæstionis cum verbis Scholiastæ perperam confusa sunt. ibid. Ο τελευταῖος) Γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος &c.) Hæc etiam emaculanda sunt: lege, Ο τελευταῖος) γίνεται δὲ ὁ τελευταῖος, ὥσπερ ἐν τέλει στίχου (στίχος γὰρ δοκεῖ εἶναι, εἴγε δύο συνειρημένοι εἰσὶ) καὶ μακρὰ πολλάκις ἀντὶ βραχείας παραλαμβάνεται. συνειρημένοι, *connexi*, *copulati* ibid. Ασυνάρτητον) Τρία εἴδη ἀσυναρτήτων· ἐκ δύο &c.) Quid hæc sibi volunt? in contextu est τρίτον δὲ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον: hinc scriptum auguror a Scholiaste Τρίτον εἶδος ἀσυναρτήτων. Sequentia explicant ejus mensuram & verba Hephæstionis eo pertinentia: scribe igitur ἐκ δύο δακτύλων καὶ συλλαβῆς, καὶ τεσσάρων ἰάμβων. pro δύο ἰάμβων olim exaratum erat δ. ἰάμβων: id Amanuenses mutarunt perperam. ibid. Ενδοξον) Ενδοξόν ἐστιν ἐπισύνθετον.

ἐπι-

ἐπισύνθετοι δὲ &c.) Hæc iterum nimia ſunt: lege, Εἴδεξον ἐςὶν ἐπισύνθετον) ἐπισύνθετον, τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν &c. ibid. Αντεςραμμένον) τὸ δὲ ἀντεςραμμένον, τὸ μὲν &c.) Hæc eodem vitio laborant: ſcribe, Τὸ δὲ ἀντεςραμμένον) τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ μέσου ἐκλήθη, τὸ δὲ δεύτερον, τὸ ἰαμβέλεγον, ἐκ τοῦ τοιοῦ. Quod ſequitur, τοῦτο δὲ ἐν συνηχείᾳ, inducendum eſt. Nam male ex contextu huc ingeſtum eſt: nihil turbatius hiſce Scholiolis. Percurramus reliqua: τὸ πρῶτον γὰρ — τὸ δὲ τρίτον, δύο ἴαμβοι καὶ συλλαβή. Hæc pertinent ad Tripenthemimeres Pindaricum, quod iſta menſura conſtat: primum Penthemimeres eſt Jambicum, ſecundum Dactylicum, tertium iterum Jambicum. Vides? ſic facilia ſunt verba iſta; quibus ex Hephæſtione nunc præfigas, moneo, Αντεςραμμένον δὲ ἐςὶ τούτῳ τὸ πινδαρικὸν καλούμενον. Quod ſubjicit Grammaticus, ad horum Αντιπαθητῶν pertinet ſcalam: ὡς καὶ τύποις ἅπας, τέσσαρες ἴαμβοι καὶ δύο συλλαβαὶ, καὶ τέσσαρες δακτύλοι καὶ δύο συλλαβαί. Ex quatuor Jambis & ſyllabis duabus, & quatuor Dactylis & ſyllabis etiam duabus, quæ varie ac diverſimode collocantur, hæc Αντιπαθητὰ conſtant: nihil verius, ut quiſque videt. Illa tandem, Τὸ μὲν β, διπλάσιον. εἰ &c. ad ſolum Tripenthemimeres Pindaricum denuo ſpectant: ſecundum Penthemimeres duplex eſſe debet; nam cæteroquin tertium habere non poſſet Diſyllabos ſuos. Dactylicum nunc διπλάσιον dicitur, & tertium Penthemimeres reſpectu τοῦ β, μέρος δεύτερον.

Pag. 54. In contextu: Περὶ τοῦ Ελεγείου μέτρου) Hoc etiam unum eſt τῶν Αντιπαθητῶν; quare cum præcedentibus hæc optime fuiſſent continuata: Mox *pag. ſeq.* pergit Noſter in enumerandis aliis Ασυναρτήτοις. Et ſane diſtinctio ab Amanuenſibus & Grammaticis eſt, non ab ipſo Auctore. ibid. Νήϊδες οἱ μούσης) νήϊδες ſunt *imperiti*, ut ſciunt Græce docti; & ſic diſtinguendum videtur ante οἱ, quod *qui* valet: *Imperiti*, *qui &c.* Si οἱ legeretur, verba arcte cohærerent, & elegans Græciſmus eſſet hic: οἱ enim pro οὗ ſcriptum fuiſſet plane; *ejus Muſis:* periti ſciunt, & ſic millies Poëtæ terſiores. Sed hæc incerta, & leviora etiam. ibid. ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ὄν) Hinc colligi poſſet, Hephæſtionem paulo ante mutilatum eſſe, & ſcripſiſſe ipſa manu ſua, ὥστε αὐτὸ ποτὲ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ πεντεκαιδεκασύλλαβον, ἢ δωδεκασύλλαβον εἶναι.

PAG. 55. Ενς' Απολλων) Aliæ Membranæ Ενσπ πολλῶν: apage nugas. ibid. Εμφι | ρῆ ῒ | χουσα &c.) Verſum hunc ita peſſime conſtituunt. Trochaïcus Dimeter Acatalectus eſt in illis, Εμφι | ρῆ ῒ | χουσα | μορφλὼ, reliqua ad Jambicum Ephthemimeres reduci non poſſunt & plane aliam exhibent menſuram: ipſe Hephæſtion *pag.* mox *ſeq.* τούτων ἢ τὸ μὲν δεύτερον, δηλαδὴ τὸ ἑφθημιμερὲς ἔχον μορφλὼ, κλεῖς ἀγαπητὰ, δῆλον ἐστὶν ἀπὸ τῆς τομῆς, ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, ἐκ τοῦ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου, καὶ τοῦ ἑφθημιμεροῦς ἰαμβικοῦ. Unde apparet de menſura prædicta non cogitandum eſſe hic: poſt μορφλὼ eſt Verſus Trochaïci τομὴ; quod ſequitur hanc τομὴν, nihil cum Jambico Ephthemimeri habet commune: Editores illa verba Hephæſtionis non intellexerunt; alias in metiendo Verſu non potuiſſent ita aberrare. Quale Metrum ſervet κλεῖς ἀγαπηταὶ, non dicit Hephæſtion, & Nos in medio relinquimus non inviti: res enim eſt lubrica, & ſufficit, quod ſciamus id longe diverſum eſſe a publicis Commentis. Si κλεῖς ἀγα jungeretur, ſequens πηταὶ Spondæum exhiberet, & Dactylicus Dimeter cum Trochaïco Dimetro incederet pari paſſu: ſed obſtat vox diviſa κλεῖς, & Antipathia prima, quam his elucidat Hephæſtion. An igitur κλεῖς ἀ Tribrachys eſt, & γαπηταὶ Jambum habet cum ſyllaba brevi? ſic ſane pro Ephthemimeri Jambico hic adeſſet Jambicum Penthemimeres, & in prima Antipathia manerent iſta: ſed quis mihi auctor fieri poſſit, id voluiſſe Poëtam, id voluiſſe Hephæſtionem? nemo certe, nemo: quare ego, ut dixi, lubens rem adeo incertam in medio relinquo. Pro ὅτι οὐ σύγκειται ὡς προείρηται, Aliæ Membranæ in loco mox adſcripto habebant, ὅτι οὕτως σύγκειται ὡς προείρηται: Errore inſigni, & perquam inepte; Id omnes vident nunc, & certius eſt certo.

PAG. 56. Αντὶ | τᾶς δ' ἰ | γὼ &c.) Hæc etiam peſſime conſtituta ſunt: dicam paucis, quod res eſt; nam cum Amanuenſium larvis diu conflictari nolo: Verſus & male menſuratur, & integro pede exhibetur mutilus: ſcribe ac digere,

- υ	- υ	- υ	- υ	- -	υ -	υ -	υ
Αντὶ	τᾶς δ' ἰ	γὼ οὐδὶ	Λυδί	αν πᾶ	σαν, οὐδ'	ἰραν	νάν.

Sic Trochaïcum Dimetrum Acatalectum & Jambicum Ephthemimeres habebimus: γὼ οὐ una ſyllaba longa eſt; nam ὠ ante οὐ in me-

metiendo perit: Nihil notius ex ipſo Hephæſtione. πᾶσαν intercidit hic, ſed mox in dimenſione Brachycatalecti habet ipſe Hephæſtion; quare non eſt dubitandum vel tantillum. αν πᾶ Spondæus eſt, qui in loco primo Verſus Jambici non peccat: ipſi decennes ſciunt. Pro ἰραναν ſcripſimus ἰρανὰν; Et hoc omnibus ſeſe commendat ſtatim. ibid. Χρυσίοισιν ἀνθίμοισι) Lege potius, ut *pag. præced.* legitur, Χρυσίοισιν ἀνθίμοισιν: jungendum vero χρυσίοισιν ἀνθίμοισιν ἐμφερῆ. Id moneo in gratiam tyronum, quos punctum inducere poſſet in errorem. ibid. Αντὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ &c.) Hic etiam ſcribendum Αντὶ | τᾶς δ' ἐ | γὼ οὐδὶ | Λυδί | αν. Sic Hypercatalectum habebimus, qui nunc nihil minus eſt, quam Hypercatalectus: repetendum autem ἀπὸ κοινοῦ, τὸ διμέτρου; quod hic tamen adeſſet, mallem: nam paulò durius certe ſubauditur. Ibid. οὐδ' ἰρανὰν) Geminanda liquida, ut dixi. Et hoc pendebat a verbis ſequentibus: Nam Λυδίαν πᾶσαν per ſe ſubſiſtit. Illud addendum eſt uno verbo: κλεὶς ἀγαπητά per appoſitionem hic dicitur puella chara & formoſa: ratio loquendi non protrita ſane; *clavicula dilecta*, *clavicula amabilis*: quia ſcilicet pectus uniuscujuſque, quanquam firmiter occluſum, aperiebat ſtatim, ut cum Cupidinibus ſuis in illud intrare poſſet; forma & formæ præſtantia erat pro clavicula, qua intimos pectorum receſſus ſibi recludebat facile: Nihil mellitius. Eo ſenſu igitur accipiendum eſt illud κλεὶς. ibid. Στράπτι εἰ κομίσζ.) Verſus male habet: pro Στράπτι ſcribendum Στράττιν; nomen eſt notiſſimum: Barneſius meretriculam intelligit; qua de cauſa, ignotum mihi: Ego puerum vel virum intelligam, donec de meretricula conſtet. Pro κομίσζ Scaliger κομίζει, Barneſius κομίσσ(: utrumque ſatisfacit Metro; quare vel hoc vel illud ſumere potes: ſunt hæc juris arbitrarii. Barneſius in ſua Editione ante Στράττιν habet τὸν, quod Verſum enecat, & per imprudentiam hominis irrepſit. ibid. σοχαῖ | τ' ἄναξ | χαῖρ') Scribendum potius Εὔιέ κεν | σοχαῖτ' ἄναξ | χαῖρ' &c. Nam præcedit ἐκ χοριαμβικοῦ ἑπτάμετρον, τὸ τῶν δευτέραν ἰαμβικὴν ἔχοντος: ſic ut per διποδίαν progrediantur hæc prima. ibid. Φαυτίδης) Nomen proprium eſt Φαυτίδης, recteque pingitur cum majuſcula. Comicus Εκφαντίδης, qui Καπνίας dicebatur, ei vicinus: ſed an forte ille ipſe olim hic comparuit, & legendum eſt ἰφαυκ' Εκφαντίδης?

Eru-

Eruditi videant; Mihi id perquam probabile eſt. Suaviculi, qui in loco ſecundo Verſus Trochaïci metuebant Spondæum, has nobis facere potuerunt delicias. ibid. ξενίε νόμοισι) Scribendum cum majuſcula Ξενίε: nam hoc quoque nomen proprium eſt, ut & ſequens Σχοινίων: Ξενίας. ibid. ὦ Χάρων.) Apud Cratinum poſt Χάρων diſtinguebatur tantum Commatice, quia ſententia hiſce non abſolvitur. Dico apud Cratinum: nam fallor, aut ex ejus Comœdiis petiit Noſter hoc exemplum.

Pag. 57. τὸ μὲν ἐν κεραΐνεσιν) Turnebus καθαρὸν κεράτινον, quem Operæ Noſtræ debuiſſent ſequi. ibid. ἐν τοῖς Ασραλίυτοις) Alii Libri Ευρρατιύδαις: dicemus alibi. ibid. καὶ μὴ τι μεῖζον) μὴ hic poſitum pro εἰ: *& ſi non aliquid majus* &c. ibid. Καὶ ξωντηβονόμην) Ita ſcriptum in gratiam Verſus pro ξωντηβοόμην: dubito, an ſatis bene; ego certe malim ξωνεγινόμην: id tertiam, ut notum, producit. ibid. φάγροισιν) Vide Lexicographos: hic forte homines intelligit Eupolis, non piſces; ita ſolent Comici: non dubito autem, quin plures alios in ſequentibus enumeraverit, qui τοῖς φάγροισιν erant ſimiles, & omnes ſub τοῖς ἀγαθοῖς comprehendebantur. ibid. Σίμαλον εἶδον) Legendum opinor Σίμυλον: Simylus nomen eſt ſatis celebre, alterum ignotum mihi. ibid. ἐν τῇ Κοελαινοῖ) Scribe potius ἐν τῇ Κοριαννοῖ: diximus ſupra ad *p.* 35. ibid. Ανδρες πρόσχετε &c.) Cur duo Catalectica non jungunt Editores, ubi ipſe Hephæſtion Pherecratem ea junxiſſe ſcribit? Verſus Pherecratei ideo non mutabunt indolem ſuam: nam eo reſpiciens Noſter *pag.* 33. disjunctim illos adducit. ibid. ἐκ Πελασγῶν) In Anthologia οὐκ Πελασγῶν: quod non injuria præfert Bentleius; ὁ ἐκ Πελασγῶν: pueri ſciunt. ibid. ἰδόματι) Olim ſcriptum ἰδείματο. ibid. τὸ ἐκ δακτυλικῆς τετραποδίας &c.) Hoc habuimus *pag.* 50. ibid. ταῦθ᾽ ὁ Ναυκραΐτης) Hoc Ithyphallicum eſt; quod Editores, ut vides, peſſime metiuntur: ſcribe ταῦθ᾽ ὁ | Ναυκρα | τίτης. ibid. καὶ τὰ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο) Lege καὶ τὸ ἐξ ἰθυφαλλικῶν δύο: ita præcedit, ita ſequitur.

Pag. 58. In Contextu: Μελίχροος δ᾽ ἐπ᾽ ἱμερτῷ) Pes primus non eſt Choriambus, ſed Dijambus, quanquam ſecunda certe brevis, quam longa eſſe mallet in his: Eruditi ſciunt. Et hoc mihi diſpli-

cet

cet hic: neſcio, quid alii de ſuſpicione mea dicturi ſint, mihi, non diffitebor, ea impenſe placet & gratias habere videtur ſingulares: lego ſcilicet, & ſimulac locum attigi, legebam, Μηλόχροος δ' ἐπ' ἱμερτῷ κέχυται προσώπῳ. quod Choriambum nobis repræſentat ſtatim: ſcis, quid ſit μηλοπάρειος; huic gemellum μηλόχροος. quod de eadem re & eodem genarum colore adhibetur perbelle: quid cenſes? nonne probabilis eſt ſuſpicio? ſubſtantivum, quod vocant, cum aliis abeſt; hoc certum ac perſpicuum. ibid. In Scholiis: Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον) — διὸ εἶπεν, οὐ πάντως) Illud οὐ πάντως non eſt apud Hephæſtionem; quare de ſe loquitur Grammaticus, & ſcribendum διὸ εἶπον, οὐ πάντως: vide præcedentia. ibid. εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι ὅτι τῷ λόγῳ τῆς τελευταίας) Scilicet δυνατόν ἐστι: Et hoc magis perſpicue dixerat Hephæſtion *pag.* 50. Omnis ſcilicet ſyllaba poſtrema eſt ambigua, tam in Aſynartetis, quam in Simplicibus: moneo in gratiam rudiorum. ibid. Κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν) — ἔστι δὲ ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις &c.) An repetit Scholiaſtes, quod dixerat, & quidem ita, ut de eadem re plane alia tradat, quam antea tradiderat? nugæ, nugæ: ſcribendum eſt, ἔστι δὲ β. ἀντιπάθεια, ἡ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐναντίωσις· λέγω ἐν τοῖς τετρασυλλάβοις. Primam Antipathiam præcedentibus deſcripſerat; his alteram & ſecundam deſcribit: notam neglexerunt Scribæ ignavi. σύνθετα vocat Scholiaſtes hic, quæ alibi vocantur ἐπισύνθετα: junge *pag.* 52. & 53. Quod ſequitur, οἷον ἐστὶ τὸ ἀναπαίστοις, ab illis longe alieniſſimum eſt: legendum, Οἷον ἐστὶ τὸ) ἀναπαίστοις. in Contextu eſt, οἷον ἐστὶ τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον ἰοβάκχοις: eo reſpicit Scholiaſtes, & ipſum illud ἰοβάκχοις, ἀναπαίστοις explicuit homo; quo ſucceſſu, videbimus ſuo loco: verba Hephæſtionis iterum male cum verbis Scholiaſtæ confuſa ſunt, & potuiſſet etiam rectius τῷ ἀναπαίστοις præfigi ipſa vox ἰοβάκχοις; id quiſque videt nunc. Quæ hiſce adnectuntur, alio quoque pertinent haud dubie: ex contextu repete, Ἄλλο τούτου ἔλαττον κατὰ τὴν &c. Nam ad ea notatum fuit, ὡς εἶναι μὲν τριῶν μερῶν τῶν &c. Verſus Ithyphallicus deſcribitur aperte: pro μὴ προιούσης τῆς συλλαβῆς Scholiaſtes etiam fortaſſe μὴ προσιούσης τῆς συλλαβῆς: nam id convenientius & paratius. ibid. Ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην) Πρώτην ἀντιπάθειαν λέγει τὸ α τῶν δύο ἀσυναρτήτων) *Primum genus* ἀσυναρτήτων; τὸ α εἶδος. Et hæc ab alio

Grammatico videntur notata ad illa superiora: nam cæteroquin a Jambis ad Trochæos non progressus fuisset homo, sed a Trochæis ad Jambos. bis illud ὁμοίως καὶ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν *p.* 55. in Contextu exstat: attende modo.

Pag. 59. In Scholiis: Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ Εμφερῆ &c.) Hæc & sequentia pessime iterum turbata sunt: lege primo, Δηλαδὴ τὸ ἐφθημιμερὲς ἔχον μορφὴν) Τὸ μετὰ τοῦτο, τὸ Εμφερῆ ἔχουσα μορφήν. *Illud, quod sequitur post* Εμφερῆ ἔχουσα μορφήν. Dein ex contextu etiam arcesse, Διὰ τὸ πρὸ συλλαβῆς: ad quod notatum, πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τῆς δευτέρας ἐν τῷ παίς. Tum ordine scribe, Τὸ δὲ τρίτον ἐξ ὑπερκαταλήκτου) Διὰ τὸ τρισύλλαβον εἶδος γὰρ μεθ' ἑτέρων συλλαβῶν πληρώσας. Trisyllabum Λυδίαν facit, ut Versus sit Trochaïcus Dimeter Hypercatalectus: res est aperta. Maxima in his, ut dixi, confusio. ibid. Τοὺς γὰρ σπονδείους) Οἷον ἐν τοῖς ἀρτίοις &c.) Hæc mutila sunt: supple ἤτοι δ' ἐν ταῖς περιτταῖς τιθέασι· καὶ τὸ ἰαμβικὸν ἐν ταῖς περιτταῖς· ἤτοι δὲ ἐν ταῖς ἀρτίαις τιθέασιν. repetendum est ἀπὸ κοινοῦ de Jambico præcedens δέχεται τὸν σπονδεῖον: nihil aptius. Cur autem ἐν τοῖς ἀρτίοις scripsit Scholiastes, eique subjecit mox ἐν ταῖς περιτταῖς? certe aut minus diligens fuit homo, aut hæc eodem genere extulit. ibid. Ανδρες ἑταῖροι) — καὶ ἐν τῇ τροχαϊκῇ, εἰς τὴν περιττὴν &c.) Pro ἐν τῇ τροχαϊκῇ lege ἐν τῷ τροχαϊκῷ: præcessit ἐν τῷ ἰαμβικῷ. Tum scribe porro, λέγω δὲ τὴν πρώτην, ἥ ἐστι τὴν γνώμην: similiter præmittitur λέγω δὲ τὴν τετάρτην, ἥ ἐστιν ἴδε, δεῦρ' ὁδῃ. ibid. Και ξυνεγνόμην) — καὶ πάλιν χορίαμβον καὶ τροχαῖον καὶ συλλαβὴν) ξυνεγνόμην ad calcem Libelli mutatum in ξυνεγνονόμην: fors bene, fors male; quid sentiam, dixi ad ipsum locum: ex hoc ξυνεγνόμην elicere possem nostrum ξυνεγινόμην; sed verba Scholiorum initialia haud dubie sunt a Recentioribus, nec ista multum ego curo. pro τροχαῖον καὶ συλλαβὴν scribendum ἴαμβον καὶ συλλαβήν: Trochæus hic nullus: Φάγροι Jambus est; τα κα etiam Jambus. Quod sequitur, alio pertinet: scribe Καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν) ἀντίσπαστος δὲ ἐστιν ἐκ &c. ibid. καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη ἀντὶ βραχείας &c.) Deest vocula: scribendum καὶ ἡνίκα γίνεται ἡ πρώτη μακρὰ ἀντὶ βραχείας. ibid. τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀναπαίστων &c.) Hæc etiam in mendo cubant: corrige τρία τοίνυν πέφυκεν ἐκ δύο ἀντισπάστων παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβήν· καταληκτικὰ γὰρ &c. *ex duobus Antispastis ultima syllaba excepta.* ibid. Δικατάληκτον,

ληκτον, ὁ Φερεκράτης;) Ἐπεὶ τὸ ἐκ δύο ἀντισπαστικῶν &c.) Abundat τὸ post ἐπεὶ & ſententiæ officit: delendum igitur. ibid. Σύμμικτον ἀνάπαιστον.) Οὐχ ὅτι ἐξ &c.) Ad finem Libelli çorrigitur Σύμπτωκτον ἀνάπαιστον. Non probo, quia aliud latet: Σύμπτωκτον ſcilicet ἀνάπαιστον Scholiaſtes explicuit Σύμμικτον ἀνάπαιστον; quare voces explicandæ perperam omiſſæ ſunt, & his ipſis ex Contextu præfigendum eſt illud: ſic nihil decentius aut apertius. ibid. Δεῦρο δεῦτε) Χορίαμβος & ἴαμβος &c.) His præmittendum Ὄλβιε γαμβρέ: nam eo pertinent, non ad δεῦρο δεῦτε: res eſt longe apertiſſima. πέντε δὲ τοιαῦτα παραλείπεται, *quinque talia Ephthemimera.* Et hinc apparet, bonum ſua ætate etiam Μελίχροος legiſſe in Verſu tertio: nam alias ſex dixiſſet, ut Nos reſtituto Μηλόχροος dicimus nunc. Quod ſequitur, δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν, mutilum eſt & duce ſuo caret: lege δοκεῖ δὲ τὸ σαπφικὸν, Δεῦρο δεῦτε, μὴ εἶναι &c. recurrit ad ſuperius Sapphicum, idque dubitat, an ἀσυνάρτητον ſit: error natus eſt errore primo, quo Δεῦρο δεῦτε male præfixum erat integro Scholiolo. Ipſa obſervatio Viri Grammatici de pede tertio non eſt unius aſſis, quia Hephæſtion poſtremam uniuscujuſque Verſiculi in Aſynartetis ambiguam fecit cum Aliis haud dubie Magiſtris: diximus Supra, & hic repetimus, ne ducem cæcum ſequantur cæcutientes. ibid. Ιαμβ. καταληκτικὰ) Οὐκ ἔτιμι τῶν &c.) Hæc etiam non conſiſtunt loco ſuo: ſcribe Ὁ παῖς συνῆψε τὴν λέξιν) Οὐκ ἔτιμι τῶν &c. ibid. In Contextu: τῶν χρησαμένων ποιητῶν) Aliæ Membranæ τῶν χρησιμωτάτων: cave mutes; vulgata bona eſt.

PAG. 60. Παρ' Εὐφορίωνι τῷ Χερρονησιώτῃ) Apud Stephanum Byzantium Εὐφορίων Θρακὶ bis laudatur: fallor, aut idem Opuſculum eſt, cui duplex nomen, Θρᾷξ ἢ Χερρονησιώτης. Index male Εὐφορίων Χερρονησιώτης: quanquam ex Eubæa & Chalcide oriundus etiam certo reſpectu Χερρονησιώτης dici poſſit: plura alias. ibid. Οὐ βέβηλος ὦ τελεῖται τῶν νέων Διονύσου) In his ſenſus eſt nullus: fortaſſe præcedebant, quæ eum efficiebant bonum. Nam pars loci eſt, non locus integer. Et tamen, non diſſimulabo, ſummopere dubito, an ſyncerum ſit, quod hic conſpicimus: Exemplum adferre voluit Hephæſtion Antiſpaſti, in Spondæum deſinentis, ſive ab Jambo, ſive a Trochæo, ſive a Spondæo inciperet; hoc habebimus, & habebimus præciſe, ſi legamus Οὐ βεβήλοις: nam ſic primo Antiſpaſtus a Trochæo incipiens

in

in Spondæum desinit; dein a Spondæo incipiens Spondæo clauditur; & tandem a Jambo incipiens Spondæum quoque habet in fine: Vide modo tres primos pedes horum trium Versiculorum. Quid autem convenientius aut probabilius? fateor, hæc suspiciuncula mihi placet: Et sic sensus etiam non illepidus ex his emergit; scribamus enim, Οὐ βέβηλοις αἱ τελεταὶ τοῦ νέου Διονύσου, videbimus statim, quid ista sibi velint: Vertenda enim sunt, *initia junioris Bacchi non patent profanis.* Quare Eruditiores rogo, ut animum advertant; fortasse probaturi sunt, quod suspicor. pro τελεταὶ in Aliis Membranis erat τελισταὶ, perquam incondite & perquam male. ibid. Καλὰ γέρεια εἰσομβρία) *Pulchra præmia collocatura:* εἰσομβρία vel εἰσομβρία potius, est ab ἵω, quod *statuo, colloco* significat vulgo: γέρεια & γέρεια pro γέρατα Idiotismus est satis notus. Ταναγρίδεσσι, quod sequitur, sunt mulieres ex Tanagra: his honores & præmia erant destinata. ibid. Μέγα δὲ, μὴ γέγαθε πόλις) An μὴ scriptum pro οὐ? *urbs vero non valde gavisa fuit.* Vix puto, & aliud lætius mihi promitto: fallor, aut scribendum, Μέγα δ' ἐμὴ γέγαθε πόλις, *Valde autem urbs mea gavisa est.* Corinna, ut multi scribunt, ex Tanagra oriunda erat; hinc *urbs mea* de Tanagra accipi potest perbene: nos plura ea de re alias. Quod sequitur, λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς, fortasse a verbis seqentibus pependit, quæ nobis invidit Grammaticus: alias subaudiendum est ἕνεκα, ut sic causa lætitiæ adsit opportuna; Et hoc perquam probabile: ipsius Corinnæ vox suavissima urbem patriam lætitia exultare fecerat palam. sententia est aperta & facilis: sic autem ad Victoriam Corinnæ hæc ipsa pertinent. Quo posito, erunt, qui scripturi sunt, Μέγα δ' ἐμῆς γέγαθε πόλις λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς. sed id necesse non est: nam in integro Poëmatio de persona constabat satis absque eo. *Multum urbs mea gavisa est propter vocem argutam & canoram, quam mihi dederunt Musæ.* hæc aut similia dicere potuerunt Græca, ut alia omittam plura: ne simus igitur incauti aut male morati in his. γέγαθε alium Idiotismum servat, quam ἐμὴ & alia hic adscripta: sed id non morabitur quemquam & omnes expedire poterunt statim. ibid. ὁ ὑψιβίας) Pro ὑψιβίης; αἰνοβίας satis notum est & huic gemellum: hoc autem contrahendum in quatuor syllabas a metientibus; ὑψιβίας: nam Choriambus

est,

eſt, ut ex ſuperioribus Verſiculis apparet. ibid. Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω &c.) Hæc obſcura ſunt & difficilia: an forte legendum Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵπποι καὶ μὲν βρεμόμενοι? ordo verborum ſit ὥστ' ἵπποι ἐπὶ δούρατος μὲν καταβρεμόμενοι: quæ verti poſſunt *ut equi quidem in haſtam cum fremitu irruentes.* ἐπὶ cum caſu patrio ſæpe motum indicat; hunc autem exprimit βρεμόμενοι & καταβρεμόμενοι rite acceptum: de equis generoſis res eſt perquam nota; hiſce aſſimilat Corinna iſtos Urbis Everſores. ibid. Πόλιν δ' ἐπραθόμεν) Hæc cum ſuperioribus arcte cohærent & copulari debent una; verbum autem præter alia abeſt, cui ἐπραθόμεν faciem obvertebat: id certum ac perſpicuum. Ipſe Verſus primus prolixior eſt, ut vides, & hunc alterum cum duobus ſequentibus, magnitudine ſua ſuperat longe: ſi in duos Verſiculos divideretur, uterque ſibi ſatis ſimilis eſſet, Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵπποι Καὶ μὲν βρεμόμενοι, nec ita a cæteris diſcreparent: ſed hoc incertum eſt & definire nolo. Editores primam in βρεμόμενοι corripiunt; perperam certe: nam producenda eſt abſque dubio. Quare ſi Verſiculus ſecundus ab iſta voce inciperet, Jonicus a minore ibi adhibitus fuiſſet pro Antiſpaſto, ſicuti in primo adhibetur pro Antiſpaſto Choriambus: Sed Alii videant, ut Nos etiam diligentius faciemus aliquando. ibid. Προφανὴς Γλυκὺ δὲ τὶς ᾄδων) An Προφανὴς nomen proprium eſt, ut Γλυκὺ, & vertendum hoc, *Prophanes vero aliquis Glyci cantans*? hoc verum forte: niſi potius Γλυκῷ legendum eſt, ut προφανὴς ſit vox communis & verba ſignificent, *aliquis vero publice cantans Glyco* & in honorem Glyci: res eſt incerta; Alii videant. Mihi fere diſplicet πελίκεσι δονεῖται de uno tali: Viſne ſuſpicionem? dicam, quamvis levior ſit ipſa aura: fors Corinna dederat Προφανὴς γλυκὺς δὲ τὶς ἀγκὼν Πελίκεσι δονεῖται. Locus infamis propter luxuriam, dicitur γλυκὺς ἀγκών: Vide Athenæum *Lib.* 12. *Cap.* 3. *Convivii.* talis voluptatum cloaca fuerat Urbs illa, quam hic everſam legimus, & quidem προφανὴς, id eſt, publice & in omnium oculis: fateor, hæc ſuſpicio mihi lenocinatur, quia ſententia ſic optima eſt, & locus omni ſcrupulo caret. Nomen Γλυκὺς ignotum mihi iſta forma: quam facile id enaſci potuit ex γλυκὺς? quid autem ᾄδων? nonne ſimile eſt τῷ ἀγκὼν, ſi ductus literarum implicitos conſideres? Certe facillima eſt utriuſque vocis deprava-

pravatio, & ſi conjectura noſtra non ſit vera, ſaltem ſimilis eſt vero: id ego blanditiis ejus pellectus affirmare non erubeſco.
ibid. ἢ τὰς σπονδείους ἐπὶ ἀρτίους χώρας ἔχουσα) Non ita loquuntur Græci: ſcribe deleta una literula, ἐπὶ ἀρτίου χώρας, *in loco pari.*

Pag. 61. In Contextu: τὸ καλλιμάχειον χοριαμβικὸν) In Aliis Membranis τὸ καλλιμάχειον ἐπιχοριαμβικὸν: veriſſime haud dubie. Nam ab alia συζυγία prima ad ſecundam Choriambicam venitur, ideoque Verſus ἐπιχοριαμβικὸς dicendus eſt, non χοριαμβικός: ſimiliter Ἐπιωνικὸν habemus *pag. præced.* cujus genera duo enarrantur etiam *pag.* 46. & 47. quæ jungere potes, ut locutionis indolem melius perſpicias: Nos plura de his alias. ibid. Εὐφράνας ἡμᾶς &c.) Verſus hic non cohæret cum Verſu ſequenti: duo ſunt ſcilicet exempla diverſa, quibus diverſum quid illuſtratur: prius, quo προχαϊκὰς παρὰ τάξιν ποιοῦσι δίχα τοῦ σπονδείου, illuſtrat Verſus hic; poſterius, quo primam Syzygiam ποιοῦσιν ἀδιαπτωτικὴν καθαράν, Verſus alter: attende modo, videbis ſtatim. ibid. In Scholiis: Πλῆθος ἐπιδέχεται σχημάτων) — καὶ ἐκ τούτων διαφόρων ποδῶν χύσιν) Malim διάφορον ποδῶν χύσιν. ibid. Τὸ καθαρὸν πριάπειον, ἀντισπαστικόν ἐστι τετράμετρον ἀκατάληκτον) Falſiſſimum hoc: nam Priapejum purum Catalecticum eſt; Vid. *pag.* 34. Lege igitur τετράμετρον καταληκτικόν: Et ſic Verſus adſcriptus etiam peccat. Supra habuimus Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς: ita ſcribendum quoque hic: ἀποκλὰς eſt tempus minus uſitatum τοῦ ἀποκλᾶν; σπὰς & ἀποσπὰς ei gemella: id bonus Grammaticus ignoravit, ideoque pro ἀποκλὰς ſcripſit ἀπόκλασμα, quod ſtatim pro Catalectico promſit Acatalectum: nihil apertius. Abſit tamen, ut ipſum Scholiaſtam ita erraſſe putem: Recentioris eſt peccatum, qui in Hephæſtionis Enchiridio erat hoſpes. Si ἀπόκλασμα voluiſſet Poëta, haud dubie in gratiam Verſus ſcripſiſſet ἀπόκλασμ', vel ante Οἴνου, quod Verſus ſequentis eſt caput, collocaſſet abundans μ', ut ſyllabam ſuperfluam ſic commode reſecaret; ſed nec hoc, nec illud ab eo factum: Quare alterum ἀποκλὰς dedit haud dubie forma participii, ut loquuntur. ibid. Ἰαμβικῇ τῇ δευτέρᾳ) Ὑπερτεθειμένη τῷ &c.) His præfigam potius ex contextu, Ἀλλὰ καὶ χοριαμβικῇ. Sequens illud ὁ γὰρ διίαμβος &c. rem dictam repetit: quare alterius Annotatiunculam eſſe puto. ibid. Τοῦ παντὸς μέτρου) — Τὸ ἀσυνάρτητον ποιεῖ.) Rectius

ſcripſiſſet

ſcripſiſſet hic τὸ πολυσχηματιστον ποιεῖ: imo id plane requiritur.

PAG. 62. καταληκτικὸς παρὰ συλλαβὴν, Διονύσου) Scribe potius ἐνύσου: Δι alio pertinet. ibid. Καὶ ἐπὶ τῶν γλυκωνείων) — εἶον, Κατὰ πατρὸς ἡνίχ' ὁ μαινόλης) Lege εἶον, Κάπρος ἡνίχ' ὁ μαινόλης. Vide *pag.* 33. ibid. Καλὰ γέρεια εἰσομβρία) — εἶτα εἰσομβρία, ὑπερθεν τῶν ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρὰ &c.) Nihil inſulſius: ſcribe ὑπερθεὶν τὴν ἐν τῷ ἰαμβικῷ μακρὰν εἰς τὸ χοριαμβικὸν σχῆμα. ὑπερθὲν eſt participium ab ὑπερτίθημι: Vide *pag. præced.* in Scholiis. ibid. Καὶ τὸ ἑξῆς δὲ ὡσαύτως) Huc uſque unus. Quæ ſequuntur, ſunt alterius: quare ſcribendum primo, Καλὰ γερεία εἰσομβρία) ἀντίσπαστος ἐστιν, ἔχων τὴν μίαν λελυμένην. tum diſtinguendum porro, εἶτα ὁ δεύτερος χορίαμβος· ὁμοίως, Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλοις· καὶ τὸ τρίτον ἐστὶ, μέγα δὲ μὴ γέγαθι πόλις· καὶ τὸ τέταρτον, λιγυροκωτίλης ἐνοπῆς· καὶ τὸ πέμπτον &c. Duas voces ex contextu addidi. Editores Ταναγρίδεσσι in loco ſecundo notarunt longa; quod Scholiaſtes non injuria fieri vetat. pro ſequenti παραβίβασαι legendum παραβίβηται: a παραβαίνομαι non pôteſt fieri παραβίβασαι; res eſt pueris nota. ibid. Λιγυροκωτίλης) — καὶ βραχεῖα μὲν ἡ γυ) Scribe καὶ βραχεῖα μὲν ἡ γυ: de γυ brevi dubium erat nullum. Et hæc etiam notata ſunt ab alio Commentatore. Editores γυ longam faciunt male. ibid. Πόλιν δ' ἐπράθομεν) Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα βραχυκατάληκτα &c.) Ex his luce meridiana clarius eſt, Scholiaſtam aliter ordinaſſe Verſum primum, quam nunc ordinatur vulgo. Illa, ὁ μὲν πρῶτος ἀντίσπαστος, ἄνω στρίψας τὸν τελευταῖον τροχαῖον, πεποίηκε καθαρὸν χορίαμβον, τοῦ πρώτου ὅλος τροχαίου. ἡ δὲ ἀπόθεσις, ἀντισπαστική, procul omni dubio Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω reſpiciunt: hinc apparet, Grammaticum ex iſtis Verſiculum feciſſe unum, adeoque ſeparaſſe, quæ nunc conjuncta ſunt & Verſum longiorem conſtituunt. Quo pertinent etiam verba ejus prima: nam Dimetra Brachycatalecta eſſe non poſſunt, ſi primus ſtatim Verſus adeo ſit prolixus: hæc aperta & indubitata ſunt. Sed quid dicendum de ipſa illa menſura? An Δούρατος ὥστ' ἐφ' ἵππω Dimetrum eſt Brachycatalectum? id nemo dixerit in his verſatus: nam aperte Dimetrum eſt Catalecticum, cui una tantum ſyllaba deeſt, & quod Pherecrateum dicitur vulgo. Quare in illis hæret menda, & Scholiaſtes ab imperitis ſenſit plagas. Ipſum Πόλιν δ' ἐπράθομεν Verſus eſt Dimeter Brachycatalectus: id largior lubens.

Nam

Nam si a τετραποδίᾳ ad διποδίαν redeamus, integer pes deest ad Dimetrum constituendum; id quod Brachycatalecto facit locum. Inquies : ad sua igitur relata non sunt verba Scholiastæ, quæ duos Versiculos, Πόλιν δ' ἐπεράθομεν & Πελίκεσι δονεῖται, describunt, non alios : sed id admittere non possum, quia primum & tertium hic etiam habemus descriptos. quid igitur? legendum puto, καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, καταληκτικὰ καὶ βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα· ὁ γὰρ πρῶτος &c. sic utrosque Versus notavit Scholiastes, & Catalecticos & Brachycatalectos ; quod certe faciendum erat: nihil hactenus rectius. Sed alia exoritur difficultas: Versus tertius nec ad Catalecticos, nec ad Brachycatalectos pertinet: quomodo igitur Grammaticus de his ita scribere potuit, ut eum scripsisse opinamur? fateor, hoc vix credibile, si tantum mediocris ingenii fuit homi: scis, quid tandem suspicer? dicam : ad verba hujus Exempli prima scripsit Antiquior Scholiastes, Καὶ ταῦτα ἀντισπαστικὰ δίμετρα, καταληκτικὰ καὶ βραχυκατάληκτα, πολυσχημάτιστα; qui scilicet in Libris suis hæc ita reppererat ordinata Δούρατος ὤστ' ἐφ' ἵππω Κατὰ μὲν βρεμόμενοι, Πόλιν δ' ἐπεράθομεν, Προφανὴς Γλυκὺ δέ τις Αδων πελίκεσι δονεῖται. & sic omnes Versiculos ad Catalecticos & Brachycatalectos recte retulerat, ut mox etiam videbimus: Hoc Scholiolon breve & Antiquiora sapiens, cum postea legeretur a Recentiori, auctum est istis sequentibus, ὁ γὰρ πρῶτος &c. quæ scilicet scripta sunt, cum confusio jam in Libros invaserat, & ipse bonus de Metro incertior, nec Antiquiori Grammatico contradicere, nec a Libris suis Vulgatis recedere audebat. Nam hinc est primo, quod Versus primi partem postremam, quæ male coaluerat, non attigerit homo, de parte tamen prima agens, ut agere debebat : Dein hinc etiam est, quod Versum tertium non contraxerit, sed longiorem, quam Scholion Antiquum indicat, reliquerit. Sentisne? quæ obscurissima antea erant, nunc perspicua evadunt & aperta. Sic multa in Scholiis aucta & antiquioribus recentiora adscripta sunt : nullus autem dubito, quin ea, quæ nunc tandem in mentem inciderunt mihi, & longe aptissima & longe etiam verissima sint. Quid enim? nonne de Glyconiis & Versiculis cognatis hic sermo? nonne forma eorum multifaria ex Corinna adfertur? de eo dubium est nullum: Et quid igitur

tur Verſus primus adeo extenſus? quid tertius juſto etiam longior? Imo ſtipes eſt, qui non animadvertit στίχους hic, ut centies alibi, ab Amanuenſibus turbatos eſſe. Videamus nunc breviter Noſtra, quæ Metrotenus pro ſuis Corinna agnoſceret haud dubie: Verſus primus eſt Dimeter Catalecticus cum Choriambo in principio. Verſus ſecundus Dimeter etiam Catalecticus cum Antiſpaſto in Spondæum deſinente vel Jonico a minore: nam prima in βριμώδεος, ut monuimus, longa eſt. Tertius Dimeter Brachycatalectus eſt cum vero Antiſpaſto. Quartus Dimeter iterum Catalecticus cum Choriambo in ſecunda ſede. Quintus denique Dimeter Acatalectus, cuius pes primus eſt Antiſpaſtus, qui a Spondæo incipit & in Tribrachyn deſinit, tertia longa in duas breves reſoluta; ſecundus vero Antiſpaſtus etiam, ſed a duabus brevibus deſinens in duas longas, ſive Jonicus iterum a minore. Et hæc πολυσχημάτιστα ſunt, ut vides, & mire Hephæſtionis inſerviunt ſcopo: attende, attende modo ad illud πλείοσιν σχήμασι. Unum reſtat, quod minime prætereundum eſt: Verſus poſtremus Acatalectus eſt, ut omnes animadvertunt ſtatim & nos ipſi monuimus: Unde illud, ubi de Acatalecto non loquitur Scholiaſtes Antiquior? dicam: in Libris hic alia adhuc διπλογραφία: Hi πολέμοιο δονεῖται, Illi πολέμῳ δονεῖται exhibebant ſcriptum; Noſtri ex priorum genere, Alii, quos Scholiaſtes Antiquior inſpexerat, ex poſteriorum: Utrique bene & ad ſententiam accommodate, ſed Metro non uno. Nam prius Verſum Acatalectum, poſterius Catalecticum efficit: Pes primus ſcilicet Antiſpaſtus eſt, cujus tertia longa in duas breves reſoluta eſt, cum cæteroquin ex quatuor longis conſtitiſſet, ſimiliter ut καὶ πολλακόθ' paulo ante; ſecundus vero Antiſpaſtus purus, una ſyllaba mutilus. Nihil facilius, & in his πολυσχηματίστοις etiam convenientius: quare nunc tandem hic omnia ſunt in vado. In Scholiis pro πολέμοιο δονεῖται ad calcem Libelli recte emendatum πολέμοισι δονεῖται: id omnes & ſinguli vident. ibid. ἐ τὸ κρατίνειον) — Ἄνδρες ἑταῖροι &c.) Vide *pag.* 57. ibid. ὡς ἤδη εἴρηται αὐτὸ ἐν τῷ συναρτήτῳ) Lege ἐν τῷ ἀσυναρτήτῳ.

PAG. 63. αὐτὸ δὲ τὸ σύστημα, ἔχει πληρούμενον.) Hæc mutila ſunt & ſenſu carent. In Aliis Membranis ſcriptum erat τὸ δὲ συστηματικὸν ἐκ πληρούμενον: quod æque bonum eſt. Legendum, niſi fallor, αὐτὸ δὲ

X τὸ

τὸ σύστημα ἔχει πληρούμενον στίχον. ſic τὸ κοινὸν habemus : πληρούμενον vel ad στίχον, vel ad σύστημα referri poteſt; Mihi poſterius videtur potius. ibid. ἃ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ μὲν ἐξ ὁμοίων &c.) Hæc corrupta ſunt & mutila: junge *pag*. 66. & videbis hæc aut ſimilia Auctorem ſcripſiſſe hic, — αὕτη δὲ ἡ διστιχία, ὁμοία ἐστί. Τὰ δὲ συστηματικὰ, τὰ μὲν κατὰ στίχον, τὰ δὲ ἀπολελυμένα, τὰ δὲ ἐξ ὁμοίων, τὰ δὲ μετρικὰ ἄτακτα, τὰ δὲ μικτά, τὰ δὲ κοινά. Καθ' στίχον μὲν ἐστὶν &c. ibid. Ἐξ ὁμοίων) Ante hæc & poſt καταμετρεῖται intercidit deſcriptio τῶν ἀπολελυμένων.

Pag. 64. Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθη,) Ita diſtinguendum: Iſthmia vicerat ſemel, Nemea & Olympia bis: ad calcem Libelli Correctores male diſtinguunt. ibid. Ἀριστοδάμας) *pag*. 66. eſt Ἀριστόδημος: fors optimum ſit Ἀριστόδαμος: nam Doriſmus in his regnat. ibid. Ἀλεῖος) *Eleus*. ibid. ἐπῳδικὰ καλεῖται. * ἐὰν δ' ἐν &c.) Hæc nota ſunt, & defectus facile ſuppleri poteſt. ibid. ἐὰν δ' ὑπὲρ ἓξ ἐπάγη τὴν τριάδα) Si trias ultra numerum ſenarium adſcendat. ibid. ἔστι δὲ περιοδικὰ &c.) De his Periodicis & Palinodicis omnes hactenus male, quantum ego ſcio. Ea tibi explanabo primus : baſis utrorumque eſt numerus ſenario major; id vidimus jam & ante omnia tenendum: Schema igitur Periodicorum ſit hoc

Stropha. *A*.
Stropha. *B*.
Antiſtropha. *B*.
Epodus. *C*.
Antiſtropha. *A*.
Stropha. *B*.
Antiſtropha. *B*.
Epodus. *C*.

ſic τὰ περιεχόμενα, Strophæ ſcilicet *B*. cum Antiſtrophis *B*, ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα, ſcilicet Stropha *A*. cum Antiſtropha *A*. & Epodus *C*. cum Epodo *C*, ὅτι ἀλλήλοις, ὅτι τοῖς περιεχομένοις; quia Strophæ *A*. opponitur Epodus *C*. & Antiſtrophæ *A*. Epodus altera: hoc quiſque videt. τὰ περιεχόμενα ſunt quatuor; τὰ περιέχοντα etiam ſunt quatuor: hæc octo duas quaſi Pericopas conſtituunt, quarum extrema ſibi ſunt diſſimilia: nam primum ſimile non eſt quarto, nec quintum ſexto. Dixi duas quaſi Pericopas: nam ſi Pericopæ eſſent vera

veræ, hæc Epodica non eſſent, ſed ἀνομοιομερῆ καὶ περικοπὴν: differentiam noſti, & τῶν περιεχόντων ſimilitudo eam hic aperit ſtatim. Verba Hephæſtionis, quæ hactenus explicuimus, habentur *pag*. 68; illa, quæ hic habemus, ſunt paulo obſcuriora, & tamen ad ſententiam noſtram commode ſeſe referunt: αἱ ἑκατέρωθεν ἀνόμοιαι, ſcilicet utrinque Strophæ *B*. cum Antiſtrophis *B*, ἀλλήλαις ſunt ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχούσαις, ſcilicet Strophæ *A*. Epodo *C*. Antiſtrophæ *A*. & Epodo *C*, ἀνόμοιαι. Id unum requiritur, quod περιεχόντων diſcrimen non adſit neceſſarium: Et hoc forte omiſit ipſe Auctor; alias Amanuenſes id ſuſtulerunt improvide more ſuo. Scis, quid ſuſpicer? duplex μὲν, & ſtructura verborum minus apta eſt: commodiſſime legi poſſet, ὅταν αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ὅμοιαι ὦσιν ἀλλήλαις, ἀνόμοιαι δὲ ταῖς περιεχούσαις ἀνομοίαις. Et hoc libens ego Hephæſtioni reſtituam, qui certe περιεχόντων diſſimilitudinem vix ac ne vix omittere potuit: mutationes autem, quas adhibeo, leviculæ ſunt, ut quiſque animadvertit ſtatim. De Periodicis hæc ſcribit Scholiaſtes *pag*. 73. Περιῳδικὰ δὲ) Ὥσπερ τρόπον τινὰ καὶ περιῳδικὰ εἶναι, τὸ ἐπῳδικὰ, ἑκάτερον ὄν, καὶ διὰ τοῦτο τὸ περιῳδικὰ καλεῖται. In quibus mea etiam repperiſſe videor: nota primo illud ἑκάτερον ὄν, quod duas quaſi Pericopas nobis oſtendit; tum vide, quam pulchre in unoquoque inveniatur τὸ ἐπῳδικὸν & τὸ περιῳδικόν: Epodicum ſcilicet conſtituunt Stropha, Antiſtropha & Epodus, Periodicum vero Stropha Strophæ præfixa: Et hinc ipſum nomen; quia ſic περιαδομένη eſt Stropha cum ſua Antiſtropha, non ἐπαδομένη, ut vulgo, quando Epodus ſubjungitur ſola. Hæc omnes nunc intelligunt. Tranſeamus ad Palinodica, quæ ita adumbramus:

Stropha. *A*.
Antiſtropha. *A*.
Stropha. *B*. vel *A*. potius.
Epodus. *C*.
Epodus. *C*.
Antiſtropha. *B*. vel *A*. potius.
Stropha. *A*.
Antiſtropha. *A*.

Sic αἱ ἑκατέρωθεν μελοποιΐαι ἀλλήλαις ſunt ὅμοιαι, & αἱ ἐν μέσῳ ſibi quidem ὅμοιαι, ſed ταῖς περιεχούσαις ἀνόμοιαι, ut hic dicitur; ut *pag*. vero

 68.

68. τὰ περιέχοντα μὲν ἀλλήλοις sunt ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις, &c. versâ vice τὰ περιεχόμενα ἀλλήλοις μὲν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιέχουσι: nihil apertius. Hoc modo autem παλινῳδίαν habemus etiam exactam, & ratio nominis se sponte sua prodit: nam a παλινῳδίᾳ dicta τὰ παλινῳδικά, ut a περιῳδίᾳ τὰ περιῳδικά. Ad rem Hesychius, Παλινῳδίαν, ᾠδὴν τῇ προτέρᾳ ἐναντίαν. Cui alii Grammatici adstipulantur. Et hæc quidem de his breviter nunc: plura forte alias. Pro περιῳδικὰ alii Libri hic καρτερῳδικὰ perperam habebant scriptum. ibid. ἀντιθετικὰ δὲ. ὅσα κατὰ θέσιν μὲν &c.) Mihi suspectum est κατὰ θέσιν, quia ambiguum est, & rem dicendam non exprimit satis: scripserim lubens vel ὅσα κατ' ἀντίθεσιν, vel ὅσα κατὰ σχέσιν: Et hoc posterius optimum foret.

Pag. 65. τὸ ᾠὸν τοῦ Σιμμίου καὶ ἄλλα παίγνια) Cum mica salis hoc accipiendum. Nam adhuc hodie dantur Simmiæ παίγνια, quæ Antithetica non sunt, sed uno ac simplici ordine progrediuntur: tales sunt ejus Alæ Cupidinis, ut notum. Quare mallem, scripsisset Auctor, καὶ ἄλλα τινὰ παίγνια: scis, quid Græculus ineptus de Antithesi Alarum scripserit; id potuit originem ducere ex hoc loco Hephæstionis male intellecto: alias dicendum est, Nostrum Alas celeberrimas non tribuisse Simmiæ, sed alteri alicui. Attende, videbis statim tertium non dari, & verum esse alterutrum. ibid. ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, ὁμοίως δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν) Si ita legas, nullam hic video μίξιν, & male sequitur οὐδὲ ἐπῳδικῶν καὶ μονοστροφικῶν, quæ certe non sunt ὅμοια κατὰ τὴν ἰδίαν: Aliud igitur scripsit Hephæstion: lege ἐκ πάντων μὲν κατὰ σχέσιν, οὐχ ὁμοίων δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν, vel ἀνομοίων δὲ ἀλλήλοις κατὰ τὴν ἰδίαν. Sic nihil facilius aut verius. ibid. οὐ μεῖζον τεσσάρων) Hoc falsum est, nec verum esse potest. Nam in hoc ipso Opusculo sunt στίχοι, qui plures, quam quatuor habent συζυγίας: Vide modo *pag.* 43. ubi mentio Hexametri Pæonici, quod ex sex Pæonibus integris constat, & sic συζυγίας habet totidem: alia prætereo. In his temporum habenda est ratio, quæ, ut antea vidimus, Hephæstion statuit triginta numero; quare ex sententia ejus στίχος, ex pedibus Hexasemis constans, non potuit habere plures, quam quinque συζυγίας, στίχος autem, constans ex pedibus Pentasemis, non plures συζυγίας, quam sex: hoc quisque animadvertit statim, & Pæonicorum exemplum aperte demonstrat. Et sic legendum apparet hic

ὅτι

ἔστ μεῖζον ἕξ: Nam numeri ſupremi haud dubie meminit Noſter: Is autem eſt ipſe ille ſenarius; quia Verſus mere Proceleuſmatici non dantur, & ſic Pæonici ſunt ratione temporum omnium breviſſimi. Sed hæc obiter nunc: plura loco ſuo. στίχος, qui plures habet συζυγίας, quam illas indicatas, nomen ſuum mutat & περίοδος dicitur; id docuit jam Scholiaſtes *pag.* 18. & hic repeto in gratiam tyronum. ibid. τὸ δὲ ἔλαττον ἐν δύο συζυγιῶν) Recte ad marginem Libri mei correctum Τὸ δὲ ἔλαττον ἐν τριῶν συζυγιῶν. pueri vident: error & hic & ſupra natus ex notis numeralibus. ibid. ὡς τὸ δεύτερον & τρίτον Σαπφοῦς) Δεύτερον Σαπφοῦς ex Pentametris Æolicis Acatalectis contextum fuit totum: Vide Hephæſtionem *pag.* 23.

PAG. 66. καίπερ καὶ κόμμα γεγραμμένα, καὶ στίχον &c.) Scilicet καθ' χρηστικῶς: junge *pag.* 63. *in princ.* ibid. Εὐναίας) Aliæ Membranæ Εὐναίας: corrupte. ibid. Ἔχειν ἶσον ὀλέθρῳ) Ita Hephæſtionis Libri, ut vides: Et tamen omnes Viri Eruditi hinc citant Ἐχθεῖν ἶσον ὀλέθρῳ. Neſcio, qua de cauſa: Nam ut ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ dicitur bene, ita & ἔχειν ἶσον ὀλέθρῳ, *habere pro pernicie.* Ut ipſi tyrones ſciunt, aut ſcire ſaltem debent, ἔχειν ſæpe æſtimandi σημασίαν habet apud Græcos, idque perquam venuſte: quare mihi, dicam libens, elegantius videtur hoc loco ἔχειν, quam ἔχθειν. Nam eo retento ἶσον ὀλέθρῳ aptius ſequitur poſt εὐναίας ἐμπεμεῖς, & ſententia eſt caſtigatior. Si ſcriptum fuiſſet ἶσος pro ἶσον, locutionis indoles ſeſe aperuiſſet magis benigne; ſed id fieri non potuit propter Antiſpaſti caudam: quare alterum Poſitum eſt pro altero, nec hoc aliter accipiendum, quam illud; talia apud Poëtas, ἶσα κόνις, ut Eruditiores ſciunt. Unum illud adjiciam: pro ὀλέθρῳ cum litera ſubſcripta, hic habemus ὀλέθρω abſque litera ſubſcripta; quod etiam aptum eſſe poteſt: Nam ſi ἶσον habeatur pro nomine ſubſtantivo, ut loquuntur, caſus patrius apprime convenit. Et ſic igitur ipſe forſan Callimachus, qui Doriſmum non habebat odio, & in hoc ipſo fragmento eum adhibere potuit. Qui ἶσον pro adverbio habent, caſum ſecundum in tertium mutare debent. Mihi, ut dixi, ἶσον ὀλέθρῳ non diſplicet, & ἔχειν impenſius certe placet, quod primus ad Catullum mutavit fortaſſe Scaliger, & dein omnes Alii ſibi arripuerunt incauti: Sic ſæpe Præſul ut amtruat, ita Vulgus redamtruat illi. ibid. Οὐ πλάττει νικῶν) Hoc ita

metiaris, Οὐ πλάτι | ἴ νι | κᾶν | σάμπτις | ἀλλὰ τί | χνα. Nam Versus Pentameter est: ι vel vi cæsuræ vel a liquida sequente producitur; res est satis nota. Editores pessime. ibid. Αριστόδημος θρασὺς &c.) Qualis hic Versus, si Editores iterum sequamur? Ignoro, & frustra exspecto, qui id me doceat. Dicam, quod verum est, & Scholiastes etiam dixit: Senarium Jambicum post Hexametrum & Pentametrum dedit Simonides; omnis difficultas in una voce θρασὺς, quæ primam habet brevem. An Lyricus, quia α sæpe anceps est, syllabam produxit contra usum vulgarem? Nescio, quid dicam, & mens est in bivio: Malim, si liceat, ut licere videtur certe, Αριστόδαμος ὁ θρασὺς Αλκῶ πάλα. Sic Senarium habebimus bonum, & verborum indoles etiam erit melior.

PAG. 67. Εξ ὁμοίων ᾗ ἐστιν, ἅπερ ὑπὸ ποδὸς &c.) Fallor, aut vox Characteristica excidit: legendum scilicet ἅπερ ὑπὸ αὐτοῦ ποδὸς, ἢ συζυγίας &c. Nam alias non erunt ἐξ ὁμοίων. Supra *pag.* 63. recte est, ὅτα ἐκ τ̃ αὐτοῦ ποδὸς &c. Hic αὐτοῦ bis repetendum ἀπὸ κοινοῦ; ibi ter adest & sui copiam facit præsens. ibid. ἐπεὶ κατὰ δέκα ὁμοίων αὐτοῦ συζυγίας) Hic vox συζυγία aliter accipienda est, quam paulo ante accipitur & vulgo accipi solet: Versuum scilicet συζυγίαι hic intelligendæ, non Syllabarum: ἰωνικὴ συζυγία Syllabas respicit; hæ decem συζυγίαι Versus: Cum decem Versus uno ordine sequuntur, & decem sequentes illis per omnia respondent, τὰ ἐξ ὁμοίων fiunt τὰ κατὰ σχέσιν; hoc dicit Auctor, hoc omnes intelligunt. ibid. Επτάμυδις τριάκοντα) Scribe divisim Επτ' ἄμυδις τριάκοντα: de mensura Versus recte Scholiastes, quem adire debes. Nam Editores hic iterum ineptiunt. ἄμυδις mediam producit contra usum vulgi. ibid. ΠΕΡΙ ΜΙΚΤΩΝ &c.) Hanc distinctionem dele, quæ ab imperitis haud dubie profecta est: nam sequentia cum superioribus cohærent, nec sola Κοινὰ & Μικτὰ Συστηματικὰ in illis explicantur, sed alia plura. Nihil apertius.

PAG. 68. ὁμωνύμως αὐτῷ καλεῖσθαι ἐπῳδικά· ἐπῳδικὰ δὲ &c.) Hæc Tautologa sunt & inepta: Lege, ut distinctio sit inter ἐπῳδικὰ γενικὰ & ἐπῳδικὰ εἰδικά, —— ὁμωνύμως αὐτῷ καλεῖσθαι ἐπῳδικά· ἐπῳδικὰ ᾗ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιον τι ἐπιφέρεται κατὰ τέλος δηλονότι, ἐπ' ἔλαττον &c. *in fine* & post Systemata similia: hoc quisque sentit & intelligit.

Sed

Sed & rotundius legeretur certe, — τὰ μὲν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικὰ, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται κατὰ τέλος δηλονότι. Nam cui bono ingratum illud ἐπῳδικὰ δὲ ἐστιν? Fors major in his confusio est, quam nunc tollere audemus. Cur enim post ἐπῳδικὸν εἰδικὸν submisit demum illa ἐπ' ἔλαττον &c? nonne statim post γενικὸν debuissent collocari, ut sic singula ordine suo decurrerent? De eo dubitet nemo paulo oculatior. Ἐπῳδικὰ δὲ ἐστιν, ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται, ἐπ' ἔλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ, οὐκ — ὡς τά γε πλεῖστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποίηται. Τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους, τὰ μὲν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικὰ, ἐν οἷς — ἐπιφέρεται κατὰ τέλος δηλονότι. Προῳδικὰ δὲ ἐστιν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον &c. Sic locus fuisset satis nitidus. — ibid. Παλινῳδικὰ) De his & περιῳδικοῖς Supra Hephæstion magis distincte, dicens ea non habere locum, nisi Trias ultra numerum senarium producatur: Vide Notata ibi. ibid. ἢ ἑκάστῃ περικοπῇ συστήματα, ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις) In Aliis scriptum ὅμοια εἶναι ἀλλήλοις: quo nihil ineptius. ibid. ἢ πάσας) Hoc rectius collocatum fuisset post ἀμφοτέρας: τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας ἢ πάσας ἀλλήλαις ὁμοίας. quo pertinet διττογραφία ex aliis Membranis ad calcem Libelli annotata.

Pag. 69. τό τι ἐπῳδικὸν, καὶ τὸ μεσῳδικὸν) *Pag.* 65. habuimus pro exemplis ἐπῳδικὰ καὶ μονοστροφικὰ ἢ κατὰ περικοπήν: quæ deteriora non sunt. Sed de his accuratius aliquando. ibid. εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα ἡ στροφή) Ut sic ex Monostrophicis fiant τὰ ἐξ ὁμοίων. ibid. Διδειγμένου δ' ἡμῖν &c.) Hucusque pervenerat Hephæstion in Expositione prima, quæ *pag.* 65. finitur istis, δύναται τοῦτο καὶ ἐπῳδικῶς γεγράφθαι δοκεῖν. Monostrophica & Epodica ibi adducta vides pro exemplis τῶν κοινῶν κατὰ σχέσιν; hic vero Monostrophica & τὰ ἐξ ὁμοίων, quæ Anacreontica ista referunt, ut dixi. Paulo ante similem habuimus exemplorum discrepantiam, quæ statim se explicat ipsa, nec dubium relinquit ullum: sed unde magna illa Expositionis diversitas in ipso Hephæstione? An ex diversis Enchiridii Editionibus originem ducit, vel potius Noster diversis in locis de his egerat ita diverse? Alterutrum potest esse verum, nec tertium nunc suppetit mihi: ut scias tamen, quid sentiam ipse, prius certe probabilius autumo; diffidebant nempe Editiones, & quia prima Expositio tribus locis pessime habita est, alteram addiderunt ex libris syncerioribus, eique præfixerunt

runt titulum iſtum, Τῦ αὐτῦ Ἡφαιςίωνος σαφεςέρα &c. hæc ſcilicet διδασκαλία ideo inprimis cenſeri poterat σαφεςέρα, quia nec mutilationes nec corruptiones ſenſerat adeo atroces ac fœdas: Videſne? Unde apparet nunc, quid judicandum ſit de repetitione illa, & quam appoſite Expoſitio prima, ſi integra eſſet & numeros ſuos haberet, præponi poſſet his ipſis, Διδαγμῶν δ' ἡμῖν, ut uno ordine rem omnem enarrarent junctim, ſimiliter ut nunc faciunt ea, quæ hiſce agglutinata, Expoſitionem conſtituunt alteram; ſane utraque Expoſitio eodem pertinet, & prima, niſi hoc obſerves, plane mutila eſt & vix dimidium exhibet ſui: nam illa *pag.* 64. Πάλιν δὲ ἕκαςα τῶν σωματικῶν ὑποδιαιρετέον, miſere pendent, niſi ſequentia eo, quo nos dicimus, modo cum his Διδαγμῶν δ' ἡμῖν copulentur. Et hoc diligenter certe obſervandum.

PAG. 70. Ὑμήναον) Vox intercalaris, quæ in duorum Verſuum ſubſiſtit medio; ſcribendum autem Ὑμέναον: nam Ὑμήναον non dicitur; niſi ita forte Æoles, quod ego tamen non recordor. αον pro αιον Æolicum eſt; hoc certum: ſic ἀρχάος pro ἀρχαῖος, Ἀλκάος pro Ἀλκαῖος, & alia gemella dicebant illi Idiomate ſuo, ut Eruditi ſciunt & Antiqui Grammatici docent. Intelligendum vero Carmen Nuptiale, non Deus Nuptialis: *Hymenæum canto, Hymenæum canto.*
ibid. Ὑψοῖδη τὸ μέλαθρον) ſcribendum disjunctim Ὑψοῖ δὴ τὸ μέλαθρον: ὑψοῖ idem, quod ὑψῦ: *in altum tollite fabri* &c. ibid. ποῖον ἰφράσω τόδε) Scholiaſtes *pag.* 86. ποῖον ἰφράσω λόγον: quod factum in gratiam Verſus, quem ibi adornabat; τόδε non poterat ſcopo ejus inſervire: quare de διττογραφία non eſt cogitandum; junge Scholiaſtam *pag.* 87. Alius Commentator hæc nectens, ſubtilius tamen pro τόδε ſcribebat τοδί; Vide *pag.* 18. ubi etiam ἐκφράσω pro ἰφράσω: non deterius certe, quanquam Editores id mutant ibi. ibid. Εὖ τοι περὶ ἄεθλα) Senarius Jambicus. ibid. Εἰ δὲ Βατυσιάδης) Vid. *pag.* 22. ubi pro ἐν ἱππωδῇ legere mallem ἐν ἱππῳδῷ: attende modo ad ea, quæ hic dicuntur. ibid. Ἀρθὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος πέτρας) Verſus hic nimis longus eſt pro Verſu Proodico, & eam proportionem non ſervat, quam præcedens Epodicus. An forte Gloſſa irrepſit in Contextum, & ipſe Anacreon ſcripſerat, Ἀρθὶς δ' ἦυτ' ἀπὸ Λευκάδος? certe Grammaticus aliquis ad vocem poſtremam appingere potuit

ſuum

ſuum πίστεως, quod poſtea, ut aliæ interpretationes infinitæ, cum ea coaluit: Sed Eruditi videant; ego nihil affirmo. Barneſius ἡνίκα vertit *quando*; quod non arridet mihi: tu vertas *tanquam*, *veluti*: ſic ſententia etiam eſt melior. ibid. καὶ ἐκ περιστᾶσι ὡς πρὸς τὸ &c.) Abundat καὶ, ex ſyllaba præcedenti forte enatum.

PAG. 71. Η καλὸς Θεόκριτος) Hic unus Verſus tanquam ἐπιφθεγματικὸς accedebat Strophæ; & ſic etiam ſequens ille: quis autem ſenſus eſt hujus? id dictu difficile: ſcis, quid ſuſpicer? ἢ hic ſcriptum puto pro ἔφη, ut ſæpe; ſic ſenſus erit, *Dixit pulcher Theocritus, non ſolus mortalium vides.* Et hoc planum nec improbabile. ibid. τῶν τῶν ἐπιφθεγμάτων· εἶπε πάλιν &c.) Dele punctum & in locum ejus ſubſtitue Comma: nam εἶπε πάλιν cum præcedentibus copulandum eſt arcte, ne ſententia ſit dimidiata; id moneo in gratiam rudiorum. ibid. — καὶ τοῦ μέλους ἀντίστροφον· καὶ τὸ) &c. Hæc peſſime diſtincta ſunt, & præterea leviter corrupta: tu locum ita conſtituas mecum, ἔπειτα δὲ ἐστὶ τὰ κατὰ σχέσιν γεγραμμένα· τό τε μέλος καὶ τὸ ἐπίρρημα (ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ις ἦν στίχων) καὶ τοῦ μέλους ἀντίστροφον καὶ τὸ καλούμενον ἀντεπίρρημα, ὅπερ ἦν τῶν ἴσων κώλων τοῦ ἐπιρρήματος. Sic quatuor alia habemus κατὰ σχέσιν ſcripta in Parabaſi; hactenus non niſi tria comparent hic & numerus ſeptenarius eſt mancus: Epirrhema & Antepirrhema, Melos & Antiſtrophum ſunt illa quatuor, quæ ad tria ſuperiora accedunt; hoc pueri vident jam. Erunt, qui τοῦ μέλους retinebunt, & caſum tertium pro ſecundo cenſebunt poſitum; ſed id nimis periculoſum hoc loco: quare alterum ſubſtitui lubens. ibid. In Scholiis: ὡς αἱ τραγῳδίαι, ἃ μὲν αὐτῶν &c.) Hæc a præcedentibus ſeparanda ſunt, & legendum Ως αἱ τραγῳδίαι) ἃ μὲν αὐτῶν &c. Nam verba prima ſunt Hephæſtionis. ibid. διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν ταῖς &c.) His præfige ex contextu Διὰ μὲν γὰρ τὸ: nam illa ipſa περιφράζει Scholiaſtes. Illud ἐν ταύτῃ peccat mox, quia nihil adeſt, quo referri poſſit: ſcribe ἐν τούτῳ vel ἐν τούτοις: ſic commode vel ad περιορισμῷ, vel ad συστήματι articulus ſpectat.

PAG. 72. Καὶ τοῦ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν) Τοῦτο περὶ &c.) Præfige potius Κατὰ τύχην τινὰ, ἀρτίω πάντα ἀριθμῷ πεποιηκέναι: tum ſcribe τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω, καὶ διὰ τὸ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ἀριθμοῦ περιττοῦ, φησι δυνατὸν αὐτὸ κατὰ τύχην οὕτω γεγραμμένον. ibid. Κατὰ στίχον γεγράφθαι) — λέγει

 ἑξῆς

ἰξῆς) Ubi hoc dictum στίχεα? nullibi certe, ut videbis statim. Verba iterum sunt corrupta: scribe ἰαμβεῖς στίχοι, μόνα δὲ, κόμματα λέγειν ἔξεστι, καὶ τὰ κατὰ κόμμα γεγραμμένα, καταχρώμενοι φαμὲν κατὰ στίχον γεγράφθαι. Sic nihil aptius: φαμὲν sumsimus, quia in contextu est; si φασὶ retinere velis, potes: non peccat enim per se. ibid. Τῶν δὲ κατὰ συστήματα) Τὸ σύστημα ἐκ στίχων &c.) In Contextu est κατὰ σύστημα: ita etiam lege hic. ibid. Τὰ δὲ κοινὰ συστηματικὰ) Τοῦτο ἐν εἶδός ἐστι τοῖς κατὰ χίον ἀλλήλοις) Hæc ego non intelligo: verba sunt mutila, nisi fallor, & leviter corrupta: lege τοῦτο ἐν εἶδός ἐστι τῶν κοινωνούντων κατὰ χίον ἀλλήλοις, ὁμωνύμως τῷ προειρημένῳ. Supra Scholiastes similiter scripserat, συστηματικὰ γὰρ ἂν εἴη, κοινωνοῦντα τοῖς κατὰ στίχον. Vide modo: cum participium intercidit, τῶν statim mutatum in τοῖς. Sequens ὥστε nota similitudinis esse debet, & *quemadmodum* vertendum est: nam ipsam Homonymiam illis explicat Scholiastes; nihil apertius. Et ibi tamen vocula etiam abest: nam ὑφίσταται τὸ κοινὸν συστηματικὸν vagum est & Characterem non habet: adde γένος; sic distinctio necessaria inter duo κοινὰ συστηματικὰ commode exprimitur. ibid. Α εἰκῆ γέγραπται) — ὅτι δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα &c.) Hæc separanda sunt, quia ad Metrica ἄτακτα pertinent, non ad τὰ ἀπολελυμένα: scribe Οὔτι δὲ ὁμοιότητα) Οὔτι δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥστε στιχίζειν — τὴν τῶν μέτρων ἐξαλλαγήν. Periphrastice explicat Hephæstionem verbis ejus retentis. Sequentia ab alio Grammatico profecta sunt, & ejusdem loci Periphrasin continent aliam: ista igitur a præcedentibus distingue primo; tum pro τὰ ἀπολελυμένα scribe τὰ ἄτακτα: error est manifestus, qui ex Annotatiunculis perperam confusis originem ducit. ipsum φησὶν nota circumlocutionis est certa, quæ sic præter ἀνακύκλησιν etiam τὴν ὁμοιότητα requirit sibi: fallor, aut Periphrastes scripsit plane, ὅτι δὲ τὰ ἄτακτα, φησὶν, ὁμοιότητα, ὅτι ἀνακύκλησιν ἔχει, ἀλλ' αὐτόθεν ἐστὶν ὁμολογούμενα, οἷον &c. Illud δακτυλικὸν γὰρ ἑξάμετρον, καὶ ἐλεγεῖα, καὶ ἴαμβος, veram exhibet Versuum istorum mensuram, quam Nos etiam adhibuimus: Νεμέα in ipso Hexametro dignum est Morbonia, & Amanuensibus iguavis acceptum fero, qui metuebant syllabam origine brevem: nihil suavius. pro ὅτι κατὰ στίχον, καὶ ὅμοια ἀλλήλοις scribendum ὅτι κατὰ στίχον ὅμοια ἀλλήλοις: hoc quisque videt, qui animum advertit. ibid. — ὁ γὰρ πεπηγμένος ἀριθμὸς. μετὰ γὰρ δέκα στίχους

τεῖχος ἐπιφέρει ἴαμβον &c.) Hæc sunt alterius Scholiastæ: quare Οἱ γὰρ πεπηγμένων ἀριθμῶν ita exhibenda sunt, ut ea de re Lectori constet. ibid. Ἐξ ὁμοίων δὲ ἐστὶ) Περὶ τούτων καὶ ἐν τῇ εἰσβολῇ ἐπεσημηνάμεθα) Ubi in *proœmio* vel *Operis ingressu*? nihil tale in hoc Enchiridio certe. Sequentia si cum his connectenda sint, de ratione mensurandi per Pedem, Syzygiam & Periodum, in ista εἰσβολῇ egerat Hephæstion; sin minus, illis præfigenda sunt ex contextu, Ἅπερ ὑπὸ ποδὸς, ἢ συζυγίας, ἢ περιόδου καταμετρεῖται, & non de his, sed de ipsis Ὁμοίοις, in εἰσβολῇ egisset Noster: tu elige, res est dubia; quanquam ratio mensurandi certe ad τὴν εἰσβολὴν spectet, adeoque probabile sit ea de re ibi egisse Technicum: quod si tibi etiam placeat, deleto Ἐξ ὁμοίων δὲ ἐστὶ, his ipsis præponerem illud Ἅπερ ὑπὸ ποδὸς ἢ συζυγίας &c. sic dubium posthac erit nullum. ibid. Ἡ συζυγίας ἢ περιόδου) Περίοδος ἐπὶ ποδικῇ ἐν &c.) Hæc sunt alterius Grammatici; ὡς ἐν συζυγίαις, καταμετρεῖται, partem eorum constituit postremam: nam sequentia alio iterum pertinent: scribe igitur Ἀπὸ ἀριθμοῦ ποδὸς ὡρισμένου) οὐκ ἐπιφερομένης αὐτὸς ἀντιστρόφου, ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως εἰ τύχοι τριμέτρων &c. Verba sunt Hephæstionis cum verbis Scholiastæ: ὥσπερ ἀδιαφόρως εἰ scriptum pro ὥσπερ εἰ ἀδιαφόρως. Illud τὸ αὐτοῦ ποσότητος vocem ἀριθμοῦ respicit; αὐτοῦ scilicet ἀριθμοῦ: si vocem περιόδου respiceret, legendum esset αὐτῆς; nam illa fæminea est, ut ipsi pueri sciunt. Sequitur Periodi definitio, περίοδος γὰρ ἡ ἐκ ἀδιαφόρων κώλων περικοπή; Et eo sensu hic apud Hephæstionem accipienda est: Nam Versuum Periodus, non Syllabarum Periodus haud dubie requiritur, ut verba dicant, quod debent. in Scholio præcedenti locus male exponitur de Syllabarum Periodo; quare ab Eruditiori Grammatico hæc profecta videntur mihi. de ipsa Periodo Nos alibi forte plura. Quod sequitur, ita constituendum est, Ὡς ἐν τῷ παρ' Ἀλκαίῳ ᾄσματι) ἀνταπόδοσις γὰρ γίνεται συστηματική. ibid. Ἑπτάμυδις τριάκοντα) Τοῦτο παιωνικόν ἐστι — συνηρημένην, Ἑπτάμυδις τριάκοντα) Scribe potius Ἑπτάμυδις τριά, vel ut disjunctim legendum esse antea monuimus, Ἑπτ' ἄμυδις τριά. Quod sequitur, mutilum est: lege ἔστι γὰρ ὁ πρῶτος καὶ δεύτερος πρὸς τὰς τελευταίας συλλαβῶν &c. Et sic emendes nunc mensuram hujus Versus in Contextu: media in ἄμυδις producitur propter υ ambiguum; diximus supra. ibid. Ὑπολείπεται δὲ ἡμῖν) Μικρὰ μὲν οὖν ἐστιν &c.) Hæc iterum

male

male habita sunt: scribe Λέγομεν τοίνυν, ὅτι μικτὰ) Μικτὰ μὲν οὖν ἐστιν, ἃ παραθέσεις ἔχουσι, τὰ δύο ἢ τρία ἄσματα, τὰ οὐκ ἐν σχέσει. Exempli gratia dixit δύο ἢ τρία: solum τρία non potest esse aptum. Dein lege Ὥσπερ εἴ τις τὴν πρώτην ᾠδὴν) Ἑκατέρα μὲν γὰρ τῶν ᾠδῶν κατὰ σύστημα γίγνεται, διάφορον δὲ ἔχει μέτρον ἡ πρώτη πρὸς τὴν δευτέραν: ὡς abundat, ut vides. Sequens illud ita scribe ἡ μὲν γὰρ πρώτη ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ σύγκειται· patet mox ex ipso Scholiaste: ἀρχὴ proprie est ἐπιωνική, & quidem ἀπὸ μείζονος; junge *pag.* 46.   ibid. Χαῖρε Κυλλάνας) Pes primus est Epitritus secundus; & ideo ἀρχὴ dicitur ἐπιχοριαμβική: Editores pessime; junge iterum *pag.* 46.   ibid. Κοινὰ δὲ συστηματικά) Τὰ δυνάμενα &c.) Hæc etiam turbata sunt & corrupta: scribe Κοινὰ δέ ἐστι συστηματικά) Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη· τὰ δὲ δύο εἴδη εἰσιν, τό τε ἐξ ὁμοίων καὶ τὸ κατὰ σχέσιν. Sic ab uno notata sunt: Alias legendum Κοινὰ δέ ἐστι συστηματικά) Τὰ δυνάμενα ἐπιδέξασθαι τὰ δύο εἴδη. Τὰ δύο εἴδη εἰσιν ὑποπεπτωκότα) Τοῦτο ἐξ ὁμοίων, καὶ τοῦ κατὰ σχέσιν. Ut sic parentes cieant diversos: Et hoc non deterius certe. Sequentia ita constituenda sunt, Ἄπειρος μὲν γὰρ ἄν τις) Ἐξ ὁμοίων ἄπειρος μὲν οὖν φήσειεν εἶναι ἄσμα, διὰ — κατὰ σχέσιν· ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν: pro ποιότητα etiam legendum ποσότητι..

PAG. 73. εἰκότως δὲ οὐκ ἐστιν ἔλαττον &c.) Hæc pessime habita sunt iterum: dicam, quid videatur: Illa, εἰκότως δὲ οὐκ ἐστιν ἔλαττον τῶν τριῶν ἀριθμῶν, aperte ad verba Hephæstionis respiciunt *pag.* 68. ἐπ' ἔλαττον μένοντος τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ: Quare nunc præcedentia, ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν, cum his jungere malo, ut sic commode legam, Ἐπ' ἔλαττον μένοντος τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ) Ἐπεὶ ἀνταπόδοσις γίνεται τῶν στροφῶν, εἰκότως δὲ οὐκ ἐστὶν ἔλαττον τοῦ τῶν τριῶν ἀριθμοῦ. δὲ abundat hic, ut aliquando, & ἔλαττον respicit τὸ ἐπῳδικὸν γένος, vel τὸ ποσὸν, quod in Contextu est. Sequebatur, quod ordine prius est, Συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται) Τὸ γὰρ ὅμοιον τῶν πρός τι· ποιεῖ γὰρ ὁμοίων προστιθεμένων καὶ τὸ ἀνόμοιον. Sunt hæc ὅμοια κατά τι, quia similibus apponitur aliquid dissimile: πρός τι, *certo respectu* est; Et hoc præcipue notat Scholiastes propter ipsam Triada, quæ σχέσει videri poterat minus accepta. Dein lego Οὕτω καὶ τετράς, καὶ πεντάς, καὶ ἐπὶ πλεῖον) Καὶ πάντως γίνεται ὁ τρίτος ἕκτος. Facile a Triade ad Hexada transitur, a tribus ad sex, duplicato tantum numero. Sequitur Ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα) ἐν ἀρχῇ

ἐ τέλει συστηματικά. Τὰ δὲ περιεχόμενα) Ταῦτα, ἢ ἐν τετράδι, ἢ ἐν πεντάδι· ἐ γὰρ δυνατὸν ἐν τριάδι, ἐπεὶ γίνεται μεσῳδικά. fic fibi conflant illa; Et hæc poftrema de Palinodicis accipienda funt: fuccedunt Periodica, ut vides. ibid. Καλὰ περικοπὴν δὲ) — οἷον δύο ἢ πλείονα ἀνόμοια &c.) Hæc nihil cum præcedentibus habent commune: lege Οπόσα δὲ πολὺ συστήματα διάφορα) Οἷον δύο ἢ πλείονα, ἀνόμοια ἀλλήλοις, ἐ ἑξῆς ἐπάγει τοσαῦτα συστήματα, ὅμοια τοῖς προκειμένοις. In Contextu eft ἐπαγάγῃ: quare hic etiam ἐπάγῃ fcribere potes, fi velis. Sequitur πάλιν, ἀλλήλοις μὲν &c. Ubi πάλιν fcriptum puto pro ἄλλως, quod Diverforum Notulas feparare folet vulgo: nam hic certe plures etiam apparent manus; ad numerum modo attende τῶν συστημάτων, qui in his variat: Et hæc igitur ad præcedentia funt adfcripta quafi ex Alio. Poft συστήματι autem diftinguendum τελείως, tum fcribendum οἷον εἰ τύχοιεν δύο περικοπαὶ ἐκ τριῶν συστημάτων, αβγ, αβγ· ταῦτα ἀλλήλοις ἀνόμοια· ἐπιφερομένων δὲ &c. Dein lege ἀλλ' ἐπαγομένα αὐτοῖς τούτοις ἀντιστρόφοις τῷ μέλει, ἐ τῷ ἀντιπερρήματι, γίνεται τὸ κατὰ περικοπὴν &c. ex anfractuofis literarum ductibus hi errores. Quod fequitur ὥσπερ τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν κωμῳδιῶν, ab Alio etiam notatum eft, eique præfigendum ex Contextu Τὰς δὲ περικοπὰς ἀμφοτέρας. Conjuncta autem alio pertinent, & τὰ ἀνθιθετικά refpiciunt plane: fcribe igitur Τοῦτο δὲ τὸ εἶδος, παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς, σπανιώτατον ἐστι) Καθ' ἑστιχίαν ἀλλήλοις ἀνταποδιδόμενα, ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ μέτρον δακτυλικὸν, ἢ ἄλλο ὅμοιον, σπανιώτατα ἐστιν. ibid. Εν ᾧ ἐστὶ μέρη τινὰ) — ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκέοιτο καλὰ ταυτὸν, τὸ &c.) Lege — συγκέοιτο, καλὰ ταῦτα τὸ κατὰ σχέσιν &c. ibid. α Γενέμαν σ' ἐλαφηβόλε &c.) His præfige ex Contextu Καθάπερ τὸ α, Ανακρέοντος ᾆσμα, ut nulla oriatur confufio. ibid. δεξιοκαρδίων) Alii Libri θερσυκαρδίων: Diximus ad Anacreontem. ibid. τὸ τελευταῖον τοῦ συστήματος) Ο ἐστιν ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές) Nihil falfius aut imperitius: lege ὅ ἐστιν ἀντισπαστικὸν ἑφθημιμερές; junge *pag.* 33. Illud τὸ τελευταῖον, Ποιμαίνεις &c. ab Alio additum eft, & non profluxit ex eodem calamo. ibid Ως μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι) — καίτοι εἰκῆ γεγραμμένα) Poft hæc diftingue τελείως: dein lege, Αλλώς. οὐδὲ ἰοῦ τὸ δυνατὸν τοῦ διαιρεῖσθαι ἔχοντος. explicat alius Grammaticus illud στροφῆς ὑποσχετικά: nihil aptius aut apertius. Sequens ἀμοιβαῖον eft vox Hephæftionis, ad quam ὥσπερ Ηλίκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφοκλεῖ·

φικλεῖ adſcripſit Scholiaſtes: ſi majoris lucis gratia præfigere velis Κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, potes abſque ullo dubio. Dein ſcribe Η κατὰ ἐφύμνιον) Τὸ ἐπᾳδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ. Η κατὰ ἐπῳδὸν) Τὸ ἐπᾳδόμενον μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. Verba Hephæſtionis explicant Grammatici. Sequentia mire turbata ſunt: lege primo Εὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται) Εἰς δύο διαιρέσεις· ἔστι τοιοῦτον, ὁ τερόστροφον προειρημένον ἐστὶ τοῦ διαιρέσεως τρόπου. ἐπὶ γὰρ δύο ἑτερόστροφα, καθ' ὃ ἐπὶ δύο, ἕτερος, ἐπὶ δὲ πολλῶν, ἄλλος. Interpoſitum ὡς τὸ, Φευ φευ, Ιὼ ἰώ, alio pertinet: in Contextu & ἐπιφώνημα & ἀναφώνημα exſtat; ad eorum alterutrum iſtas exclamationes refer: Dein ſcribe Ωστε δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι) Διὰ ποσότητα κώλων πλειόνων ὄντων· τὸ ἐναντίον τῶν ἀστρόφων· τὰ τηλικαῦτα μεγέθους ὄντα, φησὶν, ἐπ' ἐλάχιστον, ὡς μηδὲ στροφῆς ὅλης εἶναι ὑποσυσταλτικά. Atmeta & Aſtropha ſibi invicem opponit Scholiaſtes, repetitis verbis Hephæſtionis de Aſtrophis. Sequentia ita conſtitue, Μήτε βραχυκαταληξίαν) βραχυκατάληκτα, βραχυτέρου κώλου ἐπιφοράν· τοῦτο γὰρ ὥσπερεὶ τεκμήριον ἐστὶ μακροῖς ἐπενεχθέν. Κατὰ περιορισμοὺς δὲ ἀνίσους) οἷα ἐστὶν ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου. Et hoc poſterius diligenter notandum: Nos plura alias ea de re. Sequens, οἷον βραχέος κώλου ἐπιφορᾷ, pertinet ad paulo ante præcedentia περιγραφὴν οὐδεμίαν ἔχει, quæ proinde apponenda ſunt: Et hic ἐπιφορὰν legeretur etiam perbene. Illis, οἷον οὐ πάντα δίμετρα, ἀλλὰ &c. præfigenda ſunt ex Contextu Οὐ μέντοι ἴσοις μεγέθεσι ταύτην ἐπιζευγνυμένην ἀεὶ. ſic ſingula bene habent.

Pag. 74. In Scholiis: Ἐν ταῖς παρόδοις) Οὕτως καλεῖται &c.) Recte ſcribitur hic παρόδοις: in ipſo Enchiridio perperam ſcriptum eſt παρῳδοῖς. ibid. Τὰ καλούμενα ἐφύμνια ταῦτα &c.) Scribe Τὰ καλούμενα ἐφύμνια) Ταῦτα καὶ τὰ μέτρα διαιρεῖν εἰώθασι. Dein Μὴ μετὰ στροφὴν, ἀλλὰ) οἷον μεταξὺ δύο στίχων. Μεσύμνιον καλεῖται) ὡς τὰ μεσῳδικὰ ὑπὸ τῆς ἐπῳδοῦ. ibid. μεγάλῳ στίχῳ, ἀνεκπαστικῷ ἢ ἀναπαιστικῷ) Nihil ineptius: lege Υψοῦ δὴ τὸ μελάθρον) ἀνεκπαστικόν. Alterum ἢ ἀναπαιστικοῦ ab imperitis eſt, qui Metrum non intelligebant; quanquam in Libris forte utrumque extiterit Amanuenſium culpa, & Compilatores ridiculi ſint, qui illud aperte mendoſum noluerunt interire ſibi. μεγάλῳ στίχῳ ex Contextu nihil huc facit aut facere poteſt. ibid. Πάπε Λυκάμβα) προτίθεται γὰρ ὁ ἐπῳδός &c.) Hæc etiam peſſime habita ſunt.

Dicam,

Dicam, quod sentio: legendum est Αρθεὶς δ' ἧντ' ἀπὸ) προτίπηκται τῷ ὁ ἐπῳδὸς· ἀντισπαστικὸν τῷ ἐστὶ τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δὲ ἑπόμενον, χοριαμβικὸν τετράμετρον καταληκτικόν. Sic nihil decentius: Jambica hic adscripta non tetigerunt Commentatores, quia satis nota erant unicuique; de uno Dactylico Penthemimeri, cujus in hoc Opusculo plus semel facta est mentio, ne verbum etiam addere erat necesse; sola Sapphica & Anacreontica erant difficiliora, ideoque Grammatici ea nominibus indicarunt suis & explicuerunt stricte: nihil appositum magis. Et sic egregie confirmatur suspicio mea de Versu Anacreontico, qui in Libris Nostris nunc longior est, quam olim fuit in Antiquioribus: Antispastus enim Dimeter odit vocem πέτρης, & reliqua sibi requirit sola; attende, videbis statim: Atque hinc est, quod Scholiolon illud ita scriptum, mihi impense arrideat sane; nisi forte, quod nunc mihi adhuc opportune in mentem venit, vox πέτρης ab uno Versu transferenda sit ad alterum Versum, qui duabus syllabis auctus ita habuerit integer Πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι. Nam sic vocem retinebimus, & duos Versus Antispasticos habebimus, quorum prior Dimeter est Acatalectus, posterior Tetrameter Hypercatalectus; id quisque animadvertit statim, & Proodi ingenio perbelle convenit. Sic autem in Scholiis etiam mutatio fieret longe minor: nam integra voce χοριαμβικὸν non indigeremus, & opera levissima legeremus perbene, προτέτακται τῷ ὁ ἐπῳδὸς ἀντισπαστικὰ τῷ εἰσὶν· οἷον τὸ μὲν ἡγούμενον, δίμετρον ἀκατάληκτον, τὸ δὲ ἑπόμενον, τετράμετρον ὑπερκατάληκτον. Eruditi judicent: illud impense, hoc impensius placet mihi. ibid. Οἷον δὲ ἔμπαλιν) οἷον ὅταν τὸ βραχὺ προτάττηται) Hæc suo loco non comparent nunc: nam ante Anacreontica consistunt & consistere debent.
ibid. Οἷον στίχῃ μόνῃ) Ὡς τὰ μεσῳδικά, καὶ τὰ ἐφύμνια.) In Contextu est μὲν τι: ita scribendum quoque hic: dein pro ἐφύμνια legendum μεσύμνια. ibid. διαφόρως ταύτῃ τὰ &c.) Scribere debemus, Διαφέρει ταύτῃ) Τὰ ἐφύμνια συνέχειαν &c. Nisi potius ante διαφόρως ταῦτα ex Contextu ista præfigere velis: elige; res eodem redit. ibid. In Contextu: ὥστε εἶναι στροφὴν, καὶ ἀντίστροφον, καὶ ἐπῳδὸν, ἢ παράγραφος) Hæc mutila sunt absque dubio: scribe ὥστε εἶναι στροφὴν καὶ ἀντίστροφον καὶ ἐπῳδὸν, ἐπὶ μὲν στροφῇ καὶ ἀντιστρόφῳ, ἡ παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῇ ἐπῳδῷ, ἡ κορω-

κορωνίς. Nihil apertius: pro ἐπῳδῷ hic etiam minus bene ſcriptum erat ἐπῳδῇ, ut vides. Sequitur καὶ ὅπως ἡ παράγραφος, ἣ διορίζει &c. quod puncto a præcedentibus ſeparandum: *Paragraphus igitur eſt, qui diſtinguit &c.* ἐστι in Græcis ſubaudiri debet.

PAG. 75. τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησαν ἑπτάστροφον) Lege ἐποίησεν; Alcman ſcilicet: nihil evidentius; Typothetarum fortaſſe error eſt. ibid. τούτοις τοῖς προειρημένοις) Turnebus recte ediderat τούτοις τοῖς σημείοις τοῖς προειρημένοις: quod ab Operis noſtris male mutatum. ibid. ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα) Verborum cohærentia requirit, ᾧ ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα. *hiſce ſignis & in Dramatibus utimur*: attende modo. ibid. Τῇ μὲν ἂν κορωνίδι, καὶ τρόπους τρεῖς &c.) Ex Hephæſtione Ariſtophanis Scholiaſtes hæc adducit *pag.* 27. ubi illa, ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀλκαίου, ἰδίας καὶ μὲν τὴν ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνης, quæ *pag. præced.* habuimus, etiam citantur, ſed abſque ullo judicio: plura alias. ibid. τῇ δὲ παραγράφῳ, ἤτοι καὶ &c.) Si ita diſtinguas, locus videtur mutilus: ſcribe igitur, τῇ δὲ παραγράφῳ ἤτοι καὶ πρόσωπα &c. nam ſic ἤτοι non ſeparat, ſed affirmat. Ariſtophanis Scholiaſtes voculam omittit, & uno etiam ductu habet, τῇ δὲ παραγράφῳ καὶ πρόσωπα ἀμοιβαῖα &c. quod non deterius eſt certe. ibid. εἰπόντων δὲ ὑμῶν ὅτι ἐσαι τινὰ &c.) Legendum potius ἐσὶ vel εἰσί. ibid. ἂν μηδὲν αὐτῷ ἀποδιδῶται) Malim ἂν μηδὲν αὐτοῖς ἀποδιδῶται: Melos & Epirrhema præcedunt. ibid. τὸ, τὸ ἀντίστροφον τοῦ μέλους) Ita correximus *pag.* 71.

PAG. 76. In Scholiis: Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφιάσῃ πόλεμον &c.) Hæc mutila ſunt: Vide Longini Prolegomena in hoc Enchiridion Noſtrum, quæ in ſua Longini Editione ante aliquot annos Oxoniæ publicavit Joannes Hudſon, Vir de Literis optime meritus. ibid. τᾶς ἀπαλᾶς γυρίνῳ) Vide *pag.* 37. ibid. ᾧ ἵππων πορείας ῥυθμὸς ὠνομάσθη) Lege καὶ ἵππων πορεία ῥυθμὸς ὠνομάσθη: probant adjuncta; & ſic etiam Prolegomena illa Longini. ibid. ὀρνίθων πλερίσματα) A πλερίζω πλερίσμα: pro πλερίζειν Alii πλέρυσσειν & πλέρυσσεσθαι; ſciunt Græce docti. ibid. Παρ' Ὁμήρῳ ἡ πρὸς συλλαβὴ &c.) Hæc loco mota ſunt, & ad ſequentem Articulum pertinent.

PAG. 77. Οὔτι μοι αἰτίη &c.) Homerus *Il.* Γ. *V.* 164. ibid. Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν ἀναφερόντων, πρῶτος ὅτος τρόπος &c.)

Inepta

Inepta repetitio, ubi id jam præceſſerat: ſed haud dubie Diverſorum Commentatiunculæ hic perperam confuſæ ſunt. Alterius Grammatici ſunt hæc ipſa: quare pro Τῶν δὲ τὴν βραχεῖαν &c. lege Τῶν τὴν βραχεῖαν &c. particula δὲ ab imperitis eſt, qui hæc conjunxerunt primi. Præcedentia unius ſunt & apte cohærent; Hæc ad Τρίον δὲ ὅτι ἄλλως λαμβάνουσι τὸν χρόνον οἱ μετρικοὶ uſque, ſcripta ſunt ab altero illo: Decem modos, quibus brevis fit longa, indicaverat primus ſolo numero; hic ſequens Quatuor modo deſcribit tales: Vides? ſic etiam apparet non ejuſdem hominis eſſe hæc omnia. ibid. οὐ τοῦ τυχόντος φωνήεντος ἀρχομένου, ἀλλὰ τοῦ ι) Nihil ineptius: pueri ſciunt hodie. ibid. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν &c.) *Il.* Μ. *V.* 208. ibid. Η νάντησι τέρας) *Il.* Δ. *V.* 76. ibid. Αἴσιμα παρειπὼν &c.) *Il.* Ζ. *V.* 62. ubi perbene ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρί: quo modo etiam legit Grammaticus, cujus verba ita conſtituenda ſunt, Μεζακειμένη δὲ, ὡς ἐπὶ τούτου τοῦ ἔπους, Αἴσιμα - υυ παρει υ - πὼν· ὁ δ' ἀ - υυ πὸ ἕθεν - υυ ὤσατο - υυ χειρὶ - υ. τὴν πρὸ βραχεῖαν οὖσαν ἡ ὀξεῖα τοῦ ἕθεν ἐμήκυνεν. Editores peſſime. ibid. μὴ ἐσχηκὼς μηδεμίαν βοήθειαν) An potius ἐσχηκὸς vel ἐσχηκότος? σίχος in caſu recto vix ſubaudiri poteſt.

Pag. 78. τοῦ γὰρ παρειπὼν τὸ α, οὐδεμίας τῶν δέκα &c.) Hæc præcedentibus adjecta ſunt ab aliquo, qui decem quoque producendi modos cum primo Scholiaſte agnoſcebat: hicce, ut dixi, quatuor enumerat, non plures. ſcribe autem τοῦ γὰρ παρειπὼν τὸ α, οὐδεμίας τῶν δέκα τρόπων ἔτυχε βοηθείας, τῶν διαφερόντων τὴν βραχεῖαν εἰς μακρὰν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἕθεν ἐπιφερομένης τῆς ὀξείας, ὁ ἐμηκύνθη. Error natus ex errore primo. Sequens illud, καὶ ἔξεστι τούτοις τοῖς δέκα τρόποις, accurate ſeparandum eſt. nam τούτοις per ſe ſubſiſtit, & Poëtas deſignat ſpiritus liberioris. ſic ἡμῖν recte ſequitur: quod illis licebat, nobis non licere exiſtimabat ille. fallor, aut hic etiam deſunt quædam. ibid. ὃν μετ' ὀλίγον ἐροῦμεν) Nihil tale ſequitur. ibid. οὐ γὰρ ὑπάρχει ἐπάνω βραχείας &c.) Hæc & ſequentia uſque ad αὕτη λοιπὸν διεσπασμένη, includenda ſunt Parentheſi: nam διὰ μέσου κεῖται. lege autem in longiori illa Parentheſi, αἱ γὰρ διεσπασμέναι, οὐκ δύο τότε συγκειμέναι, καὶ ἐπιζητοῦσαι τὴν συλλαβὴν, δύο χρόνους ἔχουσι φύσει, οὐ θέσει. ſic ſenſus eſt in illis: ſi ἔχει legeretur, ἡ γὰρ διεσπασμένη potuiſſet ſufficere. pro οὐκ δύο τότε etiam

rectius ſcriberetur ἐκ δύο ποτὶ: ſed hæc levia. ibid. Πάντη ἐποιχόμενοι &c.) *Il.* Ζ. *V.* 81. ibid. Οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλλω) *Il.* Ζ. *V.* 366. ibid. Εως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε &c.) Verſus notiſſimus: Vide *Il.* Α. *V.* 193. ibid. Ελπομ' ἐλέσθαι &c.) *Il.* Η. *V.* 353. ubi recte Ελπομαι ἐκτελέεσθαι. ibid. ἀλλ' εἴποι τις, ὅτι &c.) Hæc mutila ſunt, ut vides: Quin & exemplum τῆς δασείας μιλακειμένης intercidit. ibid. Ζεύς τε, καί τε χαλιφρονέοντα) Hæc ſeparanda ſunt: nam exempla in illis duo. καί τε χαλιφρονέοντα habes *Odyſſ.* Ψ. *V.* 13. Alterum alibi.

Pag. 79. ἢ τοῦ μακροῦ φωνήεντος, ἢ τοῦ ρ) Utinam bonus addidiſſet exemplum, quo Diphthongus ante ρ corripitur, ut ante vocalem! ſed de his forte plura aliquando. pro τοῦ ρ ſcribendum eſt τὸ ρ: id quiſque videt ſtatim, ſi paulo ſit oculatior. ibid. Κάστορά θ' ἱππόδαμον &c.) *Il.* Γ. *V.* 237. ibid. ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν) Apud Hephæſtionem eſt ἔπειθεν: *V. pag.* 9. ibid. ἑνὸς δὲ μᾶλλον τῶν ὂν καὶ ὢ εἰς μίαν μακρὰν συλλαμβάνουσι) Nihil ineptius, ubi conſonans intercedit. ibid. Υμέων εἴπερ ἴασι) *Il.* Η. *V.* 159. ibid. Δαέρων γαλόων) *Il.* Ω. *V.* 769. ubi ἢ recte interponitur. ibid. ὅτι δὲ τὸ δα μακρόν ἐστι, δῆλόν ἐστιν ἐκ τοῦ) Lege δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν. nam teſtimonia ſequuntur duo. ibid. Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς) *Il.* Γ. *V.* 180. ibid. Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα) *Il.* Ξ. *V.* 156. Corripitur tamen prima in δαέρων *Il.* Ω. *V.* 762. ibid. δύναται γὰρ καὶ οὕτω γενέσθαι συνίζησις τοῦ ω, καὶ ι, εἰς μίαν βραχεῖαν) Ineptit homo: nam iſtam Synizeſin in Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι nemo ſanus unquam admiſerit. Alia exempla ad ſententiam ſuam ſtabiliendam adducere debuiſſet bonus: Nos plura forte de his alias. ibid. συλλαβῶν σύνθεσις εἰς εὐπρεπὲς σχῆμα) Recte εὐπρεπὲς: Et hinc pro εὐτρέπειαν malebam Supra *pag.* 11. εὐπρέπειαν,

Pag. 80. τοῦ δὲ τροχαίου, ἡ μὲν βραχεῖα τὸ βακχεῖον, ἡ &c.) Hæc mutila ſunt: Spondæo conveniunt, quæ de Bacchio & Moloſſo dicuntur. Trochæo ſi accedat brevis, fit Amphibrachys, ſi longa, Antibacchius. ſic ſuppleas igitur; nihil evidentius. ibid. ποσοῦνται τοίνυν οὕτως) *Fiunt, conficiuntur igitur ita*; a πόσος verbum deductum: ſic ποιοῦνται non indigemus. ibid. ἄλλοι δὲ φασὶ τοὺς πτερω-

τετρασυλλάβους περιλαμβάνοντες ἑκατέρας τῶν συλλαβῶν) Excidisse videtur δύο post τῶν, ut τῶν δύο συλλαβῶν scripserit Scholiastes. nam vocula requiritur nec satis commode subaudiri potest: Vide præcedentia & sequentia, ubi adest recte. ibid. δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ τρισυλλάβων) Vitium manifestum: nam de Quinquesyllabis sermo est. lege δισυλλάβους φάσκοντες εἶναι μετὰ τρισυλλάβων, ἢ τρισυλλάβους μετὰ δισυλλάβων. eo pertinent sequentia. ibid. Ἥλιε θοαῖς ἵπποισι) Euripidæum hoc: Vide Phænissas statim in principio. ibid. τὸν μὲν α πόδα ποιοῦντες δισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον) Hæc etiam mendum ingenue profitentur: scribe ποιοῦντες τρισύλλαβον, ἤγουν δάκτυλον. ibid. τὸν δὲ δεύτερον) Editio Turnebi τὸν δὲ δεύτερων, quod ad finem Libelli correctum. ibid. πεντασυλλάβοις ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι) Sententia non est plena: lege adjecta voce, πεντασυλλάβοις ἑκατέρας τῶν δύο συλλαβῶν προστιθέντες, ἑξασυλλάβους ποιοῦσι.

Pag. 81. ιϛ, ὧν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι &c.) Hæc numerum expressum non conficiunt: lege absque mora, ιϛ, ὧν τετρασύλλαβοι, καὶ ξδ, πεντασύλλαβοι, καὶ ξδ, ἑξασύλλαβοι, ρμδ, ποιοῦσι τοὺς συνθέτους τῶν ἁπλῶν. Sexaginta quatuor ἑξασύλλαβοι erant omissi ab imperitis: nihil nunc rotundius aut apertius. Præcedens illud, ἄλλους λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ, leviter laborat: scribendum enim ἄλλοι λβ, καὶ ὁμοῦ ξδ. præcessit γίνον); hinc casus primus requiritur: mox similiter ἴσοι) οἱ πάντες sequitur; pueri vident. ibid. ἢ ἀπὸ ῥυθμῶν, ἢ ἐθῶν, ἢ συνθέσεων τῶν ἐξ ἀλλήλων) Lege ἢ ἐθνῶν: similiter Scholiastes *p.* 11. εἰλήφασι δὲ τὴν ὀνομασίαν οἱ πόδες ἀπὸ ῥυθμοῦ ἢ συνθέσεων ἢ πόλεων χρησαμένων: pro populis urbes dedit ille. Sequens divisio ἢ ἀριθμῶν omissa est ibi; Et recte: nam cum ἰδίῳ τῶν ποδῶν ὀνόματι ne hilum habet commune. ibid. τὰ καλούμενα προκελευσματικὰ) Junge Hephæstionem *pag.* 27. & Scholiastam *pag.* 12. ibid. ὧν παραδείγματα) Legendum opinor, ὧν παράδειγμα, τό. ibid. Ἴθι μόλε ταχύποδος &c.) Cujus Versus hic Proceleusmaticus? quærendum, si forte indagari possit: fallor, aut sic apparebit, pro ἐπιδείσμα legendum esse ἐπὶ δισμά. Quid autem dicemus de illis πτεροφόρον χερσὸν καθημέρα? an ita adornari potest Versus Proceleusmaticus? haud puto equidem: aut pes Proceleusmaticus,

cus, aut Anapæstus vel Dactylus saltem pro eo requiritur: Et sic duo pedes priores sunt Proceleusmatici, sequentes autem duo Anapæstici, ἴθι μάλι παχύποδος ἐπὶ δισμ' ἐλάφυ. Quare vix dubito, quin pro illis alia etiam invenies, si in locum incidas aliquando, aut Libros hujus Enchiridii nanciscaris synceriores. Visne interim suspicionem? dabo, sed titubans: scribendum forte, ἴθι μάλι παχύποδος ἐπὶ δισμ' ἐλάφυ, πτεροφόρον ὄρσο καθημένα, *aligerum*, id est, velocissimum, *excita ociosa sedens*: tu, quæ hic ociosa sedes, velocissimum quantocyus excita. Καθῆσθαι aliquando est *desidere*: ut ὄρωρα autem nunc ἐνεργητικῶς, nunc παθητικῶς accipitur, ita & ὄρσο similiter plane accipi potest. Quod si ὄρσο καθημένα explicare velis *surge sedens*, non repugnabo etiam: nam sic πτεροφόρον pendebit a verbis sequentibus, quæ non habemus, & ipsum illud ὄρσο καθημένα interpositum fuit inter verba socianda; nihil in eo, quod mordet. Quare eligere potes, si alterutrum placeat: Ego, ut dixi, titubo & nihil affirmare volo. ibid. καὶ τῇ αὐτοῦ γαμετῇ Νῆρι) Nomen haud dubie corruptum est: Μεταπείρα vel Μεγανείρα ab Aliis dicitur. Vide Mythologos.
ibid. ἀπὸ τοῦ ἰβάζειν, τοῦτ' ἔστι, λόγους μετὰ πικρίας λέγειν) Scribendum autumo ἀπὸ τοῦ ι βάζειν. βάζειν est *dicere*, *loqui*: ι βάζειν igitur *dicere i*, qui sonus est irascentium & signum acerbitatis. similiter βάζειν βα est *dicere ba*, quod pueri habent in ore, antequam loquantur: Usus pro eo dedit βαβάζειν conjunctim, cui gemellum esset ἰβάζειν, si usus quoque accederet; sed is deficit in verbo isto: Quare legendum, ut dixi, ι βάζειν disjunctim.

PAG. 82. ὁ καὶ τροχαῖος καὶ βραχυσύλλαβος) *Qui & Trochæus & Brachysyllabus dicitur*. an Trochæus, quia temporum mensurâ talis est? ita videtur: Et hoc notandum. Si καὶ abesset, diceretur conjunctim τροχαῖος βραχυσύλλαβος: Et id convenientius videtur mihi, quia distinctionis nota sic commode accedit. Attende. ibid. τρίμακρος ȝ) Præcessit ἐκ τριῶν μακρῶν: Et sic τρίμακρος ȝ ocium agit, si simpliciter accipiendum sit. fallor, aut aliud tamen latet: nomen hoc quoque pedis, & qui *Molossus* dicitur vulgo, ab his illis dictus aliquando *Trimacer*. sic nihil superfluum: scribendum tamen hoc posito, ὁ καὶ τρίμακρος, vel τρίμακρος ȝ ἦσιν, scilicet ἐκλήθη, quod præcessit

ceſſit & repeti poteſt ἀπὸ κοινοῦ. Sequentia forte ab Alio ſunt addita: nam unus idemque diverſas originationes copulaſſet. Nota autem ibi τοὺς γὰρ μηκίστους οἱ παλαιοὶ μολοσσοὺς ἐκάλουν: de ſolis canibus id dicitur vulgo. ibid. ὡς ἐπιλαβομένη τῆς γῆς ἀνεῖναι ἡ Ῥέα) Hoc novum quid. ibid. τὸ δὲ, ὅτι πρὸς τὰ ἰωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσται) Dubito. Amphimacer ad Pæonica quam proxime accedit iiſque amiciſſimus eſt: Vide modo Hephæſtionem *pag*. 41. Quare ſcribendum videtur mihi ὅτι πρὸς τὰ παιωνικὰ, & paulo ante ὁ καὶ κρητικὸς καὶ παιωνικός. Vitium eſt pronum, & etiam alibi in his obvium. ibid. ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν συγκείμενος) Excidiſſe videtur particula ἢ: ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν, ἢ ἐκ τῶν αὐτῶν &c.

PAG. 83. — καὶ βραχείας, ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος) Adde iterum particulam exulantem, — καὶ βραχείας, ἢ ἐξ ἰάμβου καὶ τροχαίου συγκείμενος. De Choriambo ſequitur, — καὶ μακρᾶς, ἐκ τῶν αὐτῶν ποδῶν ἀνάπαλιν &c. ubi etiam ἢ interponam lubens: — καὶ μακρᾶς, ἢ ἐκ &c. ibid. καὶ κρητικὸς λεγόμενος, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν), Hoc κουρητικὸς fere requirit pro κρητικὸς: nam quod de Cretico ſcripſit, pedem ita dictum a Cretenſibus ejus inventoribus, non ducit nos ad Hymni memoriam; in Curetico id habemus ſatis diſerte: Vide modo ſuperiora. Quare ſi vim verborum velimus ſequi, probabile eſt ita ſcripſiſſe Scholiaſtam. ibid. ὁ καὶ διδυμαῖος) Ab Apolline Didymæo, vel ipſis Didymis, unde Deo nomen. ibid. ὁ καὶ ἵππειος, ἢ καρικὸς) Poſterius nomen Hephæſtion dat Epitrito ſecundo: An igitur Scholiaſtes diſſentit ab Auctore ſuo? Vix puto. Epitritus ſecundus hic alio nomine deſtituitur ſolus; quod certe iniquum eſt: ſcribe igitur, ut Scholiaſtes olim ſcripſit, δεύτερος ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ὁ καὶ καρικός. ſic primus Epitritus dicitur hic ἵππειος ἢ δόχμιος, tertio nomine ſodali conceſſo. ibid. ὁ καὶ προσοδιακὸς) ab Hephæſtione vocatur ῥόδιος; An forte mendum eſt, vel legendum potius ὁ καὶ προσοδιακὸς ἢ ῥόδιος? poſterius perquam probabile eſt: ſimilitudo millenis obfuit. Sequitur mox tertium μονοσχολὶς ex ipſo Hephæſtione: quare vix puto, Scholiaſtam poſt καρικὸν omiſſurum fuiſſe ῥόδιον. Ibid. ὁ κρητικὸς, ἤγουν ὁ ἀμφίμακρος, ἀφ' οὗ τὸ παιωνικὸν) Hoc probat, quod dixi *pag. præced.* de Cretico. ibid. κατακλεῖδά φησι.) Mallem

Mallem φασι: abſolutius hic loquitur Scholiaſtes, nec vox καταπλεῖδα apud Hephæſtionem exſtat in Capite περὶ ἀποθέσεως μέτρων. ibid. τὸ καὶ ἐφθημιμερὲς, καταληκτικὸν &c.) Hæc tranſpoſita ſunt: lege ὡσαύτως καὶ τὸ δακτυλικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν, τὸ καὶ ἐφθημιμερὲς, ποδῶν &c. ibid. ὑπάρχον τριῶν ἥμισυ, φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἔχει) Pro τριῶν ἥμισυ ſcribe τριῶν ἡμίσεος, *trium & dimidii:* dein lege φανερὸν ὅτι ἑπτὰ μερῶν ἥμισυ ἐστὶ, *apertum, quod ſeptem partium ſit reſpecta dimidii.* pro καθ' ἥμισυ abſolute ſcriptum ἥμισυ: ſi dimidium computes, ſi pedes ad dimidium redigas: quod nunc editur, non intelligo. Totum Tetrametrum Catalecticum εἰς συλλαβὴν, pedibus diviſis, partes habet ſeptem καθ' ἥμισυ: hoc quiſque intelligit ſtatim.

PAG. 84. Ιω Κάϊκε Μύσιαι τ' ἐπιῤῥοαί) Fallor, aut Senarius hic mihi lectus in Euripide. ibid. ἀπὸ τοῦ τριμέτρου δίμετρον, ἀπὸ ἀκαταλήκτου καταληκτικὸν) Nihil falſius aut ineptius: abſit, Scholiaſtam ita ſcripſiſſe putem; Amanuenſes interpolarunt, quod ille ſcripſerat: lege ἀπὸ τοῦ τριμέτρου ἀκαταλήκτου τρίμετρον καταληκτικόν. ibid. καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν &c.) Hæc mutila ſunt: ſcribe vel καὶ ω πάλιν εἰ ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκὸν, vel καὶ αὖ πάλιν, εἰ δεύτερον ἀφέλοις, ἰαμβικὸν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. ſi ω demas Verſui Trochaïco, quæ litera ſyllabam ſecundam conſtituit, ex Trochaïco iterum fit Jambicus: pro δεύτερον ſcriptum erat olim apud Scholiaſtam β, numeri nota; inde poſterius erratum, ſi Grammaticus ita dederit. ibid. εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο, καὶ &c.) Hic etiam membrum eſt avulſum: lege ut ſententia ſit plena, εἰ κατὰ συζυγίαν μετροῖτο τὰ δακτυλικὰ, καὶ βαίνοιτο ὡς τὰ ἀναπαιστικά. ibid. Ιλιόθεν με φέρων) *Od.* I. *V.* 39. ibid. τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ ἀναπαιστικὸν) De Solo Anapæſtico hic locutus non fuit Scholiaſtes, ſed de Dactylico & Anapæſtico ſimul: patet ex ſequenti, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακρὰν, quod Dactylicum reſpicit ex Anapæſtico factum adjectione unius ſyllabæ longæ. Legendum igitur τὸ αὐτὸ οὖν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ δακτυλικὸν καὶ ἀναπαιστικόν. ſic ſingula ſibi conſtant. ibid. Ως εἰπὼν πυλέων) *Il.* H. *V.* I. ibid. κατὰ μίαν ἀφαιρουμένην ἢ προστιθεμένην) Scribendum videtur συλλαβὴν μίαν ἀφαιρουμένην ἢ προστιθεμένην: nam ſequitur ἐν δὲ τούτοις ἴσθ' ὅτι καὶ δύο. Quare κατὰ non convenit,

venit, & ex ſcriptura compendiaria male intellecta videtur ortum; niſi potius in ſequentibus iſtis legendum ſit, ἴσθ' ὅτι καὶ δύο, vel ἴσθ' ὅτι ε καὶ δύο, ut ſequitur paulo poſt: Et hoc ſane facilius adhuc, ideoque melius.

PAG. 85. ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς μονοσυλλαβίαν) Hypercatalecticum in unam ſyllabam nihil hic ad Commentatoris ſcopum: lege ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλῆγον εἰς δισυλλαβίαν. Imperiti metuerunt Tautologiam ſcilicet: nihil ſuavius. Illud evidens eſt, pro καταλῆγον rectius ſcribi poſſe hoc loco ὑπερκαταλῆγον: nam ſic ſermo eſt nitidior, & aures percipiunt diſtinctionem ſibi acceptam. Sed hoc leve, ubi rem ipſam tenemus & in Scholiis ſumus. ibid. ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα &c.) Nihil falſius aut ineptius: ſcribe facta verborum tranſpoſitione, ὅτι ταῦτα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ἐκεῖνα δὲ ἐν διπλασίῳ· πρὸς ἓν &c. nihil manifeſtius: junge Scholiaſtam *pag.* 11. ibid. μετὰ τὸ ἰωνικὸν γίνεται χοριαμβικὸν) Lege μετὰ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος: diſtinctionis nota requiritur & male omiſſa eſt.
ibid. ἐν δὲ ταῖς προσθέσεσι, τὸ ἀντισπαστικὸν, εἶτα πάλιν τὸ ἀπ' ἐλάσσονος) Dele illud πάλιν, quod hic locum habet nullum. ibid. τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο, ποιῶ τέσσαρας) Lege ἤγουν δύο: β non eſt bis duo, ſed ſemel duo; nihil apertius: Et ſic poſtea ſequitur non una vice. ibid δὶς τέσσαρα λέγων, ἐ ποιῶ η) Cohærentia verborum requirit δὶς τέσσαρα λέγω, καὶ ποιῶ η. paulo ante ſcriberetur perbene, καὶ πολλαπλασιάσας τὴν πρώτην ἐπὶ τὴν β, ἤγουν δὶς δύο λέγων, ποιῶ τέσσαρας. Et ſic etiam Scholiaſtes relinquere potuit ibi.
ibid. πεντάκις τὰ γ, ιε) *Quinquies ter ſunt quindecim.* γίνεται) mox commode additur: πεντάκις ιε, γίνεται οε, *quinquies quindecim fiunt ſeptuaginta quinque.* moneo in gratiam rudiorum.

PAG. 86. — ἢ χώρας· ἰαμβικὸν, καθὸ κατὰ διποδίαν &c.) Aut male abundat ἰαμβικὸν, aut tranſpoſitum eſt, & legendum Τρίμετρον δὲ ἔφαμεν ἰαμβικὸν, τὸ ἓξ ἔχον πόδας ἢ χώρας, καθὸ &c. ibid. Ἀρχεῖν) Scribe Ἀρήγειν: ſecunda in Ἀρήγειν corripi ſolet: ex Homero res eſt nota. ibid. Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν φάτναν πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν) Laborat Verſus: nam in loco quarto Spondæus ſubſiſtere non poteſt. An legendum τὴν φάτνην πεφυρμένην? prima in φάτνα vel

φάτνη

φάτιν potest esse brevis, ut ipsi pueri sciunt.

Pag. 87. καὶ διὰ τοῦτό φασι συντεθῆναι τὸ ἴαμβον &c.) Junge Suidam in V. Ἰαμβίζειν. ibid. Ἦτ' ὀλίγη μὲν &c.) *Il.* Δ. *V.* 442. ibid. Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου χαρακτῆρες εἰσὶ δ, τραγικὸς &c.) Hæc Alius iterum scripsit: nam divisio est alia. Quare δὴ a Compilatoribus est, qui hæc perperam copularunt. ibid. Ἥκω Διὸς παῖς &c.) Ita incipiunt Euripidis Bacchæ.

Pag. 88. ὃ δὲ μὲν ἓξ κῶλα, φασὶν οἶκος· τὰ δὲ δύο, κουκούλιον) Cur οἶκοι dicebantur ἓξ κῶλα? an quia tot pedes in illis? non adstipulantur exempla adscripta: nam Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον, & Ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου, non plures, quam quatuor, pedes Disyllabos exhibent; hoc quisque videt. Eadem vero difficultas in Cuculio: nam illud Duada etiam non amat, & in exemplis adscriptis non duos pedes Disyllabos, sed tres Tetrasyllabos habet integros. Ego rationem hujus divisionis, ut verum fatear, non perspicio: Sed an forte menda est in his, & verba transposita sunt, ut ipse Grammaticus scripserit, οἱ δὲ νεώτεροι διαιροῦσιν αὐτὸ εἰς τὰ κῶλα ἓξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἓξ κῶλα, φασὶ κουκούλιον· τὰ δὲ δύο, οἶκος. ὃ ἐπιδέχονται, οἱ μὲν &c.? Sic certe aliquid in his viderem: Cuculium vocabant Cola sex, quia ad pedes Disyllabos redactum, habebat revera sex pedes sive Cola, ut in fine hujus Sectionis ostendit ipse Grammaticus: tres pedes Tetrasyllabi conficiunt sex pedes Disyllabos; ista conjunctio pedum erat quasi Cucullium, & ab ipsa commissura Cucullii acceperat nomen. Contra οἶκοι dicebantur duo Cola, quia Anapæstus, duo Jambi, & Syllaba, ad pedes Tetrasyllabos redacta, constituunt revera duos pedes sive Cola: videbis, si numeres, statim. Et sic contrarium in utroque genere observatum fuit: Tetrasyllabum vocarunt a Dissyllabis sex Cola; Disyllabum cum suo Trisyllabo, a Tetrasyllabis duo Cola. hoc est, quod ego extricare possum: fors Alii meliora dabunt. ibid. πιερσιδάμου) Vox est una: κόσμος πιερσιδάμος. Epithetum more Poëtarum transpositum est, & pro ἁγίων πιερσιδάμων scriptum κόσμου πιερσιδάμου. Viri Sancti eleganter dici possunt πιερσιδάμοι: nam ipsam πέρσιν domant illi. Et κόσμος ἁγίων πιερσιδάμος est magnus & egregius ille Sanctorum cætus: jam sententia est aperta.

aperta. μὲ αἰῶν non poteſt eſſe Pyrrichius cum Spondæo vel Jonicus a minore: menſuram enim Choriambicam exhibet palam. Et eatenus Verſus hic a præcedenti leviter diſcrepat: ſunt pedes hi valde amici, ut ſequentia etiam probant. ibid. τινὲς δὲ συντάττουσιν αὐτοῖς καὶ ἴωνα &c.) Hæc caute intelligenda ſunt. Aliam ejuſdem Verſus menſuram Scholiaſtes adfert ex Aliis: hi ſcilicet per Jonicum a minore metiebantur, illi per Pyrrichium & Spondæum. Verſiculi præcedentes ita ad digitos exacti, ut hic dicitur, habent etiam ὅμως ἰσόχρονον ἐφθημιμερῆ, nec ulla in his differitas, ſi illam metiendi excipias ſolam. ibid. ὃν δὲ ἀνακλώμενόν φασι) Quid? an Verſus ex puris Jonicis dici poteſt ἀνακλώμενος? hoc ego non adſequor: ſed multa Grammatici, quæ nemo intelligat, niſi per Metempſychoſin Grammaticus fiat. Ibid. Κάρφει τὸ ἤδη) Scribe ἤδη, ut apud Hephæſtionem eſt. ibid. Νῦν δὲ μοὶ πρὸ πυλέων θούριος Ἄρης) Laborat Verſus: lege θούριος vel θουραῖος Ἄρης. ibid. Αἰγαῖον διφύσας) Vide Notata ad *pag.* 19.

PAG. 89. Ἀκατάληκτον δὲ, τὸ αὐτὸ, προσκειμένης τῆς τέλει τῷ Χίῳ) Hoc recte intelligendum: nam cæteroquin Verſus pateretur crurifragium. τέλος ſcilicet non eſt locus ultimus, ſed penultimus: — ἀπ' εἰνηρᾶς Χίῳ δέ: ſic Metrum ſibi conſtat: ſi ἀπ' εἰνηρᾶς δὲ Χίῳ legeretur, ſtatim concideret. ibid. ὃν ἐπιτρέφεται τὰ καταληκτικὰ τροχαϊκὰ) Satis marcidum eſt illud καταληκτικά: nam nulla Trochaïca in loco quinto vel aliis imparibus Spondæos recipiunt proprie. ibid. Οὐλομένην ἣ μυρί') Verſus 2. *Iliad.* A. ibid. Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν) *Il.* B. *V.* 441. ibid. Εὗδον παννύχιοι Δία) *Il.* B. *V.* 2.

PAG. 90 Κύκλωψ, τῆ, πίε) *Odyſſ.* I. *V.* 347. ibid. Τὸ δὲ δακτυλικὸν τὸ αἰολικὸν — ἐπιδέχεται ἀπαύτως τῆς κοινῷ) Aliter Hephæſtion, ut vidimus. ibid. Θηρωρῷ) An hæc Lectio diverſa eſt, & in aliis Libris pro Θυρωρῷ ſcriptum fuit Θηρωρῷ? neſcio, quid dicam, & plane ambiguum hoc: tu Lector, animo tuo morem gere. Sic pro *januæ cuſtode* haberes illic *feræ* vel *ferarum cuſtodem*, qui Noſtrum θηραγοὶ minus certe adamaret, ſed cum θηραῖοι, itidem Noſtro, conſpiraret mirum in modum: hoc certum, alia incerta. ibid. Μίνυνα καλίσαι) Legendum καλίσσαι, ut diximus. ibid. Λογαοιδικὸν

κὸν δὲ — ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, πλευταίαν δὲ τροχαϊκὴν συζυγίαν) Verba non cohærent apte: legendum eſt — ὁμοίως δακτυλικῷ ἔχει, πλευταίαν δὲ τροχαϊκὴν ἐπιδέχεται συζυγίαν. verbum intercidit. ibid. διὰ τῶν θυρίδων καλῶς βλέπουσα) Technicus Noſter recte habet in Contextu καλὸν ἐμβλέπουσα. ibid. κατὰ μὲν ἂν τὰς πέντε χώρας δάκτυλον καὶ &c.) Abeſt ἔχει: nam ἐπιδέχεται non poteſt commode repeti ἀπὸ κοινοῦ: κατὰ μὲν ἂν τὰς πέντε χώρας ἔχει δάκτυλον καὶ &c. ibid. Οὔτοί μοι αἰτίη ἐστὶ) Scribe Οὔτι μοι αἰτίη: ita Homerus, nec aliter potuit Scholiaſtes. ibid. καὶ εἰσὶν ἐν τούτῳ τρεῖς ἀμφίμακροι) Cur non dixit τέσσαρες? αἴτιοι Amphimacer eſt, ut αἰτίη.

Pag. 91. Οὔτοί μοι αἰτίη) Lege, ut paulo ante, Οὔτι μοι αἰτίη. ibid. Ὡς φάτο δακρυχέων &c.) *Il.* Α. *V.* 357. ibid. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτοις ἱμᾶσι δέδεντο) Hoc exemplum a regula ſua diſcedit: nam poſt tertium pedem εἰς μέρος λόγου οὐκ ἀπαρτίζει, ut omnes & ſinguli vident. An bonus ineptias egit? Vix puto. Dicam, quod ſuſpicor: apud Homerum repperit in Libris ſuis, Ἐξ ἐπιδιφριάδος πύματ' οἷς ἱμᾶσι δέδεντο. *Suis loris ligati erant.* ὅς pro ἑὸς ſumitur centies: ſic ἀπαρτισμὸν habes loco indicato. In Libris Noſtris nunc pro πυμάτοις eſt πυμάτης: Vide *Iliad.* Κ. *V.* 475.

ibid. Ὑπόρρυθμον δὲ — ἀπαρτίζον μέρος λόγου) Lege potius ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου: ita ſolemus loqui. ibid. Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε &c.) *Il.* Α. *V.* 214. ibid. Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον &c.) *Il.* Χ. *V.* 59. ibid. Ἵππους τε ξανθὰς ἑκατὸν &c.) *Il.* Λ. *V.* 679. ibid. ἀναπαιστικὸν δὲ τετράμετρον, τὸ διὰ προκελευσματικῆς &c.) Lectionem Enchiridii depravatam ſecutus eſt bonus Grammaticus: Vide *pag.* 27. & quæ ibi diximus.

Pag. 92. Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ ἡ Σικελὰ Ἔννα) Excidit μὲν poſt Σικελά, quod apud ipſum Hephæſtionem: ἡ pro οἱ comparere potuit in aliis Libris. ibid. Ἢ εἰπέμεναι δμωῇσιν &c.) *Odyſſ.* Δ. *V.* 682. ibid. Ἐπειδὴ νῆας τε καὶ Ἑλλήσποντον &c.) *Il.* Ψ. *V.* 2. Alia Lectio apud Hephæſtionem, ut vidimus. ibid. Ὃς ᾔδει τά τ' ἐόντα) *Il.* Α. *V.* 70. ibid. Θώρηκας ῥήξειν δηΐων &c.) *Iliad.* Β. *V.* 544. ibid. Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι &c.) *Iliad.* Α. *V.* 17. ibid. Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κατὰ δώματα) Lege Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα: *Odyſſ.* Κ. *V.* 60.

V. 60. ibid. Λευκὸν καὶ χάριεν &c.) *Odyſſ.* Ε. 231. Unde hæc emenda. ibid. Βορέης καὶ Ζέφυρος &c.) *Iliad.* Ι. *V*. 5. ibid. Πλέονές κε μνηστῆρες &c.) *Odyſſ.* Σ. *V*. 246.

PAG. 93. Ζεφυρείην πνείουσα) Imo ζεφυρείη: Vide *Odyſſ.* Η. *V*. 119. ibid. εἰ μή που τὴν ρει, συνεκδοχὴν διὰ τοῦ ι, φήσειε γράφεσθαι) Quo reſpicit φήσειε? aut τις excidit, aut φήσειαν legendum eſt in numero plurium: niſi pro τὸ αὐτό φασι paulo ſuperius ſcribendum ſit τὸ αὐτό φησι, ſcilicet Heliodorus; qui ſic commode etiam intelligi poſſet hic. In Libris autem Homeri nunc vulgo Ζεφυρίη exaratur revera: quod factum haud dubie ab iſtis Magiſtellis; quorum ἀκρίβειαν ego mehercule miror: quid enim? an ει in Ζεφυρείη non eſt ſyllaba communis, quæ nunc produci, nunc corripi poteſt? de eo ſane dubitet nemo, qui in his paulo verſatior eſt: Quare mallem, minus diligentes fuiſſent illi. ibid. ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ βορέης τὴν βο &c.) Hæc in mendo cubant & aliter ſcripta fuerunt olim: lege ἤδη δέ τινες καὶ τοῦ βορέης τὴν ρε, καὶ ης, συλλαβὴν, ἐπεχείρησαν διὰ συνιζήσεως εἰς μίαν μακρὰν συνάπτειν, λέγοντες ὡς μετὰ τὴν βο, συλλαβὴν τοῦ ρ, ἐπιφερομένου, ὅπερ ὡς φωνῆεν καταλογίζεται (διὰ τοῦτο γὰρ καὶ δασύνεται ἐν πάσῃ ἀρχῇ λέξεως) οὐδὲν ἔσται ἐμπόδιον κοινὴν γενέσθαι συλλαβήν. ρεης contrahitur, & βο producitur propter illud δασὺ, quod in litera ρ deliteſcit: nunc Grammaticus dicit, quod dicere voluit. ibid. Ἕως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε &c.) *Iliad.* Α. *V*. 193. ibid. Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα) *Odyſſ.* Δ. *V*. 90. ibid. Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς &c.) *Odyſſ.* Μ. *V*. 423. ubi recte Ἐπίτονος. ibid. ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων) Hinc rectius pro τοὺς πόδας legeretur τῶν ποδῶν. ibid. Τὼ δ' ἐν μέσσῃ νηὶ &c.) *Odyſſ.* Φ. *V*. 15. unde hæc corrige. ibid. Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ &c.) *Iliad.* Γ. *V*. 363. ibid. Αἵματί οἱ δεύοντο &c.) *Iliad.* Ρ. *V*. 51. ibid. Φῆρα ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν &c.) *Odyſſ.* Λ. *V*. 127. & *Odyſſ.* Ψ. *V*. 275. ubi medicina hiſce. ibid. Ἐπίχαρμος μνημοσύνη) Ο Ἐπίχαρμος τὸ οἰκεῖον &c.) hoc referendum eſt ad *pag*. 25. ibid. Εἷς ὢν τῆς πλειάδος) Ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου &c.) Pertinent ad *pag*. 30. ibid. ἀλλ' υἱὸς Ὁμηρου τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος) Haud dubie legendum eſt ἀλλ' υἱὸς Μυροῦς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος: junge modo Suidam in V. Μυρώ. Ὅμηρος. & Σωσίθεος. Alia prætereo: res eſt ſatis nota in hac Literarum

Luce. ibid. Τῶν ἀμφολείων) Ἀμφόλειοι, οἱ &c.) ad *pag.* 50. respiciunt & Lectionem exhibent veram.

PAG. 94. τὴν δὲ τετάρτην ἐξ ἀνταπαίστου ἢ χορείου) Verba sunt mutila: scribe τὴν δὲ τετάρτην καὶ πέμπτην ἐξ &c. ibid. στίχους δύο μείζους) στίχος hic est Versuum congeries. ibid. παρὰ τὸν βωμὸν) Lege περὶ τὸν βωμόν: hinc στροφή.

ΠΙΝΑΞ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΕΡΩΝ

ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ.

ἐπι-

κατά-

N,

N.

O.

Π.

P.

Υ.

E R R A T A.

PAG. 2. l. 15. pro δυσπραγόζατος scribe δυσπραγόζατος. p. 6. l. 4. pro ἄνζικυς, ἄνζικρυς. p. 7. l. 25. pro ἀφώτυ, ἀφώνυ. p. 16. l. 22. pro πυῤῥ χιον, πυῤῥίχιον. p. 20. l. 11. pro ἀποφανῶ, ἀποφανῶ. p. 49. l. 9. pro ἀναπαίστους. τὰς, ἀναπαίστους, τας. p. 52. l. 34. pro ὅσπις, ὅπις. p. 71. l. 10. pro ἐπειδὰν, ἐπειδὴ. p. 72 l. 20. pro τὰ ὑπὸ περιόδυ, τὰ δὲ ὑπὸ περιόδυ. p. 100. l. 30. pro Γλίχων, γλίχων. p. 101. l. 16. pro Σιλὼν, σιλὼν. p. 104. l. 29. pro νανίᾳ, νανία. p. 160. l. 13. pro *homi*, *homo*.

υ υ υ - υ υ υ υ υ -

Pag. 27. l. 3. pro Ερασ, Ερασ. pro Χαρίλα, Χαρίλα. p. 29. l. 27. pro

υ υ υ - - - - υ υ

κακοῖς, κακοῖς. p. 37. l. 11 pro φασὶ, φασὶ. p. 40. l. 23. pro τίς, τίς.

- - υ -

p. 48. l. 14. pro Ερασ, Ερασ.

TRAJECTI AD RHENUM,

Typis PETRI MUNTENDAM.